

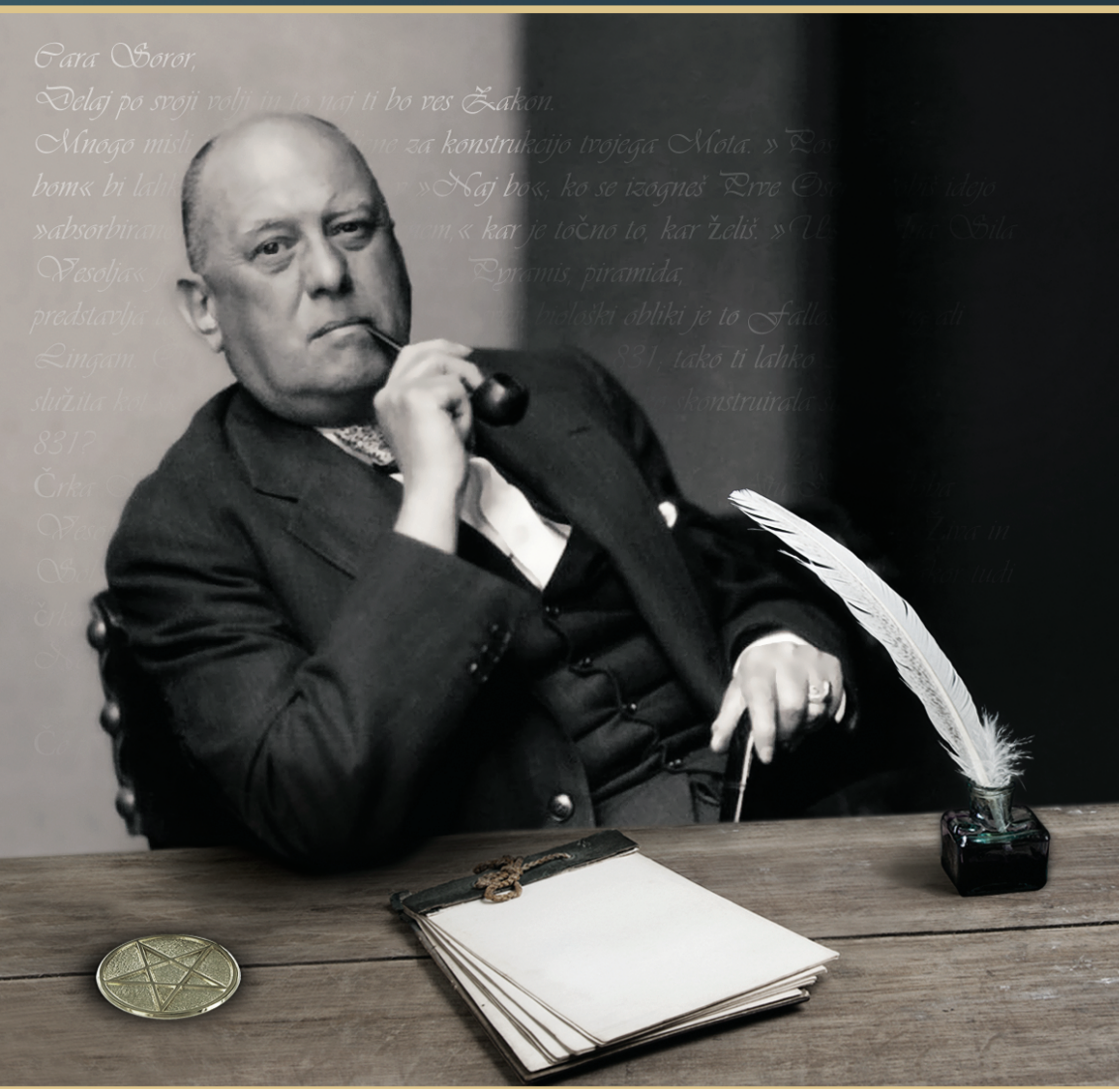
Magika brez solz

Bara Boror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Mnogo misli... za konstrukcijo trojega Mota. »Do
hom« bi lahko... »Naj bo«, ko se izogneš Dve O...
»absorbirani...« kar je točno to, kar želiš. »U...
Vesolja... Tyrannus, piramida,
predstavlja... obliki je to Fallo...
Lingam... tako ti lahko...
služila kot... konstruirate...

831?
Črka...
Ves...
O...
U...
S...
Č...

Aleister Crowley

Aleister Crowley

MAGIKA

BREZ SOLZ

© *Copyright originalnih tekstov:*
Ordo Templi Orientis
International Headquarters; JAF Box 7666
New York, NY 10116 USA
<http://www.oto.org/>

Kontakt v Sloveniji:

WWW.OTO.SI

Naslov originala:
MAGICK WITHOUT TEARS

© *Copyright prevoda:*
ZALOŽBA IBIS

Avtor:

ALEISTER CROWLEY

Odgovorni urednik:

JANEZ TROBENTAR

Prevedel, uredil & spisal Uvod:

JANEZ TROBENTAR

Sodelujoči:

JERNEJ PIRIH, SONJA BERTALANIČ, DARKO CAJNKAR & OLIVER HADDO

Oblikovanje & Prelom:

MATJAŽ ŽABJEK

Zamisel & Oblikovanje naslovnice:

SCARLET STUDIO - BLAŽKA STRMČNIK

Edicija: ΘΕΛΗΜΑ

Izdaja: PRVA

Izdajatelj:

ZALOŽBA IBIS

ANNO IVXXI

2013 E.V.

VSEBINA

PREDGOVOR K PRVI SLOVENSKI IZDAJI <i>MAGIKE BREZ SOLZ</i>	11
UVOD	13
PISMO A	13
PISMO B	16
PISMO C	19
PISMO D	22
PISMO E	24
PISMO F	26
PISMO G	31
PISMO H	33
PISMO I	38
1 KAJ JE MAGIKA?	39
2 NEOBHODNOST MAGIKE ZA VSE	49
3 HIEROGLIFIKA ŽIVLJENJE IN JEZIK NUJNO SIMBOLIČNA	53
4 QABALAH NAJBOLJŠE URJENJE SPOMINA	56
5 UNIVERZUM: ENAČBA $2 = 0$	60
6 TRI ŠOLE MAGIKE (1)	70
7 TRI ŠOLE MAGIKE (2)	76
8 TRI ŠOLE MAGIKE (3)	84
9 TAJNI VODJE	91
10 SCOLEX ŠOLA	96
11 PUHASTA POMPOZNOST POBOŽNEGA »UČITELJA«	100
12 POT LEVE STRANI »ČRNI BRATJE«	108
13 SISTEM O. T. O.	117
14 HRUP	120
15 SEKSUALNA MORALA Z DODATKOM ARTEMIS IOTA	123

16	O KONCENTRACIJI	132
17	ASTRALNO POTOVANJE - KAKO GA IZVESTI KAKO OVEROVITI SVOJE IZKUSTVO	135
18	VAŽNOST NAŠEGA KONVENCIONALNEGA POZDRAVLJANJA	141
19	DEJANJE RESNICE	144
20	TALISMANI: NAPRSNIK: PANTAKL	147
21	MOJA TEORIJA ASTROLOGIJE	151
22	KAKO SE NAUČITI IN PRAKTICIRATI ASTROLOGIJO	155
23	IMPROVIZIRANJE TEMPLJA	158
24	NEKROMANTIJA IN SPIRITIZEM	167
25	FASCINACIJE, NEVIDNOST, LEVITACIJA, TRANSMUTACIJA, ČASOVNI VOZLI	171
26	MISELNI PROCESI SAMO DVA STA MOŽNA	179
27	USTROJ UMA ZASNOVAN NA USTROJU TELESA	182
28	POTREBA DEFINIRATI »BOGA« IN »SEBSTVO«	185
29	KAJ JE GOTOVOST?	191
30	A VERJAMEŠ V BOGA	196
31	RELIGIJA JE TELEMA NEKA »NOVA RELIGIJA«?	199
32	KAKO JE LAHKO EN JOGI KADARKOLI SPLOH V SKRBEH?	201
33	ZLATA SREDINA	204
34	TAO (1)	208
35	TAO (2)	212
36	QUO STET OLYMPUS: KJE BOGOVI IN ANGELI PREBIVAJO	219
37	SMRT – STRAH – MAGIKALNI SPOMIN	220
38	ŽENSKA – NJENA MAGIJSKA FORMULA	225
39	PREROKBA	232
40	NAKLJUČJE	240
41	SMO REINKARNACIJE STARIH EGIPČANOV?	245
42	TO »SAMO« - PONOTRANJENJE	247

43	SVETI ANGEL VARUH EN OBJEKTIVEN POSAMEZNIK	252
44	»RESEN« STIL A.C. ALI NAVIDEZNA OBJESTNOST NEKATERIH MOJIH OPAZK	256
45	»NERESNO« VEDENJE UČENCA	259
46	SEBIČNOST	264
47	REINKARNACIJA	267
48	MORALA LIBRA AL	272
49	TELEMITSKA MORALA	277
50	A.C. IN »MOJSTRI« ZAKAJ SO NJEGA IZBRALI	282
51	KAKO PREPOZNATI MOJSTRE, ANGELE, IN KAKO DELUJEJO	287
52	DRUŽINA: JAVNI SOVRAŽNIK ŠT. I	299
53	»MATERINSKA LJUBEZEN«	304
54	»O HUDOBIJI«	308
55	DENAR	312
56	POROKA – IMOVINA – VOJNA POLITIKA	315
57	BITJA, KI SEM JIH VIDEL S SVOJIMI FIZIČNIMI OČMI	317
58	SE ANGELI KDAJ BRIJEJO	322
59	GEOMANTIJA	326
60	V ČEMU JE TRIK	329
61	MOČ IN AVTORITETA	332
62	PRILAGODLJIVI UM	335
63	STRAH: SLABA ASTRALNA VIZIJA	337
64	MAGIČNA MOČ	346
65	ČLOVEK	350
66	VAMPIRJI	352
67	VERA	357
68	BOŽJE ČRKE	361
69	IZVIRNI GREH	367
70	MORALNOST (I)	370

71	MORALNOST (2)	375
72	IZOBRAZBA	379
73	»SPAČKI,« ČRNCI, ŽIDJE	389
74	OVIRE NA POTI	392
75	ASTRUM ARGENTEUM IN NAŠ PLANET	398
76	BOGOVI KAKO IN ZAKAJ SE PREKRIVAJO	407
77	DELATI NEKAJ TRUDA VREDNEGA: ČEMU?	410
78	RANJENA MESTA	414
79	NAPREDEK	422
80	ŽIVLJENJE KOT TVEGANA IGRA	427
81	METODA TRENINGA	430
82	EPISTOLA PENULTIMA DVE POTI DO STVARNOSTI	434
83	EPISTOLA ULTIMA	437
	DODATEK - KABALISTIČNE KORESPONDENCE	445
	DIAGRAM 1: DREVO ŽIVLJENJA, S KORESPONDENCAMI SEFIR IN POTI	446
	TABELA STOPENJ REDA A.:A.: IN OSTALI KABALISTIČNI ATRIBUTI	447
	DIAGRAM 2: TAROT NA DREVESU ŽIVLJENJA	448
	TABELA KORESPONDENC: TAROT NA DREVESU ŽIVLJENJA	449

Ordo Templi Orientis

Deus

Homo

Est

PREDGOVOR K PRVI SLOVENSKI IZDAJI *MAGIKE BREZ SOLZ*

Naslov pričujoče knjige, ki jo imaš v rokah, je Crowley povzel po popularnem angleškem učbeniku za kemijo (ali fiziko ali matematiko, ne spomnim se natančno in se mi tudi ne zdi pomembno za katero »magijo« je že šlo...) za adolescente, katerega smoter je bil ta, da prijazno približa zoprne (oziroma strašljive ali strahospoštljive) »misterije« znanosti mladostnikom, da bi jim ne bilo treba točiti solz ob mukotrpnem »drilu«, brez katerega je bilo vselej in povsod domala nemogoče dosegati neko spodobno socializacijo v katerikoli quasi-civilizirani človeški družbi zemeljski.

Očitno, da bi mu ne bilo preveč dolgčas, leta 1943 e.v. v Londonu med kar rednim nemškim bombardiranjem, je slikarka Lady Frieda Harris, ki je sicer ravno mrzlično zaključevala svoje Veliko Delo risanja novih Tarot Kart, Crowleya priporočila neki svoji umetniški (ali snobovski, ali pol-aristokratski) znanki, sicer glasbenici, ki se je zanimala za mistiko in okultizem, gospe Anne Macky, nakar mu je leta pisala in se verjetno priporočila za njegovo učenko.

Na stara leta je človek skoraj vedno osamljen, pa najsibo ob bolehanju (ki se včasih zdi kot umiranje) še tako zaposlen in svetovno ter posvetno angažiran, kakor Crowley na primer, ki se je poleg vsega počutil še vseskozi in počez povsem igračo Bogov ali Tajnih Vodij, tako da je vsako malenkost znal-moral izkoristiti v sobesedilu Velikega Dela...in tako (da skrajšam) je celo leto 44-o ob bolj ali manj mučnem dopisovanju z neko sumljivo in sumničavo gospo XX nastajala ena najfascinantnejših knjig o Magiki, ki je bila kdajkoli napisana, sicer nekakšen pendant Libru Štiri vel ABA (ki jo sicer planiramo izdati

skupaj z Magiko Brez Solz, če bo vse po sreči, še to pomlad!), v smislu »to pot brez solz-a«. Po Crowleyevi smrti jo je v ZDA prvič uredil in izdal Karl Germer (fra Saturnus) leta 1954 e.v. in je do danes doživela že skoraj deset ponatisov.

Če avtorju že z Librom ABA nemara ni uspelo napisati za široko (?) bralstvo razumljive knjige o telemitski filozofiji in Magiki, mu je to vsekakor (ali pač?) uspelo z Magiko Brez Solz. Tako smo tudi v Akademiji Masoniki vedno v zadregi ob dilemi, katera knjiga je popularnejša pri študentkah in enako pri študentih, čeravno se ve, katera je važnejša in »resnejša«.

No, na TEBI, ki si odprtega uma in dobre volje, da presodiš sam(a) in da se dokončno sprijazniš z aktualnostjo Crowleya, Magike in Teleme, še posebej zdaj, ko je novodobno kvaziduhovno šarlatanstvo že skoraj izginilo (ali pa se preselilo tja, kamor spada, v kurikulum trenutno uspešnih poslovnežev pod rubriko »Secret«) in nam tako fanatiki kakor tudi eksperti vseh branž spet obljublajo (novo, tapravo) Apokalipso, ali vsaj Revolucijo, katerakoli po vrsti naj bi že bila... AUMGN.

Fra OUGHT

* * *

UVOD

*

PISMO A

19. marec 1943

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Zelo sem bil vesel, ko sem včeraj v pogovoru s teboj slišal od tebe, da se nameravaš resno in v primernem duhu lotiti Velikega Dela. Tvoja kritičnost do tvojih poprejšnjih izkušenj tekom tvojih dogodivščin se mi zdi povsem razumna in pravična. Kakor sem obljubil, tole pismo ti pišem, da bi pokrilo nekaj praktičnih vidikov, za katere nama je zmanjkalo časa za podiskutirati in jih v vsakem primeru nameravam urediti z dopisovanjem.

1. Predvsem se mi zdi važno razložiti ti najprej moj položaj. Dejansko ni narobe, če me smatraš za učitelja, a kaj ko je to zavajajoče; študentski kolega, če že hočeš, ali sotrpin, se mi zdi primernejša definicija.

Klimaks moje kariere predstavlja, kar je poznano kot, Kairsko Delo, ki je opisano do najmanjših podrobnosti v *Ekvinokciju Bogov*. Tedaj mi je bila večina vsebine *Knjige Zakona* povsem nedojemljiva, in večji del, posebej tretje poglavje, skrajno odbojen. Boril sem se leta proti tej knjigi; a se je izkazala za neomajno.

Nikakor se nepošteno ne baham, če rečem, da so bila moja raziskovanja Magike in Misticizma na sploh zame izredno pomembna, posebej zavoljo moje integracije različnih mišljenjskih sistemov sveta, predvsem poistovetenje sistema Ji Jinga s sistemom Kabale. Vendar

ti zagotavljam, da bi vse moje življenjsko delo, četudi tisočkrat pomnoženo, ne bilo vredno niti desetine vrednosti enega verza *Knjige Zakona*..

2. Pridajam ti moj izvod *Osmih lekcij o Jogi*, ki si jih boš lahko skopirala, če jih boš potrebovala.

3. Kar zadeva O.T.O., verjetno ti lahko priskrbim tipkopis vseh uradnih dokumentov, če želiš, in si jih lahko prebereš, če se boš odločila za včlanitev v Tretjo Stopnjo Reda. Če se boš, potem bova skupaj te tekste prebrala in ti bom razložil smisel celotne zadeve; nakar ti bom sporočil še resnično skrivnost ter posebno znanje, ki ga običajno Prostožidarstvo ne poseduje.

4. Horoskop; nerad sploh to počnem, a je to del sporazuma z Vrhovnim Zakladnikom O.T.O., da se moram v posebej vrednih primerih prisiliti tudi v to. A bom raje zadržal tvoj horoskop, zavoljo morebitne potrebe po referenci v bodoče, v primeru kakšnega bodočega pridogajanja.

Nekaj pa je zares pomembno, in edino, poleg *Knjige Zakona*, kar se nahaja na čelu tvoje bitke. Kakor sem ti povedal včeraj, je prvi predpogoj predanje vsega kar smo in vsega kar imamo Velikemu Delu, brez kakršnegakoli zadržka. To moramo imeti vselej v mislih; to lahko storimo s prakticiranjem Libra Reš vel Helios, sub figura CC. Obstaja drugačna verzija teh Čaščenj, malo izdatnejša; a so ta v tekstu povsem pravšna. Pomembno je, da ne pozabimo. Naučil tem bom še znakov in gest, ki gredo z besedami.

Pravtako je zaželeno, da pred vsakim obrokom hrane izvedemo sledeči dialog, ki ga lahko priredimo tudi v monolog: Potrka 3-5-3 in reci: »Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.« Oseba nasproti čez mizo odgovori: »Kaj je tvoja Volja?« Ti: »Moja Volja je jesti in piti.« On: »S kakšnim smotrom?« Ti: »Da si okrepim telo.« On: »V kakšnem cilju?« Ti: »Da bom lahko izvršil Veliko Delo.« On: »Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.« Ti, enkrat potrkaš in: »Dober tek.«

Nemogoče je dovolj poudariti pomembnost pravilnega izvajanja teh majhnih obredov, bivši kar se le da časovno točni pri Obredu Sonca. In ne smemo se obotavljati pri njegovem izvajanju kjerkoli sredi množice, in ne smemo se zmrdovali nad svojimi gosti, ali gostitelji, če so slučajno zbegani, ker ne znajo teksta svojega deleža dialoga. Nemara

zavoljo njih, nam navidezne neznatnosti in trivialnosti nudijo tako izvrsten trening. Naučijo nas osredotočenosti, razboritosti, moralnega in socialnega poguma, in še množstvo drugih vrlin.

Kakor ena popolna gospa, sem obdržal poslastico za konec. Absolutno bistveno je pričeti z magikalnim dnevnikom in ga pisati vsak dan. Na začetku naredi povzetek poročila o svojem življenju, vračajoč se v spominu vnazaj, celo dlje od svojega rojstva, do svojih prednikov. V skladu s prakso, ki se je boš nemara kdaj poslužila, podano v *Libru Tišareb* sub figura CMXIII, oddelki 27 - 38, v *Magiki*, moraš najti odgovor na vprašanje: »Kako to, da sem se znašla tukaj in sedaj, zaposlena s tem posebnim početjem?« Kakor ti bo razvidno iz zapisov, te bo to navedlo na raziskovanje, kdo ti v resnici si, kar te bo nemara privedlo do razkritja spomina na prejšnje inkarnacije.

Kakor je tebi težko priti v mesto, razen v redkih in nerednih slučajih, naj ti predlagam načrt, ki se je enkrat že izkazal za koristnega, namreč, eno pismo na teden. Eliphaz Levi je to izvedel z Baronom Spedalierijem, in ta korespondenca je v celotnem njegovem delu nekaj izrednega. Ti postaviš vprašanje, po svoji lastni želji, jaz pa po svojih najboljših močeh nanj odgovorim. Jaz, seveda, dodam še spontane opazke, ki jih izvabijo moja zapažanja tvojega napredovanja in prebiranje tvojega magikalnega dnevnika. To, seveda, mora biti napisano vse na eno stran papirja, tako da druga stran ostane za komentarje, v zvezi s katerimi se lahko domeniva, da jih redno pregledujeva.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

PISMO B

20. april, 1943

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Zelo sem se razveselil tvojega pisma, in zelo obžalujem, ko slišim, da doživljaš žalostne trenutke. Glede odlaganja ti moram, kakorkoli že, povedati, da je izvorno pravilo Reda A.:A.: bilo tako, da je Uvajalec prebral prositelju eno kratko lekcijo, nakar ga je pustil samega za četrte ure, in ko se je vrnil, je sprejel odgovor, »da« ali »ne«. Če je postulant na kakršenkoli način mencil z jasnim odgovorom, je njegovo življenje viselo na nitki.

Vzrok za olajšanje pravila je bilo mišljenje, da je bolje uriti ljudi v zgodnjih stadijih dela, čeravno nimajo izgledov, da bi se razvili v prvorazrednike. Vendar bi ti želel dopovedati, da boš slej ko prej, bodisi v tej ali neki drugi inkarnaciji, prišla do tega, da boš morala izkazati neomahljiv pogum ob soočenju z neznanim, ter moč hitre in dokončne odločitve brez računanja na ceno.

Povsem zmotno se mi zdi prepuščati se skrbem vsled »psiholoških, moralnih in artističnih problemov.« Ni dobro začeti karkoli, če jasno ne vidiš preprostosti resnice. Vse to ovinkarjenje okrog zadev je moralni strup. Kakšno korist imaš od tega, da si ženska, če nisi deležna intuicije, nekega nagona, ki ti omogoča razlikovati med pristnim in ponarejenim?

Tvoje miselno stanje se mi zdi posledica dejstva, da si bila, v preteklosti, pod vplivom ljudi, ki so vseskozi govorili o stvareh in nikdar postorili kakršnokoli pravo delo. Pričkali so se o vseh mogočih težko dojemljivih filozofskih vidikih; to je sicer čisto v redu, toda ko boš uspela zanalizirati svoje reakcije, boš dojela, da je vse to govorjenje zgolj izgovor za nepodvzemanje nekega resnega dela.

V to sodbo so me navedle tvoje besede: »Ne vem, če si želim hudega

konflikta. Potrebujem mir.« K sreči si se rešila, ko si dodala: »Pravi mir, se pravi, živ, ne zamirajoč.« Vse življenje je konflikt. Vsak tvoj vdih predstavlja eno zmago v boju vsega Vesolja. Ne moreš imeti miru, če popolnoma ne obvladaš svojih okoliščin; tako razumem tvoje besede »živ, ne zamirajoč.«

Toda to prvo pomeni, da se moraš odločiti ter pohoditi to morje vrtinčastih misli z dejanjem volje; reči moraš: »Mir, bodi spokojna.« Ko boš razpoznala svoje misli kot take, kar so, orodja sovražnika, ki jih je on izumil, da bi nas odvrčal od Velikega Dela - v trenutku ko odločno in zagotovo zavrne tako mišljenje, rekoč: »Kaj mi je za storiti?« In ko boš dojela to in se lotila dela, ne dopuščajoč nobenega vmešavanja, boš našla tisti živi mir, ki je (kakor nemara slutiš) dinamična in ne statična pogojenost. (Mnogo je o tem povedanega v *Kratkih Esejih K Resnici*, in pravtako v *Viziji in Glasu*.)

Ob tvojem pripisu sem se nasmehnil. To ni dobro oznanilo za take ljudi, s katerimi si bila povezana v preteklosti. Moj lasten položaj je zelo preprost. Vedno sem se držal nasveta, da moram »kupiti popolnoma črno kokoš in to brez barantanja.« Potrošil sem okrog 100.000 funtov svojega podedovanega denarja s tem početjem; in če bi danes imel na razpolago tisočkrat toliko denarja, bi vse šlo za isto usmeritev. Samo tedaj, ko smo tako ustrojeni, da stojimo povsem iznad vseh razmišljanj o tem, če je nekaj dražje ali ceneje za dva in pol penija, smo povsem osvobojeni na tem Planu Diskov (sc. na zemeljskem planu; op.p.).

Vsi resni Redovi na svetu, ali skoraj vsi, zahtevajo od svojih aspirantov zaprisego revščine; budistični bikhu, na primer, lahko poseduje zgolj devet predmetov - tri obleke, skodelo za miloščino, pahljačo, zobno ščetko in ostalo. Hinduistični in Mohammedanski Redovi imajo podobna pravila; tako je tudi z vsemi pomembnimi Redovi meništva v Krščanstvu.

Naš lasten Red je edina pomembna izjema; in razlog temu je dejstvo, da je dosti težje ohraniti svojo nedolžnost, če živimo v svetu, kakor pa če se preprosto odrežemo od njega. Mnogo lažje je doseči tehnično dovršenost, če se ne pustimo motiti od takih pomislekov. Ta pravila delujejo kot omejitve naši koristnosti pri pomaganju svetu. Obstajajo velike nevarnosti, najhujše nevarnosti med vsemi, povezane s popolnim umikom. Moja lastna presoja v tem je, kakorkoli že stojijo

stvari, da je naš lasten ideal naravnega življenja dosti bolj zdrav, kakor tudi ugodnejši.

Ko boš spoznala kaj malega o svojih poprejšnjih inkarnacijah, boš lahko to dojela zelo jasno in preprosto.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

PISMO C

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Hvala ti za tvoje dolgo pismo brez datuma, ki sem ga sprejel pred dvema dnevoma. Obžalujem dejstvo, da se še vedno čutiš tako izčrpano. Jaz nisem kaj boljši, to vreme me namreč zelo muči. Skušal ti bom odgovoriti na tvoje različne teme, po najboljši moči.

Urejam stvari, da ti pošljem uradne papirje v zvezi z O.T.O., toda zamisel, da bi se prej srečala z drugimi člani, je povsem nemogoča. Tudi po tvoji včlanitvi se ne boš srečevala z drugimi, razen v primeru nujnega sodelovanja z njimi. Bojim se, da si še vedno predstavljaš, da je Veliko Delo ena čajanka. Stiki z drugimi so namenjeni zgolj kritiziranju njihovih klobukov in potem še njih morale; in tega nikakor ne opogumljam. Tvoje delo ni delo nekoga drugega; in neusmerjeno čenčanje je najbolj strupen element v človeški družbi.

Ko govoriš o »dejanskem zapisu« nečesa, kar imenuješ »biti imenovan Jezus Kristus,« nimam pojma, kaj imaš v mislih. Nisem slišal za noben tak zapis. Poznam mnogo legend podobnega karakterja.

Bolje bo, če si priskrbiš izvod *Enakonočja Bogov* in ga preučiš. Veliko Delo je združevanje nasprotij. To lahko pomeni združitev duše z Bogom, mikrokozma z makrokozmom, ženskega z moškim, jaza z nezazom, in kaj še vse ne.

Z »ljubeznijo v skladu z voljo« (love under will; op.p.) se zagotavlja, da je metoda v vsakem primeru ljubezen, v zgoraj navedenem smislu združitve, kakor med vodikom in klorom, ali natrijem in kisikom, in podobno. Vsaka in katerakoli reakcija, vsak fenomen, je fenomen »ljubezni«, kakor ti bo jasno, ko ti bom kasneje razložil pomen izraza »točka-dogodek.« Vendar mora ljubezen biti »pod voljo«, da bi lahko bila primerno usmerjena. Najti moraš svojo Resnično Voljo in narediti vsa svoja dejanja za služabnike temu velikemu smotru.

Ra Hoor je Sončni Bog; Tahuti je egiptovski Merkur; Kefra je polnočno Sonce.

Glede tvojih težav: kar je meni za storiti, je to, da te naučim jasnega razmišljanja. To te bo neizmerno stimuliralo, ko boš svoj miselni aparat osvobodila vseh teh nekoristnih načičkanosti. Na primer, ne vem če so ti poznani prvi principi logike. Ti očitno zavzameš bolj ali manj krščansko držo, a obenem ti je všeč ideja Karme. Obojega ne moreš imeti.

Vprašanje denarja se ne pojavlja. To staro in zelo dobro pravilo (ki sem se ga vedno držal) je bilo v resnici primerno v času, ko so obstajale dejanske skrivnosti. Toda jaz sem objavil vse skrivnosti. Vse kar lahko storim, je to, da te izvežbam na povsem eksoteričen način. Moj predlog enega pisma na teden je vseboval namero izključiti to vprašanje, saj naj bi ti bila deležna polne komercialne vrednosti vsega plačanega.

Na tvoja vprašanja v zvezi z Duhom Sonca, in ostalem, je treba odgovoriti z izkušnjo. Intelektualna potešenost je jalova. Moral bi te privedi do stanja duha, ki povsem presega mehanizem običajnega uma.

Na dovršen del tvojega pisma je precej težko odgovoriti. Ti bi vselej želela postaviti voz pred konja. Mar ne vidiš tega, da bi ti jaz, če bi te želel navesti na neko tako ali drugačno početje, preprosto namenil tak odgovor, za katerega mislim, da bi te zadovoljil in osrečil? In to bi mi bilo zelo enostavno storiti, kajti tebi ni nič jasno. Predvsem, ti uporabljaš izraze, o katerih pomenu se še nisva sporazumela. Ko govoriš o »krščanski poti,« a verjameš v nadomestno pokoro in večno prekletstvo - ali ne verjameš? Večina zmede, ki se pojavi ob vseh teh vprašanjih, in postaja stalno vse hujša, ko kolegi študentje o njih razpravljajo - slepi vodi slepega - je posledica dejstva, da sploh ne vidijo potrebe po definiranju svojih izrazov.

Nadalje mi postavljaš vprašanja, kot je »Kaj je čistost?«, na katere se lahko odgovori na veliko načinov; in razumeti moraš pomen izraza »polje diskurza.« Če me vprašaš - »Je ta vzorec zlatovega klorida čist vzorec?« ti lahko odgovorim. Razumeti moraš vrednost točnosti v govoru. Lahko govorim o čistosti in brezsebstvu leta in leta, in se ne bo nihče vsled tega niti za peni poboljšal.

P. S. - ali raje, česar sprva nisem hotel narekovati. Tvoje predstave o O. T. O. me spominjajo na predstave nekkih žensk o nakupovanju.

Ti hočeš mrcvariti artikel na zalogi in nato oditi ven s ponosnim zadovoljnim nasmeškom: NE. Mar res misliš, da bi moral jaz sklicati vse najizvrstnejše živeče osebe, da bi jih ti lahko pregledala in odobrila?

Klavzula članstva v naši Konstituciji je privilegij: kurtoaznost do simpatetične združbe. Če bi ne bila Prostožidar, ali So-prostožidar, bi morala biti predlagana in odobrena, ter potem izprašana s strani surovih Inkvizitorjev, nato pa, nemara, zavržena na ostali kup odpadkov. No, ni tako hudo; toda mi gotovo nočemo vsakogar, ki se prijavi. Kako bi to ti storila, če bi bila v komiteju Kluba? O.T.O. je resna organizacija, zaposlena z delom vesoljnih dimenzij. Moraš se vprašati: kaj lahko jaz prispevam?

Skrivnosti. Obstaja ena izjema v zvezi s tistim, kar sem povedal o publiciranju vsega: to je, skrajna skrivnost O.T.O. Ta je v resnici prenevarna za razodevanje; a varovalo je to, da je ne moreš uporabiti, če jo poznaš, razen če si napreden Adept; in bi ti sploh ne dovolili iti tako daleč, če nam prej ne bi zagotovila, da si iskreno predana Velikemu Delu. (Glej *Ena Zvezda na Obzorju.*) Res je, Črni Bratje so jo zmožni uporabiti, toda oni lahko s tem zgolj uničijo sami sebe.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

PISMO D

8, junij 1943

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Hvala za tvoje pismo. Nisem mogel najti O.T.O. tipkopisa - nakar se mi je zazdelo, da bi bilo lahko koristno počakati na tvoje reakcije. Kadar pričakujem pomembne papirje po pošti, postanem po štiriindvajsetih urah odlaganja nestrpen in začnem raziskovati stvar. Kakorkoli že, trenutno jih ne morem najti; a mi je g. Briant rekel, da ti lahko posodi svoj *Plavi Equinox*, kjer boš našla na straneh 195 - 270 tisto kar potrebuješ.

Toda prava korist od tvoje včlanitve je v tem, da meni ne bo treba biti stalno na preži, če bom slučajno povedal kaj takega, za kar sem prisegel, da ne bom razkril. Kakor v vsaki resni organizaciji so člani zapriseženi, da ne razodevajo tega, česar so se naučili, koga so srečali; celo v So-prostozidarstvu je tako, mar ne; lahko se omenjajo zgolj imena že pokojnih članov. (Glej *Liber LII, 2.del.*) Bodi torej srečna: rajniki X...Y...je bil eden naših. Upam, da bosta on in Rudolph Steiner (med drugimi) pomirila tvoje dvome.

A.:A.: je povsem drugačen. *Ena Zvezda Na Obzorju* ti pove vse, kar moraš vedeti. (Neka pravila je nemara težko dojeti: osebno nisem nikoli razumel vso tisto robo Lokalnih Predpisov. Tako me moraš vprašati, kaj in zakaj, in tako dalje.)

A nekaj se mi zdi pomembno za tvojo presojo. »Po sadovih jih boste spoznali.« Brala si *Liber LXV* in *Liber VII*; to ti daje nekaj za slutiti, kaj lahko dosežeš po tem kurikulumu. Zdaj pa preberi še *Mojstra Templja* (*Plavi Equinox*, strani 127 - 170), zavoljo poročila o zgodnjih fazah treninga in njegovih rezultatih. (Seveda, tvoja pot se ne more ujemati z njegovo, niti biti slična njegovi poti.)

Vendar vedi, da »če slepi vodi slepega, bosta oba padla v jarek.« Če bi ti videla en procent nesreč, ki sem jim bil jaz priča, bi te zmrazilo

do mozga tvojih kosti zgolj ob zamisli, da bi videla drugega člana skozi teleskop! Dobro, uporabil sem lik hiperbole, da bi lahko to pripustil; toda tako ne bo šlo, če boš imela en ducat kuharjev pri juhi! Če boš delala z menoj, ne boš imela časa, da bi ga izgubljala z drugimi ljudmi.

Bojim se, da je tvoje »krščanstvo« enako kot pri večini ljudi. Ti sprejmeš enega ali dva lika, iz katerih so aleksandrinci skovali »Jezusa« (spet preveč kuharjev, z maščevalnostjo!) in zanemarjaš druge. Matejev zionistični Krist zate nima nobenega pomena; kakor tudi aziatski »Umirajoči Bog« - sestavljen iz bogov, kot so Melkart, Mitras, Adonis, Bakhus, Oziris, Atis, Krišna in drugi - ki je priskrbel misteriozne in ritualistične elemente fabule.

Vso pravico imaš vprašati: »Kaj lahko jaz prispevam?« Odgovor: Eno knjigo. To je smoter tedenskega pisma: 52 tvojih in 52 mojih, v celoti editiranih, bo tvorilo eno najkoristnejših knjig. Ta bo tvoje imetje: tako boš lahko deležna polne materialne vrednosti, in nemara dosti več, za svoj izdatek. Na ta načrt sem pomislil, ko se je nedavno tega en podoben ravno končal, s presenetljivo ugodnimi rezultati: čez dva meseca boš lahko videla in se čudila. Jaz slučajno nimam nič od tega; tajniško delo kar nekaj stane dandanes. A korist je v nečem drugem; to naju oba ohranja pri formi. V takih pismih je prvtako sem in tja obilo drobnih informacij, ki nas avtomatsko vzburiijo; vredno gradivo, ki ga je težko spraviti v eno lično in običajno knjigo. Praviš, da se ti zdi eno pismo na dva tedna dovolj; prav, toda ni zaželeno izgubiti niti, ko enkrat začnemo. Nemara je vsakih deset dni najboljše.

Toda prosim, razumi, da je ta pomislek zgolj posledica tvojega lastnega stališča do tega, kaj ti po tvoje trenutno najbolj ustreza v teh okoliščinah. Kakorkoli že, kakor praviš, sama se odloči! Če si za, potem bi te želel videti pred 15. junijem, ko nameravam odpotovati za par dni; bolje da ti dam neko temeljno nalogo, da te medtem zaposlim v moji odsotnosti.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

PISMO E

20. avgust 1943

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Mnogo misli je bilo zapravljenega za konstrukcijo tvojega Mota. »Postala bom« bi lahko malce spremenila v »Naj bo«; ko se izogneš Prve Osebe, dobiš idejo »absorbiranosti Sebe v Ljubljenu,« kar je točno to, kar želiš.

»Ustvarjalna Sila Vesolja« je povsem izgotovljen izraz. Pyramis, piramida, predstavlja to silo v geometrijski obliki; v svoji biološki obliki je to Fallos, Jang ali Lingam. Obe besedi imata isto številčno vrednost, 831; tako ti lahko služita kot skrivni objekt tvojega Dela. Kako bi lahko skonstruirala število 831?

Črka Kaf, Jupiter (Jehova), Kolo Usode v Tarotu - Atu X je podoba Vesolja, ki ga tvorijo, obračajoč se vsled vrline te Trojice Principov, Žveplo, Živa in Sol, ali tri Gune, Satva, Radžas, Tamas - ta črka ima vrednost 20, kakor tudi črka Jod, če ji seštejemo njene črke (Jod, Vav, Dalet; op.p.).

Nek tajni gnostični način izgovorjave imena Jehova je IAO, in to ima vrednost 811; kakor tudi Fiat, prevedeno v grščino.

Če povzamemo vse te ideje, se zazdi, da lahko zelo celovito in lično izraziš svojo aspiracijo, če izbereš besedi FIAT JOD.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

P.S.: Prosim, preuči to sveto črko in te spremljajoče razlagalne številke (Avtor, BAFOMET X°, je v izvorni izgovorjavi vsake besede zadobil številčno vrednost vsake črke v pyramis, etc. Tu ni kopirano.)

Meditiraj na to, dokler ne boš v celoti dojela, ne le stvari pod neposrednim motrenjem, temveč občo metodo kabalistične raziskave in konstrukcije. Bodi pozorna na to, kako se pojavijo nove sorodne ideje, da bi obogatile formulo.

*

PISMO F

20. avgust 1943

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Naj začnem z omembo mojega pisma o motu in ti pojasnim delovanje te črke.

V tem motu si v resnici zadobila več skupaj skombiniranih idej, ki so pravzaprav, seveda, ena sama. Fiat, bivši 811, je istoveten z IAO, torej FIAT JOD lahko beremo ne le kot »Naj bo« (ali »Naj postane«), skriti izvor vse ustvarjalne energije, temveč kot »skriti izvor energije je Jehova.« Obe črki skupaj dasta vrednost 831, vsebujoč skrit pomen Piramide in Fallosa, kar je ista ideja, le v različnih oblikah; tako imaš tri načine izražanja ustvarjalnih oblik, v njih geometričnem, človeškem in božanskem vidiku. Vse to ti razlagam tudi kot primer prikladne kabalistične metode. Koristneje se mi zdi zapomniti si, kaj je bistveni princip Kabale; tako si, v svoji korespondenci za Malkut, Jesod in Hod, preprosto zapisala neke ideje, ki se nanašajo na števila 10, 9 in 8, po vrsti. Logično, kakor hitro zapopadeš njihovo pomembnost dovolj, da ti postanejo razumljive, pride do motenj in preobteženosti. Kakor je omenjeno v članku o Kabali v *Equinoxu*, I, 5, je zelo enostavno dokazati istovetnost $1=2=3=4$, etc.

Po drugi strani pa se moraš skrbno izogibati, da bi dojemala korespondence, podane v knjigah, brez razmisleka o tem, *zakaj* so tako podane. Tako boš zasledila kamelo pod številko, ki se nanaša na Luno, toda Tarot adut »Luna« se ne nanaša na Gimel, ki pomeni kamelo, temveč na črko Qof ter znamenje Rib, tako povezujoč jo s črko Nun. Vsled tega ne smeš sklepati, da je Zatilje (kar pomeni ime črke Qof) kakor kamela - ker sta obe pač povezani z isto stvarjo.

Za študij Kabale si omenila šest mesecev; po tem času se mi zdi, se boš morala sprijazniti z dejstvom, da niti po šestih inkarnacijah

študija Kabale ne boš mogla reči, da jo poznaš; kakor je rekel Konfucij o Ji Kingu: »Če bi mi bilo dano še kaj let življenja, bi jih celih sto preučeval Ji.« No, če si se ukvarjala s Kabalo vsaj na enak način kot jaz, ob svojem času in izven svojega časa, potem bi v šestih mesecih morala doseči kar solidno razumevanje zadeve. Zdaj pa ti bom povedal, kaj ta metoda v resnici je; ko sem hodil naokrog, sem se namenil vse kar vidim, povezati z neko odgovarjajočo idejo. Ob vhodu skozi vrata v svojo hišo, sem pomislil, da vrata pomenijo Dalet, hiša pa Bet; beseda DoB hebrejsko pomeni medved in ima vrednost 6, kar je Sonce. Ob ogradi svojega posestva pomislimo na Het - število 8, Tarot Adut VII, ki je Voz: nakar se ozreš po svojem avtu. Nato greš po cesti in na prvi hiši, ki jo zagledaš, opaziš številko 86, kar je Elohim; in ker je sezidana iz rdečega kamna, pomisliš na Marsa in Stolp, v katerega je udarila strela, in tako naprej. Kakor hitro ti tako početje, ki je lahko izvajano povsem veselo, postane navada, boš opazila, da se ti um giblje v to smer, nakar boš presenečena ob svojem napredovanju. Nikar ne pusti svojim mislim tako zaiti, da boš mislila, kako tvoja Kabala ni moja Kabala. Mnogo stvari, ki sem jih omenil, ti lahko zelo koristi, vendar moraš skonstruirati svoj lasten sistem, tako da ti bo živo orožje v tvojih rokah.

Zdi se mi pošteno, če rečem, da je prvi korak v Kabali, ki ga lahko imaš za uspeh, ko dejansko odkriješ nekaj, kar ti osvetli problem, ki ti je dolgo časa delal težave. Pred četrto stoletja sem se nahajal v New Orleansu, zelo zaposlen s problemom glede smeri svojega delovanja; bil sem dejansko zelo zaprepaden in potrta. Dobesedno ničesar ni bilo, kar bi lahko storil, nakar sem se domislil, da pokličem Merkurija. Kakor hitro sem zadobil določen ustroj misli, sem logično dojel, da vendar »Sem Merkurij.« To sem povedal po latinsko - *Mercurius sum*, nato me je prešinilo, da »to ni v redu.« Kakor blisk se mi je posvetilo, da moram to dati v grščino, namreč, *Hermes Eimi*, potem sem hitro seštel in dobil število 418, in vse sijajne korespondence, ki so mi vselej koristile v preteklosti. (Glej *Equinox Bogov*, str. 138.) Vse moje težave so izginile kakor blisk.

Zdaj pa naj ti odgovorim na tvoja vprašanja po vrsti; povsem prav je, da me sprašuješ o *Knjigi Zakona*; izčrpen komentar je bil napisan nanjo, a še ni bil izdan. Nemara ti bom lahko na vsa tvoja vprašanja

odgovoril iz teh zapisov, a se iz tega ne sme razviti neka diskusija; kakor pravijo na sodišču, »Vzeti morate odgovor priče.«

2. Kabalo, tako grško kot hebrejsko, in zelo verjetno tudi arabsko, je uporabil avtor *Knjige Zakona*. Razložil sem ti že primerno rabo Kabale. Ne morem ti reči, kako so jo uporabljali zgodnji Rožnokrižarji, a lahko predpostavljamo, da se njihove metode niso dosti razlikovale od naših lastnih. Slučajno, ni preveč varno govoriti o Rožnokrižarjih, kajti njihovo ime je postalo signal za sprostitev in širjenje najsmrtonosnejše poplave nesmisla. Kar je resnično znanega o izvorni Rosni Bratovščini je praktično omejeno na tri dokumente, ki so jih izdali. Rožnokrižarji osemnajstega stoletja so morda, ali pa tudi ne, legitimni dediči izvorne bratovščine - ne vem. Vendar je od njih O.T.O. sprejel svojo avtoriteto. Rajnki O.H.O. (sc. kratica za 'Outer Head of Order'; op.p.) Theodor Reuss je posedoval nekaj dokumentov, ki naj bi potrjevali verodostojnost njegove trditve; a sem videl le dva ali tri med njimi, ki pa niso bili preveč pomembni. Žal je umrl malo po Zadnji Vojni, in nekateri Veliki Mojstri so izginili iz dosega; dokumenti bi morali priti k meni, a jih je njegova žena prodala za visoko ceno; komu mar, meni je mnogo bolj pomembno delo, ki je bilo postorjeno s strani članov Reda iz vse sosesčine, in to je dovolj.

3. Ruah vsebuje tako moralni kot intelektualni svet, kar je v bistvu vse to, kar pojmuje pod zavestnim umom; verjetno vsebuje tudi neke elemente podzavestnega.

4. V Inicijaciji od stopnje Neofita na stopnjo Zelatorja napredujemo na ta način. Glavno delo je pridobitev dostopa na astralni nivo in njegovega nadzora.

Tvoji izrazi o »prečiščujočih občutkih«, in slično, so za znanstveni sistem našega tipa malo premedli. Rezultate, katere imaš nedvomno v mislih, boš zadobila samodejno tekom svojih eksperimentov. Kmalu boš odkrila, kakšno stanje duha je primerno in kakšno neprimerno za tvoje delo, kakor boš tudi odkrila kaj koristi in kaj škodi tvojim stanjem duha v tvojem načinu življenja. Na primer, prakтика nesprijemanja daril je povsem primerna za Indijca, čigar um bo ožigosan za naslednjih deset tisoč inkarnacij vsled šoka po sprejetju ene cigarete ali skodelice

čaja. Slučajno se večina vzhodnjaških kultov sesuje, ko pridejo na Zahod, preprosto ker ne upoštevajo naših različnih značajev. Pravtako so njihovi predpisi za Evropejce povsem neprikladni - napaka v prepoznavanju teh dejstev je povzročila neizmerno kopico razočaranja nad orientalizmom.

Na tvoja pod-vprašanja a, b in c sem v resnici odgovoril zgoraj. Vsi pojmi, ki jih uporabljaš so zelo nedoločeni. Upam da ne bo trajalo dolgo, ko boš nehala razmišljati na način teh pojmov. Primer, beseda »inicijacija« vključuje celoten proces, in kako moraš razlikovati med njo in razsvetljenjem, ti ne znam povedati. »Stažiranje«, pravtako, če to pomeni »Dokazovanje«, potem se nadaljuje skozi ves proces. Nič ni hujšega za študenta kot to predajanje nedolžnemu špekuliranju okrog dvomljivih pojmov.

5. Lahko, če želiš, razdelaš neko napredovanje Ozirisa skozi Amennti po Drevesu Življenja, a dvomim, če se boš dokopala do kakšnih zadovoljivih rezultatov.

Zdi se mi, da se nameravaš strogo omejiti na svoje dejansko delo pred seboj. Trenutno, seveda, to vključuje obilo splošnega študija; a gre za to, da morajo biti pojmi, ki jih vključuje ta študij, vselej zmožni točne definicije. Ne vem, če imaš moje *Kratke Eseje K Resnici*. Prvi esej v tej knjigi, z naslovom »Človek«, podaja izčrpno poročilo o petih principih, ki po kabalistični tradiciji tvorijo Človeka. Poskušal sem definirati te pojme točno, kot je le mogoče, in mislim, da se ti bodo v vsakem primeru izkazali jasnejši od tistih, na katere si se navadila pri vzhodnjaških sistemih. V Indiji, mimogrede, niso nikdar poskušali uporabljati tako nejasnih pojmov. Oni so imeli vselej zelo jasno predstavo o tem, kaj pomenijo izrazi, kot so »Buddhi«, ali »Mane«, in slični. Poskusi njihovega prevoda so zelo nezadovoljivi. Spoznal sem to celo ob tako preprosti zadevi, kot je Osmero Udov Joge,« kakor boš videla, ko boš prebrala mojih *Osem Lekcij*.

Tvoje ilustracije so mi zelo všeč; to je zate sijajna vaja. Pravkar te čaka naloga izdelave talismanov in tvojega Napsrnika in celo izum pečata, ki ti bo služil kot, kar lahko imenuješ magijski grb; vse take reči so zelo koristne.

Prešinilo me je, da dosedaj še nisva naredila nič v zvezi z astralnim planom ter potjo Tav, o kateri govoriš. Imaš kakšno izkušnjo potovanja na astralu? Če ne, mar se ti zdi, da lahko začneš sama po napotkih, ki so podani v *Libru 0*, oddelka 5 in 6? (Glej NOX 3, rubrika 4; op.ed..) Če ni tako, potem bo bolje, da te jaz povedem skozi prve portale. Vprašanje hrupa je vedno aktualno; mislim, da je šele po deveti zvečer primeren čas, samo ne vem, če tebi to ustreza.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

PISMO G

4. september 1943

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

»Naj ti bo« (namesto Delaj po svoji volji je...) ne »je«. Glej *Liber AL*, I: 36, 54, in II: 54. Ne »Mojster Perdurabo«, »Care Frater« povsem zadostuje.

Knjigo 777 je praktično nemogoče kupiti: kopiranje je precej drago, vendar boš vse najvažnejše korespondence našla v *Magiki*, v Dodatku. Preostali dve knjigi sem poslal takoj. »Izdelovanje iger s številkami.« Žal mi je, da nočeš videti še kaj več. Ko boš bolje opremljena, boš videla, da je Kabala najboljša (in domala edino) sredstvo, s katerim se inteligenca lahko sama identificira. Metode Gematrije služijo za odkrivanje spiritualnih resnic. Števila so omrežje ustroja Vesolja, njihovi odnosi pa oblike Izražanja našega Razumevanja le-tega. V grščini in hebrejščini je to edini način zapisovanja števil; naše »arabske« številke smo sprejeli od Feničanov preko Arabcev. Kar se tiče grščine in hebrejščine, potrebno ti je poznati zgolj te vrednosti črk in nekaj svetih besed - znanje raste z rabo - ter par knjig za referenco.

Nemogoče je učencu dati določeno nalogo iznad osnovnega dela, ki ti ga predlagam, vsled česar se bodo korespondence izrisale same od sebe. V resnici imaš zdaj še preveč dela. Zgolj po tvojih reakcijah na tvoj lasten študij in prakso lahko sklepam, katere vaje med stotimi različnimi so zate najprimernejše.

»Oziris v Amenntiju« - glej egiptovsko *Knjigo Mrtvih*. Mislil sem, da lahko povlečeš vzporednice med njegovimi potovanji in Potjo Inicijacije.

Astralno potovanje - razvitje Astralnega Telesa je bistveno za raziskovanje; in, predvsem, za dosežek »Znanstva in Občevanja s Svetim Angelom Varuhom.«

Demonstrirati mi moraš svojo izvedbo Rituala Pentagrama; verjetno

boš delala napake. Seveda te bom skrbno popeljal skozi O.T.O. rituale do III stopnje, kakor hitro se boš seznanila z njimi. Načrt stopenj je sledeč:

O Privlek v Sončni Sistem

I Rojstvo

II Življenje

III Smrt

IV »Povišanje«

P.I. »Izničenje«

V - IX Progresivni komentar na II, z zelo posebno referenco na osrednjo skrivnost praktične Magike.

Torej ne obstaja povezava z A.:A.: sistemom in Drevesom Življenja. Seveda, obstajajo določene analogije (*kot so Čakre ali Dragulji Zmaja ali Popki Svetlobnega Telesa. Toda Čakre bolj čutimo, kot mislimo, obratno je primer Sefir-Črk-Številčk, ki presegajo senzorično prostorsko geometrijo; op.p.*).

Metoda študija, ki jo predlagaš: doжела si bistvo. A te ne more nihče »vzeti skozi« Stopnje A.:A.:. Rangi *potrjujejo* tvoje dosežke, kakor jih postoriš; nato se pojavijo nove naloge. Glej *Eno Zvezdo Na Obzorju*.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

PISMO H

10 - 11. november, 1943

Od 11 pm - 2 am

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Tvoje včerajšnje večerno pismo me je razveselilo ravno ko nisem vedel, kaj mi je za početi vso noč: čaka me tako velik posel, da se ga preprosto ne morem lotiti brez pomoči: Kako zoprno! Vseeno, ti si na dobrem!

1. Ta verz (*AL*, I: 44) strnjeno povzema celotno magijsko tehniko. Razjasni ti - ko ga dojameš - skrivnost uspeha v Velikem Delu. Seveda je sprva videti kot paradoks. Imeti moraš cilj, in to samo enega: vendar si ga nikakor ne smeš želeči doseči!!!

Poglavja iz *Knjige Laži*, ki sem jih navedel v svojem zadnjem pismu malo razsvetlijo to Brezno samo-nasprotovanje; poleg kontrasta med Voljo z velikim V in željo, hotenjem, obstaja še dosti globlji pomen. Nemara gre za to, da smo v svoji težnji po Moči omejeni z Resnično Voljo. Če uporabiš silo in s tem oskrunjaš svojo lastno naravo, bodisi vsled pomanjkanja razumevanja, ali pa iz muhaste objestnosti, s tem zgolj trošiš energijo; kakor hitro stres izgine, se takoj vrnemo v normalno stanje. To je en neznaten primerek velike Enačbe »Svobodna Volja = Nujnost« (Usoda, Predestinacija, ali Karma: gre za domala isto stvar). Najstrožje smo vezani na vzročno verigo, ki nas je privedla tja, kjer smo, semkaj; toda vezne člene je skovalo naše lastno sebstvo.

Prosim, vzdrži se običajnega ugovora: »Če torej, dolgoročno gledano, sploh ne moremo zgrešiti, potem je vseeno, kaj storimo.« Popolnoma res, gotovo! (»Ne obstaja niti eden drobec prahu, ki ne bo dosegel Budovstva«: s takimi besedami se je stari brezbožni razvratnež tolažil, ko se mu je Čas začel maščevati.) Toda odgovor je dovolj preprost: tako je nanoslo, da si take vrste človek, ki misli, da ni važno katere smeri se držiš; ali še bolj vzvišeno, pač uživaš v plutju.

Ne, vsakemu uspehu botruje ta dejavnik: samozaupanje. Če to analiziramo, potem spoznamo, da to pomeni, da se zavedamo skladnega delovanja naših miselnih in telesnih zmožnosti. Najsmrtonosnejši in najsubtilnejši sovražnik tega občutka je občutek nestrpnosti glede rezultata; najfinejša gaza dvoma zadostuje, da nam zamegli videnje in umakne celotno področje izven našega fokusa. Celo samo zavedanje nekega izida v prihodnosti je skriti sovrag spokojnosti duha, ki je samo bistvo samozaupanja. Kakor dobro veš, se vse naše samodejne fiziološke funkcije preuredijo, ko se jih zavedamo. To je torej problem, kako zavestno uživati in obenem ne zмести dotičnega procesa. Očitni telesni primer je spolni akt: nemara je njegova glavna pomembnost v tem, da je en tip take izjemne spiritualno-mentalne pogojenosti. Kakorkoli že, upam, da se boš spomnila tistega, kar sem povedal o tem v paragrafih 15 - 17 moje Tretje Lekcije »Joge za Ovčke«; obstaja način zadobivanja ekstaze iz najnepomembnejše fiziološke funkcije. S prenosom celotne zavesti na (recimo) mezinček ali palec, mi ne poskušamo vmešavati se v njegovo normalno funkcioniranje, temveč zgolj dojeti, kaj se dogaja v organizmu, namreč izvrstno uživanje funkcije v njenem normalnem delovanju. Z malo domišljije lahko dojamemo analogni primer Vesolja samega; lahko razumemo frazo »Zvezde jutra pojejo skupaj«; in pa, še manj operjeno le z rahlo omejitvijo, ki jo materialni simboli nujno (kakorkoli že) sugerirajo, »Zapomnite si, da je bivanje čista radost.« (AL, II: 9.)

Je predrzno reči, da lahko postopno stapljanje vseh teh Poti v eno prepleteno enoto smatramo za enega od oblik Dovršitve Velikega Dela samega?

2. Večina ljudi, po moji izkušnji, bodisi da si skuhajo eno peklensko čorbo iz samopovzročenih ovir v Astralnem potovanju, ali pa jih odnese na krilih romantične domišljije in se preostalo svoje življenje slepijo na način Vaškega Idiota. Tvoja težava je, k sreči, prva.

Toda - je to gola trmoglavost? - ti ne treniraš Vrhunske umetnosti Ustrahovanja Guruja. Morala boš noro priteči do moje smrtne postelje, zavreči kohorto Žalujočih Arhimandritov, in me prijeti za nos ter ga držati, dokler te ne navedem, da ga izvedeš.

Ti pa vseskozi ponavljaš, da je težko. Sploh ni. No, nemara gre za neko globoko zakoreninjeno zadržanost - (freudovski) strah pred

uspehom? Je to nemara v zvezi s tistim občutkom greha in krivde, ki nam je prirojen, razen redkim posameznikom.

Toda ti mu ne daš niti poštene priložnosti. Priznam, obstaja trik, ali neka spretnost, v prehodu preko; to sposobnost si pridobimo (po pravilu) nenadoma in nepričakovano. Podobno je pri obvladovanju nekkih udarcev pri biljarju. Praksa me je naučila, kako to skomunicirati študentom; samo v redkih primerih je uspeh izostal. (Neverjetno: nek možakar preprosto ni razumel, da fizično naprežanje ni način za izvedbo. Sedel je, žila na čelu mu je hotela razpočiti se, tam na mojem priljubljenem stolu, čigar noge so se vidno šibile vsled njegovega jeklenega oprijema!) V tvojem primeru sem opazil, da si ti to pomešala z Dharano: ti pišeš o »izpraznenju uma vsega, razen ene same ideje, etc.« Potem nadaljuješ: »Invokacija nadčutnega Bitja je zame zaenkrat nemogoča.« Nesramnost! Aroganca! Kako veste, vas rotim, gospa? (Urne številke na slepo: izidi so dostikrat sijajni!) Poleg tega, nisem zahteval od tebe, da prikličeš nadčutno (kakšna beseda!! Pomen?) Bitje kar takoj in kadarkoli: to nadčutno mi gre na živce: mar s tem misliš »kar v normalnih okoliščinah ne moremo zaznati s čutili?« Verjetno.

Skratka: odredi si primeren čas, ko boš redno odhajala na Astralni Plan pod mojim nadzorom: pol ure (z malo sreče) ne več kot štiri večere te bo premaknilo v povsem drugačno delovanje uma. Kmalu boš »začutila svoja stopala« in potem boš »dobila svoje plavuti« in potem, dosti prej kot bi si mislila, »Zaplula skozi etir, O moj Bog! moj Bog!...Beli labod, nosi me vselej med svojimi krili navzgor!«

3. Zdaj pa k tvojemu staremu Oslovskeemu Mostu v zvezi z imeni Bogov! Postavi se v kot za pol ure z obrazom obrnjena v steno! Po pouku boš ostala v šoli in napisala Malkah be-Tharašišim ve-da-Ruahot be-Šehalim 999 krat!

Draga moja, draga, draga sestra, ime je *formula moči*. Kako lahko govoriš o »anahronizmu«, ko je Bivanje večno? Namreč tip energije je večn.

Vsako ime je število: in pa »Vsako število je neskončno: razlike ni« (AL, I: 4). Toda eno Ime, ali sistem Imen, je lahko primernejše, bodisi (a) zate osebno, ali (b) za delo, s katerim si zaposlena. E.G. Zelo malo simpatije imam do judovske teologije ali rituala; toda Qabalah je tako priročna in sorodna tej, ki jo jaz uporabljam bolj kot kdorkoli

drug - ali kot vsi drugi skupaj - za svojo vsakodnevno korist in delo. Egipčanska teogonija je najizvrstnejša, najbolj pristno magijska, najbolj meni zavezana (ali prej jaz njej) po nekem najnotranjšem instinktu, in vsled spomina na mojo inkarnacijo Ankh-f-n-Khonsuja, tako da jo (z njenim grško-feničanskim potomcem) uporabljam pri vsakem najpomembnejšem delu. Čemu me zbadate v moje vitalije, gospa! Sama Abramelinova Operacija se je pretvorila v to obliko, že preden sem se sploh lotil stvari! Kakor otrok Vojvodinje (oprosti mi ta entuziazem; toda predramila si britansko Levjo Kačo).

Opozarjam te na to, da ekvivalenti, podani v *Libru 777*, niso vselej natančni. Tahuti ni povsem Thoth, še manj Hermes; Merkurij je dosti kompleksnejša ideja, vendar niti približno tako vzvišena: Hanuman komajda ustreza. Niti ni Tetragrammaton enak IAO, čeravno etimologija kaže na istovetnost.

V vseh teh zadevah moraš biti katoliška, eklektična, celo sinkretična. In upoštevati moraš naravo svojega dela. Če sem hotel priklicati Taftartaratha, nisem imel za to nikjer drugje pomoči, razen v kabalističnem sistemu; kajti točnih oblik in števil tega duha ne bi mogli zaslediti v nobenem drugem sistemu.

Kakorkoli že, vendar nasprotje ni tako resnično. Kabala, primerno razumljena, je tako univerzalna, da lahko z njo skrpamo skupaj ritual, ki je primeren domala za »vsako ime in obliko.« Toda v takem primeru ga bomo morali okrepiti z določeno količino zgodovinskega, literarnega in filozofskega študija.

4. Točno tako, draga dama, tvoji spomini gotovo delujejo kot »Vodič Vnazaj«, kar se tiče tvoje inkarnacije. Seveda, če si »zgrešila egiptovsko inkarnacijo,« potem bi verjetno ne mogla biti mala Martha, ki jo skrbi »zaradi preobilnega služenja.« Nikar se ne prenapolnjevaj z znanjem, predvsem; to je tako zelo privlačno, tako grozovito lahko; in nevarnost, da bi postali dlakocepci - »Vrag naj vzame vse vaše dlakocepce! pravim jaz.« Nikar »se prelahko ne izpridi do Sodnega dne.«

Ne, NE bom ti priporočil nobene knjige. Nočem ti škoditi s tem, da bi te pital s stisnjenim senom (ali osatom), kakršni so članki v Enciklopedijah. Vzemi na primer Rogetov *Thesaurus* ali Smithov *Mali Klasični Slovar* (ali nekaj takega), prebiraj to in boš zaspala. Vendar

ne bodi neumna in ne vzemi takega študija preresno. Samo osmešiš se lahko, če boš hotela pri petdesetih storiti nekaj, kar bi morala pri petnajstih. Ker torej nisi - *tant pis!* Duha ne moreš pridobiti, razen kot zgolj v obliki mentalnih prebavnih motenj. Vsi smo brali o tem, kako se je Cato začel učiti grško pri devetdesetih: *a se zgodba tu konča*. Nihče ni nikdar povedal, kakšno korist je imel od tega, ali kdorkoli drug.

5. Bogovske oblike. Glej *Magiko*, str. 378-9. Čisto jasno: čisto prikladno: nič ne koristi brez stalne prakse. Nihče se ti ne more pridružiti - spet ga lomiš! Ne, ne, tisočkrat ne: to je v prvi vrsti taka praksa, ki jo moraš izvesti čisto sama. Vibriranje bogovskih imen: v tem te lahko vsaj preizkusim in izprašam. Vendar mi nikar ne prihajaj na izpit, če ne boš imela za seboj vsaj - *težkih* - sto vaj.

6. *Minerval*. Za kaj gre? Vse kar moraš, je to, da to dojameš: kot neko dramatizacijo procesa inkarnacije. Bolje da greva skupaj skozi: vse ti bom pojasnil, ti pa si lahko zapišeš svoje težave in njihove razrešitve v prid bodočih članov.

7. *Thothova Knjiga*. Gotovo so vsi izrazi, ki jih sicer ni v nobenem dobrem slovarju, v tekstu razloženi. Ne vidim, kaj naj bi s tem, v vsakem primeru; ista kritika bi lahko veljala za (recimo) Bertranda Russella *Uvod v Matematično Fiziko*, se ti ne zdi?

Mar je x R-prednik od y , če y -u pripada vsako R-nasledstvo, ki ga ima x , pod pogojem, da je x pojem, ki ima vezo R do nečesa ali do česar ima odnos R? (Entuziastičen vzklik »To je to!«) On pravi: »Neko število je vsaka stvar, ki ima neko število nečesa.« Se zdaj bolje počutiš?

Vseeno bo zelo prijazno od tebe, če boš šla z menoj skozi vsaj eno stran, in mi boš potem povedala, kje te čevelj žuli. Seveda sem ta problem uzrl že davno tega; a mu ne poznam rešitve - če sploh obstaja kakšna rešitev. Res sem mislil imenovati *Magiko* »Magika Brez Solz«; in sem tudi poskusil svoje delo navzkrižno zaslisiati s pomočjo drugih ljudi, ki so bili podpovprečno izobraženi in sposobni. Dejansko sta bila Prvi Del in Drugi Del *Knjige 4* tako testirana.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

PISMO I

27. januar, 1944

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Lepo je slišati, da ti ta pisma dobro denejo, žalostno pa je, da te bo to naredilo zelo nepopularno. Tvoji prijatelji bodo takoj opazili, da te prazno gostobesedičenje ne more impresionirati, in te bodo sovražili ter govorili laži o tebi. Vredno je tega.

Da, tvoji možgani so čisto v redu; zaželeno je to, da si pridobimo navado, da stvari nemudoma pričvrstimo. (On pravi 're-inkarnacija' - kaj *točno* misli s tem? On pravi »naravno je domnevati...«: kaj je to 'naravno', in kaj je mišljeno pod domnevanjem?) Vežbaj ta stil kritike; zapiši, kaj se dogodi. Čez teden ali dva boš presenečena odkrila, da si dobila malo manj kot nove možgane! To ti mora postati navada, in ne prepuščaj ničesar stražarjem.

Vsekakor, hočem da greš še dlje; zagotovi si vedenje o tem, kaj natančno pomenijo celo najpreprostejše besede. Izriši zgodovino besede s pomočjo Skeatovega *Etimološkega Slovarja*. E. g. *pretty* pomeni 'tricky', 'deceitful'; po drugi strani *hussy* je le 'gospodinja'. Pravtako je hecno, da se ta *tabby* nanaša na Princa Attaba, vnuka Ommeye - svilena četrť v Bagdadu, kjer se je prodajal utabi, bogata moare svila. To ti bo kmalu dalo sposobnost takojšnjega zaznavanja, kdaj so besede uporabljane, da bi skrile pomen ali odsotnost pomena.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

1

KAJ JE MAGIKA?

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Kaj je Magika? Čemu bi jo nekdo sploh moral preučevati in prakticirati? Zelo naravno; očitno uvodno vprašanje ob vsakem in kakršnemkoli predmetu preučevanja. Gotovo si moramo to kristalno razjasniti; ne boj se, da mi ne bi uspelo predstaviti ves posel jedrnato, kot je le mogoče, a obenem izčrpno, neizpodbitno in tudi jasno, kakor je pač v moji moči.

Mi vsaj ni treba zapravljati časa s pripovedovanjem, kaj Magika *ni*; ali iti v pripoved o tem, kako se je zgodilo, da se je ta izraz začel zmotno uporabljati za praktiko čarovniških trikov, in hlinjenje čudežev, kakršne še danes vsiljujejo šarlatanski prevaranti, tako znotraj, kot izven Rimske Komune, zevajoči množici pobožnih imbecilov. (*Ta protestantska herezija dandanes nemara ne zveni več tako bogokletno, ali pač? Op.p.*)

Naj bom sprva povsem evklidski in ti pred nos pomolim **Definicijo, Postulat in Teoreme**, ki so podani v moji izčrpni (toda gorje, prenapredni in preveč tehnični) Razpravi o predmetu. Tu smo torej!

I. DEFINICIJA.

Magika je Znanost in Umetnost povzročanja Spremembe, da bi se zgodila v skladu z Voljo.

(Ilustracija: Moja Volja je informirati Svet o določenih dejstvih znotraj mojega znanja. Zatorej vzamem »magijska orožja,« pero, črnilo in papir; zapišem »inkantacije« - tele misli - v »magijskem jeziku« i.e. jeziku, ki ga razumejo ljudje, katere želim poučiti. Pokličem »duhove«, kot so tiskarji, izdajatelji, knjigarnarji in ostale, ter jih prisilim, da prenesejo moje sporočilo tem ljudem. Kompozicija in distribucija te knjige je tako dejanje - MAGIKE - s katerim povzročim Spremembe, da bi se dogodile v skladu z mojo Voljo.)

II. POSTULAT.

KATEROKOLI hoteno Spremembo povzročimo tako, da uporabimo primerno vrsto in stopnjo Sile na primeren način preko primernih medijev na primernem objektu.

(Ilustracija: Hočem pripraviti eno unčo zlatovega klorida. Vzeti moram pravo vrsto kisline, nitro-hidro-klorično, ne druge, v zadostni količini in primerni moči, ter jo dam v posodo, ki se ne bo zlomila, ne bo puščala ali rjavela, na tak način, da ne bo proizvedla neželenih rezultatov, s potrebno količino zlata, in tako naprej. Vsaka Sprememba zahteva sebi lastne okoliščine.

Z znanjem in močjo, ki ju posedujemo danes, nekatere spremembe nismo zmožni realizirati v praksi; ne moremo povzročiti mrka na primer, ali spremeniti svinec v kositer, ali ustvariti človeka iz gliv. A je teoretično možno povzročiti katerokoli spremembo v kateremkoli objektu, ki je je po svoji naravi zmožen; okoliščine pokriva zgornji postulat.)

III. TEOREMI.

1. Vsako hoteno dejanje je Magijsko Dejanje.

(Ilustracija: Glej »Definicijo« zgoraj.)

2. Vsako uspešno dejanje odgovarja postulatu.

3. Vsaka napaka dokazuje, da ena ali več zahtev postulata ni bilo izpolnjenih.

(Ilustracija: Možna je zmota v razumevanju primera; kakor v primeru, kadar zdravnik postavi napačno diagnozo, nakar njegov postopek bolniku škoduje. Morda smo uporabili napačno vrsto sile, kakor v primeru primitivnega človeka, ki hoče upihnniti električno svetilko. Morda smo uporabili napačno stopnjo sile, kakor v primeru rokoborca, ki mu klecne koleno ali uplahne prijem. Morda smo silo uporabili na napačen način, kakor v primeru, ko hočemo unovčiti ček pri napačnem okencu v banki. Morda smo uporabili napačen medij, kakor če bi Leonardo da Vinci našel svojo mojstrovino izbledelo. Silo smo lahko uporabili na napačnem objektu, kakor če bi hoteli zlomiti kamen, mислеč, da je oreh.)

4. Prvi pogoj za povzročitev neke spremembe je temeljito kvalitativno in kvantitativno razumevanje pogojev.

(Ilustracija: Najobičajnejši vzrok zmote v življenju je nepoznavanje

naše lastne Resnične Volje, ali sredstev, s katerimi lahko izvršimo to Voljo. Nekdo si lahko domišlja, da je slikar, a ni zmožen razumeti ter izmeriti težav, ki so povezane s to kariero.)

5. Druga zahteva za povzročitev neke spremembe je praktična zmožnost spraviti primerne sile v pravilno gibanje.

(Ilustracija: Bankir lahko povsem obvladuje položaj, vendar mu manjka kvaliteta odločitve, ali pa nima dovolj aktive, ki je potrebna, da bi izkoristil dano priložnost.)

6. »Vsak moški in vsaka ženska je zvezda.« Se pravi, vsako človeško bitje je samo po sebi en neodvisen posameznik s sebi lastnim značajem in ustreznim gibanjem.

7. Vsak moški in vsaka ženska ima svojo smer, ki je delno odvisna od nje(ga) same(ga) in delno od okolja, ki je za vsakogar naravno in neobhodno. Vsakdo, ki je prisiljen skreniti s svoje poti, bodisi vsled svojega nerazumevanja samega sebe, ali vsled zunanjega nasprotovanja, pride v konflikt z Vesoljnim redom in v skladu s tem trpi.

(Ilustracija: Nekomu se zdi njegova dolžnost ravnati na določen način vsled lastne domišljave podobe, ki si jo je ustvaril o sebi, namesto da bi raziskal svojo dejansko naravo. Na primer, neka gospa si lahko zagreni vse življenje z domišljanjem, da je ljubezen odvisna od socialnih okoliščin, ali obratno. Neka druga lahko ostane s svojim zoprnim soprogom, medtem ko bi raje bila z ljubimcem v mansardi, dočim se bo neka druga osmešila z romantičnim pobegom, medtem ko zares uživa z golj, kadar predseduje neki ugledni funkciji. In spet, instinkt lahko govori fantu, da bi odšel na morje, dočim ga njegovi starši silijo, da postane zdravnik. V takem primeru bo tako neuspešen, kot tudi nesrečen v medicini.

8. Človek, čigar zavestna volja je v nasprotju z njegovo Resnično Voljo, zapravlja svojo energijo. On ne more upati, da bi lahko učinkovito vplival na svoje okolje..

(Ilustracija: Ko v narodu besni Državljska Vojna, si ne more privoščiti invazije na drugo državo. Človek, ki ima raka, hrani poleg sebe tudi raka, ki je del njega. Kmalu podleže pritisku okolja.

9. Človek, ki vrši svojo Resnično Voljo, ima na razpolago vso inercijo Vesolja, da mu pri tem pomaga.

(Ilustracija: Prvi princip uspešne evolucije je, da moramo biti resnični

do svoje lastne narave in se obenem prilagajati svojemu okolju.)

10. Narava je neprekinjen pojav, čeravno nam ni vedno znano, kako so stvari povezane.

(Ilustracija: Človeška zavest zavisi od lastnosti protoplazme, katere obstoj zavisi od neštetihi fizikalnih pogojev, ki so lastni našemu planetu; ta planet pa določa mehansko ravnovesje celotnega tvarnega vesolja. Torej lahko rečemo, da je naša zavest vzročno vezana na najoddaljenejšo galaksije; vendar ne vemo niti tega, kako nastane, ali po – ali ob – molekularnih spremembah v možganih.)

11. Znanost nam omogoča, da si pomagamo z neprekinjenostjo Narave z izkustveno uporabo določenih principov, katerih medigra vključuje različne vrste idej, povezanih med seboj na način, ki je zaenkrat iznad našega razumevanja.

(Ilustracija: Zmožni smo osvetliti mesta s pritiskom na gumb. Ne vemo pa, kaj je zavest, niti kako je povezana z delovanjem mišic; in kaj je elektrika ter kako je povezana s stroji, ki jo proizvajajo; (Op. J. T.: A res ne? Mogoče tedaj Crowley še ni bil seznanjen s elektronsko tehniko, ki jo poznamo danes?) in naše metode zavisijo od izračunov, ki podrazumevajo matematične ideje, ki se ne nanašajo na vesolje, kakor ga poznamo.)

12. Človek ne pozna narave svoje lastne biti in svojih moči. Celo predstava o njegovi omejenosti temelji na izkustvih iz preteklosti, toda vsak korak v njegovem napredovanju razširi njegovo kraljestvo. Kljub temu ni nobenega vzroka, da bi naznačevali teoretične meje tega, kaj on lahko postane, ali kaj lahko naredi.

(Ilustracija: Dve generaciji nazaj se je smatralo za teoretično nemogoče, da bi lahko kdajkoli spoznali kemijsko sestavo zvezd stalnic. Znano je, da so naši čuti tako prilagojeni, da zaznavajo samo neskončno majhen del vseh možnih vibracij. Moderni instrumenti so nam omogočili zaznati nekaj od teh nadčutnih stvari na neposreden način in celo uporabiti njih posebne kvalitete v službi človeka, kakor v primeru Hertzovih in rentgenskih žarkov. Kakor je povedal Tyndall, človek se lahko v vsakem trenutku nauči zaznavati in uporabljati vibracije vsake zamisljive ali nezamisljive vrste. Vprašanje Magike je vprašanje odkrivanja in uporabe za enkrat še neznanih sil v naravi. Vemo, da obstajajo in ne moremo dvomiti v možnost mentalnih ter

fizikalnih instrumentov, ki nas bodo privedli v stik z njimi.)

13. Vsak človek se bolj ali manj zaveda, da njegova individualnost vključuje več vrst bivanja, tudi tedaj ko vztraja na tem, da so njegovi subtilnejši principi zgolj simptomi sprememb v njegovem grobem nosilcu. Slična ureditev preveva vso naravo.

(Ilustracija: Mi ne mešamo zobobola z gnilobo, ki ga povzroči. Mrtvi objekti so občutljivi do nekih fizikalnih sil, kot sta toplotna in električna prevodnost; vendar ni niti v nas, niti v njih - kakor nam je poznano - nobene neposredne zavestne zaznave teh sil. Nezaznavni vplivi so torej povezani z vsemi materialnimi pojavi; in nobenega razloga ni, zakaj bi ne mogli delovati preko teh subtilnih energij, kakor to počnemo preko njihovih materialnih osnov. Dejansko uporabljamo magnetno silo za premikanje železa, in solarno sevanje za reprodukcijo podob.)

14. Človek je sposoben biti, in uporabiti, karkoli zaznava; kajti vse kar zaznava, je v nekem smislu del samega njegovega bitja. Torej lahko podvrže vse Vesolje, ki se ga zaveda, svoji individualni Volji.

(Ilustracija: Človek je uporabil idejo Boga, da bi narekoval svoje osebno ravnanje, in da bi zadobil oblast nad soljudmi, in da bi opravičil svoje zločine, ter zavoljo nešteti drugih smotrov, vključno z uresničenjem sebe kot Boga. Uporabil je iracionalne in neresnične zasnove matematike, da bi si s tem pomagal skonstruirati mehanske naprave. Uporabil je svojo moralno moč za vplivanje na obnašanje celo divjih zveri. Poetičnega genija je uporabil v politične namene.)

15. Vsako silo v Vesolju je moč pretvoriti v neko drugo vrsto sile, z uporabo primernih sredstev. Tako obstaja neizmerna zaloga neke posebne vrste sile, ki jo lahko potrebujemo.

(Ilustracija: Toploto lahko pretvorimo v svetlobo in energijo, s tem da jo uporabimo za pogon dinam. Zračno valovanje lahko uporabimo za ubijanje ljudi, tako da jim tako ukažemo preko govora, da razvnamemo njihovo bojevitost. Halucinacije, povezane z misterioznimi silami spolnosti, rezultirajo v ohranjanju vrste.)

16. Uporaba katerekoli sile zadeva vse ostale vrste bitij, ki obstajajo znotraj domene smotra, zavoljo katerega je bila tudi uporabljena, katerakoli vrsta že je pri tem neposredno prizadeta.

(Ilustracija: Če zabodem človeka z bodalom, s tem prizadenem

njegovo zavest, ne njegovega telesa; pravtako bodalo kot tako nima nobenega posebnega odnosa z njim. Enako lahko moč moje misli tako deluje na um druge osebe, da proizvede daljnosežne fizične posledice v njem ali v drugih preko njega.)

17. Človek se lahko nauči uporabljati katerokoli silo zavoljo kateregakoli cilja, tako da se okoristi z zgornjimi teoremi.

(Ilustracija: Človek lahko uporabi britvico, da bi se prisilil biti pozoren v govoru, tako da se v roko zareže vsakokrat ko pomotoma izgovori izbrano besedo. Isti cilj lahko doseže, če se odloči, da ga bo vsak incident v njegovem življenju spomnil na neko posebno stvar, tako storivši, da vsak vtis postane začetek povezanega niza misli, ki se konča v tem. Pravtako lahko vse svoje razpoložljive moči uporabi v nekem izbranem cilju, če se odloči, da ne bo počel nič nasprotnega temu in bo vsako dejanje usmeril v prid temu cilju.)

18. Človek lahko k sebi privleče katerokoli silo Vesolja, tako da naredi sebe za sposobnega sprejemnika, ustanovivši odnos z njo in uredivši pogoje tako, da jo bo njegova narava prisilila poteči proti njemu.

(Ilustracija: Želim imeti čisto pitno vodo; skopljem vodnjak tam, kjer se nahaja podzemna voda; preprečim, da bi ne puščal; nakar uredim tako, da si pridobim vodo v skladu z zakoni hidrostatičnosti in z njo napolnim vodnjak.)

19. Človekov občutek ločenosti od, in nasprotnosti do, Vesolja, človeka ovira pri usmerjanju njegovih tokov. To ga osamuje.

(Ilustracija: Popularni lider je najuspešnejši tedaj, ko pozabi nase in ima v mislih zgolj »Stvar.« Samoiskateljstvo generira ljubosumja in razkol. Ko nek telesni organ potrjuje svojo prisotnost na kak drugačen način, kot le s tihim zadovoljstvom, potem to pomeni, da je bolan. Edina izjema je organ za reprodukcijo. A tudi v tem primeru samopotrjevanje zgolj priča o nezadovoljstvu s seboj, ker ne more izpolniti svoje funkcije, dokler ga ne dopolni njegov nasprotnik v drugem organizmu.)

20. Človek lahko privlači in izkorišča zgolj tiste sile, za katere je usposobljen.

(Ilustracija: Ne moremo svilene mošnje proizvesti iz svinjskega ušesa. Pravi človek znanosti se uči iz vsakega pojava. Toda Narava je nema za

hipokrita; kajti v njej ni ničesar nepristnega. To mu ni v zagovor, češ da je sam del Narave. On je en »endotermičen« proizvod, razdeljen proti sebi, s tendenco, da se razpoči. Povsod bo videl svoje lastne vrline, tako zadobivši radikalno zmotno predstavo o pojavih. Večina religij preteklosti je grešilo v tem, da so od Narave pričakovali, kako se bo uskladila z njihovimi idejami o primernem obnašanju.)

21. Obseg relacij nekega človeka z Vesoljem v esenci je neomejen; kajti kakor hitro se poistovetimo z neko idejo, izginejo vsa merila. Vendar je naša moč izkoriščanja te sile omejena vsled naše mentalne sposobnosti in moči ter okoliščin našega človeškega okolja.

(Ilustracija: Ko se človek zaljubi, ves svet postane zanj nič drugega kot neizmerna in vseprisotna ljubezen; vendar njegovo magično stanje ni nalezljivo; njegovi soljudje niso niti razburjeni, niti se ne vznemirjajo zaradi tega. On lahko na druge prenese učinek, ki ga je nanj naredila ljubezen vsled svojih mentalnih in fizičnih kvalit. Tako so Katul, Dante in Swinburne iz svoje ljubezni naredili mogočno silo človeštva vsled vrline njihove sposobnosti postavljati svoje misli o tem v muzikaličen in tekoč jezik. Pragtako so Kleopatra in mnogi drugi oblastniki usode mnogih ljudi izoblikovali s tem, da so pustili ljubezni vplivati na njihova politična dejanja. Magik, kakorkoli dobro že zna proizvajati stik s skrivnim izvorom energije v naravi, jih lahko uporabi zgolj v toliko, v kolikor mu to dopuščajo njegove intelektualne in moralne kvalitete. Mohammedov razgovor z Gabrielom je bil učinkovit zgolj zavoljo njegove državotvornosti, bojevnštva in vrhunskega obvladovanja Arabščine. Hertzovo odkritje žarkov, ki jih zdaj uporabljamo v brezžični telegrafiji, je bilo sterilno, dokler se niso začeli odsevati v umih in voljah ljudi, ki so bili zmožni sprejeti njegovo resnico in jo posredovati svetu podjetništva in akcije, preko mehanskih in ekonomskih instrumentov.)

22. Vsak posameznik je v bistvu zadosten samemu sebi. Vendar je nezadovoljen s seboj, vse dokler se ne poveže v ustrezen odnos do Sveta.

(Ilustracija: Mikroskop, najsibo še tako izvrsten, je neuporaben v rokah divjakov. Pesnik, naj bo še tako vrhunski, mora narediti vtis na svojo generacijo, če hoče biti zadovoljen s seboj, ali celo če hoče dojeti samega sebe, kar bi teoretično moralo biti primer.)

23. Magika je Znanost razumevanja samega sebe in svojih pogojev.

To je Umetnost ali Veščina udejanjanja svojega razumevanja v dejavnosti.

(Ilustracija: Smoter palice za golf je premikanje posebne žogice na poseben način v posebnih okoliščinah. Niblick se redko uporabi ob čaju, ali Brassie pod bankirjevim pultom. Uporaba katerekoli palice zahteva posebno spretnost in izkušnjo.)

24. Vsak človek ima neodtujljivo pravico biti tisto, kar je.

(Ilustracija: Vztrajati na tem, da se morajo vsi strinjati z našimi standardi, je nasilje, ne le nad njimi, temveč nad samim seboj, saj sta obe stranki rojeni vsled nujnosti.)

25. Vsakdo mora početi Magiko vsakič, ko deluje, in celo ko misli, saj je misel notranje dejanje, čigar vpliv na koncu povzroči delovanje, čeprav ne istočasno.

(Ilustracija: Najneznatnejša gesta povzroči spremembo v našem lastnem telesu in v zraku okrog nas; poruši ravnovesje celotnega Vesolja in njeno učinkovanje traja neskončno v času in prostoru. Vsaka misel, pa če jo še tako hitro zatremo, učinkuje na naš um. Predstavlja enega od vzrokov za vsako naslednjo misel in namerava vplivati na vsako naslednje dejanje. Golfer lahko izgubi nekaj jardov na svojem kurzu, in še par na svojem drugem, in še nekaj v tretjem kurzu; lahko obtiči le par palcev predaleč od luknje; toda čisti izkupiček od teh majhnih nezgod bo razlika v celotnem udarcu, in nemara med podelitvijo in izgubo luknje.)

26. Vsak človek ima pravico, pravico do samo-ohranitve, izpopolniti se do vrhunca.

(Ilustracija: Neka nepopolno izvedena funkcija ne poškoduje le sebe, temveč tudi vse ostalo, kar je povezano z njo. Če se srce ustraši biti, da bi ne vznemirilo jeter, bodo jetra stradala krvi in se bodo srcu maščevala tako, da bodo preprečila prebavo, kar bo zmedlo dihanje, od katerega je odvisna dobrobit srca.)

27. Vsak človek mora Magiko sprejeti za vodilno načelo svojega življenja. Preučiti mora njene zakone in živeti po njih.

(Ilustracija: Bankir mora odkriti resničen pomen svojega obstoja, pravi motiv, ki ga je privedel v to profesijo. Bančništvo mora dojeti kot neobhoden dejavnik ekonomskega preživljanja človeštva, ne pa zgolj kot posel, čigar smoter ne bi bil odvisen od občega blagostanja.)

Naučiti se mora razlikovati med prividnimi in resničnimi vrednotami, ter delovati ne po slučajnih trendih, temveč po premisleku o bistveni stvari. Takšen bankir se bo izkazal za superiornejšega od drugih, ker ne bo le nek posameznik, omejen na prehodne reči, temveč sila Narave, neosebna, nepristranska in večna kakor gravitacija, potrpežljiva in neustavljiva kakor plima. Njegov sistem ne bo podvržen paniki nič bolj kot je zakon Inverznih Kvadratov odvisen od Volitev. Ne bo v skrbeh zaradi svojih afer, kajti te ne bodo njegove; in zato jih bo zmožen voditi mirno, bistro glave, z zaupanjem gledalca, z inteligenco, ki je ne zastira sebični interes, in z močjo, ki je ne hromi nobena strast.)

28. Vsak človek ima pravico izpolniti svojo lastno voljo brez strahu, da bi se vpletel v volje drugih; kajti, če je on na svoji primerni poti, potem je to napaka drugih, če se zapletejo z njim.

(Ilustracija: Če bi usoda človeku, kakor Napoleon, resnično namenila gospostvo nad Evropo, bi ga ne mogli kriviti zavoljo izvrševanja njegovih pravic. Nasprotovati mu, bi bila zmota. Vsakdo, ki bi to počel, bi s tem oskrunjal tudi svojo lastno usodo, razen v slučaju, če je nujno zanj, da dobi lekcijo poraza. Sonce se giblje skozi prostor brez motenj. Naravni Red je priskrbel orbito vsaki zvezdi. Karambol pomeni, da je nekdo skrenil s svoje poti. Toda vsak, ki se drži svoje smeri, deluje trdneje, in bolj je v tem neomajen, manj je možnosti, da bi se poti drugih križale z njegovo. Njegov primer jim bo pomagal najti svoje lastne poti in jim slediti. Vsakdo, ki postane Magik, pomaga drugim, da storijo isto. Bolj gotovo in trdno se gibljemo, bolj se naše ravnanje sprejema kot standard moralnosti, ter manj konfliktov in zmede bo vsled tega mučilo človeštvo.)

Tako torej, tu se končuje Prva Lekcija.

Meni se zdi, da je s tem pokrit pretežen del področja; ali vsaj, to je to, kar imam za povedati v prvi vrsti, kadar je zaželeno resna analiza stvari.

Vendar obstaja nek omejen in prikladen pomen besede, ki ni preveč daleč od zgornje filozofske pozicije. Lahko bi rekli takole:

»Magika je preučevanje in raba tistih oblik energije, ki so a) finejše od običajnih fizikalno-mehanskih tipov, b) dostopne samo tistim, ki so (v takem ali drugačnem smislu) 'Posvečenci'.« Bojim se, da se to

lahko sliši kot *obscurum per obscurius*; vendar je to eden takih primerov - s katerimi se zelo verjetno soočimo tekom naših raziskovanj - ob katerih razumemo, dovolj dobro za vse praktične smotre, kaj mislimo, a se nam izmikajo bolj uspešno, bolj ko si prizadevamo, da bi točno definirali njihov smisel.

A bi se počutili še dosti slabše, če bi pojasnjevali stvari z navajanjem dogodkov v zgodovini, običajev ali izkušenj, uvrščajoč nekaj v pristno, in drugo v nepristno Magiko. Mejni primeri bi nas zmedli in zavedli.

Toda - ko sem že omenil zgodovino - nemara bi pomagalo, da grem na zadnji del tvojega vprašanja in ti podam kratko skico Magike, pretekle, sedanje in bodoče, kakor je videti od znotraj. Kaj so principi »Mojstrov«? Kaj Oni poskušajo storiti? Kaj so Oni storili v preteklosti? Kakšna sredstva Oni uporabljajo?

Kakor se dogaja, pri sebi imam osnutek, ki ga je napisal g. Gerard Aumont iz Tunisa pred dvajsetimi leti, ki pokriva predmet razumno natančno.

Namučil sem se s prevodom iz francoščine in upam da ne spominja preveč na stari *traditore, traditore*. Ga bom revidiral ter razdelil (kakor Galijo) v Tri Dele, in ti ga poslal. (Glej Tri šole Magike, 6. pismo; op.p.)

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

2

NEOBHODNOST MAGIKE ZA VSE

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Srečen sem, ko slišim, da si bila tako zelo zadovoljna z mojo razlago, kaj Magika je in na čem temeljijo njene teorije. Pravtako je dobro slišati, da si bila nadvse zaintrigirana ob bežnem vpogledu, ki ti je bil dan vsled njenega delovanja v svetu; kakor tudi to, da si dojela dejstvo, da imajo te očitno obskurne in nepomembne informacije neposreden vpliv na tvoje osebno vsakdanje življenje. A nisem bil presenečen, ko si dodala: »Toda zakaj bi morala *jaz* posebej preučevati, in žrtvovati svoj čas in energijo, da bi obvladala to Znanost in Umetnost Magike?«

Tako torej, nemara nisi razumela mojih opazk med enim od najinih prvih razgovorov tako popolno, kot se ti zdi! Kajti poglavitna točka moje razlage je bila, da Magika ni nekaj izven glavnega toka tvojega življenja, kakor so lahko glasba, zbiranje izdelkov iz žada, ali vrtnarjenje. Nikakor, kajti vsako dejanje v tvojem življenju je magijsko dejanje; bodisi vsled neznanja, ali nemarnosti, nerodnosti, ali kaj še česa ne, se zgodi, da nismo deležni popolnega artističnega uspeha, nakar nujno zabeležimo napako, neugodje, frustracijo. Sreča za vse nas, da je večina dejanj, ki so bistvena za nadaljevanje življenja, samodejnih; 'nezavedno' se je tako navadilo delati svojo »Resnično Voljo«, da tu ni potrebe po vmešavanju; ko nastane taka potreba, jo imenujemo bolezen, in skušamo popraviti stroj, tako da sprostimo spontano izpolnjevanje njegove funkcije.

A je to le del zgodbe. Kakor stvari stojijo, se vsi podajamo v Vsemirje nemerljivih, neizračunljivih možnosti in situacij, ki jih trend Evolucije nikdar ni predvidel. Človek je morska pošast; ko se je odločil, da je nekako bolje zanj, da bi živel na kopnem, je moral razviti pljuča namesto škrg. Ko smo si zaželeli hoditi po mehkem snegu, smo iznašli

smuči; ko si hočemo razmenjati misli, moramo urediti dogovorjeni kod zvokov, kroglic na struni, ali vklesanih ali napisanih znamenj - zapluti na neizmeren ocean hieroglifik ali simbolike, take ali drugačne. (Takoј ti moram razložiti skrajno pomembnost takih sistemov; pravzaprav, samo Vesolje ni, in ne more biti, nič drugega kot neka ureditev simbolnih znamenj!)

Tu smo torej, ujeti v mrežo okoliščin; če hočemo storiti karkoli iznad samodejnega vegetativnega preživljanja, se moramo zavestno lotiti Magike, »Znanosti in Umetnosti« (da te spomnim!) »povzročanja spremembe v skladu z Voljo.« Najmanjša ohlapnost ali napaka pomeni, da se je zgodilo nekaj, kar se ne ujema s tem; in to navkljub vsemu našemu trudu, in smo (začasno) izigrani: kadar ne vemo, kaj je naša volja, ali nismo zmožni prilagoditi svojih sredstev za ustrezen smoter, povzročimo konflikt v naši lastni Naravi: naše dejanje je samomorilsko. Tak notranji konflikt leži v osnovi domala vseh nevroz, kakor je Freud »nedavno« odkril - kakor bi to ne bilo poučevano, in to brez njegovih grobih zmot, s strani velikih Učiteljev preteklosti! Taoistična doktrina, še posebej, je kar se tega tiče najnatančnejša in najizrazitejša; gotovo se bo mnogim zdela pretirana; kajti po njihovem obrazcu ni dopustno nič, razen golo uravnovešanje brez trenja in prilagajanje na okoliščine. »Dobrohotnost in pravičnost« sta dejansko obsojanja vredna! Da je neka taka zamisel sploh kdaj obstajala (pravi Lao-Tse), je zgolj dokaz vesoljne zmede. Taoistični sektaši so nemara domnevali, da je Popolnost v odsotnosti vsake motnje Toka Nevednosti; in to je zelo slično budistični predstavi Nibbane (sc. Izničenja, Nehanja; op.p.).

Mi, ki sprejemamo Zakon Teleme, četudi bi se teoretično strinjali s to doktrino, ne moremo zagotoviti, da se bo v praksi plan uresničil; naš cilj je ta, da svojemu Niču, idealno popolnemu, kakršen je po sebi, omogočimo radovati se skozi uresničitev samega sebe v izpolnitvi vseh njegovih možnosti. Vsi taki pojavi ali »točke-dogodki« so enako »privid«; Nič je vedno Nič; toda projekcija Ničnosti na platno fenomenov, ne le razloži, temveč vzpostavlja Univerzum. To je edini sistem, ki pomirja vsa nasprotja, vsebovana v Mišljenju, kakor tudi v Izkustvu; kajti »Resničnost« v njem je »Utvara«; »Svobodna Volja« je »Usoda«; »Jaz« je »Ne-jaz«; in enako je z vsako enigmo filozofije.

Ena neskončno dolga struna ni slaba analogija. Kakor tekoči trak,

na njem ne moreš zavezati vozla; vse kompleksnosti, ki jih lahko izumimo, so »Norčevi« vozli, ki se razvozljajo ob pravšnem dotiku. Vselej, ali Nič, ali Dva! Vendar vsaka nova preuredba vrže nadaljnjo luč na možne zaplete, se pravi, na Naravo Strune same. Vedno je »Nič«, ko jo razvlečemo, a postane »Vse«, ko se z njo igramo, kajti kombinacij, ki jih lahko izoblikujemo iz nje, je nešteto, razen v naši domišljiji (kamor vse tudi pravzaprav spada!), ki z Izkustvom zgolj silovito poraste. Torej je vse vredno tega, da se izpopolni na vsak možen način.

Torej je (boš rekla) potem nemogoče »grešiti«, saj so vsi pojavi enako »Iluzija« in odgovor je vedno »Nič.« V teoriji le stežka lahko zanikamo to trditev; toda v praksi - kako bi rekel?

»Stanje Utvare, ki ga, zavoljo prikladnosti, imenujem moja zavest, je tako, da je smer dejanja A zame bolj naravna od smeri dejanja B.«

Ali pa: A je bližnjica do Niča; A bo manj verjetno ustvaril notranji konflikt.

Bo to v redu?

Ponudi psu mozgovo kost, in kup sena; on bo *naravno* vzel kost, dočim bi konj izbral seno. Torej, ko si si zamislila sebe kot Krasno Gospo v iskanju Skrivne Modrosti, si prišla k meni; če bi se imela za Črno Glasbenico in Zabavljačico, bi igrala na bendžo in prepevala pesmi, ki bi iz Sfere uvidevne Publike izvlekle kak dejanski novec! Ti dve dejavnosti so v skrajnosti istovetni - glej *AL*, I: 22 - in tvoje zaznavanje tega dejstva bi te naredilo za zelo visoko rangirano Posvečenko, toda v običajnem svetu krute stvarnosti si v resnici Krasna Gospa in puščaš črno glasbenico v vse večji negotovosti in staromodnosti ter najameš sirotega dečka, da bo prenašal njen bendžo!

Toda, kar me muči, je to: Mar sem ali nisem razložil to zadevo »Magike« - »Čemu bi si jaz (ki sem ravnokar slišala nekaj o njej, vsaj kot resnem predmetu študija) pridobivala znanje o njenih principih ter močeh, ki jih prinese njeno obvladovanje?« A te moram podkupiti z obljubami zdravja, bogastva, nadvlade drugih, znanja, čudodelnih veščin in uspeha v vsaki posvetni ambiciji - kar lahko čisto pošteno storim? Upam, da ni potrebe po nekem takem leporečju - in vendar, naj priznam to? - samo zato, ker so se mi vse »dobrine v življenju nenadoma zazdele ničvredne, sem podvzel prve korake v smeri doseganja tiste Modrosti, ki me bo, sicer, radujočemu se v polnosti

»Praznovanja Življenja,« obvarovala pred prenasičenostjo, strupom in zmešnjavo, in da se mi znanje ne bo priskutilo, ali me zastrupilo, ali zmedlo, vsled zavedanja, da so Vse Sanje, in mi dala Moč, da bom lahko po volji te sanje pretvoril v neko obliko, ki po možnosti ustreza mojim Nagibom.

Naj povzamem, zelo jedrnato; kot po navadi me je moje navdušenje zvalo v olepševanje svojega modrostnega razgovora s Poetično Metaforiko!

Zakaj naj bi študirala in prakticirala Magiko? Ker si ne moreš pomagati, da bi ne počela tega, in bolje bo zate, da to počenjaš dobro, kot pa slabo. Na igrišču si, pa naj ti bo to vseč, ali pa ne; čemu bi nadaljevala z izogibanjem luknji, in razrezovanjem svoje brassie, in šopirjenjem svojega niblicka, in krivljenjem svojega železa, in stikanjem s svojo mashie, in zavlacovanjem s svojim udarcem - to je št. 6, in ni ti dovoljeno pobrati žogice. Do devetnajste še komajda glas seže in nebo preti z nevihto še preden bo padel mrak.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

3

HIEROGLIFIKA ŽIVLJENJE IN JEZIK NUJNO SIMBOLIČNA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Povsem logično je vznemirjenje v tvojem zadnjem pismu! Takole pišeš:

Toda zakaj? Čemu vsa ta komplicirana simbolika? Zakaj ne poveš naravnost, kaj misliš? Vem, predmet je dovolj zakompliciran v vsakem primeru - si moraš nadeti masko, da bi lahko pojasnil? Zaenkrat te dovolj poznam in vem, da mi ne boš naprtil nobenega Svetega-Krščenega nesmisla o Neizrekljivem, o človeškem jeziku, ki je nezmožen, da bi z njim razkrivali Misterije, o potrebi po novem jeziku za razlago novega sistema mišljenja; seveda vem, da je to potrebno storiti v primeru kemije, višje matematike in sploh na vsakem tehničnem področju; a čutim, da imaš ti neko drugo, globljo obrazložitev v rezervi. Konec koncev je večina tega, kar jaz želim, da bi se naučila od tebe, bilo znano mnogim velikim umom človeštva že mnogo stoletij. Gotovo, Qabalah je nek poseben jezik, in dovolj star; ni kaj dosti novega materiala, da bi pasal v to strukturo. A zakaj so se oni, na prvem mestu, zatekali k temu simboličnemu žargonu?

Zelo dobro si povedala, in ko ponovno razmišljam o tem, sem daleč od gotovosti, da te bo razlaga, ki ti jo nameravam vsiliti, zadovoljila, ali celo, da bo sploh držala vodo! Kot poslednjo možnost ti naj omenim, da je izkušnja tisto, kar nas opravičuje, in pa izkušena uspešnost v sporočanju misli, ki je spremljala, in vseskozi spremlja, naša naprezanja.

A da bi ti dal popoln odgovor, potem se bom moral vrniti na začetek in zastaviti izvorni problem; in te prosim, nikar ne misli, da se izmikam vprašanju, ali da privzemam irski način odgovarjanja z drugim vprašanjem, čeprav vem, da bo to tako zvenelo.

Kaj je najin izvorni problem? Želimo spoznati Resnico; hočemo celo tesnejši približek Realnosti; in hočemo odkriti ter razpravljati

prikladne načine za doseganje tega cilja.

Zelo dobro; začniva z najpreprostejšo med vsemi možnimi raziskavami - in najtežavnejšo - »Kaj nekaj je?« »Kaj vemo?« in druga vprašanja, ki logično izidejo iz teh dveh.

Vidim drevo.

Slišim ga - šumenje ali prasketanje v vetru.

Otipam ga - trdo.

Ovoham ga - jedko.

Okusim ga - grenko.

Vse informacije, ki nam jih posreduje ta petorica čutov, moramo združiti, čeprav se niti dva ne strinjata na noben način. Logika, s katero zgradimo našo kompleksno idejo drevesa, ima več lukenj kot spužva.

A je to velik skok naprej; najprej morava razčleniti en sam preprost vtis. »Vidim drevo.« Ta pojav je to, kar imenujemo »točka-dogodek.« (sc. Point-Event; op.p.) To je spoj (sc. sovpadanje, gr. symbolon; op.p.) dvojice, vidca in videnega. Eden in preprost; vendar si ne moremo predstavljati nobenega od njiju drugače kot kompleksno. Točka-dogodek pa nam ne pove ničesar o njiju obeh; oba sta, kakor so prikazali Herbert Spencer in še Bog vedi-koliko-mnogo drugih, nespoznatna; on (sc. Točka-do-god-ek. Točka, poen, kakor se dojema v športu, kot posledica nekega bistvenega zdo-Godka, ki godi ali negodi; op.p.) stoji sam zase, samotni in vzvišen (sc. iracionalen; op.p.). Dogodilo se je; to je Realnost, ki se je ne da zanikati. A je tudi potrditi ne moremo; kajti nikoli več se ne more zgoditi natančno isto. Še bolj zastrašujoče pa je to, da je, ker potrebuje oko nekaj časa za prenos vtisa v zavest (kar lahko variira na tisoč načinov med proceduro!), vse, kar resnično obstoji, le spomin Točke-Goda, ne sam Točka-God. Kaj pa *je* potem ta resničnost, v katero smo tako prepričani? Očitno, to še ni dobilo imena, saj se še nikoli prej ni zgodilo, ali se nikoli več ne bo! Da bi o tem sploh lahko razpravljali, moramo *iznajti* ime, in to ime (kakor vsa imena) ne more na noben način biti kaj več kot le en simbol (sc. sovpadanje subjekta in objekta Goda; op.p.).

Celo tako, kakor se tako pogosto izpostavlja, je vse, kar storimo, to, da »zabeležimo obnašanje naših instrumentov.« In nismo nič bolje opravljeni, ko nam to uspe; kajti naš simbol, nanašajoč se pač na nek pojav, ki je edinstven po sebi ter nedoumljiv drugim, našim sosedom

nič ne pomeni. Kar se seveda zgodi, je to, da se enake, čeravno ne istovetne, Točke-Zgodbe zgodijo mnogim med nami, tako da smo zmožni skonstruirati nek simbolni jezik. Moj spomin na misteriozno Realnost se dovolj ujema s tvojim, kar naju navede, da se strinja v tem, kako oba pripadava istemu razredu.

A naj te poprosim nadalje, da razmisliš o izoblikovanju samega jezika. Razen v primeru onomatopoetskih besed in še nekaj drugih, ne obstaja logična povezava med stvarjo in zvokom imena, pod katerim jo pojmuje. »Bou-vou« je pametnejše ime kot pes, ki je zgolj nacionalna konvencija, dočim imajo druge nacije raje *chien*, *hund*, *cane*, *kalb*, *kutta*, in tako naprej. Vse sami simboli, vidiš, moje ljubo dete, in ni prav nič dobro to tvoje pritoževanje!

A tu še ni konec. Ko skušamo prenesti misel v pisanje, smo obvezani sedeti strumno in pri miru, ter iz ničesar skonstruirati sveto Qabalah. Zakaj naj bi se krivulja odpirala v desno, kakor skozi ožino v ocean, ki je zgoraj odprt, kakor ti? In vse te poljubne simbolične črke so skombinirane na enako simbolne ter poljubne načine, da bi navzeli konvencionalne pomene, in te besede so spet združene v fraze vsled nič manj prevzetne procedure.

In potem se ljudje čudijo, kako to, da mora obstajati zmota in nesporazum v prenašanju misli od ene osebe do druge! Bolje je smatrati to za neko čudežno intervencijo Previdnosti, kadar se niti ena z niti eno najpreprostejšo idejo ne »prekriža« (sc. ne sovпада; op.p.). No, in ko smo to ugotovili, bi bilo očitno pametno skonstruirati svoj lasten alfabet, s svojimi lastnimi točnimi definicijami, da bomo lahko obravnavali tako globokoumen in tehničen predmet kot je Magika. »Običajne« besede, kot so Bog, sestvo, duša, duh in ostale so bile uporabljene tako mnogo tisočkrat na tako mnogo tisoč načinov, običajno s strani piscev, ki niso vedeli, ali pa niso marali za to, kako nujna je definicija, tako da je njih raba dandanes v kakršnemkoli znanstvenem eseju domala komična.

To je vse, prav zdaj, sestra; nič več tvojega sitnarjenja, prosim; usedi se pri miru s svojo 777, in se jo nauči na pamet!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

*

4

QABALAH NAJBOLJŠE URJENJE SPOMINA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Torej se moraš naučiti Kabalo. Nauči se to Abecedo Magike. Moraš jo vzeti z zaupanjem, kakor otrok vzame svojo abecedo. Še nihče ni zaenkrat odkril, zakaj je zaporedje črk ravno tako, kakršno je. Odgovora na to verjetno ni.

Toda naš Magijski Alfabet v prvi vrsti niso le neke črke, temveč številke (figures; op.p.), ne zvoki, temveč matematične ideje. Sir Humphrey Davy, prebudivši se iz svoje slavne iluminacije (z majhno pomočjo smehca - solitrnega oksida - je vstopil vanjo), je vzkliknil: Vesolje je sestavljeno samo iz idej. Odvrnili smo mu, potem ko smo malo zanalizirali položaj, rekoč: Vesolje je nek matematični izraz.

Sir James Jeans bi tudi lahko rekel kaj podobnega, če mu ne bi njegov bankir svetoval, da naloži vso gotovino na Boga. Najpreprostejša oblika tega izraza je $0 = 2$, kar smo razložili na nekem drugem mestu. To 2 samo lahko izrazimo na neskončno veliko načinov. Vsako praštevilo, vključno z nekimi števili izven niza »naravnih števil«, je neka individualna bitnost. Druga števila, razen nemara par pomensko izstopajočih izjem (e.g. 418, 156), so pač predvsem sestavljena iz svojih praštevil ali prafaktorjev.

Vsako od teh idej, lahko razložimo, raziščemo, dojamemo, z različnimi metodami in sredstvi. Prvič, hebrejske, grške in arabske številke so tudi črke. Potem, vsako od teh črk nadalje opišemo z enim od (poljubno skomponiranih) »elementov Narave«; to so Štirje (ali Petero) Elementi, Sedem (ali Deset) Planetov, in Dvanajst Znamenj Zodiaka.

Vsi ti, urejeni v geometrijski design, ki ga tvori Deset Sefir(oth) ali

Števil ter dvaindvajset »Poti«, ki jih povezujejo - to se imenuje Drevo Življenja.

Vsako in katerokoli idejo lahko, in naj tudi bi, pripišemo eni ali večim od teh prvobitnih simbolov; tako zeleno, v svojih različnih odtenkih, pomeni kvaliteto ali funkcijo Venere, Zemlje, Morja, Tehtnice itn. Pravtako abstraktne ideje; neiskrenost pomeni »prizadetega Merkurja,« širokogrudnost dobrega, čeravno ne vedno močnega, Jupitra, itn.

Drevo Življenja se moraš naučiti na pamet; moraš ga znati vnažaj, vnaprej, povprek, navzdol in navzgor; postati mora samodejno ozadje in podlaga vsemu tvojemu mišljenju. Vseskozi moraš obešati vse, kar srečaš, na temu primerno vejo ali branžo.

Sprva ti bo vse skupaj ena velika zmešnjava; toda vztrajaj, in prišel bo čas, ko se bo vse ujemalo in boš zagledala - s spoštljivim začudenjem! - sijajno lepoto in skladnost kabalističnega sistema.

In potem - kakšno izvrstno orožje si boš skovala!

Kakšno moč analize, urejanja in upravljanja svojega mišljenja!

Knjiga Zakona sama vztraja na dejstvu, da vsebuje Kabalo, ki je bila povsem iznad mojega dožemanja v času narekovanja, kakor je tudi danes in za časa te inkarnacije tudi vedno bo. Naj usmerim tvojo spiritualno pozornost na sledeče verze *Libra AL*: I: 54; I: 56; II: 54-55; II: 76; III: 47.

A toliko sem pa že razumel tedaj, da sem vedel, da Avtor Knjige pozna vsaj toliko Kabale kot jaz. Kasneje sem odkril več kot dovolj, da sem se prepričal, kako je on vedel mnogo več, in to precej višjega reda, kot pa sem jo poznal jaz; končno, preobilje svetlobe, ki sta jo čas in obupen študij vrgla na mnoge druge skrivnostne odlomke, ni dopustilo več nobenega dvoma v mojem umu, da je Avtor resnično vrhunski Kabalist vseh časov.

Ko postaneš pravi izvedenec v vseh teh dobro znanih kalkulacijah, »se pripravi na vstop v Področje Nemerljivega« ter izkopavanje Neznanelega.

Skonstruirati si moraš svojo lastno Qabalah!

Nihče ti je ne more izgotoviti zate. Katero je tvoje lastno pravo število? Moraš ga odkriti in dokazati, da je ustrezno. Čez nekaj let si boš izgradila Palačo Neizrekljive Glorije, Vrt Neopisljive Radosti. Niti Čas, niti Usoda ne moreta ponižati teh spokojnih stolpov, teh

Minaretov Glasbe, niti izčrpati enega samega cveta v teh avenijah Dišav!

Hm, nespodobno z moje strani: a mi je ravno šinilo na misel, da bi bilo zelo dobro zate, da narišeš svojo lastno Sefer Sefirot! Kako pozitivno zverinska stvar za priporočat! Kakorkoli že, vsekakor ti jo priporočam.

Konec koncev je precej preprosto. Vsako besedo, ki nanjo naletiš, izračunaš in pogledaš v priročnik, če se njeno število ujema s številom kakšne druge besede, formule. To se nemara zdi bedasto in dolgočasno; zakaj bi znova počenjala nekaj, kar sem že jaz storil namesto tebe? Razlog: preprost. To početje te uči Kabalo, kakor te ne more nič drugega. Poleg tega, ti vendar nočeš biti zametana z besedami, ki ti nič ne pomenijo; in če se zgodi, da pogrešaš razlago nekega posebnega števila, lahko pogledaš v mojo *Sefer Sefirot*.

S to metodo boš lahko tudi zadela na bogato žilo svojih lastnih izrazov, ki sem jih jaz povsem spregledal.

Nedvomno, Zares Velik Učitelj bi rekel: »Pazi! Uporabljaljaj moj Slovar, in samo mojega! Vsi drugi so ponarejeni!« Torej nisem Z. V. U. take vrste.

Za začetek moraš, seveda, vzeti v obzir besede, ki ti pridejo na pot v vsakem primeru: števila kot so 11, 13, 31, 37, in njihovi mnogokratniki; imena Boga in njegovih pglavitnih angelov; planetarna in geomantijska imena; kakor tudi tvoje lastno posebno ime z vsemi njegovimi izrastki in vejami. In naj te vodi tvoje delo na Astralnem Planu. Ob raziskovanju imena in drugih besed, ki ti jih bodo skomunicirala bitja, ki jih boš tam srečala, ali priklicala, se bodo mnoge pojavile v svojih pravih zvezah. Kmalu boš imela svojo lastno čedno majhno Sefer Sefirot. Ne pozabi, cilj naj ti bo povezanost.

To je sijajna prakatika, mimogrede, ta miselna aritmetika na tvojih sprehodih; pridobi si navado izračunavanja besed, na katere naletiš med svojim dopoldanskim čitanjem. Nietzsche je dobro zapazil, da se najboljše misli pojavijo med hojo; in tudi meni se je zgodilo, več kot enkrat ali dvakrat, da so se mi pojavile zelo pomembne korespondence, kakor strela z jasnega, ko sem sprehajal svoja stara kopita.

Kakor lahko opaziš, sem se v tem nespodobnem pojasnjevanju omejil na Gematrijo, neposreden odnos in zvezo med številom in

besedo, izpustivši omembo Notarikona, preklete veččine delanja novih besed iz začetnic znanih besed, kot (v profanem življenju) Wren in Gestapo (in Udba, Avnoj, Nato, USA, tudi Agla in Ararita, itd.; op.p.) ter njih strašna zalega, ali Temure, veččine premetavanja črk v besedi, pač neke preproste vrste šifre; kajti ti sta skoraj vedno preveč površni in neresni. Utemeljevati na njih kakršnokoli resno računanje bi bil nesmisel.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

P. S.: Preučiti moraš *Equinox*, vol. I, št. 5, *Tempelj Kralja Solomona*, zavoljo izčrpne pojasnitve Kabale.

*

5

UNIVERZUM: ENAČBA $2 = 0$

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Priznam, vse priznam! *Vsega* sem kriv jaz. Ko se oziram nazaj na svoje preteklo pisanje, vidim, da je bil moj edini jasen in enovit poskus objave neke zdrave ontologije moja dokaj okorna brošurica *Berašit*. (Glej moja Zbrana Dela.) Vseodtlej sem venomer smatral, da jo (sc. enačbo $2 = 0$; op.p.) vsi prav dobro poznajo; vedno sem se skliceval nanjo, jo navajal, a se nisem nikdar vsedel dol in resneje demonstriral svojo tezo, niti jo izoblikoval v en niz povezanih pojmov. Poglavje O iz *Magike v Teoriji in Praksi* malo narahlo podrsa po njej. »Neapeljski aranžma« v *Thotovi Knjigi* jo izmota z zares diabolčno zvitostjo. Sprašujem se, zakaj? Skrajno nenavadno, kajti vedno ko pomislim na Enačbo, me spreleti močan srh zadovoljstva, ker je ta večna Uganka Sfinge končno razrešena.

Naj si potem privoščim to slast in tebi udobje v zastavitvi problema od njegovega začetka, ter dokažem razumnost rešitve - prikazujoč, da je nasprotje tej Enačbi *nezamisljivo*. Si pripravljena? Naprej! Veslaj!

A. Zavedamo se.

B. Ne moremo dvomiti v obstoj (bodisi »resničen« ali pa »prividen«, vseeno) nečesa, kajti dvom je sam ena oblika zavedanja.

C. Nakopičimo vse, česar se zavedamo, v prikladno ime »Bit«, ali »Univerzum.« Kozmos v tem smislu ni dober; ta beseda podrazumeva »red«, ki je v tej fazi argumenta zgolj domneva.

D. Pravtako se trudimo misliti o Univerzumu kot vsebujočem tudi stvari, ki se jih ne zavedamo; vendar je to vse skupaj neoverljivo, čeravno je težko sploh misliti brez nekakšnega domnevanja. Na primer, ko odkrijemo neko novo vejo znanja - recimo, histologija ali Hammurabi ali jezik Irokezov ali pesmi Hermafrodita iz Panormite.

Zdi se nam, da so čakali na nas; preprosto ne moremo verjeti, da zgolj vse skupaj olepšujemo, ko napredujemo. In konec koncev gre za golo sofistiko; nemara mi zgolj odvijamo vsebino svojih lastnih umov. In potem tudi, mar bi neka stvar prenehala obstajati, če bi mi pozabili nanjo? Odgovor je ta, da ne moremo biti sigurni.

Osebnostno, prepričan sem v obstoj nekega Univerzuma izven moje lastne trenutne zavesti; a je res, celo tako, da on ne obstaja *zame*, dokler ne zasede svojega mesta v moji zavesti.

E. Ves zgornji paragraf D je ena digresija, kajti karkoli si že lahko misliš ob njem, on se sploh ne dotakne argumenta tega pisma. A moram ti to izpostaviti, samo da bi preprečil tvojemu umu nepomembno ugovarjanje. Torej naj nadaljujem od C.

F. Nekaj obstaja. To nekaj se izkaže kot neizračunljivo ogromno in kompleksno. Kako je to nastalo?

To je, jedrnato, »Uganka Vesolja«, ki je bila prva preokupacija vseh resnih filozofov odkar je človek sploh začel misliti.

G. Sledi en ortodoksno bebast odgovor, običajno zaviti v obskurne izraze v upanju, da bi spraševalec ne mogel videti, da sploh ni noben odgovor, temveč pretveza: Bog je to ustvaril.

In potem, logično, kdo je ustvaril Boga? Včasih imamo Demiurga, kreativnega Boga, izza katerega se nahaja ena večna brezoblična Veličina - karkoli, samo da se zmede zaključek!

Včasih Vesolje podpira en slon; ta pa spet stoji na eni želvi ... tu naj bi bil poslušalec že preutrujen in preveč zbehan, da bi vprašal, kaj nosi želvo.

Včasih se veliki Ata in velika Mama izkristalizirata iz te ogromne in mrakobne zmešnjave »Elementov« - in tako naprej. Nihče pa ne odgovori na vprašanje, vsaj nihče med temi Boga-izumljajočimi trmoglavci, z njihovo neozdravljivo preprosto in običajno pametjo.

H. Resna filozofija je vedno začela z ukinjanjem teh neresnosti. Vsled nujnosti se je razdelila v tri šole: Nihilistično, Monistično in Dualistično.

I. Zadnja med temi je, na površini, najverodostojnejša, kajti prvo, kar zaznamo po preiskovanju Univerzuma, je to, kar Indijci imenujejo »Pari Nasprotij.«

To je pravtako zelo prikladno, ker se tako krasno ponuja že nared

za ortodoksno teologijo; tako imamo Ormuzda in Ahrimana, Deve in Asure, Ozirisa in Seta in tako naprej ter da capo, personifikacijo »Dobra« in »Zla«. Sovražnike lahko zlahka prekosimo; a pogosteje zgodba govori o uporih v nebesih. V tem primeru je »Zlo« le začasno; kmalu, posebej s posebno pomočjo pobožnega, bo »hudič vržen v Brezdanjo Globel« in bodo Svetniki zavladovali s Kristom v večni slavi, Amen!« Pogosto je za »odrešenika« potreben nek »umirajoči Bog«, ki zagotovi zmago Vsemogočnosti; in to lahko vulgarni potem imajo za 'ganljivo zgodbo'!

J. Monistična (ali Advaitistična) šola je obenem bolj prefinjena in izbrana; zdi se, da se bolj približa *skrajni* resničnosti (nasproti površinskemu pregledu dualistov).

Po moje to (sc. monistično, monoteistično; op.p.) učenje temelji na verižnem silogističnem sklepanju dvomljive vrednosti. Da ti izpovem zoprno sramotno resnico, to doktrino sovražim tako fanatično, da se le stežka prisilim, da ti jo lično predstavim! A bom poskusil. Obenem jo lahko preučiš v *Upanišadah*, nato v *Bhagavad-Giti*, pa v Haeckelovi *Enigmi Univerzuma*, ter v še ducatu drugih klasikov. Ta dogma je očitno njihove osmoljence vzburla v ditirambe. Priznati ji moram »poetičnost« ideje; vendar je nekaj v meni, kar jo divje zavrača, z mučno in maščevalno silovitostjo. Verjetno zato, ker del našega lastnega sistema poteka vzporedno s prvimi enačbami njihovega.

K. Monisti povsem jasno in točno zaznavajo, da je nesmiselno odgovarjati na vprašanje »Kako je do nastanka tega Mnoštva stvari (ki se jih zavedamo) prišlo?« Pravijo, da so prišle iz Mnoštva; in »Mnoštvo« v tem oziru vključuje Dve. Torej je Univerzum enovit pojav: in ga naredijo za večnega ter vse ostalo - tj. umaknejo vse *omejitve* kakršnekoli vrste – tako da se Univerzum samo-razloži. Kako potem lahko obstajajo Nasprotnosti, kakor smo temu priča? Mar ni samo bistvo našega izvornega silogizma to, da se mora Mnoštvo nujno zvesti na Eno? Oni vidijo, kako okorno je to sklepanje; tako »hudič« Dualistov izhlapi in emulgira v »utvaru«, kar imenujejo »Maja« ali s kakšnim drugim enakovrednim izrazom.

»Realnost« za njih tvori zgolj Brahman, vrhovno Bitje »brez kvalitete in kvantitete.« Oni so prisiljeni v zanikanje vseh njegovih atributov, celo v njegovo Obstojnost; sicer bi ne bil več *neomejen*, in bi bil pahnjen

vnazaj in navpik v Dualizem. Vse, česar se zavedamo, mora nujno biti omejeno, sicer bi nam ne pomenilo nič; če želimo »svinjino«, moramo specifizirati njene kvalitete in kvantitete, ali najmanj razlikovati jo od »vsega-kar-ni-svinjina.«

Toda - samo trenutek, prosim!

L. V Advaitizmu se nahaja najfascinantnejša nevarnost; namreč ta, da je, do neke točke, »Religiozno Izkušstvo« pripravljeno podpreti to teorijo.

Besedo o tem. Vulgarni umi, taki ki so zadovoljni z nekim osebnim Bogom, kot so Višnu, Jezus, Melkart, Mitra, ali kak drug, se pogosto vzhitijo - lahko to imenuješ »Ojačani Zanos,« če hočeš biti sarkastična! - do take mere, da dosežejo dejansko vizijo objekta svojega čaščenja. Toda ti ljudje se niso nikoli ubadali z izvornim problemom »Od kod vse to?«, kar je naša trenutna tema. Pometimo z njimi v pozabo!

M. Onstran Višnarupadaršane, vizije Podobe Višnuja, onstran še bolj vzvišenega transa, ki v hinduizmu odgovarja našemu »Poznavanju in Konverzaciji Svetega Angela Varuha,« se nahaja Atmadaršana, vizija (bolje *dojetje*) Univerzuma kot *enovitega* pojava, izven vseh omejitev, bodisi časa, prostora, vzročnosti in kaj še vsega ne.

Dobro, torej! Tu smo, pri neposredni uresničitvi advaitistične teorije Univerzuma. Vse se popolnoma ujema. Pravtako, ko rečem »uresničitev,« hočem, da razumeš, da mislim to v smislu, tako intenzivnem in absolutnem, da je nemogoče to izkušstvo prenesti nekemu drugemu, ki ni izkusil tega.

Kako presojamo »realnost« nekega običajnega vtisa na zavest? V glavnem po njegovi intenzivnosti, njegovi vztrajnosti, ter po tem, da nas nihče ne more omajati v naši veri vanj. Kakor so govorili o Berkeleyjevem 'idealizmu' - »njegovi argumenti so neovrgljivi, toda nas ne morejo prepričati.« Nobeni skeptični ali idealistični vprašaji nas ne morejo prepričati, da brca ni »resnična« v kateremkoli razumnem pomenu besede. Pravtako nas spomin prepričuje v to. Najsibodo sanje še tako žive tedaj, kakorkoli že obstojne so z leti (čeprav to redko velja za neke sanje, razen če se redno ne ponavljajo, ali so povezane z budnimi vtisi vsled nekega posebnega srečnega sovpadanja okoliščin, tako da ostanejo v mislih dolgo skupaj z neko zgoščeno vizijo), težko jih kadarkoli zamenjamo za dogodek v dejanskem življenju. Dobro:

torej, kar je budno življenje napram sanj, to - da, in še bolj! - je Religiozno Izkustvo, ki smo ga zgoraj opisali kot običajnega za vsakogar med nami. Ni le preprost, temveč je naraven, ne le logičen, temveč neobhoden, za vsakogar, ki je izkusil »Samadhi« (ta izraz običajno pokriva vse višje vrste vizij, ali bolje, transov, kar pa nima nobene zveze s hipnotizmom), da smatra normalno življenje za »privid« v primerjavi s stanjem, v katerem se razrešijo vsi problemi in so vsi dvomi pregnani, vse omejitve ukinjene.

Toda tudi iznad Atmadaršane se nahaja izkustvo, imenovano Šivadaršana, v katerem se ta Atman (ali Brahman), ta meje-uničujoči Univerzum, sam ukine in izniči.

(In, z nastopom tega, se na koščke raztrešči celotna advaitistična teorija!)

Običajno se reče, da je z besedami nemogoče opisati končno izničenje. Tako je dejstvo; in pri tem ne more nihče nič pomagati, razen morda da jasno izpove to dejstvo, kakor sem ga jaz zgoraj; trenutno nam ni pomembno; vse kar moramo vedeti, je to, da se je nenadejano zlomil najmočnejši steber monistične strukture.

Pravtako se sprašujemo, je mar prikladno zatrjevati nek izvor Univerzuma, tako kakor to oni nujno počno? Zgolj zanikanje nekega morebitnega začetka, govoreč, da je to »Eno« večno, me ne zadovolji.

In kar je še dosti huje, v tem, da imenujemo Zlo »Iluzija«, ne vidim nič koristnega. Ko krščanski-znanstvenik sliši, da je njegovo soprogo surovo obdelal njen Peke, se mora samo nasmehniti in reči, da »gre za napačno trditev.« Ne preveč v redu primer.

N. Dolgo je bilo potrebno, da smo razčistili tla. Tega nisem pričakoval; zgornje trditve so mi tako domačne, tako gladko tekoče skozi moj um, da si prej, dokler jih nisem uredil, sploh nisem predstavljal, kako dolgo trajen in mučen posel je to bil.

Po dežju vedno pride itn. Videli smo, da ta »Dva« (ali »Mnoštvo«) nista zadovoljiva za počelo, če ne zaradi česa drugega, vsaj zato, ker ga vedno lahko zvedemo na »Eno«; in samo »Eno« je boljše, kajti, med drugim, se znajde v nuji zanikanja samih premis, na katerih temelji.

Se bomo mi kaj bolje izkazali, če predpostavimo da *Ex nihilo nihil fit* ne drži in da je izvor Vseh Stvari Nič. Pa pogledjmo!

O. Naj najprej pogledamo matematični aspekt Ničnosti? (Vključno

z njej identično enačbo v Logiki.) To sem storil že davno leta 1902, namreč v spisu *Berašit*, ki je bil ponatisnjen v *Meču Pesmi* in mojih *Zbranih delih*, 1. zvezek.

Argument lahko povzamemo takole:

Kadar na običajen posloven način zapišemo 0, bi morali točneje zapisati 0 na n-to potenco. Kajti 0 vključuje, da se subjekt ne razširja v nobeno dimenzijo, ki pride v obzir. Linija je lahko dolga dva stopala, v širino in globino pa je koeficient Nič. Lahko bi jo opisali kot $2S + 0š + 0g$, ali pa n (na 2s potenco) $+ 0š + 0g$.

Kar sem predpostavil, ko sem se vprašal »Kaj pa sploh mislimo z Ničnostjo?«, je bilo to, da je vsaka možna kvaliteta nekega objekta neka dimenzija.

Na primer, to stran lahko opišemo kot $ns + n's + n''g + 0$ rdečega $+ 0$ privlačnosti $+ 0$ hitrice $+ 0$ izglednosti in tako naprej, dokler še opazimo in izmerimo kvalitete, ki jih poseduje, in ne izključimo vseh, ki jih nima. Zaradi konvence lahko ta izraz zapišemo kot $X^{s+s'+g+r+p+h+i}$ – uporabivši začetnice kvalitet, ki jih imenujemo dimenzije ali razširitve.

Samo še ena razlaga iz čiste matematike. Pri razlagi X^1 , X^2 , X^3 itn, mislimo, da se to nanaša na prostorske dimenzije. Tako vzemiva, da je X^1 en meter dolga linija, X^2 bo tako en kvadratni meter, X^3 pa kub, ki meri en meter v vsako dimenzijo. Kaj pa X^4 ? Saj ne poznamo več prostorskih dimenzij. Moderni matematiki se (žal, po moje) strinjajo v tem, da to četrto dimenzijo imenujejo čas. Dobro, pa X^5 ? Če hočemo razložiti ta izraz, moramo predpostaviti neke druge kvalitete, kot so električna prevodnost, barva, moralnost, in tako naprej. A ta opazka, čeravno neobhodna, nas nadalje vodi stran od poglobitve teze, namesto, da bi nas vodila k njej.

P. Kaj se zgodi, če postavimo znak minus pred eksponent (ki označuje potenco) namesto plus? Zelo preprosto. $X^2 = X^{(1+1)} = X^1 + X^1$. Z minusom delimo, namesto množimo. Tako je $X^{(3-2)} = X^3 : X^2 = X^1$, kakor bi samo skrajšali eksponent z 3 na 2.

In končno pridemo do zares pomembne točke za našo tezo: kako si naj razlagamo X^0 ? Lahko seveda to zapišemo kot $X^{(1-1)}$ ali $X^{(n-n)}$. Dobro, zdaj pa delimo: $X^1 : X^1 = 1$. To velja za vse vrednosti x.

Q. Ah, vendarle začnemo razkrivati pomen *Ničnosti*. Ni pravilno, če jo zapišemo preprosto 0; kajti ta 0 vključuje eksponent katerekoli

potence. In če hočemo, da je naš Nič absoluten Nič, torej ne le da ni niti števila, temveč tudi eksponenta ni. Tako moramo zapisati 0^0 .

Kaj je vrednost tega izraza? Nadaljujmo kakor prej, delimo.

$$0 = 0^{(n-n)} = 0^n : 0^n = 0^n / 1 \times 1/0^n.$$

Seveda $0^n : 1$ ostaja 0; toda $1 : 0^n = \infty$.

Se pravi, da imamo sovpadanje »neskončno velikega« z »neskončno majhnim«; to izključi »neskončnost« (in z njo Advaitizem!) in nas pusti z nekim nedoločenim, toda končnim številom popolnih raznolikosti. To je: 0^0 si lahko razlagamo zgolj kot »Univerzum, kakor ga poznamo.«

R. Toliko za en prikaz. Nekateri ljudje zaničujejo algebro; toda logika nam pove povsem enako. Predpostavimo, da želim na nek določen način opisati svoj kabinet: Lahko rečem: »Ne-psi so v mojem kabinetu,« ali pa »Psov ni v mojem kabinetu.« Lahko narišem majhen diagram:

Kvadrata sta povsem narazen in ločena. Ves svet izven kvadrata P je svet brez psov: izven kvadrata K pa svet brez kabinetov. Toda recimo, da hočem narediti Nulo absolutno, kakor naš 0^0 , potem moram reči, da »Ne-psi niso v mojem kabinetu.«

Ali pa, »Obstaja ne-odsotnost-psov v mojem kabinetu.« To je isto, kot bi rekel: »Neki ne-psi so v mojem kabinetu«; spet diagram:

V Diagram 1, »svet, v katerem so ne-psi«, vključuje ves moj kabinet; v Diagramu 2 pa odsotnost-psov ni več tam; torej je moral eden ali več njih nekako priti noter.

To je to; vem, da je to sprva težko razumeti; k sreči obstaja en drug način - kitajski način - izrazitve teorema z dosti preprostejšimi izrazi.

S. Kitajci, kakor tudi mi, pričnejo z idejo »Absolutne Ničnosti.« Oni »si ne delajo muk in jo imenujejo Tao«; toda to je točno to, kar Tao

konec koncev sploh pomeni, ko ga preiščemo. Oni zelo dobro vidijo, da s tem, ko potrjujemo Nič, še ne razložimo Vesolja; zato nadaljujejo na način matematičnega enačenja, a preprosteje od naših enačb, saj ne vključuje nobenih drugih operacij, kot le preprosto seštevanje in odštevanje. Oni rečejo: »Nič očitno pomeni Ničnost; je brez kvalitete in kvantitete.« (Advaitisti rečejo isto, a se potem povsem osramotijo, ko ga imenujejo Eden!) »Toda,« so nadaljevali modreci Srednjega Cesarstva, »vsak izraz lahko zvedemo na Nič, tako da vzamemo katera dva enaka in nasprotna pojma.« (Torej $n + (-n) = 0$) »Torej bi lahko katerikoli želen izraz zadobili iz Nič; paziti moramo le, da sta izraza popolnoma nasprotna in enaka.« ($0 = n + (-n)$.) To so torej storili in začeli diagramatizirati Vesolje I - kot par nasprotij, Jang ali aktivni Moški, in Jin ali pasivni Ženski princip. Jang so si predstavili kot nepretrgano, in Jin kot pretrgano vodoravno linijo. (Prva izpoljitev v Naravi teh dveh je Thai Jang, Sonce, in Thai Jin, Mesec.) To je preohlapno in preobširno, zato so podvojili te linije in dobili štiri Hsiange. Nato jih potrojijo in dobijo osmerico Kwajev. To predstavlja razvoj od izvornega I do Naravnega Reda Elementov.

To so trigrami, imenoval jih bom, moške kot M in ženske kot F:

M 1 Khien: »Oče-Nebo« F 1 Kwan: »Zemlja-Mati«

M 2 Li: Sonce F 2 Khan: Luna

M 3 Kon: Ogenj F 3 Tui: Voda

M 4 Sun: Zrak F 4 Kun: Zemlja

Poglej kako sijajno so uspeli ohraniti idejo ravnovesja. M1 in F1 sta popolnost. M2 in F2 še vedno ohranjata ravnovesje svojih črt. Štirje »elementi« pa izkazujejo nepopolnost; vendar so vsi štirje uravnoteženi med seboj. Poglej tudi, kako prikladni so ideogrami. M3 prikazuje plamene, ki plapolajo na zemlji, F3 pa val nad trdnim dnom morja;

M4 kaže spremenljivi zrak z nepredirnim veseljem iznad, in končno F4 kaže tanko skorjo zemlje, ki skriva notranje energije planeta. Oni nato podvojijo linije, tako zadobivši 64 heksagramov Ji Kinga, ki ni le Mapa, temveč neka Zgodovina Naravnega Reda.

Čisti vzneseni užitek v Harmoniji in Lepoti Sistema me je privedel tako daleč na polje; moj edini bistveni smoter je pokazati, kako so ti Modri Možje proizvedli Vesolje iz Niča.

Ko boš obvladala ta dva niza Enačb, ko boš dojela kako je $0 = 2$ edinstvena, preprosta in nujna razrešitev Enigme Vesolja, potem boš deležna, v nekem oziru, še nekaj malega za naučiti se o Teoriji Magike.

Kakorkoli že, zapomni si zagotovo in za vselej, da se enačba Vesolja, pa najsibo še tako kompleksna na pogled, nujno izteče v Nulo; kajti ta dovršitev je formula tvojega Dela kot Mistika. Da te spomnim, in razširim neke točke zgoraj, naj navedem odlomek iz *Magike*:

Vsi elementi so se morali enkrat ločiti - to je bil primer velike vročine. In ko atomi prispejo do sonca, dobimo ogromno in skrajno vročino, nakar vsi elementi spet postanejo taki kot so bili prej. Predstavljate si, da vsak atom vsakega elementa poseduje spomin na vse svoje avanture v spojinah in kombinacijah. Mimogrede, ta atom (ojačan s tem spominom) bi ne mogel biti isti, vendar je, saj ni prejel ničesar od koderkoli, razen tega spomina. Zatorej, po nekem razdobju in vsled vrline spomina, lahko stvari postanejo nekaj več od samih sebe; tako je možen resničen razvoj. Tako lahko uzremo vzrok, zakaj se nek element odloči, da bo šel skozi niz inkarnacij, kajti tako, in samo tako, on sploh lahko gre; in trpi prekinitev spomina tekom teh inkarnacij, ker se zaveda, da jih bo preстал nespremenjen.

Torej imamo lahko neskončno število bogov, individualnih in enakih, čeravno različnih, in vsak je vrhunski in popolnoma neuničljiv. To je tudi edina razlaga, kako lahko eno »Popolno Bitje« ustvari svet, v katerem obstaja vojna, zločin etc. Bog je samo pojavnost, ker (kakor tudi »dobro«) ne more učinkovati na samo substanco drugače kot le, da pomnoži njene kombinacije. To je nekaj istega kot mistični monoteizem; vendar lahko tej teoriji ugovarjamo, češ da Bog mora ustvariti stvari, ki so del njega, tako da je njih medigra lažna. Če predpostavljamo množstvo elementov, je njih medigra naravna.

To ni noben ugovor, če vprašamo, kaj je ustvarilo elemente - oni so vsaj tu, Boga pa, kadar ga iščemo, ni tu. Teizem je obscurum per obscurius.

Moška zvezda zraste iz središča navzven; ženska pa od oboda navznoter. Na to mislimo, kadar rečemo, da ženska nima duše. To v celoti razloži razliko med spoloma.

Vsako »dejanje ljubezni pod voljo« ima dvojen rezultat, (1) stvaritev otroka, ki združuje kvalitete svojih staršev, (2) umik skozi ekstazo v Ničnost. Prosim, poglej, kaj sem drugje pisal o »Formuli Tetragrammatona«; zdajšnja pomembnost tega je v tem, da boš videla, kako se $0 = 2$ nenehno pojavlja v Naravi, kot običajen Red Dogajanja.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

6

TRI ŠOLE MAGIKE (I)

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Tu imaš prvi del obljubljenega eseja g. Gerarda Aumonta; njegov izvirni naslov je *Tri Šole Magike*. (Ne zmrduj se, če ni v obliki osebnega pisma!)

DANES obstaja mnogo nesporazumov v zvezi s pomenom izraza 'Magika'. Mnogo poskusov je bilo storjenih, da se ga definira, toda za naš zdajšen historično-ideološki prikaz bo nemara najboljše tako - Magika je Znanost o Neizmerljivih stvareh.

To je ena od mnogih omejenih rab besede; taka, ki je primerna za naš trenutni namen.

Še posebej je pomembno dejstvo, da Magika, tako pogosto mešana s popularno idejo religije, nima z njo nič za početi. Pravzaprav je točno nasprotje religije; ona je, še bolj kot Fizikalna Znanost, njen nespravljivi sovražnik.

To razliko moramo jasneje določiti.

Magika raziskuje zakone Narave z namenom, da jih uporabi. Od 'profane' znanosti se razlikuje po tem, da je vedno pred njo. Kakor je prikazal Fraser, Magika je znanost v poskusni fazi; a je lahko, in dostikrat je, več kot samo to. Ona je znanost, ki, iz takega ali drugačnega razloga, ne more biti razglašana profani javnosti.

Religija, nasprotno, pa hoče ignorirati zakone Narave, ali pa se jim izogniti z zanašanjem na postulirano oblast, ki naj bi jih ustvarila. Vernik je, kot tak, nesposoben razumeti, kaj naravni zakoni v resnici so. (So posplošitve opaženih dejstev.)

Zgodovine Magike se nihče nikoli ni resneje polotil. Iz enega razloga, ker samo posvečenci, zapriseženi molku, vedo kaj več o

njej; in iz drugega, vsak zgodovinar je vedno govoril o več ali manj konvencionalni ideji Magike, ne pa o njej sami. Toda Magika je vodila svet od vsega začetka zgodovine, vsaj zato, ker je vedno bila mater Znanosti. Zatorej je skrajno pomembno potruditi se, da bi razumeli nekaj od tega predmeta; torej tudi ni potreben zagovor sledečega kratkega orisa njenih zgodovinskih vidikov.

Vselej so obstajale, vsaj v zametku, tri pglavitne Šole Filozofske prakse. (Izraz »filozofske« moramo razumeti v dobrem starem širokem pomenu, kakor v frazi »Filozofske Transakcije Kraljevskega Društva za Napredek Znanja.«)

Običajno te tri Šole opisujemo kot Rumena, Črna in Bela. Najprej je treba opozoriti bralca, da nikakor ne pomeša tega z barvo človeške kože, kakor tudi to nima nobene veze z belimi čepicami ali rumenimi haljami, črno magijo, belim čarovništvom in podobnim. Nevarnost je toliko večja, ker so te analogije očitno zavajajoče, če jih preučimo pblžiže.

Te Šole predstavljajo tri povsem različne in nasprotne teorije Univerzuma, in potemtakem, praktike spiritualne znanosti. Magijska formula vsake je tako precizna, kakor teorem v trigonometriji. Vsaka podrazumeva kot svoj temelj en določen zakon Narave, in stvar se zakomplicira vsled tega, ker vsaka Šola, v nekem oziru, priznava formuli drugih dveh, a ju smatra za nekako nepopolni, drugotnega pomena, ali prividni. In, kakor bomo videli kasneje, Rumena Šola stoji nekako iznad drugih dveh, po naravi svojih postulatov. Toda Črna Šola in Bela sta vseskozi bolj ali manj v aktivnem sporu; in tako je nanoslo, da ravno v tem trenutku ta spor dosega svoj višek, zaradi česar je tudi potrebno napisati tale esej. Adepti Bele Šole smatrajo današnjo nevarnost za človeštvo tako hudo, da so pripravljeni prekiniti svojo tradicionalno molčečnost, da bi v svoje vrste privabili običajne ljudi izmed vsakega naroda.

Posedujemo določene mistične dokumente, ki jih lahko opišemo na kratko, zavoljo konvencije, kot Razodetje, čigar ključne držimo v rokah, zahvaljujoč intervenciji Učitelja, ki se je pojavil v tem velikem Usodnem trenutku. Ta dokument tvori niz vizij, v katerih smo slišali glas različnih Inteligenc, katerih narava je težko določljiva, a so vsaj opremljene z znanjem in močjo daleč iznad vsega, kar sicer smatramo za človeško.

Navesti moramo odlomek iz enega najpomembnejših med temi dokumenti. Doktrina je zavita, kakor je navada med Posvečenci, v obliko parabole. Tisti, ki so dosegli vsaj povprečno stopnjo razsvetljenosti, se zavedajo, da sta surova vernost pobožnih, kakor tudi groba nevernost posmehljivca, zgolj otročariji. Vsak incident v Naravi, resničen ali lažen, poseduje spiritalen pomen. Ta pomen, in samo ta, ima neko filozofsko vrednost za Posvečenca.

Pravoverni naj ne bodo šokirani, in razsvetljeni ne prezirljivi, ko bodo videli, da je odlomek, ki ga bomo navedli, parabola, zasnovana na najmanj lični med biblijskimi legendami, ki se nanaša na Noeta. Preprosto si je sebi v prid privoščila biblijsko udobje.

Tu sledi odlomek iz Vizije:

In zaslišal sem glas: Preklet bodi tisti, ki bo razkril goloto Vsevišnjega, kajti opil se je z vinom, ki je kri adeptov. In BABALON ga je uspavala na svojih prsah, nakar je pobegnila in ga pustila golega, ter sklicala skupaj svoje otroke, rekoč jim: Pridite z menoj in se ponorčujmo iz golote Vsevišnjega.

In prvi med adepti je pokrtil Njegov sram s tkanino, hodeč vnazaj, in je bil bel. Potem je drugi adept pokrtil Njegov sram s tkanino, hodeč po strani, in je bil rumen. In se je še tretji med adepti ponorčeval iz Njegovega sramu, hodeč naprej, in je bil črn. In oni so tri velike šole Magov, ki so tudi Magi, ki so potovali v Betlehem; in ker nimaš modrosti, ne moreš vedeti, katera šola prevladuje, in če te tri šole niso morda ena sama.

No, zdaj smo pripravljeni preučiti filozofske temelje teh treh Šol. Tu moramo posvariti pred preveč dobesedno razlago, celo same parabole. Lahko sumimo, iz razlogov, ki bodo postali jasni po nadaljnji raziskavi doktrin Treh Šol, da je to parabolo iznašla neka Inteligenca Črne Šole, ki se je zavedala svoje krivičnosti, in je mislila, da jo lahko pretvori v pravičnost z alkemijo bahanja iz nje. Pameten bralec bo zapazil zahrbtnen namen poistovetiti doktrino Črne Šole z neko vrsto črne magije, običajno imenovane Diabolizem. Drugače povedano, ta parabola je sama po sebi poskus neke skrajno prefinjene črnomagijske operacije, in dovolj dalekoviden razmislek o takih izumih nas lahko privede do razumevanja osupljivo kačastih procedur Magikov. Profani bralec ne sme spregledati takih subtilnosti v svojem razmišljanju kot

zgolj zanemarljive nesmisle. Zvitost take vrste namreč določa ceno krompirja na tržnici.

Zgornja digresija nemara ni neoprostljiva, kot se lahko zdi ob prvem branju. Skrben študij le-te naj bi nam razkril naravo miselnih procesov, ki so bili navadno rutina tajnih Učiteljev človeškega rodu pri določanju njegove usode.

Ko se že vsi smejete, vas povprašam, če primerjate resnične učinke na potek ljudskih afer, ki so jih povzročili Cezar, Atila in Napoleon po eni, in Platon, enciklopedisti in Karl Marks po drugi strani.

Rumena Šola Magike smatra, ob popolni znanstveni in filozofski nezainteresiranosti, dejanskost Vesolja kot dejstvo. Bivši sama del tega Vesolja, priznava svojo nemoč spreminjati celoto, tudi v najmanjši meri. Ali po ljudsko, ne poskuša sebe dvigniti od tal, da bi se vlekla za nogavice. Zatorej se ne zoperstavlja dogajanju, bodisi vsled sovraštva, ali pa simpatije. V kolikor poskuša vplivati na tok dogajanj, to stori na edini možen pameten način: skuša zmanjšati notranje trenje.

Zato ostaja v kontemplativni drži. Povedano z izrazi zahodne filozofije, v njeni drži je nekaj Zenonovega stoicizma, ali Epikurove, če mi je dovoljeno uporabiti ta izraz, pikvikovščine. Idealna reakcija na pojave je popolna elastičnost. V njej je nekaj hladnokrvnosti matematike; in zato je pošteno reči, zavoljo elementarnega študija, da je Pitagora njen najadekvatnejši predstavnik v evropski filozofiji.

Odkar smo odkrili azijsko misel, ni več potrebe jemati naše ideje iz druge roke. Rumena Šola Magike poseduje eno popolno klasično delo, *Tao Teh King*.

Nemogoče je najti religijo, ki bi adekvatno predstavljala misel te mojstrovine. Ne le, da je religija kot taka odbojna za znanost in filozofijo, temveč je v sami naravi načel Rumene Šole to, da njeni pripadniki nikakor ne poskušajo sebe spravljati v tak neprikladen položaj, da bi poskušali razsvetliti večino ljudi, ki jih smatra za brezupne bedake.

Istočasno pa, bivši teorija religije sama po sebi en splet laži, edina prava moč neke religije izvira iz njene podkraje Magijske doktrine; in ker je religiozna oseba po definiciji povsem nedlakocepska, potem je za pričakovati, da vsaka religija vsebuje paberke Magijske doktrine, izmahnjene po potrebi in priložnostno od te ali one šole.

Bralca zatorej najresneje opozarjamo, da ne poskuša dojemati

predmet vsled privlačnih analogij. Taoizem nima kaj dosti skupnega s *Tao Teh Kingom*, kakor tudi krščanstvo ne z Evangelijem.

Tao Teh King podrazumeva zavestno nedelovanje, ali bolje, nezavedno delovanje, v cilju minimaliziranja svetovne zmede. Par citatov iz teksta naj razjasni bistvo doktrine.

X: 3.

V tem je Skrivnost Vrline. Ona ustvarja vse in hrani vse; a se ne lepi nanje; ona operira vse, a ne več nič o tem, niti tega ne razglaša; ona usmerja vse, a brez zavestnega nadziranja.

XXII: 2.

Zatorej se modri človek osredotoča na eno Voljo, in je kakor luč vsemu svetu. Skrivajoč se, on blesti; umikajoč se, on privlači pozornost; ponižujoč se, pridobi moč za doseganje svoje Volje. Ker se ne napreza, se ne more nihče pričkati z njim.

XLIII: 1.

Najmehkejši bo zasledil najtršega. Nesnovno predre tam, kjer ni odprtine. V tem je Vrlina Inertnosti.

XLIII: 2.

Redki so, ki dosežejo: katerih govor je Tišina, katerih Delovanje je Inercija.

XLVIII: 3.

Tisti, ki k sebi privlači vse pod Nebom, dela to brez truda. Kdor se trudi, ni zmožen privleči.

LVIII: 3.

Modri človek je neomajen in se izogiba nasilju; njegovi ogli ne ranijo drugih. Giblje se naravnost in nikdar ne skrene; on je sijaj, a ne slepi s svojim sijem.

LXIII: 2.

Delaj velike stvari, ko so še majhne, težke, ko so še lahke; kajti vse,

bodisi veliko ali težko, se prične, ko je še majhno in lahko. Tako moder človek izvrši največje naloge, ne da bi podvzel kaj pomembnega.

LXXVI: 2.

Torej sta okornost in trdost stigmi smrti; elastičnost in prilagodljivost pa življenja.

LXXVI: 3.

Tako tisti, ki izkazuje silo, ne zmaga; kakor tudi močno drevo objem zapolni.

LXXVI: 4.

Imata trdota in rigidnost nižje mesto, mehko in elastično pa višjega.

Dovolj, se mi zdi, za ta del eseja.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

7

TRI ŠOLE MAGIKE (2)

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

V upanju, da si si opomogla od teh opustošajočih razodetij v zadevi Rumene Šole, te moram naprositi, da se še trdneje oprimeš, kajti razkritja o Črni so še osupljivejša. Le ne pomešaj tega s Črno Ložo, ali Črnimi Brati. Izrazi so nesrečni, a jih nisem jaz iznašel. Torej, na delo!

Črna Šola Magike, ki je nikakor ne smemo mešati s Šolo Črne Magije ali Čaraštvom, slednje bivši sprevrženje Bele tradicije, se v osnovi razlikuje od Rumene Šole v tem, da smatra Vesolje ne za nevtralnno, temveč za dokončno prekletstvo. Njen prvinski teorem je 'Prva Plemenita Resnica' Bude - »Vse je Žalost.« V prvinski klasični književnosti te Šole je ideja žalosti pomešana z idejo grešnosti. (Ta ideja univerzalnega žalovanja je domnevno odgovorna za izbiro črne barve kot simbola žalosti. Vendar, mar ni bela pri Kitajcih barva žalovanja?)

Analiza filozofov te Šole znaša vsak pojav na kategorijo trpnosti in žalovanja. Povsem zaman jim je zatrjevati, da neke dogodke lahko spremlja radost: oni ne nehajo s svojim brezobzirnim kalkuliranjem in nam dokazujejo, za naše dobro, ali bolje slabo, da bolj ko je nekaj na videz ugodno, bolj zlohотно varljiva je njegova privlačnost. Samo en način za pobeg si je moč zamisliti, to je, preprosto, izničenje. (Plehki kritiki budizma so potrošili obilo svoje bedaste duhovitosti v poskušanju izmisliti si, da Nibbana ali Nirvana pomeni nekaj drugega, kar nam govorijo etimologija, tradicija in evidenca klasikov, ki so jo družno definirali. Beseda pomeni, čisto preprosto, prenehanje: in smoter prenehanja narekuje dejstvo, da je edina stvar, ki ni žalost, ničnost, torej pobegniti od žalosti, pomeni doseči ničnost.)

Zahodnjaška filozofija se je priložnostno približevala tej doktrini. Vsaj zatrjevala je, da ne obstaja oblika življenja, ki bi bila prosta žalosti ali trpnosti. Huxley pravi v svoji *Evoluciji in Etiki*, »Trpljenje je značka vseh rodov čutečih bitij.«

Filozofi te Šole so v poskušanju, dovolj logično, kako bi popravili zlo pri korenini, raziskovali vzrok tega bivanja, ki je žalost, ter nemudoma prispeli do 'Druge Plemenite Resnice' Bude: »Vzrok Žalosti je Želja.« Oni potem nadalje navezujejo vzrok za vzrokom, dokler končno ne zaključijo pri Nevednosti. (Nočem zagovarjati logiko te Šole, jaz samo navajam njeno učenje.) Praktična posledica vsega tega je to, da je katerokoli dejanje tako neizogibno, kot tudi zločin. Malo vstran se moram opravičiti, kajti zmešnjava misli tega učenja se vedno znova vrača. To je del črnote nevednosti, za katero priznajo, da je temelj njihovega Vesolja. (In po vsem tem, ima vsakdo zagotovljeno pravico imeti Vesolje, kakršnega si želi.)

Ta Šola, bivši degradirana po svoji naravi, ni dosti daleč od običajne religije, Bele ali pa Rumene. Najprimitivnejše fetišistične religije lahko pravzaprav smatramo za verne predstavnike te filozofije. Kjer prevladuje animizem, tam »vrač« pooseblja to univerzalno zlo in ga skuša pomiriti s človeško žrtvijo. Zgodnje oblike judaizma in tisti tip krščanstva, ki ga povezujemo z vojsko odrešitve, Billy Sundayem ter fundamentalisti in ameriškim podeželjem so dovolj preprosti primeri religij, katerih bistvo je pomirjanje zlega demona za zveličanje.

Ko svetloba inteligence začena vznikati skozi množstvo megle tem divjakom, dosežemo drugo fazo. Drzni duhovi so zbrali pogum in razglasili, da je zlo, ki je tako očitno, na nek skrivnosten način, ena utvara. S tem so vso kompleksnost žalosti povrnili nazaj na edini vzrok; to je, pojav utvare, zgoraj omenjene. Problem tako navzame svojo zadnjo obliko: Kako to utvaro uničiti.

Čisto lep primer prve faze tega tipa misli najdemo v *Vedah*, druge faze pa v *Upanišadah*. Toda odgovor na vprašanje, »Kako uničiti privid zla?«, zavisi od neke druge točke teorije. Lahko predpostavimo nekega Parabrahmo kot neskončno dobrega, močnega itn., ob čemer bi uničenje privida zla pomenilo ponovno združitev naše zavesti s Parabrahmo. Nesrečni del te sheme stvari je to, da v iskanju ali določanju Parabrahme, da bi se povrnili v Njegovo čistost, slej ko prej odkrijemo, da le-on sploh ne poseduje nobenih kvalitet! Povedano drugače, kakor je izjavil farmer, ko so mu pokazali slona: Sej take žvali sploh nej. Gautama Buddha je bil tisti, ki je uvidel brezkoristnost branjanja po tem imaginarnem debelokožcu. Ker je naš Parabrahma,

je rekel indijskim filozofom, dejansko ničnost, zakaj bi se ne držali našega izvornega zaznavanja univerzalne žalosti in priznali, da je edina pot pobega od žalosti in trpljenja, prispetje do ničnosti?

Celotno izročilo indijskega polotoka lahko povzamemo zelo preprosto. *Vedam*, *Upanišadam* in *Tripitaki* budistov moramo dodati le še Tantrre takoimenovanih Šol Vamačariae. Paradoksalno kakor se sliši, vendar so Tantriki v resnici najnaprednejši med Hindujci. Njihova teorija, v svojem filozofskem ultimatu, je primitivni stadij Bele tradicije, kajti bistvo tantričnih kultov je v izvajanju določenih obredov Magike, s katerimi, ne le da ubežimo katastrofi, temveč zadobimo tudi pozitiven blagoslov. Tantrik ni obseden z voljo-zamreti. Težak posel je to, brez dvoma, izcimiti nekaj veselja iz bivanja; vendar ni nemogoče. Z drugimi besedami, on obenem zanika osnovno predpostavko, da je vse žalost, ter formulira bistveni postulat Bele Šole Magike, da obstajajo sredstva, s katerimi lahko univerzalno žalost (ki je očitna ob vsakem običajnem opazovanju) razkrinkamo, tako kakor v obredu iniciacije v Izidin Ritual v starodavnih časih Khema. Tedaj se je Neofit, potem ko je ponudil svoje ustne, pod prisilo, kujavi zadnjici Mendeškega Kozla, znašel nato, kako ga ljubkujejo nedolžne ustne deviške svečenice te Boginje, na katere podnožju svetišča je pisalo, da Nihče ne more odstreti njenega pajčolana.

Temelj Črne filozofije je nemara v klimi, ki povzroča hiranje ljudstva s svojim mlačnim, koleričnim, anemičnim, vročinskim pomehkuženjem človekove duše. Zato tudi najdemo zelo malo ekvivalentov te Šole v Evropi. V grški filozofiji ni nobenega sledu o kaki taki doktrini. Strup, v svoji najgnusnejši in najsmrtonosnejši obliki, je prišel šele s krščanstvom. In tudi tako najdemo zelo malo resnično pomembnih osebnosti, ki bi jemale ta aksiom pesimizma resno. Huxley, navkljub vsemu svojemu harfanju na molovski ključ, je bil eupeptičen Tori. Vrhunec Črne filozofije najdemo zgolj pri Schopenhauerju, ki pa ga lahko smatramo za obsedenega, po eni strani zaradi obupa vsled lažnega skepticizma ob tem, kar je videl pri bankrotu Humea in Kanta, ter na drugi strani neposredno z dokumenti budizma, ki so bili tedaj na razpolago prvim Evropejcem. On je bil, tako rekoč, zapeljan v samomor vsled lastne ničevosti, nenavadna vzporednica Kirilovu iz *Besov* Dostojevskega.

Imamo pa ogromno primerov religij, ki izvirajo izključno iz Črne tradicije v njenih različnih fazah. Omenili smo že evangeličanske kulte, z njihovim divjim vrag-bogom, ki je ustvaril človeštvo, da bi užival v njih zaničevanju in maltretiranju ter klečeplazenju pred njim, medtem ko on tuli v pijanem veseljačenju nad smrtno agonijo svojega lastnega edinorojenega sina. (Krščanstvo je bilo sprva nek judovski komunizem, ki bi ga težko razlikovali od marksizma.) V isti razred moramo uvrstiti Krščansko Znanost, ki se tako groteskno boji bolečine, trpljenja in vsakovrstnega zla, da njeni opeharjenci ne znajo drugega, kot blebetaje zanikovati njih aktualnost v upanju, da bi se uspavali do anestezije.

Praktično ni zahodnjaka, ki bi dosegel tretjo fazo Črne tradicije, budistično fazo. Zgolj osamljeni mistiki in pa tisti ljudje, ki se sicer mukoma prilagajajo standardom najbližje religije, ki jih najmanj moti v njihovem iskanju ničnosti, so privedli svoj verižni silogizem tako daleč.

Dokumente Črne Šole Magike smo že omenili. Ti so večinoma skrajno dolgočasni in odbojni vsakemu zdravomislečemu človeku; vendar je težko zanikati, da knjige, kot sta *Dhammapada* in *Ekleziastiki*, ne bi bile literarne mojstrovine. One predstavljajo agonijo človekovega obupa v najvišji stopnji intenzivnosti, in melanholična kontemplacija, ki jo proizvede njihovo preučevanje, ni sovražna tistemu počutju duha, ki navede vsako zares pogumno inteligenco v odločitev, da pobegne od Črnošolmoštrove šibe v odprt objem Bele Priležnice Življenja.

Zapustimo temačen lik Schopenhauerja na račun skrivnostno sijočega obrisa Spinoze! Slednji filozof, vsaj kar se tiče njegovega panteizma, čisto lepo predstavlja poglavitno tezo Bele Tradicije. Domala prvo naše opažanje je bilo, da Bele tradicije skoraj ne zasledimo v Evropi. Sploh prvič se pojavi v legendi o Dionizu. (V tej zvezi dobro prečitaj Browningovo pesem »Apolon in Sojenice.«)

Egipčanska oziridična tradicija je slična. Osrednja ideja Bele Šole je, da se dopušča »vse je žalost« profanim, dočim Posvečenec poseduje sredstva za pretvorbo tega v »vse je radost.« Tu ne gre za nojevsko ignoriranje dejstev, kakor pri Krščanski Znanosti. Niti za bolj ali manj sofisticiran argument v prid spreminjanja situacije, kakor pri vedantistih. Nasprotno, imamo držo, ki jo je nemara prvi, zgodovinsko rečeno, definiral Zoroaster, »Narava nas uči, in Oraklji to potrjujejo,

da celo zle klice Materije lahko postanejo v nekem oziru koristne in dobre. Ne stoj nad prepadom z odpadkom Materije v roki; kajti obstaja mesto za tvoj Lik v večni sijočem kraljestvu. Ako razširiš Ognjeni Um na delo pobožnosti, boš ohranil tekoče telo.«

Tako je nanoslo, da je bil Levant, od Bizanca in Aten do Damaska, Jeruzalema, Aleksandrije in Kaira, preokupiran z izoblikovanjem te Šole v popularni religiji, začeni od časov cesarja Avgusta. Kajti elemente te osrednje ideje najdemo v delih Gnostikov, v določenih obredih, ki jih Fraser konvencionalno imenuje, rituali Aziatskega Boga, kakor tudi v ostankih staroegipčanskega kulta. Doktrina je postala ostudno pokvarjena v komiteju, tako rekoč, in rezultat je bil Krščanstvo, ki ga lahko smatramo za Beli obred, prekrit z ogromno maso Črne doktrine, kakor otrok tiste matere, v prid katere ni razsodil kralj Solomon.

Doktrino Bele Šole lahko definiramo v njeni čistosti zelo enostavno.

Bivanje je čista radost. Žalost povzroči zmota v nezaznanju tega; a to ni nesreča. Žalost, ki navsezadnje niti ni nič kaj posebnega, smo izumili, da bi doživeli toliko obilnejšo zadostitev, ko se je iznebimo. Bivanje je tako zakrament.

Adepti Bele Šole gledajo na Adepte Črne podobno, kakor je aristokratski angleški Sahib (v časih, ko je Anglija bila še nacija) gledal na nevedne Indijce. Nietzsche izraža filozofijo te Šole do te mere zelo točno in silovito. Človek, ki zanikava življenje, s tem zgolj sebe kaže kot nekoga, ki življenju ni kos. Pogumen človek se raduje tako v dajanju, kot sprejemanju hudih udarcev, in pogumen človek je vesel. Skandinavska predstava o Valhalli je lahko primitivna, vendar je možata. Nebesa popularnega sporazuma, kot v Krščanstvu; ali nezavestnega počitka, kot pri Budizmu; ali celo čutnega uživanja, kakor v Islamu, mu vzbudijo gnus in prezir. On razume, da je edina radost, ki je kaj vredna, radost neprekinjenega zmagovanja, in zmaga sama bi kmalu postala kroketna, če bi ne bila stalno začinjana z enako stalnim porazom.

Najčistejše dokumente Bele Šole bomo našli v Svetih Knjigah Teleme. Doktrina je z izredno popolnostjo podana v *Knjigi Srca Ovitega s Kačo* in knjigi *Lapisa Lazulija*. Samo en odlomek bo zadostoval za razlago formule.

7. Nato sem uzrl podobo reke. Na njej je bil majhen čoln, v katerem je pod purpurnimi jadrmi čepela zlata ženska, podoba Asi, izdelana iz najčistejšega zlata. Reka je bila iz krvi in čoln iz sijajnega jekla. Ljubil sem jo in, odpevši si opasač, se vrgel v reko.

8. Skobacal sem se v ta čolnič ter jo ljubil mnogo dni in noči, in prižigal prekrasne dišave pred njo.

9. Da, podaril sem ji cvet svoje mladosti.

10. A ona se ni vznemirila; s svojimi poljubi sem jo zgolj oskrunil, tako da je vsa počrnela pred mano.

11. Vendar sem jo vseeno oboževal, in ji daroval cvet svoje mladosti.

12. Zgodilo se je tudi, da je shirala in se spačila pred mano. Skoraj bi se vrgel v rečni tok.

13. Toda ob naznačenem koncu je kar iznenada njeno telo postalo bolj belo od zvezdnega mleka in njene ustnice bolj rdeče in tople od sončevega zatona, in njena živost kot en razbeljen žar, kakor sončev v zenitu.

14. Nakar je vstala iz brezna Stoletnega Spanca in me je objelo njeno telo. Ves sem se stopil v njeni krasoti in bil srečen.

15. Reka je pravitako postala reka Amrit, in čolnič je bil mesena kočija, jadra pa iz krvi srca, ki me je rodilo, ki me je rodilo.

(Liber LXV: II)

Tudi v profani literaturi najdemo to učenje Bele Šole Magike:

Oh, Buda! mar nikjer ne moreš obstati

Stožer za svet vesoljni?

Se mora vse enako izpovedovati

Le za še eno premeno h katastrofi?

Prisegam pri vsemu sijaju neba,

Da je moja Frina z vsemi svojimi pudri

pravitako lažna - in pravitako resnična,

Kot je skelet tvoj ostudni.

Okusi so različni: če ti je prijetnejše

To nagnusno tuhtanje, da vse Mineva;

Meni vse to je Rastje, prikupnejše

Od vseh krasot dneva.

*Ti z Dorino ljubimkal ne bi,
Ker lepota njena ovenela bo,
In ker poznaš vse nečiste stvari,
Ki dekle narede za umrljivo.*

*Jaz, če bi bilo moje nje truplo trohneče,
ga za svojo naravno hrano vzamem,
Zanikujoč vse, razen Biti Božanske
Tako v zlem kot tudi v dobrem.*

*Aspazija me lahko okrade in opraska,
Z boleznijo okuži me lahko Helena.
Bedni užitki in vse to zguba grenka?
Preziral bom Diogena.*

*Svojo domišljavost priteraj čim dlje!
Končno gotovo prispel boš k Bogu.*

V tej Šoli se torej ne poskuša zanikati dejstva, da je Narava, kakor je rekel Zoroaster, »fatalna in zla sila«; toda Narava je, tako rekoč, »Prva Materija Dela,« ki jo je treba pretvoriti v zlato. Radost je funkcija našega deleža v tej alkemiji. Zato najdemo najpogumnejše in najsposobnejše adepte, ki so svojevolsjno iskali najbolj odvratne elemente v Naravi, da bi njihovo zmagoslavje bilo toliko večje. Očitno gre za formulo neustrašnega poguma. Ona izraža idejo vitalnosti in možatosti v najdinamičnejšem smislu.

Edina religija, ki odgovarja tej Šoli na sploh, je staroegipčanska, in nemara tudi kaldejska. In to zato, ker sta to bili Magijski religiji v striktno tehničnem pomenu besede; njih religiozna komponenta je zanemarljiva. V kolikor je obstajala, je bilo to zgolj za neposvečene.

Vendar lahko zasledimo pričetke vpliva Šole v judaizmu in poganstvu. Obstajajo določeni dokumenti čistega grškega duha, ki vsebujejo sledove tega. Oni so to imenovali Teurgija.

Krščanska religija, v svojem najpreprostejšem bistvu, s to idejo premagovanja zla skozi Magijski obred, s Križanjem, se zdi na prvi pogled čisto lep primer Bele tradicije; toda ideja greha in spokoritve

jo je gnusno zapacala s Črnoto. Kljub temu so obstajali krščanski misleci, ki so naredili pogumen in logičen korak naprej ter dojemali zlo kot izum Boga za uresničevanje radosti borbe in zmagoslavja. To je, seveda, povsem Bela doktrina, ki pa se je smatrala za najnevarnejšo herezijo. (Rimljanom, VI: 1, 2, etc.)

Kakorkoli že, ideja je tu. Maša sama je v bistvu tipični Beli ritual. Njen smoter je pretvorba surove tvarine neposredno v Božanstvo. Tako je ona kardinalna operacija Talismanske Magike. Toda vpliv Črne Šole je spridil idejo s teološkimi zrastki po eni strani, metafizičnimi ter praznovernimi po drugi, in to tako popolno, da je povsem zakril Resnico.

Za časa Reformacije najdemo en neučinkovit poskus, da bi se umaknil Črni element. Protestantски misleci so se potrudili po svojih najboljših močeh, da bi se znebili ideje greha, a je bilo kmalu jasno, da jih to lahko privede samo v antinomizem; spoznali so, da bi to povsem gotovo uničilo idejo religije kot tako.

Misticizem, tako katoliški kot tudi protestantski, je storil nadaljnji poskus osvoboditi Krščanstvo temnega oblaka zlobe. Sklenili so roke s Sufiji in vedantisti. Vendar to spet vodi zgolj v zanikanje obstoja zla. Tako je, odmikaje se malo po malo stran od jasnega upoštevanja dejstev Narave, njihovo učenje postalo čisto teoretično in je ovenelo, medtem ko so se temni oblaki grešnosti vrnili težki bolj kot kdajkoli.

Najpomembnejši med vsemi poskusi Bele Šole, z eksoteričnega vidika, je Islam. V njegovem učenju je sicer rahel madež, a mnogo manjši kot v krščanstvu. To je možata religija. On se sooča s stvarnostjo iz oči v oči in priznava njeno grozovitost; a predlaga premagovanje le-te z golo možatostjo. Žal so metafizične predstave njihovih kvazi-profanih Šol grobo materialistične. Panteizem Sufijev je edini izločil idejo nadomestne pokore, toda v praksi so Sufiji preblizu vedantistom, da bi obdržali stik s stvarnostjo.

Bodi to dovolj za enkrat.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

*

8

TRI ŠOLE MAGIKE (3)

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

V zgodovini je obstajalo samo eno gibanje, čigar smoter je bil organizirati osamljene adepte Bele Šole Magike, in to gibanje sploh ni bilo povezano z religijo, razen v kolikor je vplivalo na reformatorje krščanske cerkve. Njihov poziv sploh ni bil namenjen ljudstvu. Oni so zgolj ponudili navezavo odnosov z osamljenimi ljudmi znanosti po vsej Evropi, da bi jim sporočili določene praktične skrivnosti modrosti. To gibanje je vobče znano pod imenom Rožnokrižarstva.

Izraz porodi vse vrste obžalovanja vrednih korespondenc; vendar se adepti Združbe nikdar niti najmanj niso sekirali vsled zlorabe svojega naziva zavoljo šarlatanstva, niti vsled napadov proti njim s strani ljubosumnih kritikov. Zares, tako modro so zakrili svoje aktivnosti, da so nekateri moderni učenjaki bolj plitkega tipa razglasili, da tako gibanje sploh nikdar ni obstajalo, in da je šlo za praktično šalo na račun praznovernega Srednjega Veka. A je vsaj nekaj gotovo, namreč, da po izvornih razglasih niso izdali več nobene uradne publikacije. Bistvene skrivnosti so ostale neoskrunjene. Če so, tekom zadnjih nekaj let, izdali kar zajetno število dokumentov, čeravno ne v svojem imenu, je bilo to zaradi preteče krize civilizacije, katero bomo omenili kasneje.

Ni pravega smisla razpravljati, četudi bi bilo dovoljeno, o naravi baze znanstvenega dosežka, ki je srž učenja tega Društva. Nujno je zgolj izpostaviti, da je njihova povezanost z alkemijo edino pristno dejstvo o stvari, ki je prišlo v javnost; kajti Rožnokrižarji so se, kakor naznačuje njihov osrednji simbol, suha veja v obliki križa, na kateri raste vrtnica, ukvarjali predvsem z spiritualno in fiziološko alkemijo. Vzemši za »Prvo Materijo Dela« neko nevtralno in inertno substanco (stalno je opisovana kot najobičajnejša in najbolj zanemarjena stvar

na zemlji, in dejansko lahko označuje katerokoli in kakršnokoli snov), ki se jo nato namenoma zastrupi, tako rekoč, in privede v stanje transmutacije, vobče imenovane Črni Zmaj, nakar znanstvenik dela na tem smrtonosnem strupu, dokler ne doseže teoretično možne popolnosti.

Slučajno imamo domala natančno vzporednico s to operacijo v moderni bakteriologiji. Navidezno neškodljive bacile neke bolezni se kultivira, dokler ne postanejo tisočkrat bolj strupeni, in iz te kulture se nato pridobi vakcina, ki je učinkovito zdravilo proti kakršnemkoli pustošenju te vrste mikroorganizmov.

Zavezali smo se izpostaviti, nemara prenadolgo, poglavitna učenja treh Šol. Kakorkoli že naj je stvar dolgočasna, vendar je bilo nujno razumljivo jasno razložiti njihovo povezavo s svetom, ki ga vodijo njihove ideje; se pravi, naravo njihovih političnih dejavnosti.

Rumena Šola, v skladu s svojim učenjem o popolnoma elastičnem odzivanju in nevmešavanju, ostaja vobče stran od teh problemov. Težko si jo predstavljamo sploh dovolj zainteresirano za kakršnokoli pridogajanje, da bi reagirala agresivno. Počuti se dovolj močno, da lahko zadovoljivo posluje z vsem, kar se lahko pripeti; in če govorimo na splošno, ona čuti, da bi vsako zamisljivo dejanje z njene strani prej povečalo, kot pa zmanjšalo zlo.

Ona torej ostaja nekako prezirljivo vzvišena nad večnim sporom med Črno Šolo in Belo. Istočasno pa obstaja določen občutek pri Rumenih adeptih, da bi, če bi bila ena med njima uničena, zmagovalka potem slej ko prej svojo sproščeno energijo obrnila proti njim.

V skladu z njihovim obćim načrtom ne-delovanja, kakor je izraženo v *Tao Teh Kingu*, in poslovanja z zlom še preden postane prenevarno, se oni po potrebi rahlo vpletejo od časa do časa, da bi znova vzpostavili porušeno ravnotežje.

Tekom zadnjih dveh generacij so bili Mojstri Rumene Šole prisiljeni zaznati postopno uničevanje Belih adeptov. Krščanstvo, ki poseduje vsaj odblesk Bele formule, je v agonijah razkrajanja, celo preden je resnično mrtvo. Materialistična znanost je premagala vero in upanje Kristjanov (oni nikdar niso posedovali miline, s katero bi lahko zmagovali) z demonstracijo žalosti, minljivosti in krute jalovosti Vesolja. Neizmeren val pesimizma je zalil trdnjavo Človekove duše.

To je bil vsekakor smrtni udarec za adepte Bele Šole, ko je Znanost, njihova lastna družinska prijateljica, v katero so zaupali, dvignila svoje kopito proti njim. Ob tej priliki so Rumeni adepti poslali v zahodni svet poslanko, Heleno Petrovno Blavatsko, s posebno nalogo, da po eni strani uniči surove šole Krščanstva, in po drugi, izkorenini materializem iz fizikalne Znanosti. Nujno se je morala povezati z Edwardom Maitlandom in Anno Kingsford, ki sta precej neuspešno poskušala dati eksoterično formulo v roke študentov, ter s tajnimi predstavniki Rožnokrižarske Bratovščine. Ni naša naloga tukaj ocenjevati stopnjo uspešnosti, s katero je ona izpeljala svoje poslanstvo; a lahko danes vsaj vidimo, da je Fizikalna Znanost končno prodrla do spiritualne baze materialnih pojavov. Dela Henryja Poincareja, Einsteina, Whiteheadea in Bertranda Russella dovolj jasno pričajo v prid tega.

Krščanstvo, pravitako, je padlo tako nizko, kot še nikoli poprej. Uvidevši, da izumira, je naredilo še skrajšen in samomorilski napor ter se vrglo v smrtni krč Prve Svetovne Vojne. Bilo je preveč gnilo, da bi reagiralo na injekcije Bele formule, ki bi ga lahko rešile. Danes vidimo, da je Krščanstvo bolj fanatično in še dlje stran od stvarnosti, kot kdajkoli prej. V nekaterih deželah se znova pojavlja bolj ali manj v ozadju kot preganjajoča cerkev (*z svojimi starimi pav-lovskimi parolami, sc. proti znanosti, ateizmu, liberalizmu, materializmu, egoizmu in za 'dobro' staro vero, ki, skoraj neverjetno, še vedno 'vžgejo'; op.p.*).

Strašno škodoželjno so adeпти Črne Šole zrlji v te ogabne izbruhe. In so storili še več. Svoje vrste so hladno povedli, da počistijo bojno polje razbitin. Ravnokar (1924 e. v.) so si končno zadali, da bodo pregnali možate rase iz njihovega svetišča. (Krč še (1945 e.v.) vedno traja; pazite na pro-germansko vzklikanje anglikanskih škofov, in intrige Vatikana.)

Črna Šola je vselej delovala zahrbtno, verolomno. Zatorej ne moremo biti presenečeni, ko vidimo, kako je bila njena najslavnejša predstavnica, odpadniška vernica gospe Blavatski, Annie Besant, ki so ji Črni Mojstri naložili nalogo prepričati svet, da sprejme za svojega Učitelja nekega negroidnega Mesijo. Da bi bilo ponižanje popolnejše, so za to izbrali neko revno kreaturo, ki je svojim ostudnim vrlinam dodala še topoglavost. Nato je počilo!

To je torej sedanje stanje vojne Treh Šol. Ne moremo pričakovati, da bi bilo človeštvo tako povsem na dnu, da bi sprejelo Krišnamurtija;

toda to, da je tak plan sploh bil lahko kdajkoli zamišljen, je že simptom domala brezupne dekadence Bele Šole. Črni adepti se odkrito bahajo, da so zmagali na celi črti. Njihova formula je dosegla uničenje vseh pozitivnih kvalit. Samo še en korak je do stanja, ko bo popolno izničenje vsega življenja in mišljenja videti kot usodna nujnost. Materializem in vitalni skepticizem modernizma, njegov divji pohlep po uživanju ob popolnem zanemarjanju misli na bodočnost, vse to priča o stanju popolne moralne zmede ter nizkotne spiritualne anarhije.

Bela Šola je bila tako paralizirana. Situacija nas spominja na pajka, ki ga je opisal Fabre, ki vbrizga v žrtev strup, ki je ne ubije, temveč le ohromi, da bi mladiči lahko dobili sveže meso. In to se bo zgodilo v Evropi ter Ameriki, če ne bo nihče ničesar storil, in to zelo hitro.

Rumena Šola ni mogla ostati le pasivna opazovalka teh gnusnosti. Gospa Blavatska je bila zgolj predhodnica. Skupaj s Tajnimi Voditelji Bele Šole v Evropi, ki so se bili prisiljeni vzdržati eksoteričnega razsvetljevanja, vsled obče moralne šibkosti, ki je doletela rodove, med katerimi so izbirali svoje adepte, so pripravili vodnika. Ta mož, skrajne moralne moči in vzvišenosti, skupaj z globokim občutkom za posvetno stvarnost, je stopil naprej, da bi poskušal rešiti Belo Šolo, rehabilitirati njeno formulo, ter pognati v beg stran od branikov svobode tuleče divjake pesimizma. Če njegov poziv ne bo uslišan, in če ne bo prišlo do resnično možate reakcije na to plazečo se atropijo, ki jih zastruplja, in če se tudi poslednji človek ne bo vpisal pod njegov standard, potem bo velika odločilna bitka izgubljena.

Ta prerok Bele Šole, ki so ga izbrali njeni Mojstri in njegovi Bratje, da bi rešil Teorijo in Prakso, je oborožen z mečem, dosti mogočnejšim od Excaliburja. Poverjena mu je bila nova Magijska Formula, ki jo lahko sprejme ves človeški rod. Njen privzem bo ojačal Rumeno Šolo, s tem da bo pozitivno ovrednotil njeno Teorijo; dočim bo postulate Črne Šole pustil nedotaknjene, jih bo presegel in postavil njeno Teorijo in Prakso domala na nivo Rumene. Kar se pa tiče Bele Šole, jo bo to očistilo vsega strupa Črne Šole, znova okrepilo vitalnost njene osrednje formule spiritualne alkemije, da bo vsakemu človeku dala en neodvisen ideal. Naredilo bo konec moralnemu kastriranju, ki ga vključuje predstava, da bi moral vsak človek, kakršnakoli že bodi njegova nprav, zanikati

samega sebe, da bi sledil nekemu fantastičnemu in nepraktičnemu idealu dobrote. Slučajno, ta formula bo rešila tudi samo Naravoslovno Znanost, s tem da bo naredila za zanemarljivega ta obup vsled jalovosti, ta vitalni skepticizem, ki jo je v preteklosti tako zatrl. Izkazalo se bo, da radost bivanja ni v cilju, kajti ta je vsekakor nedosegljiv, *temveč v itju samem*.

Ta Zakon se imenuje Zakon Teleme. Povzet je v štiri besede, Delaj po svoji volji.

Ni potrebno razlagati, da je popolno razumevanje tega sporočila nemogoče doseči s hitrim pregledom. Pomembno ga je preučiti iz vsakega možnega zornega kota, analizirati ga z najdaljnosežnejšo filozofsko pronicljivostjo, ter ga končno uporabiti kot ključ za vsak problem, notranji ali zunanji, ki obstaja. Ta ključ, uporabljen z večino, odpre vsako ključavnico.

V najglobljem vidiku gledano pa je največja vrednost te formule v tem, da ustvari, prvič v zgodovini, bazo za spravo med tremi velikimi Šolami Magike. Večni konflikt bo pomirila z dojetjem, da mora vsak tip mišljenja iti svojo lastno pot, razvijajoč svoje lastne svojstvene kvalitete, brez da bi poskušali vpletati se v obrazec drugega, kakorkoli že (površinsko) nasproten je lahko njegovemu lastnemu.

Kar je resnica za eno Šolo, je enako resnica za vsakega posameznika. Uspeh v življenju, na osnovi Zakona Teleme, vključuje strogo samodisciplino. Vsako bitje mora napredovati, kakor nas uči biologija, vsled strogega prilagajanja pogojem za organizem. Če je, kakor Črna Šola stalno zatrjuje, vzrok žalosti želja, se lahko še vedno izognemo fatalnemu zaključku z Zakonom Teleme. Kar je neobhodno, je to, da ne smemo več stremeti za nekim fantastičnim idealom, povsem neprikladnim za naše potrebe, temveč nam je za odkriti resnično naravo teh potreb, jih izpolniti ter se v tem veseliti.

Ta proces je v resnici to, kar se podrazumeva pod iniciacijo; se pravi, pot vase in stvaritev miru, tako rekoč, z vsemi silami, ki jih tam najdemo.

Na tem mestu nam ni dovoljeno razpravljati o *Knjigi Zakona*, Svetem Skriptu Teleme. Celo po štiridesetih letih natančnega strokovnega preiskovanja, ostaja v večjem delu še vedno skrivnostna; vendar tisto malo, kar vemo o njej, je dovolj, da se izkaže, kako vrhunska

sinteza vse Znanosti in vse etike je. Vsled vrline te Knjige človek zdaj lahko doseže tako stopnjo osvobojenosti, katere si nismo nikoli mogli predstavljati kot možno, in spiritualni razvoj povsem iznad vsega do sedaj znanega; kar pa je najpomembnejše, tako nadziranje zunanje narave, ki bo naredilo bahave dosežke prejšnjega stoletja (sc. 19. stoletja, modernizma; op.p.) samo za otročji uvod v neprimerljivo mogočnejšo zrelost (sc. postmodernizem?; op.p.).

Nekateri so rekli, da Zakon Teleme ustreza samo eliti človeštva. Brez dvoma, v tej trditvi je dosti resnice, namreč, da se lahko samo najvišji okoristijo z neobičajnimi priložnostmi, ki jih ponuja. Vendar obenem »Zakon je za vse.« Vsakdo na svoji stopnji, se lahko nauči uresničevati naravo svojega lastnega bitja ter ga razviti svobodno. S tem lahko Bela Šola Magike upraviči svojo preteklost, odkupi svojo sedanost ter si zagotovi svojo prihodnost, da zagotovi vsakemu človeškemu bitju življenje Svobode in Ljubezni.

Take so torej besede Gerarda Aumonta. Sicer ne morem odobravati vsake njegove fraze, toda njegova ekspozicija je v celoti vzeto mojstrska, jedrnata, trpka in klana, ter v tem brez para, kakor je meni znano; tako se mi je zdelo najbolje, da jo prepustim tebi v presojo v njeni izvorni obliki, razen nekaj majhnih sprememb, ki jih je zahteval čas. *(N.B. To Crowleyevo naivno skrivanje, pričujoči esej je namreč napisal on sam, psevdonom si je pa sposodil pri nekem svojem znancu, francoskem žurnalistu, ki je deloval v mohamedanskem svetu; no, to skrivanje ni nobena hipokrizija in ni šala, ali le šala, temveč neka 'politična' nuja: samo brisanje avtorstva je logična posledica Magisterstva, ali odsotnosti sebičnega interesa. Tako je pristnejša avtorjeva šifra – 666, tudi magijska istovetnost z »Duhom Časa«, Zeitgeistom. Tema je sicer pristno alkibernetična in filozofska, vredna neke druge konference. Op.p.)*

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

P.S.: Naša lastna Šola združuje rubinovo rdečo Krvi z zlatom Sonca. Kombinira najboljše lastnosti Rumene in Bele Šole. V luči Aumontove razlage je to zlahka dojeti.

Za nas je vsak pojav neko Dejanje Ljubezni. Vsako izkustvo je neobhodno, je Zakrament, in sredstvo Rasti. Od tu, »bivanje je čista radost« (AL, II: 9) »Praznovanje vsak dan v vaših srcih v radosti mojega zanosa! Praznovanje vsako noč za Nu, in užitek skrajne naslade!« (AL, II: 42, 43).

*

9

TAJNI VODJE

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Zelo me veseli, da je tvoji želji po informaciji o Tajnih Šefih A.:A.: zadoščeno, kajti nekdam sem bil primoran biti strog in neizprosni vsled nepotrebne in predrzne vedoželjnosti; pravgotovo je skrajno pomembno, da si ti in jaz razčistiva pojme o Onih, pod katerih nadzorom oba delujeva.

Pravilno si me opomnila, da je bil eden mojih zgodnejših sloganov »Misterioznost je sovražnik Resnice«; kako potem, da sem se sprijaznil za politiko skrivanja v tako pomembni zadevi?

Nemara bo najbolje, da izložim dejstva o stvari, v kolikor je to sploh možno; za njih verjetno ne obstaja druga alternativa.

Prvi pogoj članstva A.:A.: je ta, da smo zapriseženi svoje lastno Veliko Delo poistovetiti z delom napredovanja in dvigovanja človeštva na višje nivoje, spiritualno in na vse druge načine.

V skladu s tem je razumno, da so tisti, ki so zavezani vodenju Reda, najmanj Magistri Templja, sicer bi bila njih presoja brez vrednosti; in vsaj Magi (pa ne tiste vrste Magi, ki naj bi vsakih 2000 let, ali nekaj takega, prinesli na svet Besedo Nove Formule), če hočejo učinkovito vplivati na dogodke na katerikoli skali, ki spada pod vidik Dela.

Kakšne narave je ta Moč, ta Avtoriteta, to Razumevanje, ta Modrost-Volja?

(Grem navzgor od Geburah do Hokmah.)

O pasivni plati si je sorazmerno lahko izoblikovati neko predstavo; kajti bistvene kvalitete so v glavnem razširitve tega, kar vsak od nas poseduje do neke stopnje. In bodisi, da je Razumevanje-Modrost »pravšna« ali pa »napačna«, to mora biti nujno večinoma stvar

prepričanja; pogosto samo Čas določi, kako stoje stvari.

Toda zavoljo aktivne plati je neobhodno postulirati obstoj neke oblike Energije v njihovi domeni, ki je zmožna »povzročiti spremembo v skladu z Voljo« - ena od definicij »Magike.«

To pa je, kakor dobro veš, skrajno kompleksna tema; njena teorija je vijugasta in njena praksa obdana z vsemi vrstami težav.

Mar obstaja kakšna preprostejša metoda?

Da: taumaturgični stroj razpolaga z neko vrsto energije, ki je prilagodljivejša od same Elektrike ter tako močnejša, kot tudi subtilnejša od nje, ki je njena analogija v svetu profane Znanosti. Lahko rečemo, da je pravzaprav električna, ali vsaj eden od elementov v »Krožni formuli« moderne matematične Fizike.

V Redu R.R. et A.C. se ta pripisuje Minornemu Adeptu, s titulo, ki mu je dana ob njegovi posvetitvi v to stopnjo: Hodos Khameleonis - Pot Kameleona. (To poudarja omnivalentnost te sile.) V višjih stopnjah O.T.O. - A.:A.: ne mara takih izrazov, ker so preveč piktoreskni - to običajno imenujemo »Ofidijske Vibracije,« posebej opozarjajoč na njeno spiralno moč, subtilnost, moč nadziranja življenja in smrti, ter njeno moč, da se vtihotapi v vsak zaželen niz okoliščin.

To univerzalno orožje je to, kar moramo smatrati, da je v njihovi popolni domeni.

Oni lahko navedejo deklet, da izveze tapiserijo, ali spočnejšo neko politično gibanje, ki doseže vrhunec v svetovni vojni; vse v smotru nekega plana, ki je povsem onstran obzorja ali razumevanja najglobljih in najsubtilnejših mislecev.

(Nemara ni potrebno reči, da nam večja uporaba teh vibracij omogoča izvedbo vseh klasičnih 'čudežev'.)

Te moči so silne. Gibljejo se v vse dimenzije časa in prostora, ki so čisto drugačne, kakor tiste, ki smo jih vajeni. Njih vrednost je za nas neprecenljiva. Tajnemu Vodji, ki rokuje s tem orožjem, je nemara »prijazno vijuganje meglene trstičja« neskončno pomembnejše od vojne, kuge ali lakote, ki lahko opustošijo tretjino človeštva, za sprovedbo tega, kar je srž Njegove zaprisege in edini razlog Njegovega obstajanja!

Toda kdo so Oni?

Bivši »nevidni« in »nedosegljivi«, mar niso le plod domišljije nekega

samovšečnega »Mojstra,« ne preveč gotovega vase, ki si jih je izmislil, da bi podprl svojo majavo Avtoriteto?

Dobro, kritika »nevidnih« in »nedosegljivih« bi se lahko pravtako nanašala na kapitana A in kapitana B iz Pomorske Obveščevalne Službe. Ti »Tajni Vodje« se držijo v temi iz točno istih razlogov: in te kvalitete nemudoma izginejo, ko se *te Oni* hočejo iznebiti.

Pravtako je zapisano, »Naj bodo moji služabniki maloštevilni in tajni; oni naj vladajo množstvu in znanemu.« (AL, I: 10.)

Vendar, a so Oni ljudje, v običajnem pomenu besede? Lahko so utelešeni ali pa neutelešeni: to je stvar njihove prikladne izbire.

So Oni dosegli svoj položaj, preševši skozi vse stopnje A.:A.:?

Ja in ne: sistem, ki je bil meni podan, da ga izpostavim, je samo eden izmed mnogih. »Onstran Brezna« se vse te tehnične gube izgadijo. Nekdo, ki ga sumim, da je Tajni Vodja, sploh nima kaj dosti pojma o tehniki našega sistema. To, da sprejema *Knjigo Zakona*, je domala edina povezava z mojim delom. To, in njegova raba Ofidijskih Vibracij: ne vem, kateri med nama je boljši v tem, toda siguren sem, da je zelo daleč pred menoj, če je resnično eden od Njih.

Med temi stranmi in drugod v mojih spisih že imaš na razpolago mnogo raznovrstnih primerov načina Njihovega delovanja. Lista je daleč od popolne. Zadeva Ab-ul-Diza in Amalantraha prikazuje eno metodo komunikacije; potem obstaja še neposredna »inspiracija,« kakor v primeru »Ermes Eimi« iz New Orleansa.

Lahko so poslali tudi navadnega človeka, bodisi enega med Njimi ali pa ne, tega ti ne morem zagotoviti, da me je poučil o neki nalogi, ali me spravil na pravo pot, kadar sem jo zgrešil. Potem moram omeniti še sporočila, ki so bila posredovana preko naravnih objektov, živih ali neživih. (Nekaj ti lahko zagotovim: ko jih pokličeš, Oni pridejo. Okoliščine same običajno pokažejo, če je bil klic uslišan, ter se je vse uredilo tako, da se odgovor vrne, včasih dosti prej, preden je bil sploh izzvan. A smatram, da mora klic na nek način opravičiti sam sebe z delovanjem.) Ni potrebno reči, izstopajoč primer v mojem življenju je celoten Plan Kampanje v zvezi s *Knjigo Zakona*. Vendar, mar je Aivaz nek človek (domnevno Perzijec ali Asirec) in nek »Tajni Vodja«, ali pa 'angel', v smislu kakor je to Gabriel? Je Ab-ul-Diz en Adept, ki se lahko projicira v auro neke ženske, s katero sem tedaj

slučajno živel, čeprav ona ni imela nobene poprejšnje izkušnje take vrste, niti nobenega interesa za take stvari? Ali je On neko bitje, čigar prebivanje je povsem onstran tega nivoja, ki zgolj navzame človeško obliko in sposobnosti, da bi Sebe naredil čutnega in dojemljivega tej ženski?

Nikdar nisem poskušal raziskovati v tej smeri. Ni mi bilo prepovedano, vendar sem čutil, da mi je! Vedno sem zahteval, seveda, natančen dokaz, da On resnično poseduje Avtoriteto, za katero jamči! A se mi ni zdelo primerno, da bi podvzemal kakršnokoli drugo iniciativo. Zgolj stvar dobrih manir, nemara?

Drugje bom razložil, zakaj so izbrali tako nesrečnega klateža kot sem jaz, da proglasi Besedo Eona, ter postori vse ostalo, kar pripada temu posebnemu Poslu.

Breme je težje, kakor leta minevajo; toda – Perdurabo (sc. Vztrajam do konca; op.p.).

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

P. S.: Med popravljanjem napak v tipkopisu, sem se domislil, da bi si želela vprašati, zelo razumno, »Vendar, če imajo Tajni Vodje te brezmejne moči in oblast, čemu le dovolijo, da se mučiš s tiskarji, te puščajo v pomanjkanju tajnic, in sploh da moraš skrbeti za vse vrste praktičnih zadev? ... Zakaj, skratka, je tako, da gre vedno nekaj narobe?«

Tu je par vrstic v odgovor, ki morajo, povezane med seboj, zadostovati:

1. Kaj je »narobe«? Ker so štiri vojne Njihova predstava o »pravšnem,« se lahko potem vprašamo, kako naj presojava dogodke.

2. Njihovo Delo je ustvarjalno; Oni delujejo na grobo maso neuresničenih možnosti. Tako naletijo, sprva, na nasprotovanje Inercije; sledi, umik nazaj, reakcija, povratni udarec.

3. Teoretično možne stvari so praktično nemogoče, kadar a) trenutno ni pri roki nečesa, kar je bistveno za neko posebno Delo; pa kakorkoli že poželjiva je njihova sposobnost; (b) je celotna vsota dostopne energije izrabljena vsled neke posebne naloge, tako je ni nič

ostalo za stranske proizvode; (c) je nasprotovanje, pasivno ali aktivno, v danem času premočno, da bi ga bilo moč premagati.

V širšem smislu pa ne moremo presojati napredovanja plana, kadar ne vemo točno, kakšen sploh je. Vojaku je ukazano »v napad«; on se lahko odloči za preboj, ali pa za navidezen splošen umik, ali pa da bo pridobil čas z neko namerno žrtvijo. Samo Glavni Poveljnik ve, kaj ukaz pomeni, ali zakaj ga je izdal; in morda tudi ne ve, kaj bo iz vsega tega, ali pa tega, če bo dokazal in upravičil svojo vojaško spretnost in presojo.

Naš posel je zgolj to, da izvršujemo ukaze: naša odgovornost mine tedaj, ko smo se prepričali, da izvirajo iz virov, katerih pravica je ukazovati.

P.P.S.: Zgodba obiskovalca me je ravnokar spomnila na možnost, da sem jaz sam Tajni Vodja, ne da bi se tega zavedal: kajti včasih so me drugi prepoznali za delujočega kot takega, čeprav se tedaj tega nisem zavedal.

*

10

SCOLEX ŠOLA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Ti bi dejansko hotela vedeti, kako razlikovati zlato od bakrovega pirita - »norčevega zlata«, kakor so ga poimenovali v Kaliforniji '49 - mar ne! no, jaz nisem bil tam - ali pa »absolutni« alkohol-Liqueur Whisky od »alkija« - komercialnega alkohola - (Glej sijajno zgodbo od Jacka Londona, *Princesa*, ne spreglej je!) in medvojnega Scotcha, ki so ga prodajali v večini britanskih pubov leta 1944, *era vulgari*.

Zelo dober plan bi bil, če bi vzeli eno literarno mojstrovino, na slepo izbrali eno stran, jo prevedli v francoščino ali nemščino ali katerikoli že nam je najljubši jezik, nato trikrat obkrožili stol (da pozabimo angleško) in nato prevedli spet nazaj.

Tako lahko zadobimo precej koristen vtis vrednosti mojstrovine, zapažajoč težavnost, ki se pojavi ob prevajanju; še več, zapažajoč učinek, ki smo ga deležni ob branju rezultata; in končno, ob ocenjevanju ponovnega prevoda: je bil učinek originala povečan vsled dela na njem? Nam je postal jasnejši? Nam je dal informacijo, ki naj bi jo vseboval?

(Dajem ti kredit za zelo koristno sposobnost; ta test ni lahek; in, očitno, lahko porušimo celotno kompozicijo, posebej tam, kjer je bistvena za vrednost odlomka, bolj kot vsebina. Vendar pri tem mi ne presojava poezije, ali poetične proze; vse, kar hočemo, je razumljiv smisel..)

Če nekega odlomka ne razumeš, to ne pomeni, da je brez smisla; lahko je preprosto pretežak zate. Ko je Bertrand Russell zapisal, »Pravimo, da je funkcija R 'končno Q-spremenljivi a', če je člen y nasproten področju R, in polje Q tako, da je vrednost funkcije za argument y ter za vsak argument, do katerega ima y odnos Q, člen a.«

Res tako pravimo?

Vendar ti ne dvomiš, da bi lahko razumela to misel, če bi le poznala pomen vseh teh neznanih izrazov.

Zdaj pa poglej paragraf nekega »okultnega učitelja.«

In kar je še več, dal ti bom zrnje, ne pleve; zdi se grozno lahko za pošten poduk, da se izpridi v neko 'pridiganje'. Tule ga imaš!

Obleči ponižno haljo Nirmanakaje pomeni odreči se večnega blagoslova zase, da bi pomagali odrešiti človeka. Doseči blaženost Nirvane in se je odreči, to je vrhunski, končni korak - najvišji na Poti Odrekanja.

Sledi zdravorazumski komentar Fratra O. M.

Vse to o tem, češ da je Gautama Buda zavrnil Nirvano, je očitno čisti izum gospe Blavatski, in nima v budističnem kanonu nobenega pokritja. Buda naj bi, kakor ona vseskozi podrazumeva, »preminil na tak način, ki ne pušča zadaj čisto ničesar.« Poročilo o tem je podano v Mahaparanibbana Sutti; in Teozofi so se med seboj pričkali o tej »slavni in vrhunski Nibbana-zgodbi« kot o nečem, kar je posebnost Gautama Bude. Začeli so govoriti o Paranibbani, super-Nibbani, kakor bi eno izhajalo iz drugega in tako proizvedlo višjo vrsto ničnosti, ali kakor bi nekako izumili neko tako vrsto upihanja sveče, ki bi pustilo Mojzesa veliko bolj v egipčanskem mraku, kot pa smo si to predstavljali v otroštvu.

To ni znanost. To ni posel. To je ameriški Nedeljski dnevnik. Indijci in Amerikanci so si zelo podobni v tej nedolžnosti, v tej »naivnosti«, ki zahteva pravljice z vse večjimi velikani. Oni ne prenesajo ideje, da je nekaj popolno in izvršeno. Zato vedno govorijo v superlativih, in se težko sprijaznijo z dejstvi, ki pridejo na dan, tako da izumljajo vedno nove superlative. Namesto da bi rekli, da obstajajo različno velike opeke, in določili njih velikost, pravijo, da imajo opeko in super-opeko, ter »eno« opeko in »nekatero« opeke; in ko pridejo na konec, preletijo slovar, da bi našli nek drug vzdevek za opeko, ki bo razvnel čudenje nad tako izrednim napredkom in super-napredkom - obdarujem ameriško javnost s to besedo - ki je bil baje storjen. Verjetno je vsa stvar en blef, brez kančka resnice

izza. Domala vsa indijska psihologija je primer take vrste žurnalizma. Oni niso zadovoljni z vrhovnim Bogom. Nekdo pride in zatrdi, da ima on vrhovnejšega Boga. In ko se dva kregata, pride tretji, ki jima na koncu zatrdi, da ima najvrhovnejšega super-Boga.

Preprosto je smešno poskušati dodajati definiciji Nibbane to iznajdbo Paranibbane in samo blebetala se bavijo s temi fantastičnimi spekulacijami. Resen študent se briga za svoj posel, ki je posel, katerega je treba postoriti. Predsednik neke Korporacije ne plačuje svojega računovodjo, da bi ta zatrjeval neštete bilijone dobička, ki jih treba v nekem prihodnjem letu zaslužiti. To ne zahteva dosti sposobnosti, če navezujemo nulo za nulo za neko pomembno številko, dokler nam ne zmanjka tinte. Kar je potrebno, je dejansko ravnovesje tega tedna.

Bralca zelo resno in glasno opozarjamo, da si ne dovoli predajati se fantastičnim poletom misli, ki so strup za um, ker predstavljajo poskus bega iz resničnosti, razprševanje energije ter korupcijo moralne moči. Njegov posel je, prvič, spoznati sebe; drugič, samoobvladovanje ter samouravnavanje; tretjič, razvitje sebe po zdravih in organskih smernicah, malo po malo. Ostalo je le videz.

Obstaja pa, kakorkoli že, nek čut, po katerem se nam zdi služenje človeštvu neobhodno za izpopolnitev Adepta. Ne sme odleteti predaleč.

Nekaj opazk v tej smeri sledi v komentarju na naslednji verz.

Študentu pravitako priporočamo, da razmisli o pogojih za članstvo v A::A::.

(Equinox, vol. III, Dodatek, str. 57-59.)

Nato pridemo dol do običajnega popularnega »učitelja«, ena sama sleparija.

Preberi tole:

Nekega dne zelo kmalu bomo odkrili neko povsem drugo vrsto elektrike, ki bo prinesla mnogo korenitih sprememb v naša življenja, kakor je bilo tudi v primeru prve vrste elektrike. Ta nova elektrika se bo gibala v finejšem etru, kot naša domača elektrika, in bo tako po vibraciji bližje peti dimenziji, najnotranjajšemu bistvu stvari, tistemu področju »beline«, kjer je vse pripeto z neko velikansko silo, neko tako silo, ki je zapakirana

znotraj atoma. Električna številka dve bo nepredstavljivo silovitejša od naše sedanje elektrike številka ena.

(V.S. Alder, *Peta Dimenzija*, str. 132.)

Izčrpano; znova moram napeti svoj lok.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

11

PUHASTA POMPOZNOST POBOŽNEGA »UČITELJA«

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Ne neka nova vrsta elektrike, mislim, da me je sam odlomek iznerviral. Gabi se mi, da ti ne morem povedati.

Da povemo na kratko, trpko, klenu, rezko, svet je pokvarilo vse to:

Astmatično Mišljenje

Butasto M.

Cepidlakoumno M.

Čenčavo M.

Difuzno M.

Ekskretorično M.

Franžasto M.

Gloriozno M.

Hlipajoče M.

Izumetnično M.

Jazzy M.

Klečplazno M.

Levkorejsko M.

Meglovezno M.

Nevrotično M.

Oligotrofično M.

Purgativno M.

Rokokojsko M.

Sitno M.

Štorasto M.

Teatralično M.

Uradniško M.

Vetrovno M.

Zevajoče M.
 Žaketasto M.
 Ambivalentno M.
 Brezkrvno M.
 Cistoidno M.
 Čajankarsko M.
 Dremavično M.
 Evrazijsko M.
 Flatulentno M.
 Gizdalinsko M.
 Hipokritično M.
 Ignorantsko M.
 Jeznorito M.
 Kičasto M.
 Leno M.
 Mlahavo M.
 Nadomestno M.
 Oportunistično M.
 Pregrešno M.
 Razpuščeno M.
 Snobovsko M.
 Špricano M.
 Tuberkulozno M.
 Uskoško M.
 Volnasto M.
 Zavistno M.
 Žaburasto M.
 Atrofirano M.
 Blatno M.
 Cagavo M.
 Čakajoče M.
 Dislocirano M.
 Edemično M.
 Fantazmagorično M.
 Gnojno M.
 Hibridno M.

Izsušeno M.
Jokavo M.
Kratkovidno M.
Lepljivo M.
Modno M.
Nabuhlo M.
Onanistično M.
Penasto M.
Ragljasto M.
Starodeviško M.
Šlampasto M.
Togo M.
Uspavajoče M.
Virozno M.
Zavrto M.
Žlobudravo M.
Antibiotično M.
Brezplodno M.
Krujavo M.
Jecljavo M.
Alienirano M.
Negroidno M.
Snobovsko M.
Apatično M.
Žuljavo M.
Brezvretenčno M.
Opolzko M.
Pontifekalično M.
Furjasto M.
Izglancano M.
Nezrelo M.
Nehigienično M.
Žaklevinasto M.
Sladkobno M.
Prazno M.
Nemožato M.

Spolzko M.
 Irelevantno M.
 Slabovestno M.
 Prihuljeno M.
 Zavajajoče M.
 Dolgočasno M.
 Brezizrazno M.
 Ominozno M.
 Zapackano M.
 Zanihrno M.
 Žaltavo M.
 (...)

kakršnega najdemo pri piscih, kot so Brunton, Besant, Clymer, Max Heindel, Ouspensky, in pri ničvrednih sleparjih teh krošnjarjev-z-misteriji, U. B., O.H.M., A.M.O.R.C. in vse ostale bande samoskrojnih Rozenkreutzarjev; morali bi jih izžvižgati dol z odra.

Zdaj ko se strinjamo o pogojih, ko jim je zadoščeno, da bi neka dana trditev sploh vsebovala neko Misel, je primerno obrniti pozornost na relativno vrednost različnih vrst misli. Pomembnost tega vprašanja je najprvotnejša: celotna teorija Edukacije je odvisna od pravilnega standarda. Obstajajo dejstva in dejstva: če se naučimo na pamet *Encyclopaedio Britannico*, ali pa Logaritemske Tablice, s tem ne bomo nič modrejši. Eden od ciljev Matematike je pravzaprav - Whitehead to izpostavi v svoji majhni *Aritmetiki za Šiling* - da bi naredila tako, da bo eno dejstvo veljalo in delovalo za tisoč drugih.

To kar iščemo, je aktualna in funkcionalna Hierarhija Dejstev.

To nas takoj privede nazaj k najini izvorni opazki o »seštevanju in odštevanju« v pismu o Umu. Razvrščanje, prvi korak, poteka, ko dajemo podobne stvari skupaj in različne narazen.

Ena pridobitev Revizije dejstev je ogromno znanja, ki ga pokriva. $(2+5)^2=49$; $(3+4)^2= 49$; $(6+2)^2= 64$; $(7+1)^2= 64$; $(9+4)^2=169$; to so osamljena dejstva, nič več; še huje, koincidenca števil 49 in 64 lahko spočne v tvoji glavi najbolj divje fantazije - »nekaj skrivnostnega je v tem.« Toda če napišemo: vsota kvadratov dveh števil je enaka vsoti kvadratov dveh števil plus njun dvakratni zmnožek - $(a + b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$ - tako dobimo dejstvo, ki pokrije vsak možen primer in

izkazuje en vidik narave samih števil. Pomembnost besede naraste z njeno vrsto, od konkretne do splošne in abstraktne. (Nenavadno je, da najvrednejše med vsemi, »Zakoni Narave«, niso nikdar natančno 'resnični' za neki dve osebi, kajti prvi nikoli ne zaznava *istih* pojavov, ki jih zaznava drugi, ker dve osebi ne moreta biti natančno na istem mestu v istem času: vendar gre za ravno taista dejstva, ki so enako resnična za vse ljudi.)

Nikoli, rotim te, ne pozabi na večno pomembnost spomina. V nekem oziru ti (blazeno tvoje srce!) nisi nič drugega kot en sveženj spominov. Kadar rečeš, »to se dogaja *zdaj*,« s tem oskrunjaš samo sveto Božjo resnico! Kadar rečem, »vidim konja,« je resnica to, da »s temi izrazi beležim svojo privatno hieroglifsko razlago neznanega in nespoznatnega pojava (ali 'točke-dogodka'), ki se je bolj ali manj nedavno zgodil na drugem koncu mojega sistema dojemanja vtisov.«

No, dobro! Seveda lahko razumeš, koliko milijonov ali bilijonov spominov je potrebnih, da sestavijo nek povprečno izurjen um. Te trume adjektivov se vse pojavijo samodejno; nisem jih preverjal v svojih knjigah referenc, torej si lahko predstavljaš obseg mojega celotnega slovarja! In besede so zgolj na pol pečene opeke, s katerimi gradimo.

Torej pazi, da ne sprejmeš slabega materiala; da izbiraš, in spet izbiraš, vedno v primernem redu in proporcu; organiziraj, strukturaliziraj svojo misel, vselej z enim ciljem na vidiku, da izvršiš Veliko Delo.

Ampak preden gremo naprej v to, moram se vesti kot skrajni neotesanec in onečastiti svoje družinsko drevo, in popackati svoj grb in svojo mapo z dokumenti, in te zmesti v zvezi z »realizmom.« Oprosti: to ni moja zmešanost; to je pred nekaj stoletij zagrešila banda prekletih menihov, ki jih je vodil neki Duns Scotus - tako imenovan, ker je bil Irec - ali nemara kdo drug, enako vprašljiv mož. Oni so vztrajali na platonski dogmi o arhetipih. Trdili so, da obstaja neka izvorna (božanska) ideja, recimo, »zelenost« ali »pujs,« in tako jim je predstavljal en zelen pujs, kakor ga zapažamo v naravi, zgolj en primer teh dveh idealnih esenc. Nasprotovali so jim »nominalisti«, ki so rekli, nasprotno, »zelenost« ali »pujs« nista nič v samem sebi; to sta samo imeni (iz *nomen*, lat. ime), izumljeni zavoljo prikladnosti razvrstitve. Ta doktrina je čisti nesmisel, in ne bom tratil svojega časa, da bi spodbijal realiste.

Vsako *a priori* mišljenje, najhujša vrsta mišljenja, pripada v tem oziru »realizmu«.

Se čudiš in si šokirana! Me ne preseneča! Kaj pa je (vzklikaš) celotna kabalistična doktrina drugega kot sama apoteoza tega »realizma«? (Imenovali so ga tudi »idealizem,« očitno zavoljo razvedritve in udobja študentov na tej surovi in hrapavi cesti!) Mar ni Atzilut »svet arhetipov«? Mar ni...

Oh, dobro, no, dobro! Obdrži svojo bluzo! Jaz ne mislim nadaljevati. Imaš popolnoma prav: Drevo Življenja je takšno, na videz. Vendar je to krivo gledanje. Vzemimo na primer število dve, kot »nekaj sorodnega ptičjim nogam, človekovim ušesom, dvojčkoma, kubičnemu korenu od osem, paru najpomembnejših svetlečih nebesnih teles, krakoma rogovile,« etc., toda ne smemo potem iz tega sklepati, da število dve poseduje te in te lastnosti, in da ono *mora* biti dvoje tega ali onega, kar iz takega ali drugačnega razloga ne moremo prešteti na svoje prste.

Problem je v tem, da to *lahko* včasih storimo; in dostikrat smo primorani tako storiti, in se izkaže pravilno. Toda takim teoremom ne smemo zaupati; lahko nam predstavlja zgolj namig v našem uganjevanju. Primer: pojavi se angel, ki nam pove, da se imenuje MaLeAL, kar šteje 111, to je tretje Sončevo število. A bomo potem sklepali, da je njegov značaj solaren? V tem primeru, da, verjetno (teoretično) je zato privzel to ime, ker se ujema z njegovo naravo. Toda nekdo lahko domuje na 81 Silver Streetu, ne da bi bil lunatik, ali je rojen petega maja 1905. leta, in bi bil zelo slab vojak.

Zdi se mi, da razumeš glavno poanto: strukturalizirati moraš svoje mišljenje. Naučiti se moraš, kako razlikovati in kako integrirati svoje misli. Nič ne obstaja izolirano; vse se ravna po svojem odnosu do drugih stvari; vsekakor, neka stvar je v določenem oziru zgolj vsota teh odnosov. (Kajti edina »realnost,« gledano dolgoročno, kakor smo videli, je Točka Gledanja.)

In ta naloga organizacije uma, postavitev enovite in dojemljive strukture, nam je s Kabalo neizmerno olajšana.

Ko v enem od svojih muhastih razpoloženj, na katere se od časa do časa pritožuješ in ki jim ne veš vzroka, zagledaš rozaste leoparda na stopnišču, si reci: »Ah! barva Tifareta na Kraljevi Barvni Skali - Oh! ali Lev, nemara v Kraljičini Skali« Tako boš razširila svoj besednjak s

tema dvema rubrikama. Potem ti nekdo namigne, da je indiskrecija v čaščenju Dioniza odgovorna za zapažene pojave - dobro, spet Tifaret; Svečenik, nadalje, nosi leopardovo kožo, in pike namigujejo na Sonce. Pravitako je Sonce Gospodar Leva: tu sva torej! rozasti leopardi so natančno to, kar lahko z vso pravico pričakuješ!

Dokler ne boš prakticirala te metode, ves dan in vsak dan, zelo dolgo časa, ne boš mogla reči, kako neverjetno se ti je vsled nje povečala moč spominjanja. Zelo pazljivo moraš vedno uvrstiti nove ideje, kakor naletiš nanje, v pravilnem redu glede pomembnosti.

Sličen je sistem ključev v neki veliki ustanovi, kot je hotel. Prva vrsta ključev, vsak ključ odpira ena, in samo ena, vrata. Druga vrsta ključev, vsak odpira vrata ene etaže, in tako naprej, dokler ne pridemo ne neke odgovorne osebe, ki poseduje edinstven ključ, ki odpre vsaka vrata v zgradbi.

Še nekaj je pomembno v tem našem kabalističnem sistemu. On omogoči več kot le povečanje moči spominjanja za kakih 10000 procentov ali nekaj takega; navada premetavanja misli, rokovanja z njimi, prečiščevanja, umivanja in frotiranja, njih pakiranja in umeščanja v tvoj »Kristalni Kabinet,« ti daje neizmerno večjo oblast nad njimi.

Še posebej ti pomaga, da se iznebiš čustvene nesnage, ki jih običajno obremenjuje; tako postaneš povsem brezbrizna do vsake posledice, razen glede njene vrednosti v celotnem sistemu; in to ti bo v neprecenljivo pomoč pri sprejemanju novih idej. Gre za razliko med nekom, ki hoče svoji ženi iz očesa vzeti drobec saj s svojimi nerodnimi mastnimi prsti, umazanimi od gnoja, in okulistom, ki je opremljen s spekulomom in vsemi instrumenti, ki natančno ustrezajo nalogi.

Še nekaj drugega. Poleg tega, da se iznebimo čustev in senzacij, ki zakrivajo misel, je dejstvo, da se vsled stalnega spraševanja, »V katero vrsto kabineta spada tale zamisel?«, se samodejno navajamo na dojemanje sistema kot važnega dejavnika operacije, vsaj zato, ker je skupen vsakemu izmed njih.

Tako nisi le svojo Sanno (zaznavanje) očistila madežev Vedane (senzacije), temveč jo povzdignila (ali izmaličila, če že hočeš gledati v tej luči!) v razred Sankhar (tendenc), kar te silno poveča do četrtega stadija, zadnjega pred zadnjim! praktike Mahasatipathane.

Še eno besedo o Vedani. Intelekt je čisto mehanski izum, natančen in brezbrizen do izida, kakor Blagajna. On sprejema vtise, računa, dostavlja rezultate: to je A dvojni LL, ALL! (sc. vse; op.p.)

Nikdar ne poskušaj okvalificirati neke misli na noben način, da bi jo uvidela po sebi v odnosu do tistih drugih elementov, ki jo sploh omogočajo tako, kakršna je.

Predvsem pa ne »mešaj nivojev.« Nož je lahko oster ali pa top, raven ali ukrivljen; ni »zlohoten«, ali celo »zaupanja vreden«, razen v toliko, v kolikor njegova kvaliteta jekla to potrjuje. Ena pečina ni »mrka« ali »grozeča«. Zasnežen ledenik ni »zahrbten«: razen v tem smislu, če imamo opravka s članom alpinističnega kluba in drugimi, ki ne poznajo planinarjenja in niso zmožni določiti položaja zakritih razpok.

Vse take stvari si moraš sama določiti; pomembno je to, da se moraš *soočiti* z vsako idejo.

Predvsem pa se ne izogibaj in ne prikrivaj nezaželenih tokov misli ali vznemirjajočih problemov. Nikar ne reci, »preminil je«, kadar misliš, da »je umrl«, in ne imenuj pika v kartah krvava lopata!

Tu bom končal to kratko opazko, da si boš vzela čas in mi povedala, ali sem zadovoljivo pokrtil polje tvojega povpraševanja.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

12

POT LEVE STRANI
»ČRNI BRATJE«

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Uvedba same besede »jaz« je rodila taka ščemeča vprašanja. Pravzaprav je malo vznemirjajoče; izvesek »Pot Desne Strani,« in »Pot Leve Strani,« (sc *left-hand* in *right-hand path*; op.p.) se mi zdi nemogoče dešifrirati; kakor tudi vzdolž velikega kosa poti so videti natanko enaki. Na kateri točki se ločijo?

Odgovor je dejansko zelo preprost.

V kolikor zadeva dosežek ali dovršenost, sta dve Poti v resnici istovetni. Pravzaprav se čutimo domala primorani v predpostavlanje neke najnotranjеше zmote, ki jo je povsem nemogoče zaznati, in je vključena že od najzgodnejših stadijev.

Kajti z odločitvijo, ki določi katastrofo, se sooči zgolj Adeptus Exemptus. Dokler ne dosežemo te stopnje, in to v vsej njeni polnosti, z vsemi gumbi pravilno prišitimi, sploh nismo zmožni razumeti, kaj pomeni Brezno. Če »vse, kar smo in vse kar imamo« ni istovetno z Univerzumom, potem bo njegovo izničenje nepopolno.

Dobro pazi na prvo razliko: »Črni Magik« ali Čarovnik ni niti daljni bratranec »Črnemu Bratu.« Razlika med zmikavtom in Hitlerjem ni slaba analogija.

Leva Pot je nekaj povsem drugega. Začniva od začetka.

Spomniš se, ko sem rekel, da sta v Naravi možni zgolj dve operaciji: dodajanje in odvzemanje. Prenesimo to na magikalno napredovanje.

Kaj se zgodi, ko Aspirant invocira Diano, ali pokliče Lilit? Poveča vsoto svojih izkušenj v teh posebnih načinih. Včasih bo imel »ljubezensko izkušnjo«, ki povezuje dva glavna tokova misli in je tako vredna ducata osamljenih pridobitev.

Če sličen primer pogledamo pri Belem in Črnem Adeptu; prvi, ki deluje z »ljubeznijo pod voljo«, bo dosegel poroko z novo idejo, dočim bo drugi le pograbil priležnico in jo dodal svoji zbirki v haremu služabnic.

Obetavni Črni Brat se venomer omejuje; zadovolji ga samo zelo omejen ideal; boji se izgubiti svojo individualnost - kar nas spomni na »nordijske« traparije o »rasni nečistosti.«

»Toda, Mojster!« (Kakšno grajanje v tonu tvojega glasu!) Vse v redu, vse v redu! Brzdaj se! Vem, to je natančno taisti izraz, ki je uporabljen v *Viziji in Glasu*, za opis Velikega Belega Brata ali Deteta Brezna, vendar zanj to pomeni zmago; za Levega Brata pa poraz, pogubno katastrofo, nepopravljivo in dokončno. In natančno tega se on najbolj boji; in tako mora na koncu tudi nujno končati, saj so njegovi predstavi o ustroju umanjkali vsi elementi za kompenzacijo.

Vendar kako (povprašaj) lahko nekdo tako zgreši, ko je enkrat dosegel »Poznavanje in Konverzacijo Svetega Angela Varuha«?

Spomni se odlomka iz 14. Etira, »Glej, kam Te je tvoj Angel privedel,« in naprej. Mogoče Črni Brat zapusti svojega Angela, ko je njegov Program realiziran.

Mogoče je njegova zmota tako globoko zakoreninjena, že od vsega začetka, da je bil to njegov Zli Genij, ki ga je evociral.

V takih primerih človek pretrga vse odnose s Supernalno Triado, katero nadomesti z lažno krono Daot. Zanj bo Znanje vse, in kaj je Znanje drugega, kot sama duša Utvare?

Tako, zavračajoč pravo hrano za vse njegove zmožnosti, izgubijo svojo strukturalno enovitost, ki jo morajo jačati s stalnimi dozami omame v mukotrpnem samo-ohranjanju. Tako vse njihove kemijske enačbe postanejo endotermične.

Opis alternativne drže naj pojasni, z močjo kontrasta; kontemplacija naj bi bila vsaj neka ugodna sprememba.

Vsak prirastek me nujno spremeni. Tako tudi hočem. Hočem ga popolnoma vsrkati. Hočem ga narediti za stalno potezo mojega Templja. Ne bojim se izgube sebe pri tem, vsaj zato ker ga tudi sam spremenim v dejanju združitve. Ne bojim se, da bi to bila 'napačna' stvar, kajti *vsako* izkustvo je neka »igra Nuit,« in najslabše kar se lahko zgodi, je začasna izguba ravnotežja, ki se takoj izravna, kakor hitro je

zapažena, vsled obujanja in aktiviranja nasprotne formule.

Spomni se Famae Fraternitatis: ko so odprli grobnico, kjer se je nahajal Pastos našega Očeta Kristjana Rosenkreutzta, »so se vse barve sijajno bleščale.« Se pravi, če ena ploskev meri 20" krat 40", potem simbol (recimo rumen) zavzema 400 kvadratnih inč, ozadje (v tem primeru vijoličasto) pa drugih 400 kvadratnih inč. Zato oni *zaslepijo*; limitacija, omejitev, razmejitev izgine; rezultat je bil enaka ideja oblike in barve, ki je povsem izven fizikalnega razumevanja. (Picasso je nekoč želel to idejo prenesti na platno.) Če to ravnovesje porušimo z desetmilijoninko inče, je učinek izgubljen. Neuravnotežene rubrike izstopajo kakor civil sredi regimenta.

Res je, ta sposobnost, ta *občutek* za ravnovesje si moramo pridobiti; a ko si ga pridobimo, je nezgrešljiv vodič. Takojšnje nelagodje nas opozori; impulz po praskanju (analogija je preveč prikladna, da bi jo zavrgli!) je neobvladljiv.

In oh! kako je nujno!

Če tvoj Univerzum ni popoln - in popolnost *vključuje* idejo ravnovesja - kako si lahko predstavljaš, da boš lahko dospela, celo, do Atmadaršane? Hindujci lahko trdijo, da je Atmadaršana, ali pa gotovo Šivadaršana, ekvivalentna prečkanju Brezna. Čuvaj se takih zaključkov! Transi so enostavno osamljene izkušnje, ostro odrezane od vsakdanjega mišljenja-življenja. Prečkanje Brezna je neka permanentna in temeljna revolucija naše celotne biti.

In še dosti več, na robu Brezna - če manjka, ali je odveč, en sam atom, potem se bo vsa ta strahovita, ominozna masa začela nezadržno gibati v smeri, ki bo vzpostavila ravnovesje. Odklon od ravnovesja - pomisli na giroskop! Kako naj bi ga potem izničila z eno samo silovito gesto? Ah! Prisluhni *Viziji in Glasu*.

Najbolje se mi zdi, da izberem najpomembnejše in najprimernejše odlomke in jih dam skupaj kot dodatek temu pismu. Pravtako, v kontrast, tiste aluzije na »Črne Brate« in »Pot Leve Strani.« To naj ti nudi jasno predstavo o tem, kaj eni so in počnejo ter po čem se razlikujejo njihove metode, ki so si v nekih vidikih tako čudno slične. Najiskreneje upam, seveda, da boš nabrusila svoje Magično Bodalo ob Kamen Modrih, in kar se da spretno in odločno uporabila tako svoje Levo-ročno kot tudi Desno-ročno Dleto. V poskusih razlage teh

mnenj me vedno spreletava bojazen, da bi na neki ključni točki zgrešil poanto, ali da bi z besednim igranjem hotel nadomestiti argument. In še huje je vsled dejstva, ko se tako navadimo na ideje Nešamah, da vemo vnaprej, kaj bo nekdo rekel in da je to nujno neresnično, kakor tudi nasprotujoče. Torej, kaj je sploh važno, kaj nekdo reče?

Taki dvomi dušijo!

»Dovolj o Zato-ker! naj bo usojen psu!«

Sledijo citati iz Libra 418, *Vizija in Glas Tridesetih Aetirjev*.

»ANGEL SE ZNOVA POJAVI«

Črnota se nabere tako tesno, tako oprijemajoče, tako predirajoče, tako gosta in težka, da so vse druge temote, ki sem jih kadarkoli izkusil, v primerjavi s tem kakor svetel sijaj.

Njegov glas zašepeta: O ti, ki si gospodar petdesetih vrat Razumevanja, mar ni moja mater črna ženska? O ti, ki si gospodar Pentagrama, mar ni jajce duha črno jajce? V tem tiči strahota in slepa boleznost Duše, in gorje! celo jaz, ki sem ena sama svetloba, zaprta iskra, stojim v znaku Apofisa in Tifona.

Jaz sem kača, ki požira človekovega duha s slo po svetlobi. Jaz sem neviden vihar v noči, ki odeva svet v pustoto. Kaos je moje ime, in čista tema. Vedi, da je tema zemlje rdečkasta, tema zraka siva, toda tema duše je popolna tema.

Jajce duha je baziliskovo jajce, in vrat razumevanja je petdeset, kar je znak Škorpiona. Obeliska pred Neofitom sta okronana s plamenom, in grobnico Adeptov razsvetljuje Vrtnica. V breznu pa lebdi oko sokola. Toda na Velikem Morju ne bo Mojster Templja našel ne zvezd, ne lune.

Hotel sem ga vprašati: »Svetloba je v meni.« A še preden sem sploh lahko izoblikoval besede, mi je odgovoril s famozno besedo, ki je Ključ Brezna. Rekel je: Vstopil si v noč; mar hrepeniš po dnevu? Moje ime je žalost in prizadetost. Obdajajo me muke. Tu še vedno visi Križani, in tu Mati objokuje svoje otroke, ki jih ni rodila. Jalovost mi je ime, in zapuščenost. Nevzdržna je tvoja bol in neozdravljiva tvoja rana. Rekel sem: »Naj me zakrije tema«; in zagledal, obdan sem s črnoto, ki

nima imena. O ti, ki si vrgel svetlobo na zemljo, tako boš moral početi večno. In svetloba sonca te ne bo osvetljevala, in luna ti ne bo posojala svojega lustra, in zvezde ti bodo skrite, ker si prešel onstran vsega tega, onstran potrebe po vsem tem, in si brez želje po vsem tem.

Kar se mi je zdelo kot obrisi skalovja, in bolj sem čutil, kot videl, se je zdaj izkazalo kot postave zakritih Mojstrov, sedečih čisto pri miru in tiho. In vsi enaki med seboj.

In Angel reče: Poglej, kam te je tvoj Angel pripeljal! Iskal si slavo, moč in radost, zdravje in bogastvo in ljubezen, in čvrstost in dolgovечnost. Opirjal si se življenja z osmimi tipalkami, kakor hobotnica. Iskal si štiri moči in sedem radosti in dvanajst emancipacij ter dvaindvajset Privilegijev, in devetinštirideset Manifestacij, a gorje! postal si eden izmed Njih. Sklonjeni so njihovi hrbti, na katerih počiva Vesolje. Njih obrazi so zakriti, kajti uzrli so slavo Neizrekljivega.

Ti adepti so videti kot Piramide - njihove kapuce in halje so kakor Piramide.

Angel mi nato pove: Resnično je Piramida Tempelj Inicijacije. In resnično tudi grobnica. Misliš, da je kaj življenja v Mojstvih Templja, ki sedijo pokriti, utaborjeni na obali Morja? Resnično, v njih ni nobenega življenja.

Njihovi sandali so čista svetloba, in sezuli so si jih ter jih zalučali skozi brezno; kajti ta Aetir je sveta zemlja.

Tu ni nobene oblike, in vizija Boga z licem v lice, pretvorjena v Atanorju, imenovanem raztopitev, ali skovana v eno v talilnici meditacije, je tu zgolj skrunitev in norčevanje.

Tudi Vizije Blaženosti ni več, kakor tudi ne slave Vsevišnjega. Ni več znanja. Ni več sreče. Ni več moči. Ni več lepote. Kajti to je Palača Razumevanja; in ti si eno s Prvobitnimi stvarmi.

Vpij miro mojega govora, ki ga je skrhal žolč letečega zmaja in razkrojilo črnilo sipe in nadišavila volčja češnja.

To je tvoje vino, ki si se opijal z Iakhusovim vinom. Za kruh pa boš jedel sol, o ti, ki si se odebelil na žitu Cerere! Kajti, ker je čista bit čisto nič, tako je čista modrost čisti... in tako je razumevanje molk in tišina in tema. Oko se imenuje sedemdeset, trojni Alef pa, s katerim ga zaznavaš, podeljen v število strašne besede, ki je Ključ Brezna.

Jaz sem Hermes, ki me je poslal Oče, da ti pazljivo vse razložim s

temi poslednjimi besedami, preden zavzameš svoje mesto med njimi, katerih oči so zapečateni, in katerih ušesa zamašena, in katerih usta so zaklenjena, ki so se zavili vase, in katerih življenjski sok se je posušil, tako da ni ostalo od njih drugega kot le majhna piramida iz peska.

In vsa ta bleščéča svetloba udobja in ta predirajoči meč resnice, in vsa ta moč in lepota, kar so oni naredili iz sebe, jim je odvrženo, kakor je zapisano, »Videl sem Satana kakor blisk padati z Neba.« In se je kakor goreči meč potopil v Brezno, ki ga čuvajo in stražijo štiri zveri. In v nebesih Jupitra se je pojavil kot zvezda Danica, ali kot večernica. In njena svetloba sije tudi na zemljo, prinašajoč upanje in pomoč tistim, ki prebivajo v temi misli in pijejo strup življenja. Petdeset je vrat razumevanja, in sto in šest je njegovih razdobij. In ime vsakega razdobja je Smrt. (Konec citata, *Vizija in Glas*, 14. Aetir.)

In o njegovem nadaljnjem Delu?

»Tako sva vstopila pod zemljo, kjer se je nahajala zakrita postava v popolni temi. A jo je bilo možno čisto jasno videti, do najmanjših podrobnosti. Na korenino neke rože je nakapljajl kislino, tako da je korenina zavpila, kakor iz bolečine. Neko drugo je porezal, tako da je zakričala kakor Mandragora, kadar ji izpulimo korenino. Spet drugo ožge z ognjem, in neko drugo namaže z oljem.

In sem rekel: Težko je delo, a velika nagrada.

Mladi mož mi odvrne: On ne bo videl nagrade; on neguje vrt.

In jaz: Kaj pa bo dočakal?

On: Tega ne moreš izvedeti, niti se tega ne da razodeti s črkami, ki so le totemi zvezd, temveč zgolj z zvezdami.

Reče mi še, povsem nepovezano: Človek zemlje je privrženec. Ljubimec preda svoje življenje delovanju med ljudmi. Hermit hodi sam in daje samo svojo svetlobo ljudem.

Nato ga vprašam: Zakaj mi to govoriš?

In mi je odgovoril: Ne govorim ti. Ti sam sebi govoriš, kajti mnogi dni si tuhtal o tem, in nisi našel svetlobe. Zdaj pa, ko se imenuješ NEMO, bo odgovor na vsako uganko, s katero si se zaman ubadal, izšel iz tvojega uma, neopazno. Kdo lahko reče, katerega dne bo roža zacvetela?

In boš dal svojo modrost svetu, ki bo tvoj vrt. Kar se tiče časa in smrti, ti nimaš nič s tem za početi. Kajti čeprav je dragulj skrit v

puščavskem pesku in se ne meni za puščavski veter, čeprav je zgolj pesek. Kajti rokodelec vseh rokodelcev ga je obdelal; in ker je čist, je neviden; in ker je trden, se ne premika.

Vse to usliši vsakdo, ki je NEMO. In s tem se poteguje za razumevanje. Dojeti mora vrlino voda smrti, in dojeti mora vrlino sonca in vetra, in črva, ki obrača zemljo, in zvezd, ki prekrivajo vrt. In razumeti mora ločen značaj in lastnosti vsake rože, in kako mora negovati svoj vrt! (Ibid.)

Tu je tudi Marija, bogokletje proti Babalon, kajti ona se je zaprla; in zato je ona Kraljica vse teh nizkotnih vragov, ki hodijo po zemlji, ki si jih videl kakor ene črne pege, ki omadežujejo Nebo Uranije. In vsi ti so Horonzonovi iztrebki.

Zavoljo tega je Babalon pod oblastjo Magika, da bi se podvrgla delu; in ona straži Brezno. In v njej je popolna čistost tega, kar je zgoraj; vendar je poslana kot Odrešenica tistim, ki se nahajajo spodaj. Ni druge poti do Supernalne Skrivnosti, kakor le preko nje in Zveri, na kateri ona jezdi; Magik pa je postavljen nad njo, da bi prevaral brate črnine, da bi si ne ustvarili svoje krone, in bi Jigdrasil, to starodavno drevo, ne bilo izvrženo v Brezno, izkoreninjeno in zalučano dol v Najzunanjejše Brezno, in bi Arkanum, ki je v Zgradbi, bil oskrunjen; Arka bi bila dotaknjena in Loža izvohunjena s strani tistih, ki niso mojstri, kruh Zakramenta pa bi se spremenil v govno Horonzona; in Zakramentalno vino v Horonzonovo vodo; in dišava bi postala razpršenje; ogenj na Oltarju bi bil sovraštvo. Toda dvigni se; pokonci, bodi mož, kajti glej! razodeta ti bo Velika Groza, in strahospoštljive stvari, ki nimajo imena. (Ibid., 3. Aetir.)

Nato se Ona pojavi znova, jahajoča na delfinu. Spet uzrem tiste blodne duše, ki so iskale prepovedano ljubezen, in niso razumele, da »je pomen greha omejitve.«

Zelo čudno, zdi se, kakor da iščejo eden drugega, ali nekaj pač, zadevajoč se drug v drugega, ne da bi se opazili, in se ne morejo opaziti, ker so zakriti v svoje plašče.

Zaslišim glas: Najbolj grozno za nekoga je to, da se zapre in se posti napram svetu. Oni, ki taborijo na morju v mestu Piramid, so

zares zaprti. Toda oni so dali svojo kri, do zadnje kapljice, da bi zapolnili BABALONino kupo.

Ti, ki jih vidiš, so resnično Črni Bratje, kajti zapisano je: Smejal se bo njihovi pogubi in se norčeval iz njihovega strahu. In zato jih je povzdignil na nivo Ljubezni.

In pravitako je zapisano: On ne želi smrti grešnika, temveč bi raje, da bi se ta odvrnil od svoje zlobe. Če bi vsaj eden izmed njih odvrigel svoj plašč, bi uzrl sijaj gospe Aetira; toda ne bo.«

In spet:

»Oh, vidim širne planjave pod njenimi nogami, neizmerne puščave, okrašene z velikimi skalami; in majhne osamljene dušice, ki nemočne tekajo naokrog, neznatne črne kreature, kakor ljudje. In vseskozi tako čudno tulijo, proseč pred nogami velike boginje. To so oni, ki so se zaprli v trdnjave Ljubezni.« (Ibid., 7. Aetir.)

Še to:

»In to je pomen obeda velikonočnega jagnjeta, prelitje krvi Jagnjeta je namreč ritual Temnih Bratov, kajti zapečatili so svoje Podboje s krvjo, da bi Angel Smrti ne mogel vstopiti v njihove domove. Tako so se izločili iz družčine svetnikov. Tako so se odrekli sočutju in razumevanju. Prekleti so, kajti zaklenili so svojo kri v svoja srca.

Oni se odvrčajo od poljubov moje Matere Babilon, in v svojih osamljenih utrdbah rotijo lažno luno. In zavezujejo se s skupno zaprisego in velikim prekletstvom. Iz svoje zlobe spletkarijo in imajo oblast in gospodstvo, in v svojih kotlih kuhajo trpko vino zablode, pomešano s strupom njihove sebičnosti.

Tako se vojskujejo proti Svetemu, pošiljajoč utvaro nad ljudi in na vse živo. Tako da se njihovo lažno sočutje imenuje sočutje, in se njihovo lažno razumevanje imenuje razumevanje, kajti to je njihov najmočnejši urok.

Vendar bodo od lastnega strupa poginili, in v njihovih osamljenih utrdbah jih bo požrl Čas, ki jih je prevaral, da so mu služili, in mogočni vrug Horonzon, njihov gospodar, ki se imenuje druga Smrt, kajti kri, s katero so poškopili podboje svojih hiš, ki brani vstopiti Angelu Smrti, je ključ, s katerim vstopi le-on.« (Ibid., 12. Aetir.)

In končno:

»Tisti, ki razume, mora oditi do najzunanjšega Brezna, in tam

govoriti s tistim, ki je postavljen iznad štirikratne groze, Princem Zla, tudi s Horonzonom, mogočnim vragom, ki prebiva v najzunanjejšem Breznu. Nihče sicer ne more govoriti z njim, niti ga razumeti, razen služabnikov Babilona, ki razumejo, ter onih izven razumevanja, ki so njih sluge.

Glej! ne pride do srca, niti do uma človeka, da bi si lahko to predstavljal; kajti bolezen telesa je smrt, boleost srca je obup, in boleost uma je blaznost. Toda v najzunanjejšem Breznu obstaja bolezen aspiracije, boleost volje in boleost bistva vsega, in ni besede, niti misli, v kateri bi se lahko odsevale podobe tega.

In kdor vstopi v najzunanjejše Brezno, in če ni eden od tistih, ki razumejo, razpre roke in skloni hrbet, sprejemši Verige Horonzona. In kot en vrag hodi po zemlji, in kvari svež zrak ter zastruplja vodo; in ogenj, ki je prijatelj človeka in jamstvo njegove aspiracije, uvidevajoč kako se venomer vzpenja navzgor kakor Piramida, in da ga je človek ukradel v votli cevi z Neba, celo ta ogenj pretvori v katastrofo in norost in vročino in uničenje. Ti pa, ki si en kupček suhega peska v mestu Piramid, moraš vse to razumeti.

Pazi torej, ti, ki ti je namenjeno dojeti Najzunanjejše Brezno, kajti v vsakem Breznu moraš navzeti masko in obliko njegovega Angela. Ako bi imel ime, bi bil nepovratno izgubljen. Poglej dobro zatorej, če ni kje še kakšna kapljica, ki bi ne bila v kupi Lepotice Babilon; kajti če bi v tem kupčku peska bila samo ena kapljica, bi se povsem izpridil; v njem bi se izredili škorpionji in gadi in sluzasta mačka.

Nato rečem Angelu: »Mar ni nikogar, ki bi bil določen za varuha?«

In on odvrne:

Eloi, Eloi, lama sabahtani.

Zagrabi me tak trans tesnobe, da ne morem iztisniti glasu iz sebe, vendar vem, da je to tesnoba Getsemaneja.« (Ibid., 11. Aetir.)

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

13

SISTEM O. T. O.

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Obveščam te, da je Iskreni Poizvedovalec v tvojem krogu hotel od tebe, da mu razložiš razliko med A.:A.: in O.T.O.; in četudi ti čisto dobro razumeš stvar, vendarle nisi sposobna v nekom drugem vzbuditi taisti interes. Dodajam, da ta oseba (kakor lahko sklepam) ni bebec. In me prosiš, naj kaj storim v zvezi s tem?

Dobro, tu je bistvena razlika *ab ovo usque ad mala*: A.:A.: zadeva posameznika, njegov razvoj, njegovo posvetitev, njegov prehod od »Študenta« do »Ipsissimusa«; on nima nobenega stika z nekim drugim članom, razen z Neofitom, ki ga uvede, in pa s Študentom ali Študenti, ki jih on uvede.

Podrobnosti tega »Romarjevega Napredovanja« so zelo izčrpno razloženi v *Zvezdi na Horizontu*; in bi bilo nespametno z moje strani, ter zelo domišljavo, če bi poskušal to bolje narediti. Vendar je res, da glede O.T.O. ne obstaja kakšen podoben priročnik inštrukcij. V Manifestu, ter drugih Uradnih Razglasih, res obstajajo točni podatki; in zavedam se, da niso urejeni in razvrščeni tako, kot bi si človek želel; pravgotovo je še prostora za neko preprosto elementarno poročilo o izvorih Reda, o njegovih principih in metodah, o njegovem načrtu, o Vrlini njegovega soslednega Stopnjevanja. To ti bom zdaj skušal predložiti, vsaj v preprostem obrisu.

Začniva torej na pričetku. Kaj je Dramatični Ritual? To je proslavljanje Dogodivščin Boga, ki ga nameravamo zarotiti. (Evrpidove Bakhæe so en popoln primer tega.) V O.T.O. pa je namen obredov Posvetitev Kandidata; on je ta junak, čigar Pot v Večnosti se razodeva v neki dramatični obliki.

Za kakšno Pot gre?

1. Ego je pritegnjen v Solarni Sistem.
2. Otrok izkusi Rojstvo.
3. Človek izkusi Življenje.
4. Izkusi Smrt.
5. Izkusi Svet onstran Smrti.
6. Celoten cikel Točk-dogodkov se povzame v Izničenje.

V O.T.O. so ti sosledni stadiji predstavljeni na sledeč način:

1. 0° (Minerval)
2. I° (Iniciacija)
3. II° (Konsekracija)
4. III° (Devocija)
5. IV° (Perfekcija, ali Eksaltacija)

Od teh Dogodkov ali Postaj na Poti so vse, razen II°, edinstvene kritične izkušnje. Vendar se pri tem v glavnem ukvarjamo z zelo raznolikimi izkušnjami v Življenju.

Vse naslednje Stopnje O.T.O. so zatorej izdelave II°, ker je Kandidatu v enem samem obredu, niti na najenostavnejši način, povsem nemogoče niti orisati vsega Učenja Posvečencev, niti kako naj se obnaša; in oni mu postopoma poverijo Magikalne Skrivnosti, ki ga lahko naredijo za Gospodarja Življenja.

Če se vrneva za trenutek na vprašanje Tajnosti: ni pravila, ki bi ti onemogočalo zabrusiti mi nazaj mojo lastno opazko "Skrivnostnost je sovražnik Resnice"; vendar, prvič, jaz sem bil vedno vodja Skrajne Levice v Zborničnem Komiteju Mesta Piramid, zatorej če na sploh pristajam na sistemu O.T.O. kar zadeva "skrivnost skrivnosti" IX°, je to v resnici zavoljo osebne časti. Moja zaobljuba, ki sem jo dal pokojnemu Fratrju Superiorju in O.H.O., dr. Theodorju Reussu. In drugič, ter na sploh, v tem posebnem primeru ne gre za običajno previdnost, tako zaradi tega, ker je zloraba Skrivnosti, vsaj površinsko gledano, tako enostavna in skušnjava tako močna, kakor tudi zavoljo

tega, da bi, če bi to postalo stvar splošnega znanja, sam Red zašel v nevarnost pred uničenjem in preganjanjem; kajti skrivnost je celo lažje napačno dojemati, kot pa jo oskruniti.

Lege! Judicial! Tace!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

14

HRUP

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Sprašuješ me, kaj je v današnjem času največja ovira za človeški napredek.

Odgovarjam z eno besedo: HRUP. (sc. Noise; op.p.)

Spomnila se boš, da obstaja v Jogi jedrnat izvleček Posvečenega Učenja:

*Sedi pri miru
Nehaj misliti
Zakleni se, in
Pojdi ven.*

Drugo postulira tretje; kajti ne moremo niti misliti, niti nehati misliti, ob vsem tem kravalu, ki se dogaja.

Nadalje, Četrta Moč Sfinge je Tišina; v zvezi s to temo te moram napotiti na moje *Kratke Eseje K Resnici*.

Pravzaprav poskuša razpravljati o nečem povsem drugem; nečem praktičnem v vsakodnevem življenju. Dobro, torej; spomniš se, da Goetia pomeni »tuljenje,« in da službeno uporabljamo Zvonec, Tam-tam, Inkantacije, Mante in drugo. Vse res, v Magiki; vendar nič od tega nam ne koristi v Jogi; tudi pri Mantri, ko jo vadimo vse tiše in vse hitreje, postane le-ta »Miselno mrmranje«. M je črka, ki se izgovori s trdno zaprtimi ustnicami; Tišina pa je pomen besedice MU, ki je koren Misterija.

Kakorkoli že, priznati moramo vrednost ritmičnega, enozložnega poudarjenega tona; to je nekaj povsem različnega od Hrupa. Stara

francoščina pozna izraz *noise*, *nose*, debata, kreganje, hrup; podeželsko *noisa*, *nausa*, *nueiza*. Diez trdi, da izhaja iz *nausea* - in pri Živem Šovinistu, smatram Dieza za stoprocentnega belca!

Nekoč sem bil deležen kar se da poštenega poduka: kako razpršeno in zatorej odvečno, po večini, je naše najbolj izbrano in strnjeno govorjenje.

Moj Superior mi je naložil rekonstrukcijo nekega rituala. To je bilo leta 1912; svetovni tempo se je ravno nemilostno pospeševal; pripraviti ljudi, da se naučijo kratke odlomke na pamet, ni lahek posel. Tako sem se, opozorjen vsled dolgovezne, pobožne, dlakocepske in površinske grozote Prostožidarstva (posebej pri višjih stopnjah Škotskega in Egipčanskega obreda), odločil za molk, in se prikazal šefom na najbolj drastičen način, ki sem ga bil sposoben.

To je bil velik uspeh.

A malo drugače je bilo, ko smo imeli kandidata, ki je bil povsem gluhi. (Ne samo »naglušni«; imel je počene bobniče.)

Seveda, bi mu lahko kazali zapiske na papirju, kakor bi storili med običajnim pogovorom z njim. Toda v obredu je kandidat dosti časa pokrit čez glavo! Nič drugače se ni zdelo bolje kot to, da mu skomuniciram vse potrebno preko alfabeta za gluho-neme na njegove prste. Ob tem sem spontano dojel, da je mogoče besedilo skrajšati najmanj za štirideset procentov, na »skrajni minimum«, ne da bi okrnili učinek rituala. »To ga je *izučilo*?«

Tisto, nad čemer se dejansko pritožujem in kar je zares verjetno, pa je neka organizirana Konspiracija Črnih Lož, katere namen je, da prepreči ljudem misliti.

Golo in brez sramu! V nekih državah so že uvedli obvezno prisluškovanje planiranju Vlade; in kdo ve, kako dolgo še, ko bomo vsi legitimno podvrženi obrekovanju in blatenju našega imena, kričavemu napadanju, bruhanju dolgočasnih bedarij B.B.C.-jev?

Nikomur se ne sme pustiti, da sploh razmišlja. Dol z javnimi šolami! Otroke morajo miselno izdrilati četrt-izobraženi pastori, katerih plača bi padla ob prvem nesporazumu s šefi. Kar pa se ostalega tiče, zaglušiti ves svet z brezčutnim truščom. Mehanizirati vse! Nikomur dati prilike za razmišljanje. Standardizirati »zabavo.« Čim glasneje in bolj kakofono, tem bolje. Kratke presledke med dvema obedoma lahko

zapolnimo z pozivi, ponavljajočimi, dokler jim hipnotična moč ne omogoči, da ukazujejo in naročajo ta in oni proizvod »Poslovnežev«, ki so v resnici oblast Države, ljudje, ki izdajo svojo deželo z vsakdanjo rutino.

Zgodovina zadnjih tridesetih let je dovolj zgovorna, bi si mislili. Kar ti napihnjeni imbecili nikoli ne dojamejo, je to, da se mora živ organizem prilagajati inteligentno, ali pa pogine ob prvi resni spremembi okoliščin.

Kje bi bila danes Anglija, ako bi ne bilo enega moža, prostovoljno živečega »v divjini« dolga desetletja kot »blazen«, »ekscentričen«, »nevaren«, »nevreden zaupanja«, »nemogoč za sodelovanje,« da bi prevzel državo od osuplih »zanesljivih« ljudi?

In kaj bi mi lahko naredili, če se ljudstvo ne bi odzvalo? Nič. Torej še obstajajo poslednji primerki, katerih neodvisnost, čut za stvarnost in možatost, bosta začela nekaj veljati, ko se bo mila, dobra, volnena čreda razbežala v strahu ob prvem volčjem viku.

Resnično, oni obstajajo, in lahko nam nazaj priborijo našo svobodo - če bi jim le dali uvideti, da je sovražnik v Whitehallu zahrbtno usodnejši od zlobnega nasprotnika v Hiši Nacistov.

Po tej pripombi se nadejam ponovnega povratka v svojo tišino.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

15

SEKSUALNA MORALA Z DODATKOM ARTEMIS IOTA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Hvala ti! Pokrijem naj celoten problem spolnosti z nekaj izbranimi besedami? Kakor bi si hotela izposoditi denar? Tako gnusno laskanje namiguje na neposreden pristop.

Tvoj predlog v resnici ni tako nezaslišan, kot se zdi sprva; kajti, vsaj kar se tiče bogastva angleškega jezika, bi sploh težko našli kaj vrednega za prebrati o tem. 98,138 procentov vsega je, kakor to poimenuje Frances Ridley Ravergal - »ničvredne čenče, prazne marnje, kravje govno in piškov oreh.« (orig. fiddlesticks, blah, boloney, Bull-shit, and the bunk.« Op.p.)

Kakorkoli že, ravno nedavno sem izdal Encikliko za Vernike, s privlačnim naslovom *Artemis Iota*, in predlagam, da ta spis vključiva med najino korespondenco, da si prihraniva težave, in ker podaja listo vseh klasičnih del, ki jih moraš prebrati. Pravitako predstavlja zgoščeno informacijo ter napotke za »začetnike,« primerno nanašajoč se na pozitivne vneske iz *Knjige Zakona*.

V sklopu teh pisem pa bi rad celotno zadevo jedrnato strnil. Drevo Življenja, kakor običajno, nama ponuja prikladna sredstva klasifikacije.

1. Z vidika telesa je treba upoštevati fiziološke zakonitosti. »Ne igray se z ognjem!« kakor je nemara izjavil John Wesley, čeprav dvomim, da se je sam tega držal.

2. 'Moralna?' plat. Kakor tudi v primeru voltaže cissoida, ni moralne plati. Brigaj se za svoj posel! Vpletanje socialnih, ekonomskih, religioznih in sličnih aspektov je nevmesnost in nečistost.

3. Magijska plat. Spolnost je, neposredno ali pa posredno, najmočnejše orožje v Magikovi orožarni; in natanko zato, ker ne

obstaja moralni vodič, je neizrekljivo nevarno. Podal sem veliko množstvo namigov, posebej v *Magiki*, ter *Tabutijevi Knjigi* - neke karte so domala kričeče razodevajoče; tako sem bil zelo ostro grajan, češ da dajem otrokom vžigalice za igrače. Moje opravičilo je bilo, da oni že tako ali tako imajo vžigalice, in da je namen moje razlage bil dodati zavestna opozorila k že obstoječim samodejnim varovalom.

Zgornje opazke se nanašajo v glavnem na tehniko posla; in pravzaprav sva porabila dolgo časa, da sva prišla do tu, ko ti moram povedati, da bi ti morala biti zmožna izdelati principe stvari vsled tvojega občega poznavanja Magike, a posebej formule Tetragrammatona, saj so jasno razložene v III. poglavju *Magike*. Skombiniraj to z osrčjem XII. poglavja, pa ga imaš.

A obstaja še nekaj drugega pri sami zadevi. To je slučajno to, ko se vključijo »samodejna varovala«. »Ti nimaš nobene druge pravice, kot te, da uresničuješ svojo voljo« (*AL*, I: 42) – to pomeni, da bi »sumničiti skrite namene« lahko bilo zgolj katastrofalno. Možno je, vsaj v kemiji, sprovcirati neko endotermično reakcijo; toda s tem bi le povzročili težave. Proizvod v svojem lastnem srcu nosi seme svojega razkroja. V skladu s tem je torej najpomembnejša predpriprava za katerokoli Magijsko operacijo to, da se prepričamo, da je objekt, ne le usklajen z, temveč neobhoden za tvoje Veliko Delo.

Pravtako ne smeš pozabiti, da raba te vrhunske metode vključuje rokovanje z energijami, ki so neizrekljivo skrivnostne in najdelikatneje občutljive; v primerjavi z neko običajno Magijsko operacijo, je to isto kot zadnji izum artilerije v primerjavi s pihalnikom!

Kaj je to za ena prekleta stvar, konec koncev?

Ravno v tem je problem; kajti gre za *prvo* krinko na licu Resnične Volje; in ta maska je Brezizrazna!

Kakor je vsaka pristna Umetnost spontana, in neka nadarjenost povsem iznad vsega zavestnega znanja ali nadzora, tako je tudi s spolnostjo. Vsekakor jo lahko uvrstimo globlje od Umetnosti; kajti Umetnost se vsaj trudi, da bi iznašla razumljiva sredstva izraza. To je dosti bližje zdravju, kot pa slepa sla seksualnega poriva. Najblaznejši genij gleda iz Hokmah ne le v Binah, temveč sad te združitve v Dotu in Ruahu; seksualni impulz ne koristi Binah v razumevanju, interpretaciji,

prenašanju. On hoče, nič več kot, en instrument, ki ga bo uničil.

Kakšno je potem magikalno zdravilo? Za Qabalista je zadosti očitno. »Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.« Biti mora usklajen že pri svojih prvih manifestacijah s svojo Binah, da bi lahko prosto tekkel po Poti Dalet. Poskusi njegovega zatrtja so fatalni, njegova sublimacija je lažna in jalova. Toda, če je modro voden že od vsega začetka, s časom postane močan ter večč v rabi svojih vrlin v najboljšo korist.

In kaj o vzporednem instinktu pri ženski? Razen v (precej redkih) primerih prirojene bolezni ali deformacije, problem nikoli ni tako hud. Kajti Binah, tudi kadar mežika proti Hokmah, ima svoje drugo oko široko razprto, škileče v Tifaret. Njena Resnična Volja je torej razdeljena po Naravi od vsega začetka, in njena tragedija je, če ne uspe združiti teh dveh objektov. Oh, gorje mi, da, poznam vse o *spretae injuria formae* in *furens quid femina possit*; toda to je samo zato, kajti kadar zgreši ugriz, se počuti dvakrat izigrano, oropano ne le ekstatične Sedanjosti, temveč tudi glamurozne Bodočnosti. Če ona sama od sebe poje Sad z Drevesa Življenja, ko je nezrel, nima le slabega okusa v ustih, temveč sledijo tudi prebavne motnje. In potem, živeča kakor pač pretežno v svetu domišljije, vselej živih senc-podob svoje Želje, ni niti približno tako dovzetna za nasilno norost gole slepe sle, kakor moški. Bistvena razlika je razvidna ob njunih posameznih orgazmih, ženskem valujočem, in moškem katastrofičnem.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

ARTEMIS IOTA
VEL
DE COITU
SCHOLIAE TRIVIAE

*Dianae sumus in fide Puellae et pueri integri
Dianam pueri integri Puellaeque canamus.*
Catul

The word of Sin is Restriction. O man! refuse not thy wife, if she will; O lover, if thou wilt, depart! There is no bond that can unite the divided but love; all else is a curse. Accursed! Accursed be it to the aeons!

Privoljenje ali zavrnitev določa impulz sam, brez zanašanja na neke druge motive, ki običajno pogojujejo delovanje.

So with thy all; thou hast no right but to do thy Will. Nimaš druge svoboščine kot le te, da izvršuješ svojo Voljo. Vsaka misel, beseda, ali dejanje brez izjeme je podvrženo temu zakonu. »*Do what thou wilt*« ne daje svoboščine za početje česa drugega; da bi to bilo dojemljivo, je doktrina izrecna: »*Thou hast no right but to do thy will.*«

Vsak delček energije moramo vgraditi v ta kolotek volje; neposredno ali posredno, mora služiti enemu cilju. Zelo majhna luknja lahko potopi tudi največjo ladjo.

Vsako dejanje torej, z mislimi in besedami, ki določajo njegovo izvedbo, je zakrament.

Med vsemi dejanji pa je najbolj resnično pomembno dejanje ljubezni. Zavoljo tega, prvič, ker je zanos, ki spremlja njegovo pravilno izvedbo, fizična podoba, ali namig, stanja Samadhija, ker je zavest Ega začasno odsotna; drugič, ker je normalen učinek na materialnem

planu, ali naj bi bil, neizmerno velik. (Poudarek na besedi »pravilni izvedbi« je absoluten.) Natanko zato ker je tako močno orožje, je njegova raba obdana z mnogimi opozorili, in njegova zloraba obsojana vsled prepovedi, ki so obtežene s kaznimi...

»Pravtako, vzemite napoj in pobudo ljubezni kakor vas je volja, kadar, kjer in s komer vas je volja! Toda vedno do Mene.«

Če to ne bo prav; če boste pomešali prostorske naznake, govoreč: One so ena; ali govoreč. One so mnoge; če ritual ne bo vselej meni posvečen; potem pričakujte strašne sodbe Ra Hoor Khuita!

To bo prenovilo svet, mali svet moje sestro, moje srce & moj jezik, ki mu pošiljam tale poljub... Toda vznícenost je zate in radost zemlje; vselej Do mene! Do mene!

...Naberite si dobrin in obilico žensk ter dišav; nadenite si bogate dragulje; prekosite narode na zemlji v sijaju in ponosu; toda vedno v ljubezni do mene, in tako boste prišli do moje radosti.

Obstaja zastor, ta zastor je črn. To je zastor čednostne ženske; to je zastor žalosti, & pokrivalo smrti: nič od tega ni od mene. Raztrgajte to lažno prikazen stoletij; ne zakrivajte svojih hib v vrle besede: te hibe so meni usluga; vi že dobro delate, & in nagradil vas bom tako tu kot poslej.

Obstaja pomoč in upanje v drugih izrekih. Modrost pravi: bodi močan! Tako boš lahko prenesel več radosti. Ne bodi žival; prečisti svoj zanos! Če piješ, pij po osem in devetdesetih pravilih umetnosti: če ljubiš, prekašaj z delikatnostjo; in če počneš karkoli veselega, naj bo v tem prefinjenosti!

Toda prekašaj! prekašaj!

Trudi se za vedno več! in če si resnično moj - in v to nikar ne dvomi, in če se venomer raduješ - potem je smrt krona vsega.

Tu je potrditev v detajlih v Libru AL, I: 41. Ta akt je dokončen električni in magnetični pojav. Vsak drug pristop je zmoten. (Zato se tudi včasih neukim zdi neumen.) Edina izjema - čeravno gre za le navidezno izjemo - je tedaj, ko bi zadovoljitev impulza očitno škodila Resnični Volji bolj, kot pa da bi pripomogla k njeni izpolnitvi; vsak takšen primer moramo presojeti po njegovih zaslugah.

»Toda vedno do Mene.« Beseda »vedno« (always; op.p.) ne dopušča nobene izjeme; »do Mene« (unto Me; op.p.) lahko parafraziramo kot

»zavoljo izpolnitve neke možnosti, ki je nujna za dosežek Velikega Dela.« Vsako dejanje je zakrament, in v prvi vrsti to. Besedilo nadaljuje z odkrito grožnjo: »Če ritual ne bo vedno Meni posvečen, potem pričakujte strašne sodbe Ra Hoor Khuíta.« Profanim je ta zakrament zakramentov najusodnejši med vsemi grehi in prestopki; saj gre za veleizdajo samega Velikega Dela.

Naslednji verz ponovi: »Če ritual ne bo vedno zame«; in nato sledi še poudarek z grožnjo. Prestopnik nič več ne uživa v objemih Boginje Ljubezni; izvržen je na milost in nemilost neusmiljenemu in strašnemu Bogu Poglavlja III Knjige Zakona.

»...Bodite prijazni zatorej; oblačite se vsi v fina oblačila; jejte bogato hrano in pijte sladka in peneča vina! Pravitako, vzemite napoj in pobudo ljubezni kakor vas je volja, kadar, kjer in s komer vas je volja...« To se nanaša na tehniko umetnosti; ta bo razložena kasneje v tem eseju.

»S komer vas je volja.« Tu se ponovi, kar smo že povedali v zvezi z verzom I: 41 Knjige Zakona.

Verz 53 potrdi pomembnost te dogme. Zanimarjanje teh predpisov je bilo odgovorno za neskončne ter nevzdržne agonije, gnusne in brezmilostne nesreče preteklosti.

Kabalist bo zapazil, da »to Me!« na koncu tega verza ne le poudari rotitev, temveč je tudi Magijski Pečat dogme. (Verz 54 je namig na to skrivnost.)

V grščini, TO MH, to šteje 418; kar je istovetno z Abrahadabra, šifro Velikega Dela. Meditacija lahko privede študenta do še globljega in plodovitejšega razumevanja.

Prikliči me pod mojimi zvezdami! Ljubezen je zakon, ljubezen pod voljo. In naj bedaki ne razumejo napačno ljubezni; kajti obstajata ljubezen in ljubezen. Tu je golobica, in tu je kača. Izberite dobro! On, moj prerok, je izbral, poznavajoč zakon trdnjave in veliki misterij Hiše Boga.

Lepota in moč, poskočni smeh in slastno koprnenje, silovitost in ogenj, to je naše.

Jaz sem Kača, ki podarja Znanje & Naslado in razkošen sijaj, ter razburja ljudska srca s pijanostjo. Da bi mene častili, vzemite vino in čudne droge, o čemer bom še poučil mojega preroka, & se opijte z njimi! Ne bodo vam škodile. To je laž, ta neumnost zoper sebe. Izpostavljanje

nedolžnosti je laž. Bodi močan, O človek! poželi si, raduj se v vsem čutnem in zanosnem! ne boj se, da bi te kateri Bog zavrgel zaradi tega.

Pazi! to so veliki misteriji; obstajajo namreč tudi moji prijatelji, ki so puščavniki. a ne misli, da jih boš našel v gozdu ali na gori, temveč v purpurnih posteljah, v objemu sijajnih ženskih zveri dolgih udov, in z ognjem ter svetlobo v njihovih očeh, ter maso plamene grive okrog njih; tam jih boste našli.

Toda vi, O moje ljudstvo, vstanite in se prebudite!

Naj se rituali izvajajo pravilno, z radostjo in lepoto!

Obstajajo rituali elementov in občasna praznovanja.

Praznik za prvo noč Preroka in njegove Neveste!

Praznik za tri dni pisanja Knjige Zakona.

Praznik za Tahutija in otroka preroka - tajen, O Prerok!

Praznik Vrhovnega Rituala in praznik Enakonočja Bogov,

Praznik ognja in praznik vode; praznik življenja in še večji praznik smrti!

Praznik vsak dan v vaših srcih in radost mojega zanosa!

Praznik vsako noč za Nu in užitek skrajne naslade!

Ej! praznujte! radujte se! brez strahu odslej. Obstaja stopitev in večna ekstaza v poljubih Nu.

Ti verzi se spet nanašajo na spremljajoče okoliščine dejanja; naznačijo pomagala pri tehniki; in naznačijo duha, v katerem mu je treba pristopiti. Objektivna znanstvena drža raziskovanja in priprav je predpogoj; namen tega je predvideti ovire, olajšati in usmeriti tok; vendar sam impulz je Entuziazem.

Obstaja zastor; ta zastor je črn. To je zastor čedne ženske; to je zastor žalosti & pokrivalo smrti: nič od tega ni od mene. Raztrgajte to lažno prikazen stoletij: ne zavijajte svojih pregreh v vrle besede: te pregrehe so meni v uslugo; vi že dobro delate, in nagradil vas bom tako tu, kot poslej.

Marija neoskrunjena naj bo raztrgana na kolesih: zavoljo nje naj bodo vse čedne ženske do skrajnosti zaničevane med vami!

Pravtako zavoljo lepote in ljubezni!

Študent mora asimilirati doktrino o »Črnih Bratih.« Zavračanje izpolnitve naših možnosti je neposredna negacija Velikega Dela.

Obstaja pomoč in upanje v drugih urokih. Modrost pravi: bodi močan! Tako boš lahko prenesel več radosti. Ne bodi žival; prečisti svoj zanos! Če piješ, pij z osem in devetdesetimi pravili umetnosti; če ljubiš, prekašaj z delikatnostjo; če počneš kar koli veselega, naj bo v tem prefinjenosti!

Toda prekašaj! prekašaj!

Trudi se za vedno več! in če si resnično moj - in ne dvomi v to, in če vi vselej vesel - potem je smrt krona vsega.

Tu, v nekaj enostavnih izrazih, se nahaja popoln vodič - v obrisu - v Umetnost Ljubezni.

Genij brez tehnike je velikokrat neroden in nerazumen; toda tehnika brez genija je suh okostnjak. Genij obstaja, ali pa ne obstaja; če je odsoten, ne koristi noben trud niti sposobnost. Vendar ga lahko smatramo za vedno prisotnega, kajti »vsak moški in vsaka ženska je zvezda.« Kakorkoli že, zgolj tehnika je podvržena študiju in vaji; nekdo je zapisal, da »zahteva toliko študija, kot teologija, in toliko prakse, kot biljard.« Vse kar lahko storimo, je a) da sprostim, b) da usmerimo, latentnega genija. V deželah, ki so sovražne civilizaciji (*horribilesque ultimosque Brittanos*), in njihovih kolonijah, nekdanjih in sedanjih, tehnika domala ne obstaja; posamezniki, ki jo posedujejo v neki stopnji popolnosti, dolgujejo svojo pre-eminentnost, skoraj v vsakem primeru, učenju in treningu med domačini srečnejših in manj barbarskih dežel sveta. Vsak tip rase ali kulture ima svoje lastne posebne vrline.

A. *Študij*: študent naj preuči, ima v mislih in vzame k srcu, take klasike kot so *Ananga Ranga*, *Bagh-i-Muattar* Abdulaha al Hadžija, *Kama Šastra*, *Kama sutra*, *Dišeči Vrt* šejka Nefzawija, in določene znanstvene ali pseudoznanstvene razprave (običajno o deformacijah narave, ali zlorabah neznanja), številnih avtorjev, v glavnem francoskih, nemških, avstrijskih ali italijanskih. *Ojačani Zanos*, (Equinox, I, 9) je vrhunske vrednosti. (*Liber LXVI*, *Liber CCCLXX*, *Liber DCCCXXXI*, *Liber CLXXV*, *Liber CLVI* in drugi, pravtako so v *Equinoxu* uradne publikacije A.:A.:.) Na razpolago ima tudi različne klasične avtorje, ki so pisali o tej temi, s pomočjo katerih lahko asimilira romantično vzneseno vzdušje, ki mora spremljati praktiko Umetnosti; na primer Katul, Juvenal, (posebej *Šesta Satira*) Martial, Petronij Arbiter, Apulej, Boccaccio, Masucci, Francois Rabelais, de Balzac (*Contes Drolatiques*),

de Sade (*Justine, Juliette, idr.*), Andre de Narciat, Alfred de Musset, George Sand (*Gamiani: ou Deux nuits d'excès*), Sacher Masoch (*Vénus v Krznu*), in še angleški ter ameriški avtorji, preštivilni za naštevanje, a predvsem pesniki Svetih Redov: Swift, Sterne, Herrick, Donne, in Herbert.

Tu je še kompletna literatura misticizma, ki je blizu ali vsebuje to materijo; vendar so tovrstna dela za mladega študenta tako nevarna, kot so na površini privlačna. Ta namreč poglobljajo občutek greha in poučujejo strupeno večščino samoopravičevanja, in povzdigujejo taisto hipokrizijo, ki jo Svoboda tako glasno preklinja. »Raztrgajte to lažno prikazen stoletij.« (AL, II: 52.)

B. *Praksa*: Ta mora bazirati na najširšem možnem poznavanju ter najglobljem razumevanju taistega; ter na rezultatih vidika in intenzivnosti naše lastne prakse.

Toda prekašaj! (AL, II: 71.)

Toda vedno do Mene! (AL, I: 51)

*

16

O KONCENTRACIJI

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Modro me naprošaš za posebno pismo o Koncentraciji; opozarjaš me, da jo stalno podrazumevam, a nikoli nisem podal jasen poduk o njej.

Koncentracija resnično odpre mnoga vrata; ona leži v srcu vsake praktike, kakor je tudi bistvo vsake teorije; in domala vsa pravila ter predpisi so namenjeni zagotovitvi dovršenosti v tej stvari. Vsa dopolnilna dela - zavedanje, osredotočenost, razboritost in ostalo - so namenjena, da te izurijo v tem.

Vsi pozdravi, salutacije, »Izrekanje Volje,« periodična čaščenja, celo izrek *apo pantos kakodaimonos*, z zamahom roke dol in vstran, ter z obračanjem oči, kadar zagledamo neko osebo, ki je oblečena v religiozno (krščansko) uniformo: vse to spada pod »Pazi kako pobožaj mačko!« ali, v modernem pseudožurnalističnem žargonu »postrojavanje življenja.«

Kar res potrebuješ, je uradni Poduk v *Equinoxu*, in pa kar se da izčrpno ter globoko razumevanje *Osmih Lekcij O Jogi*; toda te lekcije so tako peklenško interesantne, da me vedno, kadar pokukam v besedilo, da bi kaj navedel, povsem prevzamejo. Ne morem jih odložiti, pozabil sem vse v zvezi s tem pismom. Malo posredna in dvoumna reklama za Koncentracijo!

Najboljša pot je najtežja; pozabi vse to in začni od začetka, kakor da bi o predmetu nikoli ne bilo nič zapisano.

Vselej moram imeti v mislih, da ti domnevno ne veš nič, ne o Jogi, niti o Magiki, ali o čemerkoli, kar bi pripisovali povprečno izobraženemu človeku.

V čem je problem? Dva problema sta.

Beta: Izuriti je treba um, da se bo gibal z maksimalno hitrostjo in energijo, ob največji možni točnosti v dani smeri ter najmanjši možni motnji in trenju. To je Magika.

Alfa: Zaustaviti mišljenje v celoti. To je Joga.

Pravila, kar je dovolj čudno, so v obeh primerih istovetna, vsaj, dokler tvoja Magika ni popolna; Joga pa gre le še en korak naprej. V *Beti* smo zvedli vsa gibanja od množstva v Eno; v *Alfi* pa zvedemo to Eno v Nič.

No, zdaj ko to veš, si lahko oddahneš: vsak možen incident v Beta treningu je *mutatis mutandi* povsem domačen inženirju.

Material mora izbrati in pripraviti v skladu z njegovo vrsto in načinom, kakor je pač najbolje planu dotičnega stroja; različne dele mora sestaviti skupaj s skrajno natančnostjo; vsako oviro za funkcioniranje mora odstraniti in vsako možnost napake eliminirati. Torej, veseli se, otrok! V primeru stroja, ki ga je izumil in skonstruiral v vseh ozirih sebi v prid, si misli, da ni slabo, če doseže kakih petnajst ali dvajset procentno učinkovitost instrumenta; celo Narava, z milijoni let prilagajanja in popravljanja, se dostikrat ne more bahati s čim boljšim. Zatorej nimaš razloga za obupavanje, če se ti že prvi teden ne nasmehne sreča in uspeh, ko pa začenjaš z materialom, katerega lastnosti zelo slabo poznaš, z zelo omejenimi sredstvi, z Zakoni Narave, ki jih ne razumeš; skratka, z vsem možnim proti sebi, edino, kar imaš, je nepopustljiva Volja in nepremagljiv pogum.

Obstaja samo en način, ki ga moramo v takih okoliščinah privzeti kot Aspiranti Magike in Joge: metoda Znanosti. Skušnja in napaka. *Opazovati* moraš. To pomeni, da se moraš najprej naučiti, kako opazovati. In zapisovati svoja zapažanja. Nobena življenjska okoliščina ni in ne more biti nepomembna. »Kdor ni z menoj, je proti meni.« V vseh teh pismih boš lahko našla samo dve reči: ali ti rečem, kaj je slabo zate, ali kaj je dobro zate. Toda jaz nisem ti; ne poznam vseh podrobnosti tvojega življenja, niti vseh trikov tvoje pameti. Devetdeset procentov dela moraš postoriti sama zase. Bodisi da gre za ljubezen, ali tvoja vsakodnevna opravila, ali dieto, ali prijatelje, ali zabave, ali karkoli drugega, spoznati moraš, kaj pomaga tvoji Resnični Volji, in kaj ji nasprotuje ter jo ovira; prvo moraš gojiti, drugega se moraš izogibati.

Zelo resno vztrajam na tem, da koncentracija ni, kakor mislimo domala vsi, nekaj, kar v praksi stvari postavi na pravo mesto; vsak tvoj vdih mora služiti Resnični Volji, da pripravi podlago za prakso. Ko se usedeš v svojo Asano, da bi umirila misli, je mnogo boljše zate, če si vse življenje stremela k tej relativni spokojnosti; ko potrkaš s svojo palico, da bi razglasila otvoritev Invokacije, je boljše, da je namen obreda vrel v ozadju tvojega mišljenja že od otroštva!

Da, resnično: v ozadju!

Globoko dol na samem robu zavesti se nahajajo vsa dejstva, ki so *določila* to, da si izbrala svoje Veliko Delo.

Potem ambicija, vest, ki uredi splošni red in razporeditev tvojega življenja.

Končno, sama praksa. Verjamem, da je velika večina zmot posledica zanemarjanja v poliranju svojega drila.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

17

ASTRALNO POTOVANJE - KAKO GA IZVESTI
KAKO OVEROVITI SVOJE IZKUSTVO

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Ni boljšega načina za urjenje spomina kot prakticiranje Svete Qabalah.

Ves mehanizem spomina je odvisen od povezave neodvisnih podatkov. Dodajati moraš malo po malo, vedno povezujoč preproste vtise z drugimi bolj splošnimi; vse dokler ves svoj univerzum ne urediš po zgledu možganov in živčnega sistema. Ta sistem, pravzaprav, *postane* Vesolje. Ko si vse primerno uskladila, tvoja osrednja zavest razume in nadzira vsak najmanjši detajl. A začeti moraš od začetka - ko greš na sprehod in je prvo, kar zagledaš, en avto; ta predstavlja Atu VII, Voz ali Kočijo, ki se nanaša na Raka. Nato prideš v prodajalno rib, kjer zagledaš rake, ki gomazijo. Vse to spada pod znamenje Raka. Nato zagledaš jantarno obleko v izložbi; jantar je pravtako barva Raka v Kraljevi Skali. Tako si več vtisov povezala z dejstvom, da vsi pripadajo razredu Raka; izkušnja te bo kmalu izučila, da si s tem lahko mnogo lažje in pravilneje zapomniš vse vtise, kot pa bi to bilo v primeru, če tega ne bi povezala.

Tako ne obremenjuješ spomina, temveč ga razbremenjuješ.

Kar praviš o napetosti in nestrpnosti in hitenju je zelo resnično. Poglej v *Knjigo Zakona*, I: 44.

Za čisto voljo, nepomirjeno s ciljem, osvobojeno sle po rezultatu, je vsaka pot popolna.

To je, s *praktičnega* vidika, najpomembnejši verz v celi knjigi.

Čudna beseda *unassuaged* (neizmirjeno; op.p.) je zelo zanimiva. Ljudje vobče mislijo, da je 'volja' sluga namenu, in da ne moremo

nečesa pravilno hoteti, če pred seboj nimamo nekega dokončnega cilja. A ni tako. Misel na cilj v resnici samo zmede um. V tej povedi je celotna metoda, brez tiste bombastične pobožnosti mističnih doktrin o predajanju Volje. In ta ideja predajanja sploh ni točna; voljo je treba poistovetiti z Božansko Voljo, tako imenovano. Postati hočemo kakor mogočna tekoča reka, ki zavestno ne stremlje v morje, in vsekakor ne hrepeni po kakšnem zunanjem vplivu. Ona se ravna po zakonih svoje lastne narave, po Tau. Lahko ga opišemo, če je že potrebno, kot »pasivno ljubezen«; toda to je ljubezen (po učinku) povzdignjena do najvišjega potenciala. Spet se vrnemo k isti stvari: ko se strast očisti vsake »sle po rezultatu«, je neustavljiva; postala je »Zakon«. Nikoli nisem razumel, kako to, da se mistiki niso zavedali, da je njihova sentimentalna doktrina predanosti v resnici potrjevanje taiste dvojnosti, ki so se jo namenili ukiniti!

Prosim vedi, da dlje ko greš, večji je tvoj potencial, in večja je tendenca po izlivanju, ali celo po stretju vsebujoče posode. Lahko ti pomagam, da te opozorim pred postavljanjem ovir, resničnih ali pa prividnih, na tvoji lastni poti; kar počne večina ljudi na sploh. Zdi se smešno, če pomislimo, da tvori Veliko Delo zgolj »prepuščanje«; toda Karma te suva zdaj na eno, zdaj na drugo stran tobogana, dokler »se ne poravna«. (V dveh poglavjih *Knjige Laži* boš našla nekaj o tem, samo da poiščem izvod, aha, tu je, poglavje 22:)

O ti, ki se odpravljáš na Pot, lažna je Prikazen, ki jo iščeš. Ko jo boš našel, boš spoznal uso grenkobo, ko boš zagrizel v Sodonsko Jabolko.

Privabila te je Pot, in nje groza te je daleč prignala.

O Ti, ki stopáš po srednji Poti, nobena prikazen te ne osmoli. Kajti ti hodiš zaradi same hoje.

Tako si bil daleč zabljen proti Koncu Poti, kjer ni več nobenega naprežanja.

Vse hitreje in hitreje padaš; tvoja utrujenost se je spremenila v Neizrekljiv Počitek.

Kajti Tebe ni več na Poti: ti si postal Pot.

Kakor v Ji Kingu, 3. heksagram se je odmaknil od izvirne

popolnosti, in potrebni so vsi preostali heksagrami, da se spet stvari uredijo. Rezultat, to je res, je višji; popolnost originala se je ojačala in obogatila s svojo izkušnjo.

Drug način definiranja Velikega Dela, ki nam pojasni celoten smoter izpoljevanja, odmikanja od popolnosti »Niča« do popolnosti »vsega; ob čemer lahko pomislimo, da je povsem nemogoče, da bi šlo kaj narobe. Vsaka izkušnja, kakršnekoli narave, je le naslednji neobhoden udarec.

Naravno je, da tega ne moremo dojeti, dokler ne postanemo Magistri Templja; zato se vedno znova utapljamo v žalosti in obupu. Vidiš, v tem je še kaj več, kot le učenje iz lastnih napak. Nikoli ne moremo biti sigurni, kaj je prav in kaj narobe, dokler se ne prepričamo, da je »narobe« enako »prav.« Nato se osvobodimo ideje naprezanja, ki je povezana s »slo po rezultatu.« Vse kar počnemo, je to, da ugodno in zdravo izvajamo svoje moči.

To ne bo šlo, če smatramo »človeka« za »končni smoter« manifestacije. Prosim, ne navajaj mene zoper mene samega.

*Človek je tako neskončno majhen,
med vsemi temi zvezdami, ustaljenimi.
Stvarnik in Gospodar njih vseh,
Je človek tako neskončno velik.*

Človeški aparat je najboljši instrument, ki se ga, za sedaj, zavedamo v naši normalni zavesti; toda ko se dogodi, da doživiš izkustvo Konverzacije z višjimi inteligencami, spoznaš kako nepopolne so tvoje sposobnosti. Res je, da lahko projiciraš te inteligence kod dele samega sebe, ali pa predpostaviš, da so nek človeški nosilec začasno uporabili v svoje namene; a se te spekulacije nagibajo k ničevosti. Važno je ustvariti stik z bitji, kakršnekoli narave so že, ki so superiornejši od nas, ne le v stopnji, temveč tudi po tipu. Se pravi, da ni le različen, kakor se doga razlikuje od čihuahue, temveč kakor se bizon razlikuje od obeh.

Seveda imaš povsem prav v zvezi s čuti, čeravno ne smemo njih število omejevati na pet, kakor pri večini ljudi. Lahko slutimo, da morajo obstajati načini za neposredno zaznavanje takih pojavov, kot je magnetizem, električna prevodnost, kemijska dovzetnost in podobnih. Naj te še enkrat usmerim na *Knjigo Zakona*, Poglavje 2: 70-72.

Obstaja pomoč & upanje v drugih urokih. Modrost pravi: bodi močan! Potem boš lahko prenesel več radosti. Ne bodi žival; prečisti svoj zanos! Če piješ, pij po osem in devetdesetih pravilih umetnosti: če ljubiš, prekašaj z rahločutnostjo; in če počneš karkoli iz radosti, naj bo v tem subtilnost!

Toda prekašaj! prekašaj!

Trudi se za vedno več! in če si resnično moj - in nikar ne dvomi v to, in če si vedno vesel! - je smrt krona vsega.

Mistikova ideja prostovoljnega samosmešenja in samoponeumljanja se »gnusi Gospodu.« To, mimogrede, ni v nasprotju s pravili Joge. Taka vrsta zatiranja je enaka omejitvam v atletskem treningu, ali dieti med boleznijo.

Vrniva se nazaj h Kabali - kako jo koristno uporabiti.

Predpostaviva, da si izvedla neko invokacijo, ali pa naj jo imenujeva raziskavo, in predpostaviva, da hočeš interpretirati odlomek Bacha. Tvoja igra tega komada je pglavitno orožje v tvojem obredu. Tekom tvoje operacije navzameš svoje astralno telo in se dvigneš iznad zemljinega ozračja, medtem ko glasba nežno traja v ozadju. Odpreš svoje oči in vidiš, da je noč. Na obzorju so temni oblaki; toda v zenitu se nahaja korona ozvezdij. Ta svetloba ti pomaga, posebej ker so se tvoje oči privadile na mrak, da lahko motriš svoje okolje. To je gola in pusta pokrajina. Strašne gore obkrožajo svet. V sredini opaziš obrise modročrnih skal. Izza njih zavetja se pojavi eno velikansko bitje. Njegova moč, posebno v rokah in mečih, je strašljiva. Spominja na kombinacijo leva, kozoroga in kače; in nemudoma pomisliš, da gre za eno tistih redkih bitij, ki so ga Grki imenovali Himera. Njegova pojava je tako vznemirljiva, da se ti zdi primerno, če navzameš primerno božansko obliko. Toda, kateri bog bi bil primeren? Nemara se ti bo zdelo najbolje, upoštevajoč, da nimaš pojma o tem, kdo je to bitje in kje se pravzaprav nahajaš, da navzameš bogovsko obliko Harpokrata, kar je v vsakem primeru dobra obramba; vendar te to ne pripelje prav daleč. Če si dovolj zvedava in pogumna, se boš na tej točki hitro odločila. Tu pa postane koristna tvoja vsakodnevna vaja iz Kabale. V mislih preletiš sedem svetih planetov. Prvi od njih se ti bo zazdel povsem v skladu s tem, kar si videla dosedaj. Vse se povsem dobro ujema s Saturnom. Da bi se počutila varno, preletiš še ostale; a je to zelo očiten primer

- Saturn je edini planet, ki se sklada z vsem. Edina druga možnost bi bila Luna; toda ni nobenega sledu o njenih bolj ljubkih značilnostih. Torej se odločiš, da boš navzela saturnovsko bogovsko obliko. Zares sreča zate, da si vsakodnevno vadila navzemanje bogovskih oblik! Zelo odločno, zelo preudarno, zelo počasi, zelo tiho, spremeniš svojo normalno astralno pojavo v pojavo Sebeka. Himer, uvidevajoč tvojo božansko avtoriteto, postane manj strašna in zlohotna. Ona lahko, na nek način, izrazi svojo pripravljenost, da ti služi. Zelo dobro, v toliko; vendar se moraš najprej prepričati o njeni integriteti. Tako ga najprej vprašaj po njenem imenu. To je bistvenega pomena; kajti če ti pove resnico, ti s tem preda oblast nad seboj. Če pa ti, na drugi strani, pove neresnico, potem za vedno zapusti svojo utrdbo in postane podoben podmornici z uničenim dnom. Lahko ti medtem stori veliko škode, seveda, zato pazil!

Torej, on ti reče, da se imenuje Otilia. Bova poskusila črkovati po grško ali hebrejsko? Po zvenu imena in po njegovi zunanosti bi lahko skleпали, da gre za grško ime, a kaj ko je grška Kabala tako nezadovoljiva. Bova kar takoj poskusila hebrejsko - začeniš z Oin-Tet-Jod-Lamed-Jod-Alef-He. Seštejeva in dobiva 135. Ugibam da se ne spomniš, kaj nam pove *Sefer Sefirot* o tem številu; toda k sreči je ne potrebujeva, kajti $135 = 3 \times 45$. Tri je prvo Saturnovo število, in 45 zadnje, bivši vsota vseh števil na Saturnovem magičnem kvadratu. To se krasno ujema z vsem, kar imava do sedaj; potem pa se moraš prepričati, če gre za »enega od verodostojnih Džinnov«. Skratka, je prijatelj ali sovražnik? Zato mu rečeš, »Beseda Zakona je Telema.« Izkaže se, da sploh ne razume grško, torej si imela prav, ko si izbrala hebrejščino. Nato mu rečeš, »Kaj je beseda Zakona?«, nakar on nejasno odvrne: »Beseda Zakona je Tora.« To ti ničesar ne pove; to še vrabci na drevesu čivkajo, da je Tora običajen izraz za Sveti Zakon Izraela, zato zahtevaš od njega, da to črkuje, češ da nisi slišala dobro; in on ti pove črke, ustno ali pa slikovno: Tet, Reš, Oin. To sešteješ in dobiš 279. To se znova lahko deli s saturnovsko 3, in dobiš 93; drugače povedano, povedal ti je povsem točno. V sferi Saturna lahko vse pomnožimo s tri, zato je *povedal pravilno besedo »Telema« v tebi neznanu obliki*. Zdaj lahko zaupaš v njegovo dobro vero in ga lahko izprašuješ bolj podrobno. Zvezde nad njegovo glavo govorijo o vplivu Binah, katere število je tri, dočim o njegovi naravi

najbolj očitno govori osrčje njegove biti: črka Jod. (Končnica AH se ne šteje, ker je to božanski sufiks, ki predstavlja najnotranjšo svetlobo in najzunanjšo svetlobo.) Ta Jod, ta iskra intenzivnega sijaja, je blede zelenkasto zlate barve, ki jo vidimo (v tem svetu) pri finih zlatih lističih na Tibetu. Ta sij postane vse močnejši, ko ga opazuješ, kar sicer ne bi počela, če bi poizvedovala po njegovih priporočilih.

Ko sta tako vzpostavila zaupanje, ga vprašaš, zakaj se ti je prikazal ravno sedaj in na tem mestu; odgovor na to vprašanje bo, seveda, tvoja izvorna zamisel, se pravi, da ti v drugačni obliki predstavi tisto »gorsko Fugo«, ki ga je tudi priklicala. Poslušáš ga pozorno, izprašáš še kaj, kar se ti zdi primerno, ter zapišeš vse nadaljnje dogajanje.

Zgornji primer je, seveda, čista domišljija, in predstavlja zelo ugoden primer. A boš zelo verjetno, in to ne le na začetku, doživela vse sorte težav in nevarnosti.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

18

VAŽNOST NAŠEGA KONVENCIONALNEGA POZDRAVLJANJA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Od časa do časa sem te opozarjal s svojo običajno neprekosljivo zgovornostjo, da nikoli ne izpuščaš predpisanih Pozdravov; a se mi zdi pravtako dobro strniti različna razmišljanja o njih rabi - in med »Pozdrave« štejem tudi »izrekanje Volje« pred obrokom jedi, nato dnevno čaščenje Sonca (*Liber CC vel Reš*) in pozdravljanje Naše Gospe Lune. Predlagam, da obravnavava obči smoter kombiniranih ritualov, ne posebnih vrtilin vsakega posebej.

Practiciranje *Libra III vel Jugorum* je dopolnilo tem navadam skupaj. Z ostrim telesnim samo-kaznovanjem, kadar mislimo, rečemo ali storimo karkoli, za kar smo se odločili, da se bomo izogibali početi, postavimo stražo pri vhodu svojega uma, ki je nared za izzivanje vsakega prišleka, in s tem si pridobimo navado stalne budnosti. Zapomni si to dobro, in ti ne bo težko dojeti to pismo.

Kadar prakticiraš Dharano, koncentracijo, imaš na razpolago veliko minut. To je gotovo in podkrepjeno naprežanje. Um se nenehno bori, da bi ubežal nadzoru. (Upam, da si si zapomnila stavke o »prekinitvah.« Če si nisi, jih tu povzemam.)

1. Trenutne telesne motnje: z Asano jih preprečimo.
2. Stvari, ki jih »imaš na umu.«
3. Sanjarjenje, in »Bolje bi bilo, če bi-?«
4. Atmosferične motnje - tj. glasovi, ki očitno izvirajo iz tujih virov.
5. Odklon od samega nadzora; in sam rezultat.

(Se spomniš vaj nekih hinduističnih šol: »Ne to, ne to!« Napram vsega, kar se naši zavesti predstavi kot Tat Sat - resničnost, resnica.)

Te moram spomniti, kako nujna postane želja po pobegu spod nadzora, in kako fantastični so izumi in opravičila uma, ki se dostikrat sprevržejo v svojevoljen upor? V Kandiju sem v besu pobegnul in navalil v Kolombo z namenom, da sam zrak pobarvam bolj rdeče od betelovega pljunka na pločniku! Toda po treh dneh jalovega iskanja potešitvenega razvrata sem se vrnil k svojim konjem, in to prepričan, da sem šel le odtočit; sprostitev me je ublažila in okrepila; znova sem se lotil discipline z podvojeno energijo, nakar mi je po tednu dni vzniknila Dhiana. (Glej *Liber 4 vel Aba*, Misticizem.)

To ti omenjam, ker gre za *normalno* navado uma, da organizira te kontra- napade in si jih tako olajša. To kar potrebuješ, je tak um, ki ti bo prej pomagal, kot pa ti nasprotoval s svojim *normalnim* funkcioniranjem.

Tu pa pridejo do izraza Pozdravi in Izrekanje-Volje in Čaščenja.

To ni pristna vaja iz koncentracije; še nisem našel izraza za to. »Bazična koncentracija« ali nemara »koncentracija v ozadju« ali »dolgoprogaška koncentracija«; to so vse zelo medli izrazi in ne preveč natančni. V bistvu gre za nekaj istega, kot je osnovnošolska izobrazba. Mi se ne trudimo neprestano »delati bolje kot poprej«; niti vsake dve minuti ne spustimo monokla, niti nismo mali odličniki, ko si malo popravimo frizuro. Gre za to, da se izurimo reagirati pravilno na vsako morebitno trenutno presenečenje. To mora postati naša »druga narava«, da nam »Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon« šine prvo na misel, ko se nam predstavi tujec, ali ko pridemo dol na zajtrk, ali kadar zaslišimo zvonjenje telefona, ali ko pride ura čaščenja, (to morajo biti površinske reakcije, kakor v primeru nagonskega vstajenja, ko vstopi v sobo dama) ali, po drugi strani, v trenutku neposredne nevarnosti, ali nenadnega spoznanja, ali ko smo v meditaciji in prodiramo v najgloblje sfere.

Ne smemo biti dogmatični v rabi teh izbranih besed. Lahko izberemo neko formulo, ki predstavlja našo lastno posebno Resnično Voljo. Podobno je Cato (ali pa je bil to Scipio?) vsak svoj govor, bodisi da je šlo za Regulacijo Rimske Kopeli ali pa zahtevo po pohodu Maremme, zaključil z besedami: »In menim, da je treba Kartagino pokončati.«

Razumeš?

Svoj um moraš naučiti, da samodejno porine misel k sami zadevi, od katere je hotel ubežati. »Da, dobil sem te, Stephen!...Toda stric

Dudley, priznaj, mar moraš vedno početi to samemu sebi? Mar nisi nikoli zaprepaden, ali v strahu, da bi lahko uničil učinek svojega pisma, ali da bi 'naredil sceno' na ulici, kadar se nenadoma ustaviš in izvedeš te nerazumljive ostaline preteklosti, ali pa preprosto pozabil vso zadevo?»

Da, sem.

Dobro, pa imam rahlo možnost opravičila? Da, imam, sicer ne preveč zadovoljivo; nikakor ne smatram za lepo navado, da silim svoje idiosinkrazije dol po ljudskih grlih, in nočem izpasti še bolj ekscentričen, kot je to potrebno. Lahko zmanjšam svoj vpliv in s tem usodno škodujem Delu, ki ga skušam izvesti.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

19

DEJANJE RESNICE

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Zdi se, da sem se prejšnjo sredo tako spozabil, da sem se zanesel na »Dejanje Resnice« v pogovoru, in nikoli nisem omenil, kako je, kadar se dogodi doma, ali zakaj bi ga sploh izvedli, ali kaj se zgodi, če ga izvedemo!

V redu, popravil bom to; k sreči gre za povsem enostavno zadevo; zelo pomembno, povsem paradoksalno in strahovito učinkovito.

Če ga analiziramo, gre za to, da predpostavimo nekaj, kar je zelo narobe, kot da je dejansko čisto v redu, da je neka srdita želja eno izvršeno dejstvo, razumna zaskrbljenost, povsem neosnovana - ter v skladu s tem delujemo.

Na primer, nahajam se na nekem odročnem kraju, odvisen od oskrbe s hrano od sla, ki pride enkrat na teden. Če en dan zamuja, je nerodno; če dva, pomeni to že težavo; če tri, resno tveganje. Ko se bliža dan, smo logično nestrpni; nemara zaradi slabega vremena, ali neke slične ovire, bo verjetno prišel kasneje. Iz enega ali drugega razloga sem nemara presegel svojo dnevno potrebo. Nič ne morem storiti, v materialnem smislu.

Razumno bi bilo, da skrijem svoje rogove in živim na minimumu, samo da preživim, *kar vključuje dnevno zmanjšanje obroka skoraj na nič*, ter upam na najboljše, pričakujoč najslabše.

Toda obstaja tudi Magijski način ravnanja. Rečeš si: tu sem, da bi izvedel to Delo v skladu s svojo resnično Voljo. Bogovi naj bi poskrbeli, da me nek nevesten sel ne more spraviti s tira. (Vendar pazi, da te slučajno ne slišijo; lahko bi to vzeli za Hybris, ali prevzetnost. To moraš narediti v Znaku Tišine, pod zaščito Harpokratesa, »Gospodarja Varstva in Zaščite«; navzeti moraš njegovo Božansko Obliko, stoječ na

dveh krokodilih.) Potem povečaš svojo porabo in istočasno postoriš še ogromno dodatnega Dela. Če izvedeš to »Dejanje Resnice« pravilno, bo tvoj sel prišel dan prej in prinesel še posebej veliko zalogo hrane.

To, naj ti takoj povem, je zelo težko izvesti, posebej sprva, ko še ne zaupamo v učinkovitost Formule; in nesramno lahko je »hliniti« to Dejanje, kakor to počnejo običajni verniki. Pretvarjati se (kakor pravijo) je tu še bolj brezplodno, kot v večini primerih, in učinki zablode pri tem so običajno katastrofalni.

Izuniti moraš svoje dejanje, kakor ti veli sam primer, vsakič; predpostavimo, da pričakuješ telegram naslednji petek, po katerem bo prenešana gotovina na tvoj osebni račun. Potrebujes 500 \$ zavoljo nekega pomembnega plačila, in niti ne veš, če ti jih bodo poslali več kot 200 \$. Kaj lahko storiš v zvezi s tem? Boš skoparila s svojimi prihranki ter s tem postala potrta in nezmožna poštene misli ali dejanja? Mogoče si prihranila dovolj, da se bo izšlo; toda ti nočeš niti penija več, kot je potrebno - ker hočeš biti moralno neoporečna!

Ne, privošči si svečan obed s šampanjcem in pohajkovanje po Bond Streetu z 8 1/2 »Hoyo de Monterey,« in zapravi 30 \$ za nek neuporaben kič. Nato bo 500 \$ naraslo na 1000 \$ in bo povrh tega denar prispel še dva dni prej!

A moraš dve stvari dobro premisliti, preden začneš:

1. Nameravano Dejanje mora biti *absurdno*; če slučajno nanese tako, da lahko svojo namero uresničiš po nekem srečnem slučaju, ne bo šlo. Na primer, brezkoristno je podpirati nekega outsiderja. Ne sme biti nobene vzročne povezave.

2. Dejanje mora biti tako, da situacijo dokončno poslabša. E.g.: predpostaviva, da se zanašaš na novo obleko, s katero boš na Sprejemu naredila hit, in si v dvomih, da bo kaj boljša od tvoje sedanje najboljše obleke, ali da bo pravočasno narejena. Tako oblečeš zvečer svojo staro obleko (mokro, seveda), prepričana, da jo boš umazala.

3. Očitno, vsi običajni pogoji za neko Magijsko Operacijo so veljavni tudi tu, kakor povsod; tvoja namera se mora skladati s tvojo Resnično Voljo, in vse to; a nekaj je posebnega pri Dejanju Resnice: njega se poslužujemo zgolj tedaj, ko nimamo na razpolago nobene druge metode. V zgoraj omenjenem primeru raziskovalca ne bi imelo nobenega haska, če bi lahko kako drugače prignali svojega sla.

Zdi se mi, da mora zgornji kratek oris zadostovati neki inteligentni in domiselni študentki, kakršna si ti; če pa ti ostane karkoli v temi, mi povej in ti bom napisal še postscriptum.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

P. S.: Zdelo se mi je, da bi ti pomagalo, če bi jaz naredil nekaj poskusov. Storil sem to. Rezultat: to je dosti bolj težavna in delikatna afera, kakor sem mislil, ko sem ti pisal to pismo. Na primer, ena sama misel »druge strune« - e.g. »če pogrešim, bolje bi bilo to narediti tako in tako« - je dovolj, da izniči celotno operacijo. Seveda, čisto sem iz vaje; toda, celo tako...

*

20

TALISMANI: NAPRSNIK: PANTAKL

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Resnično si mi ugodila, da si opustila te težko dojemljive in vzvišene stvari, s katerimi si me zaposlovala tako pogostokrat v tvojih zadnjih malenkostno ljubeznivih vprašanjih, kakršno je tole v pismu, ki sem ga sprejel to dopoldne: »Prosim, dragi Mojster, *dajte* mi nekaj namigov o tem, kako se izdelujejo Talismani (kar je isto kot Telesmata, mar ne?) / Da, 666/ in Pantakli. Uradne inštrukcije so povsem jasne, seveda; toda zdijo se mi nekako malo zastrašljive.«

Dobro, še predobro vem, kaj misliš s tem; tako bom poskušal imitirati stil tete Tabithe iz »The Flapper's Fireside.«

Predvsem pa, pozabila si na Naprsnik. Torej, kaj so te stvari, kadar jih imamo doma? To je dovolj enostavno.

Naprsnik je neke vrste Grb. On izraža značaj in moči nosilca.

Talisman je nekakšno skladišče neke posebne vrste energije, ki je potrebna za izvršitev naloge, zavoljo katere si ga tudi naredila.

Pantakl se pogostokrat zamenjuje z obema drugima; točneje rečeno, to je nek *Minutum Mundum*, »Vesolje v Malem«; to je mapa, v kateri se nahaja vse obstoječe, urejeno v Naravni Red. Obstaja poglavje v *Knjigi 4*, Drugi Del, posvečeno temu; ne morem se dokončno odločiti, ali mi sploh ugaja. V najboljšem primeru je zelo daleč od tega, da bi bil praktična inštrukcija. (Poglavje o Naprsniku je celo še slabše.)

Analogija, ne prebedasta, tem trem: Šahist, Otvoritev, in sama Igra.

Toda - boš ugovarjala - čemu bi bilo sploh bedasto? Zakaj ne bi rekli preprosto, da je Naprsnik, potrjujoč, kakor pač, Značaj in Moči nosilca, njegov dinamični portret, dočim je Pantakl, njegovo Vesolje, njegov statični portret? Zaradi *tega* pa, boš nato laskajoče vztrajala, ti Orožje Zemlje (v Tarotu) raje imenuješ Disk, poudarjajoč njegovo

stalno vrtinčasto gibanje, kot pa Pantakl ali Kovanec, kakor je bolj v navadi. Še enkrat, izredno dete našega Očeta Strelca Svetlobe in iz morja rojene Afrodite, je tvoja dobro znana pronicljivost »uganila devetdeset in devet in še eno po vrhu«, kakor pravi Browning, kadar se (tudi on!) nanaša na Tarot.

Kakor boš nemara sklepal po zgoraj povedanem, je Talisman dosti bolj omejena zamisel; ta je samo eden izmed objektov njegovega Pantakla, ena od puščic v tulcu njegovega Naprsnika. Kakor bi pričakovala, ga je tako tudi zelo enostavno izoblikovati. Vse kar ti je potrebno, je to, da »razmotriš« svojo nameravano operacijo, določiš njen planet, znamenje, element ali pod-element, ali kar pač potrebuješ za izvršitev svojega čudeža.

Kakor ti je znano, lahko dosežeš mnoge zaželene cilje z uporabo talismanov v *Velikih in Malih Ključih Kralja Solomona*; pravtako tistih od Pietra Di Abana ter iz dvomljive *Četrte Knjige* Corneliusa Agrippe.

Nikakor ne smeš uporabiti kvadratov, ki so podani v *Knjigi Svete Magije Abramelina Maga*, dokler ne dovršiš Operacije. Še več, ako je ne nameravaš izvršiti, in si pripravljena iti do konca v tej nameri, si nora, če imaš knjigo v svoji posesti. Ti kvadrati so se sposobni osvoboditi in početi stvari na svojo lastno pobudo; in to ti sploh ne bi bilo po godu.

Rajniki Philip Haseltine, genialni mladi skladatelj, je uporabil enega izmed njih, da bi povrnil svojo ženo nazaj. Lično si ga je vrezal na svojo roko. Ne vem, kako je potem nadaljeval; toda, žena je vsekakor prišla nazaj, nakar se je kmalu zatem ubil.

Nato imamo Elementarne Tabele sira Edwarda Kellyja in dr. Johna Deeja. Iz njih lahko ekstrahiraš nek kvadrat in izvedeš domala vsako zamisljivo operacijo, če razumeš vrlino različnih simbolov, ki jih oni izpoljujejo. One so dejansko razširitev Tarota. (Očitno je Tarot sam kot celota en univerzalni Pantakl - oprusti pleonazmu! Vsaka karta, posebej to velja za Adute, je en talisman; in kot celota ga lahko smatramo za Merkurijev Naprsnik. Očitno gre za Zamisel, daleč preobširno za katerokoli človeško pamet, da bi jo dojela v njeni celoti. Gre namreč za tisto »Modrost, s katero je On ustvaril svetove.«)

Odločilna prednost tega sistema ni v tem, da je njegova raznolikost tako primerna za naše potrebe, temveč v tem, da že posedujemo Invokacije, potrebne za priklic zaželenih Energij. In kar je nemara še

bolj res, one delujejo brez da bi Magik bil prisiljen mučiti se s pisanjem invokacij po svoji lastni zmožnosti. Res! To je slabost na moji strani, in to je res podlo z moje strani, da te opogumljam izmikati se najtežji poti.

Pogosto sem na hrbtno stran svojih Talismanov narisal štiri koncentrične kroge in jih pobarval, prvega (najnotranjjšega) v Vitezovi skali, drugega v Kraljčini, tretjega v Prinčevi in najzunanjšega v Princesini skali, v barvi Znamenja, Planeta ali Elementa, kateremu sem posvetil Talisman. Na to, po možnosti v »blešččih« barvah, bi potem izrisal primerna Imena in Številke.

Končno, Talisman je lahko obrobjen z napisom izbranega »verza« iz neke od Svetih Knjig, ali pa si ga izmisli Magik, da se ujema z izbranim primerom.

V Britanskem Muzeju (in domnevam še kje drugje) lahko vidiš medaljo, ki je bila skovana za komemoracijo zmage nad špansko Armado. Gre za reprodukcijo, nemara spremenjeno, Talismana, ki ga je uporabil Dee, da bi povzročil vihar, ki je razgnal sovražno špansko ladjevje.

Zelo blizu k srcu si moraš vzeti teorijo Magijske Vezi (glej *Knjigo 4*) in se prepričati, da odzvanja resnico; brez le-te bo namreč tvoj talisman še huje kot neuporaben. Bo nevaren; ustvaril si bo svoje lastne vezi s čemerkoli bo pri roki in mu bo všeč; tako se lahko znajdeš v vseh mogočih resnih težavah.

V *Magiki* lahko najdeš še obilo koristne robe. Lahko bi ti vso noč našteval vire informacij.

Nato sledi vprašanje, kako »napolniti« Talisman in kako evocirati ali invocirati dotična Bitja, in - oh! še toliko tega, za kar bi potrebovala vse življenje, zgolj da bi obvladala teorijo.

Zapomni si, pravtako, prosim, kar sem izpostavil na drugih mestih, namreč, da največji Mojstri sploh niso bili Magiki, v tehničnem smislu; uporabljali so take izume, kot so Tajne Združbe, Slogane, in pa Knjige. Če si tako lahkomiseln, da to izključuješ iz najinega diskurza, potem je to zgolj dokaz, da nisi razumela niti ene same besede tega, kar ti skušam razložiti v teh zadnjih dvestotih letih!

Naj končam z nekim slučajnim primerom ali kaj? *Equinox*, vol. III, št. 1, ima primer Pantakla Neofita, fratra O.I.V.V.I.O. Naslovna

stran izvirne (4 zvezki) izdaje *Magike*, slabe barvne reprodukcije, je Naprsnik moje lastne Magike, ali Pantakl Znanosti, prepričan sem, da nisem prepričan, kateri!

Večina mojih Talismanov, kakor tudi mojih Invokacij, so bile pesmi. Tole pismo je vsaj v enem pogledu enako *Iliadi*; ono se ne konča; se ustavi.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

21

MOJA TEORIJA ASTROLOGIJE

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Par dobro izbranih besed o Astrologiji? Madam, presrečen sem, da vam lahko obljubim: naš smoter je služenje. Odjemalci se običajno motijo: toda statistika kaže, da se ne izplača, če jim to povemo.

Zdi se že dolgo tega, kar sem ti izračunal tvoj Horoskop, ga preučil in ti ga prebral, a zelo dobro se spomnim, da si bila zaprepadena, kakor mnogi drugi, vsled preprostosti in točnosti mojega branja. Se spomniš, najprej si mi podala običajne podatke, ko sva se ustavila na čaju pri Anglersovem Počivališču. Na licu mesta sem ti izračunal Ascendent, in pripomnil »Nesmisel!« Nato sem si te pozorneje ogledal; in, po dolgem razmišljanju, zapazil, »Verjetneje si se rodila ob pol enajstih - znotraj ene ure, tako ali drugače. Ti si vztrajala na svojem; jaz sem vztrajal na svojem. Nisem hotel delati Kravala v Gostilni, odločila sva, da se boš potrudila pisati svoji materi, da ona pove, kdaj točno si bila rojena. Vrnil se je odgovor: »Nekaj minut pred enajsto. Spomnim se, ker je tvoj oče ostal pri meni, kolikor dolgo je lahko - moral je v dopoldansko službo.«

To se mi je dogodilo že velikokrat; nasprotoval sem nečemu, kar je zvenelo kot gotovo dejstvo in po preiskavi dokazal, da sem imel prav; statistika, ki sem jo izvedel, je pokazala, da sem imel prav v 109 primerih od 120, torej lahko zatrdiva vsaj dve stvari; prvo, jaz ne ugibam - to sicer ni tako pomembno; in drugo, kar je skrajno pomembno, obstaja dokončna povezanost med pojavnostjo in manirami osebe, ter Znamenjem Zodiaka, ki je vzhajal, ko je prvič vdihnila zrak v svoja pljuča.

Naj dodam, da ojačam dokaz, zmotil sem se tedaj, ko je bil za to

dober astrološki razlog. Na primer, glasoval sem za ascendent Ribi, medtem ko je šlo v resnici za Kozoroga; toda v tem primeru je bil Saturn prizadet, bivši v Raku, ob slabih aspektih Venere in Lune, odvezemajoč mu s tem njegove robate, možate, delovne kvalitete; na Ascendentu je bil tudi verjetno Jupiter, ki dodaja mnoge vrline Rib; in tako naprej.

Naj torej začnem takole! Hočeš, da ti razložim sistem - ali ne-sistem - ki ga jaz uporabljam. Jaz se ne »gibljem po misterioznih poteh, da bi izvajal Čudeže«; nič namreč ne more biti bolj preprosto. Za njegovo spočetje se moram zahvaliti Abramelinu Magu, ki je zelo prezirljivo gledal na astrologe svojega časa, ki so zelo drobnjakarsko izračunavali »planetarne ure« in ostale nesmisle. Po moje je šel predaleč, ko je trdil, da ima planet neznaten ali sploh nikakršen vpliv, ko je izpod horizonta; vendar je mislil dobro, blagoslovljen bodi! In čeprav on tega ne reče, verjamem, da jaz svoj predmet tretiram zelo podobno.

Tu je moj sistem v ampuli Številka 000.

Naredi radikalni (rojstni) horoskop: preuči ga, zapiši si aspekte in položaje planetov, se osredotoči – in odpri Magikalno Pipo!

Včasih, ko pričnem, naredim tudi »progresivni« horoskop za zadnji teden, a to pacientu ne pomaga kaj dosti pri kompenzaciji motenj vsled komplikacij. Pomembni so sedanji Tranziti planetov, kar je zelo zanesljivo, ob čemer gre za zanemariti manj pomembne aspekte. Najpomembnejše so konjunkcije.

O Astrologiji je bilo napisanih na tisoče knjig; nihče jih ne prebere v celoti, kar bi bilo tudi neumno. Neškodljivo pa je, če se poglobimo vanje toliko, da spoznamo, kako se le malo avtorjev strinja med seboj vsaj v osnovah svojih sistemov, in še manj v pomenu aspektov in položajev planetov, kakor tudi samih njihovih dignitet; da o značaju hiš sploh ne govorim.

Nekaj sistemov je povsem mazaških, ker pomešajo znanost s teozofskimi hipotezami; te zanemarimo. Vendar se tudi splošno priznane oblike Astrologije, kot sta Mundana in Horarna, nagibajo k neverodostojnosti. Vprašam, na primer, zakaj se, če Bik vlada Poljski in Irski, kar je brez dvoma res, spopadi in poboji leta 1939 in kasneje v eni, niso dogodili tudi v drugi državi. Vsa pristanišča sveta naravno padajo pod vpliv vodnih znamenj; vendar se ni zgodilo, da bi aflikcija

znaka Rib, ki je prizadela Tunis, doletela tudi ostala pristanišča, ki so pod enako vladavino.

To nas privede do prvega Velikega Preskoka v steeplechaseu celotne znanosti. Dogaja se, da na tisoče ljudi umre v istem času (ene ure ali celo minute) ob potresu, brodolomu, eksploziji, v bitki ali neki drugi obliki nasilja. Je bil mar horoskop vsake žrtve enako naznačen z možnostjo takega konca? Srečal sem se z zelo neverjetnimi primeri slučajnosti, a nikoli takih razsežnosti!

Odgovor je, verjamem, mnogoznačen. Nemara Poljski in Irski vladajo različne stopinje Bika; obstajajo veliki in mali horoskopi, tako da prvi požrejo druge, tako rekoč; tako je horoskop splavitve oz. krsta Titanika požrl horoskope žrtev njegovega brodoloma.

Nekaj takega bo gotovo res. Poplava na Kitajskem, lakota v Indiji, epidemija nekje drugje, očitno zavisijo od evidentiranih skal, ki so mnogo aktualnejše od osebnih.

Torej – glede tega sem lahko razumno prepričan – obstaja faktor ali več faktorjev, o katerih ne vemo sploh ničesar, ki delujejo na osnovne možne danosti nekega horoskopa. (Tako kakor se tudi avto s prižgano mašino ne premakne, dokler se sklopka ne prestavi.)

Zaključil bom z izjavo precej pomembnega stališča.

1. Ni mogoče zanikati predpostavke, da lahko določena »sevanja«, ali bolje, sredstva prenosa nekih posebnih oblik energije, prispejo do nas z drugih predelov solarnega sistema; dejansko lahko pokažemo povsem analogne pojave v znanstvenih odkritjih v zadnjih stotih letih. Vendar ni to nič več kot zgolj postulat.

2. Ugovori Astrologiji kot taki, naznačeni s tem, kar sem že izpostavil, skupaj s še nekaterimi, bodo zadostovali, da me bodo ljudje uvrstili med najarogantnejše dvomljivce; še posebej zaradi tega, kar sledi.

3. Dejstva v zvezi z Ascendentom so tako očitna, tako neovrgljiva in tako nerazložljiva brez predpostavke (1), tako da sem absolutno prepričan v temeljno resničnost osnovnih principov astrološke znanosti.

Dejal sem, »zaključil bom«; in to tudi mislim. Kajti zdaj ko (tako vsaj upam) v zadostni meri uvidevaš moje prepričanje, da je Astrologija

neka pristna znanost in ne en zmeden kup Pravljič Starih Gospa, boš očitno zahtevala poduk, kako se jo naučiti, da bi lahko preverila moje prepričanje v luči svojih lastnih eksperimentov.

Videti bo bolje, če to vključim v posebno pismo.

Do tedaj –

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

22

KAKO SE NAUČITI IN PRAKTICIRATI
ASTROLOGIJO

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

»Pozor, v Prežo, in po njih!« Najprej se moraš naučiti korespondence na pamet, vnazaj in počez. Dejansko se vse nahajajo v *Tabutijevi Knjigi*; toda, »če komu kaj manjka,« poglej v Liber 777.

Potem si nabavi neko knjigo o Astrologiji, starejša ko je, boljša je. Raphaelov Priročnik za Šiling bo za zdaj čisto v redu. Dobro si zapomni, kaj pravi menu o naravi planetov, o vplivu njihovih aspektov, kaj pomenijo položaji planetov, dometi hiš in tako naprej.

Vse to poveži s svojim klasičnim znanjem; značaj in kvalitete, moči in podvigi dotičnih božanstev.

Potem se nauči, kako se določi položaj nebesnih hiš. Povprečno inteligentnemu človeku to vzame največ eno uro časa. Tega se lahko naučiš iz knjige. Končno, nabavi si Baileyevo knjigo *1001 Pomemben Horoskop* ter *Še več Horoskopov*. Primerna je tudi kakšna druga zbirka horoskopov, ki se jo da nabaviti. Uporabi kaldejski kvadratni sistem, ki že na prvi pogled pokaže dogajanje v angularnih hišah, ki so ključne za ves horoskop.

Primerjaj to kar veš o lastnikih teh horoskopov iz zgodovine, s tistim kar piše o njih na podlagi aspektov (in ostalega), ki so opisani v teh knjigah.

Sestavi slične horoskope; e.g. en ducat takih, ki imajo Strelca na ascendentu, druge z Jupitrom v zenitu, in tako naprej; poišči podobnosti v življenjih dotičnih oseb.

Ne boj se kritizirati; nasprotno, izvedi svoje lastne raziskave in najdi primere, ki na videz nasprotujejo tradiciji.

Primer: Saturn na M. C. (sc. v Zenitu; op.p.), kakor pravijo,

povzroči spektakularen vzpon v nekogaršnji karieri, ki se konča z enako spektakularnim padcem. Taki primeri so Napoleon I in III, Oscar Wilde, Woodrow Wilson, Lord Northcliffe, Hitler. Preuči horoskope s tako umeščenim Saturnom, katerih lastniki so se enako povzpeli, a končali kot svetniki. Najdi vzrok za to nedoslednost!

Ko boš tako preučila (recimo) 500 horoskopov, boš postala precej kompetenten razsodnik. Najdi potem nekega prijatelja, ki ti bo predložil ali sestavil horoskope nekih zgodovinsko pomembnih osebnosti, ali takih ljudi, ki karakterno izstopajo (n.pr. morilci, športni šampioni, državniki, pošasti, človekoljubi, heretiki), ne da bi ti povedal za koga gre.

Sestavi karakter, profesijo, zgodbo, iz horoskopa. Sliši se neverjetno, toda več kot dvajsetkrat sem jih dejansko lahko uganil po imenu!

Ko boš postala veščica v tej igri – in to najzabavnejši igri – se boš lahko smatrala za kompetentnega astrologa.

Včasih boš horoskop yorkškega nadškofa pripisala Jabez Balfour ali Katarini Medičejski; ali pa boš pomešala Moody in Sankeya z Brownom in Kennedyjem: to naj ti ne vzame poguma; nemara se boš iz tega tudi kaj pomembnega naučila, konec koncev!

Verjamem, kakor tudi upam, da boš presenečena, kako hitro si se izurila v tem.

Nadalje, ves ta čas ne boš prelenarila. Tekala boš naokrog kakor brezumen zajec in poskušala uganiti ascendent vsakega svojega znanca. Poglej ga naravnost v obraz, nato s profila; in zapazi izrazite lastnosti, viseče ustnice, nazaj povlečeno brado, gomoljast nos, nizko čelo, štrleča ušesa, mozoljavost, škilast pogled, bradavice, oblika obraza (trije glavni tipi: izbočen, nežen za kardinalne znake; kvadraten in odločen za kerubične; slaboten in nedoločen za ostale); nato postavo, ali je lahkotna, krepka, masivna, mišičasta, debela, ali kakšna vse ne; skratka, po vrsti preuči vsako telesno lastnost; nato ugani ascendent in se ne pusti omajati!

To pravitako lahko prakticiraš v kavarnah, kadar si na obisku v civiliziranih deželah, in pogosto se lahko na hitro spoznaš z ljudmi, ki izgledajo še posebej zanimivi, in te ne, kakor v Angliji, sumijo takoj, da imaš kaj za bregom, ter jih pridobiš za igro. Včasih je lažje, če tega znanca že poznaš, ker sem te jaz z njim površno spoznal; in zelo

koristno je razpravljati o nenavadnih obrazih, da bi si razjasnila, zakaj se ti zdi nekdo Devica, in nekdo drug Bik.

Nekoč se mi je dogodilo nekaj sila nenavadnega; vse to sem razlagal dekletu, s katerem sem slučajno živel: se pravi, naučil sem jo imena znamenj; ni vedela nič o astrologiji, ni poznala niti enostavnih korespondenc. Čez približno en mesec pa me je že prekašala! (»Zakaj nenavadno?« nevljudno tarnaš. »Točno tako, draga moja! Vselej sem bil obupen čitalec značajev. Blagoslovi mojo dušo! Bili so časi, ko sem gojil mnogo upanja vate,« divje odvrnem.) Dojela je trik, ukano trika; bila je zmožna razbirati, ločevati, znova sestaviti, primerjati s preteklimi izkušnjami, in izoblikovati sodbo, brez da bi poznala ime svojega predmeta.

Ko boš razvila plavuti obeh delov svoje astrološke izobrazbe, se boš lahko (mislim) odpravila na morje dokaj sigurno. Odličen preizkus tvoje izurjenosti bo, če boš točno uganila tri med štirimi ljudmi v skupini dvajsetih ali nekaj takega. No, če sem bolj prizanesljiv - ali dva med tremi. Če upoštevam, da se ti lahko kdaj slučajno posreči, potem naj ti bo dovolj eden med sedmimi primeri. Kadar zgrešiš, sestavi horoskop znova, ga preuči še bolj natančno, da izveš, kaj te je zavedlo.

Omejenost pisma mi ne dovoli spuščati se v predmet globlje in izčrpnje; toda, pri moji duši, mislim, da je to, kar sem povedal, dovolj za inteligentnega in zagretega študenta. Naj ponovim, da vse, kar je vredno, pride iz izkušnje. Učenje ene stvari, ki bo dalo ključ za drugo.

Brez skrbi, dobro vem, kako težko je, po pravilu, zadevo dojeti iz napisanih inštrukcij; zato bo boljše, da se en dan vidiva in ti bom pokazal, kako se sestavi horoskop. Tudi zavoljo česa drugega, kar bi hotela prediskutirati.

Za konec, dajva staviti za šest vojaških kuponov za sladkor, da boš po dveh letih skoncentriranega dela postala boljši astrolog, kot pa sem jaz kdajkoli bil. (Zelo zvito od mene; čez dve leti bomo vsi dobili sladkor brez kupona.)

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

23

IMPROVIZIRANJE TEMPLJA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

(Tole pismo je izzval najin razgovor ob tvojem zadnjem obisku pri meni.)

Neke tvoje dnevne praktike so obredne, zato je ne bo odveč, če te oskrbim z nekaj namigi, ki ti bodo v praktično korist. V obredni Magiki bo torej prva skrb, da mora biti vse uravnovešeno in *čisto*.

Če nameravaš postaviti en pravšen Tempelj, boš našla najbolj natančne napotke o vseh podrobnostih v *Knjigi 4*, II. del. (A že leta sem videl zgolj eno kopijo!) V III. delu (*Magiki*, ki jo imaš) boš našla mnogo paberkov o tem, posebej o štirih elementarnih orožjih.

A če ti okoliščine onemogočajo postaviti Idealno Zgradbo, bo gotovo najboljše, da si ustvariš povsem zadovoljiv – in predvsem, praktičen – nadomestek.

Jaz sem bil dostikrat primoran v tako iznajdbo, ko sem potoval po tujih deželah, taboril na ledenikih in podobnih primerih. In uspelo mi je ustanoviti ga tako, da je v redu deloval. V Mehiki, na primer, sem za Krog vzel svojo spalnico, za oltar mi je služila nočna omarica, za Svetilko sem imel svečo; Orožja sem imel pomanjšana, Palico sem imel dolgo osem inč, z dragulji in steklenino sem sestavil Drevo Življenja; v sredini sem imel železno tubo z živim srebrom – zelo pravšno, gosposko in prav bedasto. Res sem bil zelenec! Pravtako, kupljeno, posrebreno Kupo; za Zrak in Zemljo sem imel vrečko iz rumene svile s cvetnimi listi vrtnice, in drugo iz zelene svile, polno soli. V divjini je bilo preprosto, logično in najučinkoviteje narediti Krog ter postaviti oltar iz kamnov. Moja gorniška lanterna je bila čudovita Svetilka. Po potrebi je odigrala dvojno vlogo: pri Zakramentu Štirih Elementov je služila tudi za Ogenj. Vendar tvoje okoliščine niso tako omejene.

Poglejva, kaj lahko naredimo z neko navadno hišo, kakršno, srečnica, poseduješ ti. Predvsem je velika prednost, če imaš poseben prostor posvečen Delu, ki se nikoli ne uporablja v nek drug namen, in kamor nikoli ne vstopi nekdo drug, razen če ni Iniciat, ki lahko vstopi zavoljo inšpekcije, ali pa zavoljo sodelovanja.

Aura se akumulira vsled redne in pravilne Rabe.

Prva pomembna stvar je čiščenje ali Odganjanje: iz prostora je treba umakniti vse, kar ni nujno potrebno za Delo.

V tej deželi je nujno gretje. Električna peč na Vzhodu ali Jugu je najboljša: da ni potrebno biti veskozi pozoren nanjo. Običajno lahko nabavimo peč, ki vsebuje sijajno simboliko. (Nazadnje sem – leta 13 e.v. – kupil popoln Ferranti pri Harrodsu. Okrogla bakrena buča z osrednjim Diskom kot virom toplote je neprekosljiva.) Stene naj bodo naravnih barv, nevtralni zelenkasti odtenek, ali siv, ali modro-siv? – in povsem gole, razen če nanje, na primerne strani neba, ne namestiš primerne designe, kot so »Stražni Stolpi« - glej *Equinox*, I, 7.

Ne pozabi, da je tvoj »Vzhod«, tvoja Kiblah, hiša Boleskine, ki je točno severno od Plymoutha. Sever boš našla po senci, ki jo navpična palica meče ob poldnevu, ali po zvezdi Severnici. Povleci kakor običajno.

Stela Razodetja je lahko točno na Severni Steni in tam je tvoj »Vzhod.«

Druga zadeva je Krog. Tla naj bodo »Zemeljsko« zelena; lahko so tudi bela ali pa črna. (Masonski tepih iz črno-belih kvadratov sploh ni napačen.) Sam Krog je prikazan v *Knjigi 4*, II. del, a ker te knjige ni možno nabaviti, me ob naslednjem tvojem obisku spomni, da ti pokažem svoj barvni diagram, ki ga lahko potem kopiraš.

To moraš potem na tleh pobarvati s pravšnimi barvami: kvadrat Keterja je na severu, tvojem »Vzhodu.«

Oltar se mora natančno ujemati s kvadratom Tifareta; najbolje se ga naredi kakor kartonsko škatlo, najboljše iz hrasta ali akacije. Lahko ga uporabiš za shranjevanje dišav in drugih potrebščin.

Višina oltarja, ki je dvojna kocka, mora ustrezati tvoji postavi, ki določa tudi velikost tvojega kroga; pravzaprav je ves aparat in furnitura geometrijska funkcija tebe same. Vse moraš dojemati v izrazih teh prikladnih formul. (Prikladnost pomeni resnično to, »kar je prikladno.«

Kako brezupno je torej ravnati se po neki samoustrojeni prikladnosti, ki je v resnici neprikladna kot se le da!

Naslednje, Svetilka. Lahko je srebrna, ali posrebrna, (predstavljač Pot Gimel) in mora viseti s stropa točno iznad sredine oltarja. Obstaja mnogo starih cerkvenih lamp, ki so povsem ustrezne. Stenj mora plavati na plutovini v olivnem olju. (Upam, da se boš znašla!) Približno naj bi bila podobna »večni Luči Rožnokrižarjev«; to *ni* slaba stran, namreč da moraš biti nanjo redno pozorna.

Zdaj pa k Orožjem!

Palica. Naj bo preprosta, ravna in tanka! Ali imaš Lesko ali Mandljevec v svojem vrtu – ali naj ga imenujem park? Če je tako, odreži (z magijskim nožem – ki ti ga lahko posodim) vejo, ravno kot se le da, okrog dve stopali dolgo. Očisti jo, zbrusi in natri z Abramelinovim Oljem, ter jo shrani v škrlatno svilo. Stalno, kakor sem napisal in tako tudi mislim, jo drgni ob izgovarjanju svoje mantre, v pravilnem ritmu. (Se spomniš, »A ka dua« je najboljša; ko me naslednjič obišeš, ti jo bom intoniral.)

Kupa. Mnogo je kelihov, ki jih lahko kupiš. Srebrna mora biti. Če je ornamentirana, potem je najbolje, če ima obliko jabolka. Videl sem primerne kupe v mnogih trgovinah.

Meč. Idealna oblika je tista na Asu Mečev v Tarotu. Rezilo mora biti ravno, ročaj pa v obliki preprostega križa. (Masonski Meč 32° ni slab.)

Disk. Naj bi bil iz čistega zlata, s tvojim lastnim Pantaklom, ki si ga sama izoblikovala po dolgem študiju, in potem nanj vgravirala. Če ti je potreben dober začasen design, poskusi Rožni Križ ali Enopotezni Heksagram.

Toliko kar zadeva Orožja! Zdaj pa k osebnim oblačilom, Halja, Naprsnik, Sandali in slično; *Knjiga Zakona* nam tu zelo olajša stvar: »Resno ti nalagam, da stopiš predme v enojni halji in pokrit z bogatim naglavnim pokrivalom.« (AL, I: 61.) Halja naj ima obliko Tau Križa; ilustracija se nahaja v *Magiki*. Ker si Stažistka, je črna ustrezna barva, z Enopoteznim Heksagramom, izvezenim ali pritrjenim na prsih. Najboljše pokrivalo je egipčanski Nemis, kakršnega ima običajno Sfinga, in ga lahko vidiš v Britanskem Muzeju ali v kakšnem Ilustriranem Hieroglifičnem tekstu. Jaz ne zaupam toliko sam sebi, da bi ti dal napotke, kako ga narediti. Lahko je iz svile, s črno-belimi

trakovi vzdolž ramen, in brez izumetničenih dodatkov.

Dobro, to bodi dovolj, da se za nekaj časa izogneš težavam; a čutim, da moram dodati par besed v opozorilo in vzpodbudo.

Pozor!
 Listen!
 Faites attention!
 Achtung!
 Khabardar karo!

Kakor hitro boš začela z resnimi pripravami svojega prostora za magijsko Delo, bo svet okrog tebe postal mnogo bolj brezumen, kot je običajno. Ne bodi presenečena, če v šestih tednih intenzivnega nakupovanja po celem Londonu ne boš našla neke preproste stvari, ki bi jo sicer nabavila v nekaj minutah. Nemara se tvoj ogenj noče prižgati, čeravno se lahko trudiš in trudiš s pomočjo petrola in fosforja, ob obilju klorata v prahu, samo da bi ti pokazal, da ne misli nič slabega! In ko se boš že odločila, da ti nekaj sploh ni potrebno, ker se tega bojda sploh ne da dobiti – recimo, šestdeset karatni diamant, ki bi tako krasno ustrezal tvojemu pokrivalu – se bo od nekod prikazal en popoln tujec in ti ponudil ravno to. Ali pa boš naletela na en niz povsem nedoumljivih ovir ali bedastih nesrečnih pripetljajev, ki bodo nasprotovali tvojemu planu: ali pa bo največja težava na tvoji poti kar naenkrat iz nerazumljivih razlogov izginila vsled »nekega najbolj čudaškega slučaja.« Ali pa ...

Skratka, očitno si zagazila v svet, kjer – no, nemara je pretirano reči, Zakon Vzroka in Učinka preneha delovati; toda, vsaj Zakon Verjetnosti se bo na videz s tabo poigral.

To pomeni, da so tvoji manevri na nek način privlekli pozornost Astralnega Nivoja: tvoji novi sosede (Jih lahko tako imenujem?) so se začeli zanimati za novega Prišleka, neki da bi te pozdravili in ti pomagali na vse načine, da se ustališ, drugi ogorčeni ali zaskrbljeni vsled motnje njihove rutine. Tu ti bodo pomagala tvoja Odganjanja in Invokacije. Seveda, s tem ne mislim na približevanje Svetiščem, ki morajo biti skrbno zastražena, temveč zgolj na spoznavanje novodošlega v ta del sveta na splošno.

Vsi ti čudeži so seveda tvoja porednost in pomenijo, da je v tvoji magični moči zazevalo nekaj majhnih razpok; ali vsaj, da je voda pricurljala tam, kjer bi moralo biti Hermetično zaprto. Vendar oh – in to je še poredneje – to je blagoslov, blaženo ugodje, da se je to zgodilo, ta slučaj, ta priložnost, ki sicer *ne* more razložiti dejstva, da tvoja nova vizija življenja niso nobene sanje, temveč del in delež Izkušnje za vselej, ki je tako resnična, kot vsaka druga izpoljitev Realnosti preko čutov, kakor je običajno za vse ljudi.

In to naju privede – sicer po dolgi poti naokrog – od tvojega namiga na tvoj obisk do vprašanja (na katerega še nisem odgovoril) v tvojem pismu.

Postavila si mi tako neizmerno in zaostreno vprašanje, ko si pisala o domnevnem nasprotju med »dušo« in »čuti«, da se mi je zdelo bolje, če počakam s komentarjem do slednjega pisma; mnogo meditiranja je bilo potrebno, da skrčim odgovor znotraj razumnih meja; celo dati mu neko obliko ni lahka stvar. Nemara gre za simptom zgodnejšega vznikanja misli jamskega človeka v razmišljanje, ki so ga povzročili drugi simptomi – zjutraj po prejšnji noči. To je – mar nisva to obdelala po običaju? – dokaz bolezni ali nelagodja, kadar se nek organ zave svojega lastnega načina gibanja. Gotovo je samo vpraševanje o Življenju dokaz neke motnje v njegovem toku, kakor tudi en majhen val priča o kamnu izpod površine reke. Močnejši je tok in večja ovira, večja je motnja na površini – na reki Bradluh sem videl osem stopal visoko!

Letargični ljudje brez divjih impulzov Volje lahko preživijo svoje življenje z volovsko apatičnostjo; zdi se nam (nekako), da besnenje vode v resnici povečuje in množi ovire; onstran neke kritične točke se valovi tepejo med seboj!

To je, kratka, tvoja lastna slika!

Zamenjala si svojo zadrego ob preskakovanju nekega štrlečega štora s samim štorom! In za to kriviš svoj lasten povsem razumski poskus premagovanja težav. Skrivnost trika v premagovanju škrbin je elastičnost; vendar si ti očitaš ravno to svojo kvaliteto!

Mi celo, kar je najslabše, dosegamo stanje, ki ga na Vzhodu najpristneje predstavlja Budizem: in na Zahodu James Thomson v »Mestu Strašne Noči«; ko hrepenimo – ali prej, *mislimo*, da hrepenimo, po »blaženem, brezgrešnem, brezmadežnem Spokoju Nirvane« (ali neki

taki neumnosti – hvala Bogu, da se spominjam Arnoldove sladkobne in poniglave fraze!) in Thomsonovem »Brezčasnem pozabljenju in božanskemu počitku.«

Vztrajam na »misliš, da hočeš,« kajti, če bi prava Ti resnično želela prav To, ti sploh nikoli ne bi obstajala! (»Toda jaz ne obstajam.« - »Vem – gremo naprej!«)

Pomisli, prosim, kako sofisticirano neprepričljive so budistične teorije o tem, kako smo se sploh znašli v tej godlji. Prvi vzrok: Nevednost. Izhod, torej, znanje. O.K., to vključuje znalca, znano – in tako dalje in še naprej, skozi vse Tri Ogromne Papirne Košare Zakona; po analizi se izkaže to za nesmisel, nališpan tako, da je videti kot mišljenje. In ni nobene pristne razlage izvora Volje do obstajanja.

Kako drugačno, kako preprosto, kako samorazvidno je učenje *Knjige Zakona!*

Obstaja ogromno odlomkov na to temo v mojih spisih: pozabiva jih in se drživa Teksta!

Pogl. I, v. 26:

... moja ekstaza, zavest o kontinuiteti bivanja, vseprisotnost mojega telesa.

V. 30:

To je stvarjenje sveta, da je bolečina delitve kot nič, in radost stopitve vse.

(Obstaja kabalistični notranji pomen v tem besedilu; »bolečina,« na primer, Ο ΑΛΓΟΣ, je XVII x 22, kar pomeni »izraz Zvezdne Ljubezni,« in tako naprej: vse preveč komplicirano za ta čas in prostor!)

V. 32:

In radosti moje ljubezni (i.e. spolnitev vseh možnih izkušenj) vas bodo odrešile vsake bolečine.

V. 58:

Jaz dajem nepredstavljive radosti na zemlji; gotovost, ne upanja, za časa življenja, ob Smrti; neizrekljiv mir, počitek, ekstazo.

Pogl. II, v. 9:

Zapomnite si vsi, da je bivanje čista radost; da so vse žalosti zgolj sence; one minevajo & se končajo; a nekaj je, kar preostane.

(Nadaljevanje je smešno! Verza 10 in 11 se glasita:)

O prerok! Slabe volje si, ko se privajaš na tole pisanje. Vidim te, kako sovražiš roko in pero; a jaz sem močnejši.

(Tedaj sem bil nepopustljiv Budist, razpošiljajoč novoletno čestitko »želim vam hitro preminitev bivanja!« In to kot mladenič s celim svetom pred svojimi stopali. Hodil sem le, da bi pokazal ...)

Vv. 19, 20:

Je Bog, da bi prebival v psu? Ne; temveč le najvišji so od nas. Lepota in moč, poskočni smeh in slastno koprnenje, sila in ogenj, so od nas.

To poglavje se vedno znova vrne na to temo, v eni obliki ali drugi.

Kar je v resnici bolj važno, je skrita, neizražena duša Knjige; način, kako preskoči v divjo povodenj rapsodije na bilokateri izgovor ali na noben izgovor.

To je gotovo bolj prepričljivo od neke puste teze, ki se trudi in sitnari z »dokazom« (!) da »je Bog dober,« ki z vsako sentenco zaškriplje tvoje kostne sklepe in prste!

Vendar samo zato ker razglašam učenje radosti v jeziku radosti, ljudje – okorne kamele – pravijo, da nisem »resen.«

Vendar *sem* našel užitek v vpreganju krilatih konj Sonca za plug Razuma, podrobno prikazavši vrednost tega učenja. Zadovoljil sem svoj občutek za ritem in skladnost v razlaganju, da mora vsako izkustvo, kakršnekoli vrste, po nujnosti biti pridobitev imenitnosti, prijema, razumevanja ter vedno naraščajoče radosti, kakor zapletenost in enostavnost sledita ena drugi v vrhunski sistoli in diastoli, strofi in antistrofi, ki skupaj odpevata zvezdam Noči in Jutra!

Seveda je enostavno in prava malenkost razbiti to na koščke z »lunatično logiko«,« rekoč: »Torej je zobobol pravtako ugoden kakor

jagodni kolač.« Tu te lahko napotim na *Osem Lekcij o Jogi*. Nobeden od uporabljenih izrazov ni bil, in ne more biti, preveden. Vse moje postavke ne prispevajo kaj več kot le tautologijo: A je A. Lahko celo navedeš samo *Knjigo Zakona*: »Torej kletev naj velja Zato-ker in njemu podobnim! ... Dovolj o Zato-ker! Naj bo usojen psu!« (AL, II: 28-33) Vse to zaudarja po Ignoratio Elenchi (v logiki 'zamena teze' vsled samorazvidnosti; op.p.), ali po nečem pravtako bolečem: neke vrste pogrešek, »pomešanje nivojev«, samovoljno nerazumevanje bistva argumenta. (Vsi magiki, mimogrede, morajo biti dobro podkovani v Formalni Logiki.)

Nikoli ne pozabi, vsaj to, kako preprosto je narediti manjakov čarobni napoj iz katerekoli trditve, pa naj bo še tako očitna zdravemu razumu.

Vse zgoraj povedano, torej: - Budizem ovržen. Vendar gre za neko možnost in potemtakem eno faceto Resnice. »Ostalo« je neka ideja: tako je nepremičnost eno od stanj gibanja. Določeno stanje duha je (domala po definiciji) »večno«, vendar se prav zagotovo prične in konča.

In tako na veke – bojim se, da bi bilo malenkostno, pleonastično (in oh! še nekaj drugih ljubko dolgih pridevnikov!) poskušati obvarovati te pred temi hidroglavimi in mnogostranskimi minami; polotiti se jih moraš sama, ko se pojavijo, in opraviti z njimi najboljše, kakor znaš; in se zavedati, da je mnogokrat nemogoče reči, kdo si ti in kdo opičja sestavljanka, in kdo je zmagal. (»Vsakdo je zmagovalec: zato si vsakdo zasluži nagrado« se krasno ujema.) In sploh ni važno, kdo je na vrsti za *haricots verts sautes*; kajti zaključek mora vedno biti Dvom (poglej ponovno zverinsko *Knjigo Laži* – obstaja sijajno poglavje o tem) in praktični poduk je ta: ta nasprotja se ne pojavijo (ali niso važna) v Nešamah (Binah, Supernalno Razumevanje v Kabali; op.p.).

In če te zgornje opazke opogumijo, da razglasiš: »Nemara mi malo pijače ne bo škodilo«, potem bom imel občutek, da sem zaslužen za domovino!

Kajti – glej *Liber Alef*, po Rabelaisu – Beseda Poslednjega Oraklja je TRINC.

Ta tvoja tožba je odveč – pravzaprav lepotičenje – skupaj z izpovedjo Ambicije ter razmišljanjem, kaj moraš pustiti za svoje naslednje življenje. Dobro! Vendar vse to pokriva tvoj splošni program. Primerno je asimilirati te ideje z osnovnim ustrojem tvojega uma: »Mogoče bi bilo bolje pustiti 'Življenje in prepričanje Battling Billa, Ballarat Bruiserja' za eno od naslednjih inkarnacij, recimo šesto.« - Mogoče pa si to že usvojila.

Ne, še bolje bo, da se osredotočiš na Naslednji Korak! Konec koncev je samo eden možen, mar ne? In brez pohlepa po rezultatu, prosim!

Ostalo bom pustil za naslednje pismo.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

P.S. »Naslednje pismo,« saj res, potekajo eden v drugega, kot le kaj; bolje je tako, kajti Življenje je prav takšno. In imava zelo slabega editorja, da jih bo razvrstil.

*

24

NEKROMANTIJA IN SPIRITIZEM

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Zares, sramujem se te! Da mi pišeš tako ignorantsko, da bi te poučil o nekromantiji, ko imaš pred nosom vrhunsko klasiko – Levijevo XIII. poglavje iz njegove knjige *Dogme et Rituel de la haute Magie!*

Kakšna sublimnost v pristopu! Kakšna izvirnost »ogledovanja«! S kakšno izvrstno tehniko izvede svoj ojačani zanos! In, končno, kako natančno pravično presodi in povzame svojo slavno Evokacijo Apolonija iz Tiane!

Zdaj pa primerjaj ta večji trud, pravšnost vsake podrobnosti, resnost in motrenje smotra – pravim, postavi nasproti modernim spiritistom, njihovi umazaniji, njihovi primestni zakotnosti njihovih vlažnih sob, kjer smrdi po postani hrani, polnih ponigliavih tiskovin in revij, majavega in cenenega pohištva, kjer priklicujejo kogarkoli zahtevanega, od Jezusa Krista do kraljice Viktorije, vse na vrat na nos!

Fej! Vrniva se na čisti zrak, in analizirajva Levijev eksperiment: upošteva je principe, ki sem jih izpostavil v svojih drugih pismih o Smrti in Reinkarnaciji, verjamem, da lahko preprosto razloživa njegov delni neuspeh v evokaciji Apolonija. Bolje bo, če jo prebereš še enkrat ali dvakrat, da ti bo stvar jasna.

Bodi pozorna na skrajno skrbnost, s katero je Levi vzpostavil primerno Magijsko Vez z antičnim Mojstrom. Gorje! To je bil primer gradnje z opekami brez slame; pri sebi ni imel nobenega vitalnega predmeta, ki bi bil intimno povezan z Apolonijem. Neka »relikvija« bi bila v veliko pomoč, posebej če bi bila posebno posvečena in ponovno posvečena skozi stoletja vsled pobožnega ljudskega čaščenja. To, slučajno, je velika prednost, ki si jo lahko dostikrat pridobimo, če hočemo invocirati Bogove; njihove podobe, stalno oboževane, hranjene vsled nenehnega žrtvovanja, služijo kot prejemniki Prane, ki jo vanje

usmerjajo tisoči oboževalcev. Taki idoli so dejansko že posvečeni talismani; in njih posedovanje ter vsakodnevna raba predstavljata že dve tretjini opravljenega posla.

Apolonij bi ne mogel biti bolj lomljiv subjekt, ki si ga je Levi lahko izbral. Vse karte so bile proti njemu.

Čemu? Naj te spomnim na sublimnost njegovega genija in na obsežnost njegovih dosežkov. Apolonij je pravgotovo vzpostavil najtesnejše vezi med svojim Ruahom in njegovo Supernalno triado, kar mu je omogočilo poiskati novo inkarnacijo nekje drugje. Ves preostali Ruah, ki je ostal lebdeč nekje v Akaši, je ostal brezvreden, resnični Klifot ali »Olupki Mrtveca« - ravno tisti del njega, ki se ga je sam hotel ob smrti iznebiti. Torej, kaj naj bi Levi s tem počel? Četudi bi bilo v tem kaj koristnega materiala, bi tekom stoletij postal brez vsake vrednosti, ker je izgubil vezo z Modrečevo realnostjo. Ali pa si ga je prisvojila kakšna blodeča Entiteta, povsem verjetno kakšen zlohoten demon.

S Qlifot – Olupki Mrtveca – so obsedeni Duhovi! In tu sva spet nazaj v kužnem okolju Walhama Greena, v zatohli atmosferi zatohlega »medija« pri bedni seansi. »Glej, a nikar ne govori z njimi!« kakor je Vergil posvaril Danteja.

Torej poglejva.

Ne! Najprej si čestitajva, da je ta predmet Nekromantije tako sijajno dokumentiran. Kar se tiče prave Umetnosti, nimava le Elifasa Levija, temveč tudi skrajno preprosto poročilo v Starem Testamentu, s strani endorske Čarovnice, ki je prerokovala ob prikazni Samuela kralju Saulu. Ne smeva zanemariti tudi tretjega klasičnega primera: ne vem več točno, kje sem ga prebral; kar je tako sijajno opisal Walter Duranty v *Pišem kakor Želim*; in kar lahko z velikim veseljem tule navedem dobesedno.

To je bila zgodba o nekem boljševisku, ki se je pogovarjal s truplom. Sam mi je to povedal, in to zelo prepričljivo, čeravno boljševiski ne verjamejo ne v Nebesa, ne v Pekel, niti v neko zagrobno Življenje. Ob izbruhu vojne je v Petersburgu delal nek »podzemni« revolucionarni posel, a ga je ujela policija ter izgnala v daljno Sibirijo. Sredi druge zime vojne je pobegnil iz zaporskega taborišča in prispel v neko eskimsko vas, kjer so mu dali zavetje do spomladi. Živel je, je rekel, v živalskih pogojih, in edini, s katerim se je

lahko pogovarjal, je bil Šaman, ali zdravitelj, ki je znal malo rusko. Šaman se mu je nekoč pohvalil, da lahko prerokuje prihodnost, kar se je mojemu boljševisškemu prijatelju zdelo smešno in nesmiselno. Naslednji dan ga je Šaman peljal v neko votlino pri vznožju nekega hriba, kjer se je nahajal en velik prozoren blok ledu, ki je vseboval eno golo moško telo – belca, ne domačina – okrog tridesetih let in brez kakršnekoli rane. Njegova glava, ki je bila čisto obrita, pa je molela ven iz ledu; zaprtih oči in evropskih potez. Šaman je nato prižgal ogenj in zažgal nekaj listja, vrgel vanj nek prašek in mrmral inkantacije, in dim je zelo močno dišal. Po rusko je rekel boljševisku: »Vprašaj, kar hočeš vedeti.« Boljševik je povedal po nemško, ker je mislil, da Šaman ne zna nemško, a bil je enako prepričan, da je videl ustnice trupla, kako se premikajo in prišel je odgovor, jasen, v nemščini. Vprašal je, kaj se bo zgodilo z Rusijo in kaj se bo zgodilo z njim. Z ustnic je razbral jasen odgovor, da bo Rusija v vojni poražena in da se bo zgodila revolucija; Carja bodo ulovili in ubili tik pred osvoboditvijo; on, boljševik, se bo boril v revoluciji in ne bo doživel hudega; kasneje bo sicer ranjen v neki tuji vojni, a se bo pozdravil in še dolgo živel.

Boljševik ni zares verjel, kar je doživel, čeprav je bil siguren, da je videl, kar si je razlagal s hipnotizmom ali autosugestijo ali nečim takim; a bilo je res, je rekel, da je preživel Revolucijo in državljansko vojno brez praske, a je bil ranjen v poljski vojni, ko je rdeča armada znova zavzela Kijev.

Pravtako sva lahko kar se da srečna, da posedujemo, domala iznad srčne nade, poročilo o spiritizmu od Roberta Browninga, *Gospod Sludge Medij*. Vidiš, da pišem »Spiritizem«, ne »Spiritualizem«. Slednja raba bi bila v tej zvezi gola ignoranca; ta označuje en sistem filozofije, ki je cvetela (bolj ali manj) v Srednjem Veku – prečitaj svojega Erdmana, če želiš ogabne podrobnosti. A čemu bi jih potrebovala?

Model za gospoda Sludgea je bil David Dunbar? (Douglas) Home, v resnici prav ugledna persona, na svoj način, in mu je uspelo prevarati nekatere precej učene in modrokrvne ljudi. Osebnostno verjamem, da je bil pristen in izviren, zadobivši resnične učinke vsled pakta z elementali, demoni, ali kaj ne; kajti ko je bil v Parizu, naj bi se srečal z Elifasom Levijem, a »se je odrekel neenakopravnemu spopadu in je pobegnil v grozi s tistega prekletega mesta.«

A kar je osuplo Browninga, je to, da je dodal svoji zbirki »Obrutih

Bedakov« tudi Elizabetho Barret, in kjer je bil R.B., tam ni bilo prostora za nikogar drugega – kakor v primeru Allaha!

R.B. je bil v skladu s tem prezirljiv, kot je le mogel biti, in to zelo. Ni pošteno vse medije enačiti z gospodom Sludgejem; mnogi namreč lahko zelo iskreno potrdijo in presežejo neke Sludgeove apologije. Čemu bi bil medij imun na samo-prevaro, ki jo spodbuja Fantazma Želje? Dočim se nahaja izven norišnice mnogo ljudi, ki se pogovarjajo z gospodično Simpson in generali de Gaulleom, Francom, Allenbyjem, Montgomeryjem in še kom iz »stoletij« Nostradamusa, bi bili neumni, če bi vse jemali za zavestno prevaro.

Ne, nikakor ne gre vselej za prevaro. Vendar v vseh seansah »raziskovalci« sploh ne podvzamejo nobenih magikalnih previdnosti – proti, recimo, poosebitvam Iofiela s strani Hismaela, ali Venerinih Golobov s strani A'arab Zarega. Vse kar poskušajo, posebej pri »demonstracijah« in »materializacijah«, je to, da pazijo, zelo natančno in vestno ter (po pravilu) povsem neuspešno, na prevare običajnih konjuratorjev. Ne pričakujejo nobene pristne manifestacije iz »Sveta Duhov«; in to dejstvo nam pojasni njihovo pravo nezavedno držo.

In tisti mediji, ki posedujejo neko magikalno sposobnost, domala vedno prihajajo iz najnevednejših vrst in slojev – Kelti so izjema tega pravila – in nimajo nobenega znanja o tehniki posla. Še slabše, običajno so takega tipa, ki uživa v tajnih umazanih nagibih in tako v svoj magijski krog naravno privlačijo klifotične entitete. Zato se sleparji, najnižje elementalne vrste v najboljšem primeru, prikažejo in oživijo odpadke Ruaha nedavno pokojnih, ter izvajajo osupljive poosebitve. Prazni olupki zažarijo s peklenkim ognjem. Pravtako, seveda, posrkajo vitalnost prisotnih in od samega medija.

V celoti je to najbolj strupena izvedba. In kaj pridobijo iz vsega tega? Tudi kadar so duhovi pravi »Duhovi«, oni zgolj napolnijo glave prisotnih z obiljem odpadnih laži.

Zakon Verjetnosti pa nam ob vsem tem zatrjuje, da obstajajo občasne izjeme.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

25

FASCINACIJE, NEVIDNOST, LEVITACIJA, TRANSMUTACIJA,
ČASOVNI VOZLI

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Gorje mi! Bog mi pomagaj! Svet je resnično na glavo obrnjen, če mene sprašuješ o skrivnostih Fascinacije! Vse skupaj je ena zmešnjava in pa Temurah Taš raq!

Toliko v razkazovanje Dvornih Manir iz Stare Vojne; brez veze, mi dejansko zelo dobro izvajamo fascinacije, brez da bi se zavedali v čem je trik. Pravzaprav je to slučaj pri devetindevetdesetih primerih med stotimi.

Poleg tega, površno sem prebral tvoje pismo; spregledal sem frazo, v kateri si povedala, da uporabljaš izraz v smislu, kakor je to Levi počel; i.e. za pokritje vseh tistih vrst »čudežev«, ki zavisijo od zmotenja pozornosti, ali sicer tega kar tvori čudežnika – iznašel sem nek koristnejši izraz, mar ne?

Torej poglejva, za kakšno vrsto čudežev gre.

Za začetek, dvomim, da sploh lahko. Mnogi taki taumaturgični pojavi vsebujejo elemente privida, v večji ali manjši stopnji; če je ob tem sam um čudežnika v celoti odgovoren, potem se mi zdi, da ves posel postane zgolj en konjuracijski trik.

Moj slovar ta glagol (sc. fascinirati; op.p.) definira takole: »šarmirati, začarati; delovati pod vplivom nekega neustavljivega vpliva; zaslužniti, silovito ali neustavljivo razburiti in zapeljati.«

Samostalnik je pa še bolj tehnično magikalen: »dejanje ali sila fascinacije ali rotenja, pogosto nekomu v škodo; misteriozno, neustavljivo, zavajajoče vplivanje.« (Osebno sem vedno to uporabljal, ali dojemal kot, dosti manj resno: »atraktivno«, ali težka kaj več.)

Skeat, presenetljivo, ne pove skoraj nič: »začarati« ter »iz latinščine, *fascinum*, urok.«

Da, presenetljivo; kajti beseda je ena od mnogih, ki pomenijo Phallus. Gre za to, da je v vzburjanju in zavajanju vsebovan seksualni element, ki povzdigne stvar iznad golega »ugodja.«

Po moje gre za neko vsebovano kvaliteto, ki je sorodna tisti povsem iracionalni kvazimagnetični sili, ki je bila odgovorna ne le za neštete osebne tragedije – in komedije - temveč tudi za propade celih dinastij ter razsula celih Imperijev.

Za »Krista«, poročajo, da je rekel: »Če bi se dvignil nad zemljo, bi vse ljudi povlekel k sebi.« Če si razloživa v luči Križa kot faličnega emblema – kako strašen preblisk!

Primerjaj *AL*, II: 26:

»Jaz sem skrita Kača, zvita za naskok; v mojem uvijanju je radost. Če dvignem glavo, sem eno z mojo Nuit. Če sklonim glavo in brizgnem strup, potem je to radost zemlje, in sva jaz in zemlja eno.«

Ta verz je globok, hudičevo globok; in nabit z misteriji Fascinacije. Brskaj po njem, draga sestra! Brskaj s svojo kabalistično žlico; in ne krivi mene, če ne boš v prvi mah izruvala Mandragore!

Jaz pravgotovo ne bom tu ničesar dodal. Da, pravzares, nič ni bilo nikoli tako strogo prepovedano, kot je debata o predmetu, kot je ta! Poglej! Kako nadaljuje: »Obstaja velika nevarnost v meni; kajti kdor ne bo razumel teh run, bo naredil veliko napako. Padel bo v brezno, imenovano Zato-ker, in tam propadel s psi Razuma.« (v 27) Brezno je, seveda, Abyssos: glej *Vizija in Glas*, 10. Aetir. Zelo lepljivo – ali bolje, zagatno! se zgodi; zatorej pazi, Sokole!

K stvari! Fascinacija. Ne! Nevidnost, je očitno zelo cenen S.A. (sex-appeal; op.p.). Gre za neko pomembno podzavestno afero; ta mnogokrat premaga odkrito prisutnost in odbojnost; in se nikdar ne poziva na razum. Poruši vsak čut za vrednosti. Običajno ima skrivnosten izvor. Njegova najmanj iracionalna baza je čut za voh. Če me spomin ne vara, je bil grof de St. Germain, ki je Luizi de la Valliere svetoval, naj svoj izvrstno okrašen robček da na svoje sedlo, ter po jutranji ježi nekako naredi tako, da bo z njim, pod neko pretvezo pač, obrisala čelo kralju. Trajalo je leta, da se je opomogel! To je dobro znana zgodba, in ta načrt so zelo uspešno uporabile mnoge ženske. A bodi previdna, da

ne boš pretiravala, kajti če bo izvor dišave prepoznan, bo zavest vzela nase odgovornost in rezultat bo antipatija.

Pred mnogimi leti sem sestavil dišavo po istih principih, ki sem jo nameraval tržiti pod znamko »Sex-appeal Extract«. Preizkusili smo ga s pomočjo neke plemenite Markize, ki je imela nato mnoge peripetije – smejala se bo, ko bo to brala!

A obstajajo še drugi čuti: *l'amour de l'oreille*, se ne nanaša samo na Othellov način zavajanja Desdemone, temveč na fino tresenje glasu ...

Da, da, praviš nestrpno, toda v vsem tem ni nobenega čudeža, v običajnem pomenu besede.

Res, a čemu za hudiča potrebuješ mene, v kolikor dobiš to, kar potrebuješ? Domnevam, da si le malo otročja! Ne? Ali pa mi vsaj dajеш vedeti, da si znaš sama dovolj dobro razložiti zadevo? Dobro, že prav. Greva naprej; k Levitaciji, za spremembo?

Ta moč – če sploh gre za neko moč – je vsekakor zelo nenavadna. Bolj neposredno se veže na magnetizem kot katerakoli druga. Prvo, na kar pomislimo, kadar rečemo »magnet«, je pobiranje železnih opilkov v otroštvu.

Starost pred iskrenostjo! Naj najprej spregovori oče Poulain S. J.! On je primoran priznati ta pojav, ker ga tudi Cerkev priznava. Toda natanko ista poročila o levitaciji poganov in heretikov morajo biti, v skladu z njim, pa laži, ali pa Delo Hudiča. Kar se pa metode tiče, »Bog uporabi angele, da dvignejo svetnika, da bi ne moral posredovati sam.« Leni stari župljan!

Zdaj pa ena prha zdravega razuma. Hata-joga je povsem jasna in preprosta, celo logična, v odnosu do levitacije. Metoda je gola Pranajama. Ti nisem nekoč govoril o štirih stadijih uspeha? Znojenje – zelo posebne vrste. Šukšma-khumbakam: automatična rigidnost. Človek otrdi kakor pes pod leidenskim zvonom, v katerega napumpamo ogljikov dioksid (je to?). Bučari-siddhi, »žabje poskakovanje naokrog.« Lebdenje, brez da bi bila Asana porušena, nad tlemi, podobno koščkom papirja ali suhemu listju, kadar spod vrat zapiha. Če smo povsem uravnoreženi, nas ne more prevrniti, tako da se dvignemo naravnost gor. In tu sva!

Osebnost, Bučari-siddhi sem dosegel mnogokrat; a nikoli nisem opazil stadija št. 4. Nekajkrat so me drugi videli levitirati, čeravno ne višje od stopala ali nekaj takega. Tu je najboljše poročilo (Sestre

Virakam; op.p.) o takem incidentu, ki mi je neposredno na razpologo.

Blizu polnoči. Tedaj sva nehala z narekom. Fra.P. mi reče: »Oh, ko bi le lahko narekoval knjigo, kakršna je Tao Teh King!« Nato je zaprl oči, kakor bi meditiral. Ravno prej sem opazila spremembo na njegovem obrazu, zelo nenavadno, kakor bi ne bil več ista oseba; pravzaprav je v desetih minutah, ko sva se pogovarjala, bilo videti, kakor bi bil več oseb. Posebej sem opazila njegove zenice, ki so se tako razširile, da je bilo videti, kakor bi imel celo oko črno. (Tako sem trepetala in imela tako drgetav občutek v notranjosti, preprosto ob misli na prejšnjo noč, da nisem mogla oblikovati črk.) Nato se je čisto počasi vsa soba napolnila z gosto rumeno svetlobo (temno zlato, a ne svetlečo. Mislim, ne motno, a nežno.) Fra.P. je izgledal kot nekdo, ki ga nikoli nisem videla, a sem ga dobro poznala – njegov obraz, obleka in vse je bilo iste rumene barve. Bila sem tako zmedena, da sem pogledala pod strop, da bi videla od kod prihaja svetloba, a sem videla le sveče. Nato se je stol, na katerem je sedel, začel dvigovati; bil je videti kot en prestol, on pa je bil videti kakor mrtev ali speč; a gotovo ni bil več Fra.P. Ustrašila sem se in skušala dojeti, tako da sem pogledala naokrog po sobi; ko sem pogledala spet nazaj, je bil stol dvignjen in on je bil še vedno isti. Spoznala sem, da sem ostala sama; mislila sem, da je umrl ali odšel – ali nekaj podobno strašnega – izgubila sem zavest.

Ta diskurz je tako ostal nedokončan; a je treba le dodati, da je zmožnost izvleči tak spiritualni med iz teh nič kaj obetavnih cvetlic znamenje adepta, ki je izpopolnil svojo Magijsko Kupo. Ta metoda kabalistične eksegeze je eden najboljših načinov povišanja razuma v višjo zavest. Očitno se je to pričelo v trenutku, ko je Fra. P. postal popolnoma osredotočen in vznesen.

Toda to nima nobene veze s kakršnokoli Pranajamo. Zdi se, da gre za ekstatično osredotočenost, ki si je izbrala to obliko izraza, namesto da bi privedla do Samadhija – čeprav se ta tudi pojavi v nekaterih takih primerih.

Mimogrede, tu je povsem izčrpno poročilo o celi stvari; spomnil sem se – nahaja se v moji Autohagiografiji.

Pranajama povzroči, prvič, neko posebno vrsto znojenja; drugič, neko avtomatsko otrdelost mišic; in tretjič, zelo nenavaden pojav, ko telo, še vedno rigidno, malo poskoči v različne smeri. Zdi se, kakor da se dvignemo,

nemara eno ped iznad tal in se rahlo premestimo malo stran.

Videl sem zelo izrazit primer v Kandyju. Ko je Allan meditiral, je bila moja dolžnost, da mu čisto na tiho prinesem obrok hrane od časa do časa v sobo poleg tiste, v kateri je delal. Nekega dne ni vzel dveh zaporednih obrokov in sem se namenil pogledati v njegovo delovno sobo, da bi videl, če je vse v redu z njim. Naj povem, da sem videl samo dve Evropejki in tri Evropejce, ki so lahko sedeli v položaju, imenovanem Padmasana, v katerem je običajno upodobljen Buda. Med njimi je bil tudi Allan. Tako dobro je znal zavozlati svoje noge, da se je lahko gugal naprej in nazaj, z rokami stoječ na tleh. No, ko sem pogledal v njegovo sobo, sem videl, da ne sedi na svoji deki sredi sobe, temveč v najoddaljenejšem kotu, približno tri metre stran, če vedno v svoji asani, počivajoč na glavi in desnem ramenu, točno obrnjen. Obrnil sem ga v pravilni položaj in on se je zbudil iz transa. Sploh se ni zavedal, da bi se kaj nenavadnega zgodilo. A očitno ga je skrivnostna sila, ki jo je general s Pranajamo, premaknila tja.

Nobenega dvoma ni o tem pojavu; je povsem običajen. Toda Jogiji trdijo, da je postransko gibanje posledica neuravnoteženosti, in da bi se, če smo popolnoma spiritualno uravnovešeni, dvignili v povsem ravni črti navzgor v zrak. Nikoli nisem videl nobenega primera levitacije in ne morem zagotovo reči, da se je pripetila meni, čeravno so me drugi videli nekajkrat, kako se dvigujem v zrak. Za prve tri pojave lahko najdem preprosto fiziološko razlago. Vendar si ne znam zamisliti teorije, kako lahko s prakso premagamo silo gravitacije, in sem toliko nepopoljšljiv, da ostajam skeptičen glede pojava levitacije. Vendar, konec koncev, tudi zvezde lebdiyo v prostoru. Ne obstaja noben a priori razlog, zakaj bi sile, ki jim preprečujejo, da bi se zaletete ena v drugo, ne mogle priti na delo tudi v primeru zemlje in telesa.

Allanov primer je najboljši dokaz, kar jih imam na razpolago. On ni mogel priti tja, kamor je, s poskakovanjem, in tudi ni prispel v ta položaj namenoma, torej je moral levitirati, izgubiti ravnovesje in se obrniti naokrog. V vsakem primeru ni v tem nobenega sledu o kakšni fascinaciji, kakor v primeru opažanja Sestre Virakam.

O nevidnosti, zdaj? O tem imam toliko izkušenj, da bi samo oris daleč presegel meje tega pisma. V Mehiki sem dosegel to sposobnost na obreden način. Trudil sem se obupno silovito. Dosegel sem točko,

ko se mi je podoba v ogledalu zamedla, kakor v zgodnjih filmih. Če bi se še bolj trudil, bi nemara uspel v celoti. A nisem vztrajal, ker sem dojel, kako lahko to izvedem s fascinacijo. (Tu sva torej, končno!)

V grobem, način, kako to izvedemo, je naslednji: če se skoncentriramo do točke, ko je to kar mislimo edina realnost v veselju, ko izgubimo zavest, kdo in kje smo in kaj počnemo, se zdi, da je nezavedno na nek način nalezljivo. Ljudje okoli nas pač ne vidijo nikogar.

Na Siciliji, nekoč, se mi je to dogajalo skoraj vsak dan. Na poti v zaliv na kopanje – tako krasnega prostora svoje vrste nisem videl nikoli nikjer drugje – ko smo hodili preko hriba, kjer ni bilo nobenega kritja, niti za zajca, so me ostali izgubili z vida, pogledujoč naokrog, kje da sem, a me niso opazili, čeprav sem hodil sredi njih. Sprva zaprepaneni, a kasneje so se navadili, rekoč: »Spet je postal neviden.«

Enega incidenta se zelo živo spominjam; s starim prijateljem sva sedela ob ognju, eden nasproti drugemu, in kadila svoji pipi. Nenadoma me je izgubil z vida in zavpil ves preplašen. Jaz pa sem rekel: »Kaj je narobe?« In to je prekinilo urok; tam sem bil, prisoten in v redu.

Sem te slišal mrmrati »Transmutacija? Volkodlaki? Zlati sokoli?« Čisto mogoče; čas je, da se dotakneva tudi tega.

V primeru nekaterih vrst živali se pojavi, ako ima izročilo kaj teže, neka nenavadna kvaliteta – simpatije? Dvomim, da je to prava beseda, a ne poznam boljše – ki jim omogoča, da včasih navzamejo človeško obliko. Št. 1 – in ostalo so tudi prediva – je poroštvo. Obstaja ogromen literarni opus na to temo. Potem so tu volkovi, hijene, veliki lovski psi; včasih tudi leopardi. Pripovedke o mačkah in kačah so običajno po drugi poti naokrog pripeljane zgodbe; gre za človeka (skoraj vedno žensko), ki vsled čarovništva navzame te oblike. A so v starem Egiptu vse to jemali dobesedno. Papirusi so polni formul za izvajanje takih transmutacij. Toda po moje gre zgolj v glavnem za pripovedke, ki naj bi duhu mrtvega nudile sprostitev; smukne iz svojega sarkofaga, da bi pobarval vse mesto z vsemi mavričnimi barvami v eni ali drugi živalski obliki.

Edino izkušnjo take vrste sem imel, ko sem bival na Pacifiku, v glavnem v Honoluluju ali na Japonskem. Vežbal sem Astralno projekcijo, ob čemer mi je pomagala sestra iz Reda, ki je tedaj živela v Hong Kongu. Jaz naj bi jo obiskoval in znak popolnega uspeha naj bi

bilo to, da bi prevrnil vazo z njene nočne omarice. Določila sva dneve in ure – ob majhni nerodnosti, ker je moja časovna razdalja napram njeni postajala nenehno vse krajša – kdaj naj bi jo obiskal. Zadobila sva nekaj sijajnih rezultatov; najini ločeni poročili o dogodkih sta se zelo točno ujemali; a vaza je ostala nedotaknjena.

Ne gre za eno od mojih slavnih digresij. Spoznal sem, da je operacija postala dosti enostavnejša, če sem sprva navzel obliko zatega sokola in povrnil svojo lastno, ko sem pristal v njenem templju – sobi, ki jo je *ad hoc* pripravila v ta namen. Ne bom ugibal, kako in zakaj je bilo tako.

Približno štiri leta kasneje – medtem sva se srečala in skupaj prakticirala Magiko – sva ponovila te eksperimente na malo drugačen način. Uspeh je bil dosti večji; a čeprav sem lahko premaknil njo in celo predmete, katerih se je dotikala, nisem mogel narediti nobenega vtisa na mrtve predmete, ki so bili stran od nje. Obnašanje njenih psov in njene mačke je bilo sila nenavadno in zanimivo. In kar je najbolj čudno, dogodili so se tisti »vozli v Času«, ki jih profana znanost šele začinja upoštevati. Primer: ob eni priliki sta se najini poročili o »interview-ju« ujemali nenavadno natančno; a ko sva primerjala zapiske, sva ugotovila, vsled neke moje neumne napake v presoji, da se je v Hong Kongu vse dogajalo par ur prej, preden sem jaz startal iz Honoluluja! Ponovno, ne sprašuj me zakaj, ali kako to, ali karkoli!

Poleti leta 1910 e.v. sem živel na 125 Victoria Street, kjer sem imel improviziran Tempelj, s Krogom, Oltarjem in vsem ostalim. Zahodno od Oltarja je bil velik kamin, s predpečnikom in klopjo; vzhodna stena je bila prekrita s knjižnimi policami. Vstopi rajniki Theodor Reuss, O.H.O. in Frater Superior O.T.O. Hotel je, da se pridružim Redu. Predlagal sem mu, malo bolj vljudno, da ponoviva Novocastrianski Eksperiment. Pogumno je vztrajal: »Toda *moraš*.«

(Zdaj pa pojdiva nazaj, ali naprej, res ne vem več kam, do nekega večera, ko sem se znašel nasledlega v Londonu. Pri neki tujki sem našel gostoljubje; par ur kasneje je ona zaspala, jaz pa nisem mogel; nekaj me je glodalo. Nenadoma sem vzel svoj notes in zapisal nek odstavke neke knjige, ki je bila kasneje natisnjena.)

»Moraš, daj no!« Vztrajal je: »Saj si natisnil skrivnost ...stopnje O.T.O. in moraš položiti odgovarjajoče zaprisege.« »Storil nisem nič kaj takega. Ne poznam skrivnosti. Nočem jih poznati. Ne ...« Nakar

me prekine, stopi preko sobe in vzame s police neko knjigo; jo odpre, mi jo pomoli pod nos in pokaže en odlomek s pretečim kazalcem. Začel sem jecljati. »Da, jaz sem to napisal. Ne vem, kaj pomeni; sploh mi ni všeč; to sem vstavil noter zgolj zaradi čudnih okoliščin, in ker sem bil prelen – ali nemara malo prestrašen – da bi to zavrzel ter napisal tisto, kar sem želel.« Poudaril je: »*Ne veš, kaj to pomeni?*« Ponovil sem, da ne vem, niti zdaj, ko on trdi, kako je važno. Nato mi je razložil, kakor otroku. Bil sem presenečen; zvenelo je povsem nemogoče. (Sestra, vse to, ob čemer ti lažem, kakor en nadškof; to je povezano s fascinacijo; pravzares, in nima nič kaj skupnega z nečem drugim!)

Končno me je prepričal, nakar sem odšel v njegov G.H.Q., položil Zaprisege in bil nameščen kot X° O.T.O. kot Nacionalni Suvereni Veliki Generalni Mojster, ter pričel ustanavljati Red po določenih smernicah.

Preprosta zgodba, praviš, nič kaj neverjetna!

Res, toda poglej datume.

Tista scena na Victoria Streetu mi je jasna in živa v spominu, kakor bi bilo včeraj. Tista skrivnost je bila natisnjena samo v tistem odstavku te knjige. In – knjiga je bila natisnjena tri leta kasneje, in z naslova, o katerem sem tedaj lahko zgolj pomislil nanj. Datum mojega pristopa v O.T.O. (ki, mimogrede, spodbija vsak princip in plan, ki sem ga kdajkoli podvzel) je pravtako neizpodbiten, kar potrjujejo moje kasnejše publikacije.

Zdaj pa mi razloži to!

Tako, podal sem ti pošteno poročilo o nekih poglavitnih fascinacijah; kar se ostalega tiče, uroki, šarmi, začaranja, duševne motnje in vse skupaj, zadostuje reči, da sledijo običajnim Zakonom Magike; v nekaterih primerih igra primerna fascinacija glavno vlogo; v drugih gre komaj za kaj več kot kadar med hojo rečemo »Moj bog, kočija čaka!« Toda – tudi to se lahko zgodi v redu ali pa slabo, in ena majhna napaka lahko povzroči mnogo nevšečnosti.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

26

MISELNI PROCESI
SAMO DVA STA MOŽNA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

»Okultna« znanost je najkompleksnejša med vsemi znanostmi. Zaradi ene stvari, ker njen subjekt-predmet vključuje vso filozofijo, od ontologije in metafizike, tja do naravne zgodovine. Še več, najredkejše in najskritejše med temi imajo neposreden vpliv na naše življenje v najmaterialnejših podrobnostih, in preprost študij teh na videz zemeljskih zadev, kot je botanika in mineralogija, nas privede do najzapletenejših izračunavanj nepreračunljivih stvari.

S kakšnimi orožji naj torej zapopademo tako strahovito trdnjavo?

Prvo, kar nam je potrebno, je jasno mišljenje.

V prejšnjem pismu sem obravnaval do neke mere to temo; a je pomembno, da mi oprostiš, če se vračam k temu, in to na obširen način, na samem začetku, kakor tudi v podrobnostih.

Začniva tako, da se v umu iznebiva vseh dvoumnosti, zanemarjajoč zavoljo tega argumenta vse metafizične subtilnosti (N.B. kot so take kritične opazke, da »je definicija nemogoča«; »vsi argumenti so argumenti v krogu«; »vse predpostavke so tautologične.« To je vse res, toda v praktični razpravi jih moramo ignorirati!). Hočem se omejiti na gledanje »navadnega človeka.«

Kaj počnemo, ko »mislimo«?

Obstajata dve možni miselni operaciji, in samo dve. Kakorkoli se zdi neka trditev zapletena, vedno jo lahko zvedemo na eno ali drugo vrsto. Če ne, gre za hlinjeno trditev; nesmisel zamaskiran v smisel, v preobleko zgovornosti.

Analiza, in Sinteza; ali, Odštevanje, in Prištevanje.

1. Lahko raziščemo A, in spoznamo, da je sestavljen iz B in C.
 $A = B + C$.

2. Spoznali smo, kaj se zgodi z B, če mu dodamo C. $B + C = A$.

Kakor si opazila, to dvoje je istovetno, konec koncev; toda proces je različen.

Primer: če segrejemo bakrov oksid na zelo visoko temperaturo, dobimo kovino baker in plin kisik. Če segrejemo baker v toku kisika, dobimo bakrov oksid.

Lahko take eksperimente neskončno zakompliciramo, kakor pri analizi premogovega katrana, ali sintezi kompleksnih proizvodov, kot je kinin, iz njih elementov; toda vedno lahko dogajanje opišemo kot niz preprostih operacij, bodisi analitične ali sintetične vrste.

(Sprušujem se, če se spomniš enega sijajnega odlomka od Anatolea Francea, v katerem razloži neko »vzvišeno« mistično trditev, najprej da je dal besedam pomen v konkretnih podobah in zadobil neko sijajno himno, podobno odlomku iz Rig-Vede; in drugič, da spodkoplje izvorni pomen, s komičnim učinkom in celo malo prostaško. Bojim se, da ne vem kje bi našel ta odlomek; verjetno v neki »drobnjakarski« kompilaciji. Zato te prosim, da poskušaš to pri komu poiskati, ne bo ti žal!)

To je bilo vstavljeno kot neke vrste besedilo, kajti prvi kamen spotike pri študiju je to, da nikoli ne vemo zagotovo, kaj je avtor hotel povedati, ali mislil, da hoče povedati, ali nas poskušal prepričati v to kar je hotel povedati.

Poskusiva nekaj preprostega: »Duša je del Boga.« Torej, ko je avtor zapisal »duša«, je mar s tem mislil Atmana, ali Buddhi, ali Višje Mane, ali Purušo, ali Jehidah, ali Nešamah, ali Nefeš, ali Nous, ali Psiho, ali Fren, ali Ba, ali Khu, ali Ka, ali Animusa, ali Animo, ali Seele, ali kaj?

Toda vprašljiva je tudi ta čisto navadna besedica »del«. Je mislil v smislu kvantitativne potrditve, kakor bi rekel, da je deset centimov del evra, ali nek neizogiben faktor, kakor bi rekel, da je »kolo del avtomobila,« ali ...

Dejstvo je, da le malokdo med nami ve, kaj besede pomenijo; še manj se jih sploh zanima za njih. Mi mirno in brezbržno dojemamo svoj um kot istoveten z umom pisatelja, vsaj v tem oziru; in potem se

čudimo, zakaj pride do napačnega razumevanja!

Dejstvo je (spet!), da običajno sploh nočemo vedeti; dosti preprosteje je prepustiti se toku pripovedi, »leno, leno, zaspano, zaspano, v opoldanskem soncu.«

Zakaj nas to tako zadovoljuje? Zato ker, čeravno morda ne vemo, kaj besede pomenijo, ima večina besed prijetno ali neprijetno soznačnost, vsaka zase, ali zavoljo idej ali slik, tako zadobljenih, ter upanj ali spominov, ki nam jih obudijo, ali pa zgolj zaradi njihovega zvena. (Nekoč sem skrenil za nekaj mesecev s svoje zadane poti, samo da bi obiskal mesto, čigar ime mi je tako prijetno zvenelo!)

Potem so tu še izumi: stil-ritem, kadenca, rima, okrasja tisoč vrst. Nemara se dobri pisatelji poslužujejo vsega tega, da bi pojasnili stvari, slabi pa, da bi zakrili pomanjkanje smisla.

Pred leti sem bil deležen sijajne lekcije. Nek ritual sem oklestil vsega, kar se mi je zdelo odveč, tako da je ostalo samo golo okostje, v glavnem zato, da bi se ga bilo lahko naučiti na pamet. Potem je prišel en kandidat, ki je bil gluhi – ne le »naglušni«; imel je počene bobniče – in bilo je vprašanje, Kako mu ga skomunicirati?

Dobro; lahko mu pokažemo besede napisane na papir. Toda v nekih delih obreda je imel glavo pokrito s kapuco; nato smo se morali poslužiti jezika za gluhoneme. A sem za kaj takega preneroden in preneumen, kakor za večino stvari, in povrhu vsega še len, hudičevo len. Tako je besedna komunikacija postala neznosno utrudljiva. In potem! Potem sem spoznal, da približno dve tretjini mojega »absolutno esencialnega« rituala sploh nista neobhodni!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

27

USTROJ UMA
ZASNOVAN NA USTROJU TELESA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Je bila nenadna ploha na koncu mojega zadnjega pisma nekakšno presenečenje, in kaj več kot nekakšen šok? Brez skrbi! Najhujše šele pride.

Gotovo je pametno sprejeti gola dejstva kot taka; če jih skušamo razlagati, ali opravičevati, potem se znajdemo v vrtincu sofistike; in ko nam navkljub temu silnemu trudu dejstva skočijo pred nos in nas udarijo v obraz, smo še na slabšem kot poprej.

To je bilo treba povedati, kajti Sammasati je zagotovo eden najkoristnejših, kakor tudi najpripravnejših in najbolj zaupanja vrednih orožij v Aspirantovi orožarni.

Zaustavljaš me, očitno ker zahtevaš osebno razlago. »Kako to,« mi pišeš, »da s takim neizprosnim prezirom zavračaš same temeljne kamne budizma, in vendar učencem tako zavzeto priporočaš tehniko iz neke njegove najfinejše nadstavbe?«

Smejim se.

To je stara, stara zgodba. Ko je Buda delal poskuse in zapisoval svoje rezultate, se je nahajal na varnih tleh: ko pa je začel teoretizirati, zakrivivši (slučajno) neštete logične zločine v procesu, ni bil nič boljši od Arahata pri sosednjih vratih, ali, zavljo tega, od Arahatove gospe Char.

Mogoče gre zgolj za osebno muho, vendar mislim, da je Allan Bennettov prevod izraza, »rekolekcija«, najbližji možen v angleškem jeziku. Mogoče lahko malo bolj poudarimo smisel z re-kolekcijo, vključujoč nizanje in uvrščanje naših dejstev, ter njih umeščanje v neko

organizirano strukturo. Izraz »sati« namiguje na poistovetenje Biti in Znanja – glej *Vojak in Grbavec! (Equinox, I, 1)*. V kolikor se to nanaša na Magijski Spomin, to nanese stres na neko tako sredstvo, prav tako kakor je razloženo v *Libru Tišareb (Magika, Dodatek)*.

To je primer, ko je »jasno mišljenje« najbolj krvavo potrebno. Resnica je iz najodličnejše teksture; ona oriše grb Enovitosti Narave v tako delikatnih, a silovitih barvah, da Postulant lahko ob njej pride do Otvoritve Transa Čudenja; vendar so religiozne teorije in osebne pedanterije proti njenemu trku postavile najbolj utrjene od svojih ježevcev praznoverja in predsodkov.

Kdo nam bo tu pomagal? Ne milozvočne *Vede*, ne *Upanišade*, ne Apolonij, Plotin, Ruysbroeck, Molinos; nobeden paberkovalc po polju *a priori*; ne, temveč samo privrženec naravne zgodovine in biologije: Ernst Haeckel.

Neizmeren, slonovski, obseg njegovega dela je domala neverjeten; za nas je njegovo revolucionarno odkritje sila prikladno, kar se tiče zadeve Sammasati in razodetij naše najnotranjše subtilne strukture.

On je odkril in demonstriral, da se zgodovina katerekoli živali skozi tok njene evolucije ponavlja v stadijih posameznika. Če poenostavimo, v rasti otroka od oplojenega jajčeca do starca se ponovijo avanture njegove vrste.

Ta doktrina je strahovito pomembna, in čutim se nemočnega poudariti jo, kakor si zasluži. Želim biti izredno natančen; vendar bi raba njegovih drobnjakarskih znanstvenih izrazov, s celo orožarno citatov, skoraj zagotovo povzročila, da bi zgrešila pomen, da bi ti »ne mogla videti gozda, zaradi dreves.«

Naj povem takole: telo se tvori vsled nad-gradnje slojev, od katerih vsak predstavlja eno fazo v zgodovini evolucije vrste. Zarodek izpoljuje bistvene značilnosti žuželke, plazilca, sesalca (ali kogarkoli že) v zaporedju, v katerem se ti razredi živali pojavljajo v svetovni zgodovini.

Zdaj pa želim izpostaviti tezo – in kolikor vem, se tiče mene osebno, in temelji na mojem delu v Cefaluju – to učinkuje tako, da je um zgrajen na natančno istih linijah.

Se spomniš moje opombe o »Prekinitvah« v meditaciji, kako postopno napredovanje v praksi povzroča izključevanje določenih vrst idej, *po* razredih. Priročne, ravno pre-tekle misli pridejo najprej, in

tudi najprej odidejo. Nato dogodki prejšnjega dne ali približno taki, in bavljenje uma s tem razdobjem.

Potem pridemo do sloja sanjarij in drugih fantazem želje; nato naletimo na dogodke iz otroštva in slično; končno pride tip »atmosferičnih« motenj, ko ne moremo zaslediti njih izvora. Vse to zadeva zavestni racionalni um.

Ustroj uma nam razodeva svojo zgodovino, tako kakor nam tudi ustroj telesa.

(Velike začetnice, prosim, ali pa udari ob nekaj; to se ti mora vtisniti.)

Tako kakor je bilo tvoje telo nekoč telo opičnjaka, ribe, žabe (in vsega ostalega), tako je tudi ta žival posedovala odgovarjajoči um.

Torej! Tekom take vrste iniciacije, kakršno nam nudi Sammasati, se sloji luščijo, kakor se dogaja tudi v elementarni meditaciji (Dharana) zavestnemu umu.

(Obstaja način zadobitve večjega dela nenavadnega in nepričakovanega znanja o teh zadevah pri uporabi Žveplenega Etra, $(C_2H_5)_2O$, v skladu s posebno tehniko. Nekoč sem napisal spis o tem, ki sem ga nato razmnožil, ker sem se bal, da se bo izgubil. Kje je? Nekega dne ti moram o tem napisati pismo.)

Torej, pridemo do tega, da izkusimo misli, občutja, želje gorile, krokodila, podgane, raže, hobotnice, ali kar že zadobiš! Nismo več sposobni človeškega mišljenja v običajnem smislu besede; to nam bi bilo povsem nedojemljivo.

Ostalo prepuščam tvoji domišljiji; ti nemara to zveni nekako kakor poročilo »Prebivalca na Pragu?«

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

28

POTREBA DEFINIRATI »BOGA« IN »SEBSTVO«

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Neumetnostna pripomba! (Kakor si pobožno pripomnila na koncu pisma?) Oh ti!

Dobro, to smatram kot darilo – da razburiš Pekel do najbrezdanje groze z eno majhno spodletelo pripombo na koncu. Škorpipjon!

»Višji jaz« - »Bog znotraj nas.«

Draga Gospa, nikoli bi ne mogla izbrati petih besed iz Irokeščine, ali Bantu, ali Basuto ali Žargona Mojstra Francoisa Villona, ali Piktovščine, ki bi ločeno ali skupaj moji pameti pomenile manj.

Ne, ne, ne *Manj*: mislim *Več*, še toliko več, da nanesejo sploh nič. Spencer Montmorency Bourbon Hohenstaufen zveni zelo izbrano in aristokratsko, in celo odlično ali Imenitno; toda če ta imena nadeneš vsakemu moškemu otroku, bo učinek manjši.

Dej mi staro lopato, kajti kopati bom moral znova.

1. 'Višji.' Tu pademo naravnost v naročje Freudu. Čemu 'višji'? Ker ga v prepiru lažje zadaviš, če si na vrhu. Kadar majhni otroci vidijo svoje starše *in actu coitus*, kar je drugod v svetu zelo običajno, in tudi v Angliji, vsaj kjer imajo v hiši manj prostora, otroci mislijo, da njihovo mater, od katere so povsem odvisni za hranitev, naskakuje vsiljivi tujec, ki ga morajo imenovati »Tata.« Iz tega semena izvira »več-manj-vrednostni kompleks,« ki kasneje v nekaterih porodi celo legijo nevroz.

Torej bodi malo bolj jasna, prosim, kaj pravzaprav misliš pod 'višjim'.

Skeat se zdi da to povezuje s hribi, izboklinami, vretjem, materinimi prsmi; je to zadosten razlog, da to povezujemo z idejo prednosti, ali – 'superiornosti', če to zgolj prevedemo v latinsko! – veljave, ali – ne, v

resnici je pretežavno. Seveda, včasih ima »slabšalen« pomen, kakor v primeru vročine; toda domala vedno označuje neke okoliščine, ki so ugodnejše od »nižjega.«

Prenesi to na 'sebstvo', in postane neke vrste komercialni naziv; nihče mi ne pove, ali s tem misli Khu, ali Ba, ali Khabs, ali Ut iz *Upanišad*, ali Augoeides Neo-Platonikov, ali Adonai Bulwer-Lyttona, ali – in tu smo z vsemi temi trikrat prekletimi alternativami. Ni nobenega, in ga ne more biti, nobenega posebnega pomena v tem, razen če bi začeli od začetka, z nekim solidnim ogrodjem ontogenične teorije, neko dobro arhivirano hierarhijo Kozmosa, in bi definirali izraze na novo.

Čemu se potem uporablja ta izraz? Da se ustvari zmeda, razen če nam sam kontekst pomaga razjasniti sliko. A je to gotovo prej pogled obupanca, mar ne?

Ko sem se prvič namenil dati neko ime svojemu »poslanstvu« - kontemplacija me je vodila do pol poti preko jugo-zahodne Kitajske – sem razmišljal o teh alternativah. Mislim sem prerezati Gordijski Vozel, in uporabiti Abramelinov naziv »Sveti Angel Varuh«, ker to (sem si mislil) lahko razume vsakdo, od vaščanov Pu Penga do najbolj učenih Panditov; še več, vključena teorija je bila tako surova, da bi ne mogla zavezovati nikogar.

2. 'Znotraj'. Če nimaš nič proti se bova lotila tega zdaj, dokler imava še 'višjega' svežega v mislih; kajti pravtako gre za neko predpostavko. Najprej hočemo iti 'gor'; in potem hočemo iti 'noter'. Zakaj?

Dočim nam 'višji' ponuja idejo agresije, zavojevanja, 'znotraj' običajno vključuje varnost. Venomer se vračamo nazaj v zgodovino, ko je bila socialna enota, zasnovana na familiji, malo manj od prvega pogoja za preživetje. Hiša, grad, utrjen tabor, mestno obzidje; »pleme«, klan, rod, *patrie*, biti izven je pomenilo nevarnost od mraza, lakote in žeje, plenilcev, roparskih tolp, medvedov, volkov in tigrov. Iti ven je pomenilo podvzeti tveganje; in ker je tvoje garanje in pogum pomenilo dobiček tvojim sorodnikom, si bil tudi smatran za slabega človeka; pravzaprav en »teleban« ali »outsider.« *Razvrat* preprosto pomeni 'iti skozi vrata!' Sv. Janez pravi: »Zunaj so psi in čarovniki in zvodniki in prešuštniki in malikovalci in ...« - tako naprej.

Mi Telemiti se s tem soočimo zelo odločno. »Pomen Greha je Omejevanje« (AL, I: 41). Naša Formula, grobo rečeno, je iti ven in

zagrabit to, kar hočemo. To počnemo vseskozi in temeljito, tako da ob tem rastemo, razširjajoč svojo predstavo »Jaza« z vključevanjem vsakega novega prirastka, namesto da bi ostajali strogo omejena sebstva, ponosna v posedovanju drugih stvari, kakor to počnejo Črni Bratje.

Mi smo polnokrvni ekstroverti; kazen za omejevanje svojega *sebstva* je vse od nevroze do popolne blaznosti; in še posebej, melanholija.

Sprašuješ me, če te opazke ne nasprotujejo moji vedno znova ponavljani definiciji Iniciacije kot Poti Noter. Sploh ne; Najnotranjše je istovetno z Vsem. Ko potuješ navznoter, postaneš sposobna zaznavati vse sloje, ki obdajajo 'Sebstvo' od znotraj, tako razširjajoč obzorje svoje vizije Vesolja. To je kakor premik od spopadajoče se patrola v Glavni Štab; in namen tega je očitno izvajanje vse večjega nadzora nad celotno Vojsko. Vsak premik vrst ti omogoča tako videti več, kot tudi izvajati več; toda naša pozornost je nujno usmerjena navzven.

Ko tvoje dojetje doseže celoten sistem Univerzuma, potem 'znotraj' in 'zunaj' postaneta istovetna.

Vendar ne bo nič, če bomo znotraj iskali kaj drugega kot le neko točko gledanja, iz preprostega razloga, ker tu ni ničesar drugega!

To je ravno tako kakor vsi tisti simboli v *Tahutijevi Knjigi*; kakor hitro prispemo na »konec« nečesa, nenadoma spoznamo, da je to »začetek.«

Da bi sploh definirali idejo 'sebstva', moramo postaviti omejitve; kar se razlikuje, je le začasen (in poljuben) izbor končnega med neskončnim; karkoli si izberemo, da mislimo, se spremeni, naraste, izgine.

Izuriti moraš svoj um v ježi skozi te listnate avenije misli po dobri zeleni trati Indiferentnosti; ko si tega zmožna brez zavestnega naprežanja, tako da se ti gor-dol, noter-ven, daleč-blizu, črno-belo (in tako naprej za vse stvari) pojavi povsem samodejno, potem si že tako blizu stanja Posvečenega, da to sploh ni več pomembno.

3. 'Sebstvo'. Za izčrpano razpravo o tem glej pismo 42.

4. 'Bog.' To je resnično zelo nizkotno od tebe!

Med vsemi brezupno pohabljenimi besedami v jeziku se ti z neizprosno sadizmom lotiš ravno najbolj brutalno razmesarjene.

Crippen (N.B. slavni angleški zastrupljavec, ki je bil ujet in

obešen.) je bil en amater.

Skeat nama tu težko lahko kaj pomaga, razen kot opozorilo, da 'dobro' (sc. good vs. god; op.p.) nima s tem nič skupnega. *Dieu* pride iz Deus, z vsemi Sol-Jupiter referencami, in Deos, s čimer je Platon mislil tekača; od tu, Sonce, Luna, Planeti.

Največ kar lahko storim zate, častna indijanska, je to, da ti predložim slovansko besedo za boga, *Bog*; verjetno povezana, preko litvanske, z velško *Bwg*, prikazen, škrat. Pravitako *Bugge*. Ne preveč navdihujoče, mar ne, zamenjati Starega Hondreta z »Pst! Pst! Prihaja Vražič.« Ali že kdo.

Dovolj s temi neumnostmi! Ven, zvesti rapir, in domov v kameno srce predrzne ženske, ki piše »Bog znotraj nas.«

Vem, da si mislila, kako bolj ali manj veš, kaj misliš, ko si to napisala; a to je bil zagotovo le spodrseljaj. Bežna misel bi te lahko posvarila, da beseda ne bi prenesla niti najpovršnejše analize.

Misliš »Nekaj, kar se mi zdi najpopolnejši simbol za vse, kar ljubim, častim, občudujem« - ves ta razred glagolov.

Toda nihče drug nima istega niza kvalitet v svojem privatnem muzeju; ti si, kakor so vsi vedno počeli, ustvarila drugega Boga po svoji podobi.

Potem Vedantisti pravijo, da Bog 'nima nobene kvalitete, niti kvantitete'; in neki Jogiji so izvajali svojo praktiko tako, da so postavili neko podobo predse, da bi jo nato nemudoma prevrnili, govoreč: »Ne to! Ne to!«

In budisti sploh ne priznavajo nobenega Boga v nobenem takem smislu, kakor ti uporabljaš besedo. (N.B: enega najzabavnejših odlomkov ironije najdemo v *Vprašanjih Kralja Milinde*, kjer Arahat Nagasena razobliči Maha Brahmo.)

Kar je še slabše, karkoli že sploh misliš z 'Bogom', meni ne pomeni prav ničesar: lahko le ugibam v luči mojega skrajno neznatnega poznavanja tebe in tvojih občih navad mišljenja in delovanja. Torej kakšen smisel ima potem to, da mi ga mečeš v glavo? Pol opeke bi ti prišlo bolj prav v ta namen.

Nemara misliš, da mi lahko razložiš *viva voce*? Ne drzni si poskusiti! Karkoli si rekla, ti lahko dokažem, da je nesmisel, filozofsko in še na ducat drugih načinov. In Zvezna Deželna Ambulanta bi te zvezala v

tvoje raztreščene in podivjane koščke in te odpeljala v Norišnico, kakor pove etimologija (sc. Bug-house; op.p.).

Poglej preprosto; beseda mora v vsakem slučaju naznačiti ideje Nešamah, ne Ruaha.

»Toda ti vseskozi uporabljaš to besedo.« Da, uporabljam, in se zanašam na kontekst, da bi izkristaliziral ta najbolj tekoč – ali plinast – med vsemi izrazi.

'V nas'. Zakaj 'nas'?

Je to namig na Starošolsko Kravato, ali tisto Zaključno Šolo v Bruslju, in vstopnico za Kraljevsko Zakusko pri Escotu? Ne pričakujem niti za trenutek, da ti misliš na tak način: toda tu je. In tako –

Anekdota o Lao-Tzeju.

Starec je bil kot običajno obdan z galaksijo oboževalskih učencev, in poskušali so ga navesti, da bi jim pokazal, kje bi se lahko našel Tao.

Priznal je, da je v Soncu in Luni; tudi v Sinu Neba ter Vzvišenem Človeku. (Kakorkoli že, ne v Georgu Nathanaelu Curzonu.) In v Spomladanskem Cvetenju, in ostrem vetru, ki brije preko Sibirijske, in v Divjih Racah, ki letijo na jug, ko jim njihov instinkt to veli. Skratka, zdelo se je, da bo katalog trajal v neskončnost; nato nek nestrpni učenec pokaže na določene sledi, ki jih je mula pustila nedavno, in vpraša: je Tao tudi v tem? Mojster je prikimal in odvrnil v odmev: tudi v tem.

Torej kaj je nastalo iz tega privilegirane 'v nas'? Primorani smo, da to razširimo tako, da vključimo vse. Potem, kakor sva ravnokar videla, je 'Bog' pravitako prost vseh definicij.

Čisti izid: »Bog v nas« pomeni natanko nič.

In tako je, pri Brahmanu!

»Ne zavezujte se ničemur! Naj nihče med vami ne dela razlike med katerokoli stvarjo in neko drugo stvarjo; kajti to rodi bolečino. A kdor se s tem okoristi, naj vodi vse!« (AL, I: 22-23)

Rotim te, da ne izpostavljaš več tega, kakor je bilo primer, besede, kot so »bolečina« in »vodi« v bistvu ne pomenijo ničesar. Dejstvo je, da moramo vedeti, če hočemo ohraniti mir v Klubu, kdaj je treba vzeti katerikoli dan izraz v pikvikovskem smislu.

V Ruahu veljajo vsi zakoni logike: nikakor pa ne v Nešamah.

Pravi pomen odlomka je dovolj preprost, če razumeš, da se nanaša na nek poseben *rezultat Inicijacije*. Sposobna moraš biti meriti in

izračunavati Vesolje, kot celoto in v vsakem delu; ter se iznebiti vseh njegovih lažnih in delnih realnosti, zavračajoč vse drugo, razen Ene Realnosti, ki je edina resnica v Iluziji, in od nje.

Obstaja en niz enačb, ki izraža odnos Sprejemnika in Sprejetega, prirejen v skladu z delnimi omejitvami na obeh straneh; drugi odpravlja vse končne termine in nas pušča s poslednjim $x = 0 = 0^\circ$.

Vidiš?

Vem, da sem ena v obup spravljaljoča vrsta klade, in zdi se neprijateljsko nahruliti prijatelja vsako minuto, ali nekaj takega, ko hoče on nekaj tako prijazno povedati, in zelo lahko je – mar ne – igrati igro Svetohlinske Nadutosti, in kar je bilo povedanega, je bilo gotovo povsem neškodljivo, in ...

Ne, N.E., ne: sploh ne neškodljivo. Vsa moja namera je naučiti se utišati vsako vrsto hipotetičnih spekulacij in formul, tako odmevajoče, kot zadovoljujoče. Hočem, da –

jih preziraš
se ti zagabijo
in zagnusijo
jih zasovražiš
se jih izogibaš
jih zamrziš
so ti odvratne
in *da capo*

In da nadaljuješ s svojo *prakso*. Potem ko boš zadobila rezultate, boš lahko poskusila, čeravno brezkoristno, uskladiti svoje lastne besede z dejstvi, če boš želela komunicirati, iz kateregakoli dobrega razloga, svoje izraze drugim ljudem.

In ko boš obupala nad svojo nezmožnostjo, kako boš srečna, da si se izurila v nedopuščanju komerkoli, da te pita s frazami.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

29

KAJ JE GOTOVOST?

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

*Kitajci si ne morejo kaj, da bi ne mislili, da ima Oktava pet tonov.
Bolj se mi zdi nekaj nujno, bolj gotovo je, da le potrjujem omejitvev.
Spal sem z Vero in našel zjutraj truplo v svojem naročju.
Popival in plesal sem z Nejevero in jo zjutraj našel deviško.*

(Knjiga Laži)

Ne bi začel tako, da bi se pričkal s Kitajci, če bi bil ti; lahko bi te opomnili, da tvoj znoj oddaja vonj, ki je značilen za trupla.

Pravtako tista druga »Himna Sv. Tomažu,« kakor bi jo nemara moral poimenovati:

Dvomi.

Dvomi Vase.

Dvomi celo v to, da dvomiš vase.

Dvomi v vse.

Dvomi tudi v to, da v vse dvomiš.

Včasih se zdi, da izpod vsega zavestnega dvoma nekje tiči najgloblja gotovost.

O, ubij jo! Pokončaj kačo!

Naj se povzdigne rog Dvoma-Koze! Potopi se globlje, še globlje, v to Brezno Uma,

Dokler ne izbezaš ven TO lisico. Navalite, psi! Ujemi! Telihou! Uženi TO v kozji Rog!

Nato, zatrobi Konec lova!

Še enkrat – kakšna knjiga: to sem spoznal šele zdaj! Pravi – poglej dvojno stran na začetku, eno z »?« in drugo s »!« na prazni strani. Pravtako si moraš prebrati daljši esej *Vojak in Grbavec: ! in ?*

Vsaka od teh – značilno, mar ne? – prehaja v rapsodijo vzhičenosti, v ditiramb, v Bojni Klic. (N.B.: Zdi se naravno zame – apodiktično po običaju – da smatram Dvom kot pozitiven, celo agresiven. Nobenega omahovanja, neodločnosti, nobenega ustavljanja pred pregrado za utrujene in prestrašene mezdne sužnje; gre za zmagovit izziv, za nestrinjanje zaradi samega nestrinjanja. Irsko!) Vendar tu ne bo šlo. Kajti to kar ti želiš, je poceni enostavna pešpotna Statistično Verjetna proza. Želiš vedeti, kakšna je verjetna različnost, kadar rečem, da sem povsem »gotov.«

Primer za kazuistiko? Vsaj za klasifikacijo. Je to bolj odvisno od nekogaršnjega tona glasu? Seveda, in kar se klasifikacije tiče, skočimo do Božanskega Pimanderja, ki je uvidel in zatrdil jedro našega poizvedovanja po njegovi privajeni jasnosti. On je zaznal tri stopnje Resnice; in v skladu s tem razlikoval:

1. Resnično (sc. True; op.p.)
2. Gotovo brez zmote (sc. Certain without error; op.p.)
3. V resnici (sc. Of all truth; op.p.).

Dovolj jasna je razlika med 1 in 2: vprašaj me za uro, jaz pravim pol treh; in to je dovolj resnično. Toda Astronom Kraljevskega Društva nikakor ne bo zadovoljen s take vrste približkom. On hoče točnost. On mora vedeti do sekunde natančno longitudo; on se mora odločiti, s kakšnimi merili mora izmeriti čas; narediti mora popravke tega in onega; in potem dodati še (arbitrarno!) razlago sistema; pravtako se pojavi vsa problematika Relativnosti. In tudi tako bo zabeležil znak svarila ob vsakem posameznem gangliju v gazi svojih izračunov.

Torej, vse te zamotane diferenciacije in integracije in verifikacije, in Bog ve kaj še, nas končno privedejo do trditve, ki jo lahko imenujemo »Gotovo brez Zmote.«

Toda Hermes Trismegistos se ne bo zadovoljil z nobeno tako astronomovo fugo, najsibodo njegove Orgle še tako zmožne in kolosalne; Tretja Stopnja zahteva dosti več od tega. Astronomova ocena je zamazala vsako najmanjšo razpoko, ki jo sicer priznava, a jo osorno zavrne: dočim so ves čas vrata na stežaj odprta!

Astronomov izbrano skrojeni lik ostaja osamljen in v zadregi, kakor neroden mladenič na svojem prvem Balu; čuti, da ne spada ravno zraven. Kajti njegov D.S.T., ali Greenwich, ali kaj že ne, kakorkoli že je

točen po sebi, je tak zgolj v odnosu na nek drug niz meril, ki se sam po sebi izkaže za poljubnega; nima ultimativne vrednosti; sicer mu nihče ne more ugovarjati, toda preprosto se ne dotakne nikogar malo bolj stran od njegovega posebnega primera. Pač ni absolutno Resničen, »V Resnici.« (sc. Of all truth; povsem resničen; op.p.)

Kaj s tem misli Hermes, bo zanimivo poizvedeti.

Jo lahko poimenujemo »resnica *Religije*«? (Ne bodi šokirana! Izvorna beseda pomeni neko 'ponovno-povezavo-skupaj', kakor v neko »Telo Učenja«; primerjaj besedo *Ligatura*. Šele kasneje, vsled korupcije, je beseda zadobila pomen »pobožnosti«; re-ligens, pozoren do (bogov), nasproti neg-ligens, zanemarjajoč.)

Mislil, da je Hermes motril Ruah (sc. um; op.p.), kot tesno prepleten z in zasidran v nenehno Aspiracijo do Supernalne Triade; ravno tak, skratka, kakor se pojavi v opazkah na Magijski Spomin, Bog-človek nared da odvrže svoj ponošeni Instrument zavoljo novega, ki je prilagojen zadnjim izboljšavam (gibanju Duha Časa, posebej, tekom njegove zadnje inkarnacije), dobro izdelan in nared za njegovo uporabo.

To bivši dejstvo, torej ena resnica, ki je zares »v Resnici«, naj bi pomenila neko postavko, ki tvori en bistven del te Khu – te 'Magijske Identitete' človeka.

Kako nenavadno se mora zdeti na prvi pogled zapažanje, da se resnice tega reda izkažejo za, kar imenujemo, Aksiome – ali celo Puhlice.

»Bolj sem v nekaj prepričan, bolj gotovo je res, da tako le potrjujem omejitve svojega lastnega uma.«

Zelo dobro, toda kaj naj s tem počnem? Vsaj nekatere med temi gotovostmi pa morajo biti »Povsem Zares« resnične. Preizkus za pristop v ta razred mora biti to: če bi sprejeli nasprotno postavko, bi se celoten ustroj Uma sesul v koščke; kar sploh ni slučaj v Astronomovi določbi, ki se iz ducata različnih razlogov lahko izkaže za povsem napačno, a bi to ne vzdramilo niti njegovih najnežnejših občutkov.

Državnik se nagonsko zaveda, ali v najslabšem primeru, vsled njegovih treningov in izkušenj, kakšna vrsta trditve, na površini dovolj neškodljiva, je lahko »nevarno mišljenje«, smrtni udarec za njegovo lastno idejo tega, kar je resnično »v Resnici,« in reagira nanjo divje v paniki ter z njegovega lastnega stališča povsem upravičeno (sc.

legitimno in-ali legalno; op.p.). Dokaz št. 1: Galileo in ostali. Kaj se pravzaprav to tiče Evangelijske zgodbe, če ljudje mislijo, da se Zemlja giblje okoli Sonca? (Riemann, in oh! še toliko mnogo drugih stvari, je pokazal, da prav nič se jih ne more tikati! Taka vrsta »Resnice« je zgolj en niz konvencij.)

»Oh, ne mlati prazne slame! Hočem vedeti, kaj naj *počnem* s tem. Naj sprejemem to mijavkalno mačjo Lestvico in razširim svoj Um ter to imenujem Iniciacija? Ali naj pribijem svojo lastno V-Vseh-Ozirih-Resnično Tonik Solfo na Steber in se spustim v Vrtinec Blaznosti v vsem barvitnem blišču?«

Mar res potrebuješ en Kup Trakov, da bi zazibala Dete v spanje?

Mojster Templja zelo preprosto in učinkovito opravi s težavami te vrste. »Um« (pravi) tega Parta Prvega Dela, od zdaj imenovan kot Frater N (ali karkoli je že njegov $8^\circ = 3^\square$ moto), je tako ustrojen, da je interval od C do C najskladneje razdeljen v n tonov-not; um Parta Drugega Dela, od zdaj imenovan kot-ne Heretik, Ateist, Bolšij, Skrajni Konzervativec, Razkolnik, Črni Magik, Prijatelj Aleisterja Crowleya, ali kakorkoli se že glasi trenutna zloraba termina – g. A, Lord B, Vojvoda C, gospodična X, ali kakorkoli se že oseba imenuje – v pet tonov-not. Struktura imenovana vse-Resnica ni v nobenem med nami niti najmanj prizadeta, nič bolj kakor če prečitamo temperaturo po eni strani po Fahrenheitu in po drugi strani po Celsiusu.

Logično ugovarjaš, da je ta odgovor komaj kaj boljši od izogibanja, in da samodejno porine problem Lestvice izven Začaranega Kroga vse-Resnice.

Ne, pravzaprav ne; kajti če bi bila sposobna spraviti Projekcijo teh dveh umov, bi se dogodilo, prvič, uravnovešanje kje drugje, ne ravno v glasbenem oddelku; in drugič, neka Resnica, a višjega reda od tistega, ki je običajen obema.

Gotovo se zavedam, da je te predstave sprva skrajno težko jasno izoblikovati. Ne bi šel dlje od tega, kot tako, da bi le rekel, da moraš biti Mojstrica Templja, da bi jih lahko dojela; vendar je zelo nujno dojeti doktrino, da »so stvari resnične zgolj v toliko, v kolikor vsebujejo nasprotje same v sebi.« (Dober način realizacije tega je bodrenje rajanja paradoksov, kakršnih mrgoli v logiki in matematiki. Ponavljajoče udarjanje z glavo od zid nujno, dolgoročno gledano, pretrese male sive

celice /kakor bi rekel Poirot/, in nas navadi, da ne zaupamo vsakemu zaporedju dokazov, najsibodo njih silogizmi še tako na videz brezhibni, ter da še z večjo vnemo težimo po vzidu tiste Nešamah-zavesti, v kateri lahko vse jasno dojemamo, čeravno tega ne moremo izraziti v racionalnem jeziku.)

Poglavitna funkcija intelekta je diferenciacija; on posluje z označbami, mejami, z odnosi med neistovetnimi stvarmi; v Nešamah je vse to storjeno tako popolno, da smo na »grobo delo« povsem pozabili; tako rečeš »jaz«, kakor bi to bila neka nedeljiva Enost, ne zavedajoč se tiste nezamisljivo zapletene mašinerije anatomske, fiziološke, psihološke konstrukcije, ki je pogočila to idejo »jaza«.

Torej lahko z neko mero zaupanja znova potrdimo, da naše gotovosti resnično potrjujejo naše omejitve; a ta vrsta omejevanja ni nujno škodljiva, če smo zmožni uvidevati okoliščine v primerni perspektivi, in če razumemo, da članstvo v razredu vse-Resnice nikakor ne (kakor pogostokrat sprva domnevamo) pogloblja zevi, ki ločujejo ume med seboj, temveč nasprotno, porine nas v tak položaj, da jih ignoriramo. Naša dejanja »ljubezni pod voljo«, ki izražajo našo predanost Nuit, ki pomnožuje izpolnitve naših možnosti, postajajo nenehno učinkovitejša ter vse tesneje navezana na našo Formulo Iniciacije; tako se vse bolj zavedamo globljih in obširnejših Podob razreda vse-Resničnosti, ki pomirjajo, vključujoč jih v sebi, vse navidezne nasprotnosti.

Nedvomno je gotovo res, da moram v posteljo.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

30

A VERJAMEŠ V BOGA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Čisto prav imaš, kakor običajno. Zares, mnogo časa sva posvetila raznim raziskavam v zvezi z Bogovi, Angeli, Škrati, *et hoc genus omne*.

Toda Bog z velikim B v ednini je povsem nek drug par Škornjev – mar ne?

Naj se za trenutek vrnem nazaj k pomenu *verovanja*. Strinjala sva se, da je beseda brezsmiselna, razen če vključuje neko mnenje, instinkt, prepričanje – kar hočeš! – ki je tako trdno vpleteno v našo naravo, da samodejno delujemo, kakor bi bilo 'resnično' in 'sigurno brez dvoma', nemara celo stvar 'samega bistva resnice'. (Browning o tem razpravlja v zgodbi *Gospod Sledge Medij*.) Dobro: polje je čisto za raziskavo te besede 'Bog'.

Že na samem začetku se znajdeva v težavah.

Morava definirati, in definirati pomeni omejiti; in omejiti pomeni zvesti 'Boga' na 'nekega Boga' ali v najboljšem primeru 'tega Boga'.

Biti mora vseveden (Živa), vsemogočen (Žveplo) in vseprisoten (Sol); toda za tako Bitje bi bil kakršenkoli *smoter* nemogoč; tako da se vsako zagovarjanje obstoja »zla« izjalovi. Če bi obstajalo kakršnokoli nasprotje, potem bi ne bilo nobene stanovitnosti. On ne more biti Dvojen; On mora biti Eden; toda, kakor je očitno, ni.

Kako so indijski filozofi našli pot iz tega močvirja? 'Zlo' je 'privid'; 'v vse-resnici' ne obstaja. Torej v čem je bistvo tega? Oni rečejo »Ne to, ne to!«, zanikavajoč mu vse prilastke; On je »to kar je brez kvantitete in kvalitete.« Oni vsakič nasprotujejo sami sebi; ko skušajo ukiniti mejo, ukinejo definicijo. Njihovo edino pribežališče je v »nadzavesti.« Krasno! Toda tako je 'verovanje' povsem izginilo; kajti beseda nima nobenega smisla, razen če ni podrejena zakonitostim normalnega

mišljenja ... Fej! To moraš sama v sebi začititi; dlje ko gremo, temnejša je pot. Vse, kar sem napisal, je nekako medlo in temačno, navkljub moji blazni vnemi po jasnosti, preprostosti ...

Je to hiba mojega lastnega modrovanja? Sem se vprašal. Kaj naj ti rečem? Pohitel sem k svoji maserki in njej prepustil razsodbo. Ona je preprosta podeželska duša, nikakor preizobražena, vendar inteligentna; sposobna trdnega oprijema principov svojega posla; stanovitna pohajalka cerkve, kar smatra za vredno truda in časa; župnika sicer ne mara, a ceni njegovo politiko omejenega diskurza. Sama zase je posvetila mnogo truda v razmišljanju; prezira radio in časopise in nima kaj početi z že zagotovljenimi prepričanji. S čredo si deli njihove normalne predsodke in strahove, a jih nikakor fanatično ne zagovarja, ter dovolj verno sledi liniji preprosto izražene uničevalne kritike, kadar se ji predložijo. Vendarle je to le začasna reakcija; naslednji dan bi ponovila predhodne plehkosti, kakor bi nikoli ne bile razdejane. V poznih petdesetih, sklepam. Navrgel sem ji tvoje vprašanje, kakor strela z jasnega, a la »norec iz škatle«; omenivši ji prej zgolj, da sem bil to jaz vprašan, ter da sem v zadregi, kako odgovoriti. Njen odgovor je bil nenavaden in presenetljiv: brez niti trenutka obotavljanja in z veliko vnemo, »Hitro, da!« Spontan zadržek me je zadel kot skrajno zanimiv. Rekel sem: seveda, toda če premisliš vse skupaj – in ven – malo, kako naj jaz to razumem? Začela je klepetavo »On je en velik - « in prekinila, neumno pogledujoč. Potem, čeprav vsemogočen, On potrebuje našo pomoč – bili smo ravno tako mogočni, kakor On, kajti bili smo tudi malo del drug drugega – toda točno kako, ali čemu, to ni pojasnila. In nato vzklik: »Potem je tu še Hudič!«

Nadaljevala je brez da bi jo jaz prekinil zelo dolgo, zapletajoč se vedno znova z vsako frazo. Postala je prezirljiva in nato odkrito bogokletna; se na kratko ustavila in začela smejeti sama sebi. In tako naprej – a kar me je vznemirilo kot zelo nenavadno in pomembno, da so njeni argumenti bili domala povsem enaki mojim, kakor sem ti navedel na začetku tega pisma!

Na koncu, »vse bolj čudno in še bolj čudno,« prišla je praktično do istega sklepa, toda to, v kar je verjela, je bilo Nič!

Kakor v skladu z našim starim pravilom o tem, kar mislimo v praksi, kadar rečemo, da verjamemo, je začela rekši, da bi On, če bi mu

»pomagali« v njegovem misterioznem načrtu, tako ali drugače pazil na nas. A v zvezi s tem je bila še bolj nejasna, kot v zadevi intelektualnega prepričanja; »pomagati Bogu« je pomenilo obnašati se vzorno in pošteno, v skladu z našimi nagonskimi idejami o tem, kaj »pošteno in vzorno« pomeni.

Zelo opogumljajoče je dejstvo, da naj bi uvidela, brez kakršnegakoli mojega suffiranja, v kakšno močvirje to vprašanje nujno vodi; in zelo ugodno zame, kajti to me je pripeljalo ven, cara soror!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

P.S. Mislim, da je to dobra ideja, če moje osnovno mnenje samo zase dam v postskript; da ga uokvirim. Moje zapažanje Vesolja me prepričuje, da obstajajo bitja inteligence in moči, dosti večje kvalitete od vsega, kar zaznavamo kot človeško; in da ni nujno, da so zasnovana na možganski in živčni strukturi, ki jo poznamo; ter da je ena in edina možnost za človeštvo, da napreduje kot celota, da posamezniki vzpostavijo stik s takimi Bitji.

*

31

RELIGIJA
JE TELEMA NEKA »NOVA RELIGIJA«?

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

»Bi opisal svoj sistem kot neko novo religijo?« Kar prikladno vprašanje, nemara misliš; bodisi da kaj pomeni, ali pa ne, je – je – je – dobro, je nekaj, kar morava razčistiti.

Zares, slogan A.:A.: je: »Metoda znanosti – cilj religije.« Beseda 'cilj' in pa kontekst pomagata definiciji; pomeniti mora dosežek Znanja in Moči v duhovnih zadevah – ali pač v tem smislu: kakor hitro izberemo neko frazo, jo že začnemo luknjati! Vendar oba dobro veva vseskozi, kaj misliva s tem.

Toda to gotovo ni tisto, kar si ti mislila v vprašanju. Naše ume lahko razjasnimo, kakor se je zgodilo že ničkolikokrat, če jih raziščemo skozi leče dobrega starega Skeata.

Religion, pravi on, latinsko: *religio*, pobožnost (sc. piety; op.p.) Zbirati ali dajati pozornost nečemu: *religens* nasproti *negligens*, zanemarjati; drža Galilea. A vključuje pravtako neko vezanje skupaj, i.e., idej; pravzaprav, neko »telo učenja.« Ni slaba definicija. Religija torej, je bolj ali manj povezan in celovit niz prepričanj, s predpisi in prepovedmi, ki iz tega izhajajo. A obstaja tudi smisel, v katerem Frazer (in jaz) pogosto uporablja besedo: kot nasprotnica »znanosti« ali »Magiji.« To zato, ker religiozni ljudje pripisujejo fenomene volje nekemu predpostavljenemu Bitju ali Bitjem, spravljivim in premakljivim vsled žrtvovanja, predanosti ali poziva. Nasprotno temu, znanstven ali magikalen um verjame v Zakone Narave, in trdi »če A, potem B« - če narediš to-in-to, bo rezultat to-in-to, iznad vsakega poljubnega vmešavanja. Jošua, kakor pravijo, je ustavil sonce vsled

priprošnje, in Hezekiah je na isti način povzročil, da je »šlo nazaj po Ahazovi sončni uri«; Willet je to storil tako, da je pomaknil kazalce ure nazaj in si s tem zagotovil Parlamentarni Akt, da je potrdil njegovo norost. Petruchio pravitako, »Ura bo toliko, kolikor bom jaz rekel, da je!« Tadva zadnja sta se približala magikalni metodi: vsaj tisti njeni veji, ki jo tvori »varanje vseh ljudi ves čas in vseskozi.« Toda neka taka operacija, če bi uporabili pravo magiko, bi bila iznad sposobnosti kateregakoli magika, ki ga poznam; ta bi namreč v celoti porušila ves solarni sistem. (Se spomniš, kako se je to zgodilo in kaj je iz tega sledilo, v precej bistrourni noveli H. G. Wellsa.) Prava Magika namreč pomeni »uporabo ene vrste naravnih sil za mehanično premoč nad drugo vrsto« - navajam, kakor mi spomin najbolje veli, Thomasa Henrya Huxleya, kakor on to razloži ob dvigu vrča vode – ali svojega kolena – češ da s tem ne »kljubuje Zakonu Gravitacije.« Nasprotno, on uporabi ta Zakon; njegove enačbe tvorijo del sistema, po katerem on dvigne vrč brez izlitja vode.

Da sklenem, naš sistem je religija zgolj v kolikor religija pomeni neko entuziastično združevanje nekega niza učenj, od katerih niti eden ne sme na noben način nasprotovati Znanosti ali Magiki.

Lahko to potem imenuješ nova religija, če je to po godu vašemu Milostljivemu Visočanstvu; a priznam, da ne vidim nič kaj koristnega, kar bi s tem pridobila, in se čutim obvezanega dodati, da lahko s tem povzročiš obilo nesporazumevanja in narediš precej bedasto napako. (Ali pa si s Platonom 'izmisliš' Kibernetiko! Kakorkoli že, jasno je, da je treba 'religijo' danes definirati znova in točneje, kar je prva naloga neke nove antropologike! Op.p.)

Ta beseda (sc. religija; op.p.) se ne pojavi v *Knjigi Zakona*. (Seveda, ker jo je tako ali tako 'dobro upoštevati' v naši Kibernetiki, ker je pač Religiozna Sveta-Knjiga, Eu-angelij, Božja Beseda, Razodetje, Na-GOD-ba, ki človeštvo smatra za svoj objekt . Op.p.)

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

32

KAKO JE LAHKO EN JOGI KADARKOLI SPLOH V SKRBEH?

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

To vprašanje sem pa že zelo dolgo pričakoval od tebe! In ti pričakuješ, da boš videla, kako s svojo srednjo palico zlomim nos čuvarju vrat, z žogicami, ki sta jih tako večče namestila Tretji Mož in Kratka Noga! (Aluzija na kriket; op.p.)

Pripuščam, da je videti kot en hud primer. Tu (kakor si se izrazila v svoji elegantnejši prozi) imamo enega Jogija, ne, še več, enega Paramahamso, Bodhisattvo med najboljšimi; resnično, nadalje, imamo Magistra Templja – mar ni njegov Motto *Vi Veri Vniversum Vivus Vici?* In glej ga, kako se razburja kakor ena stara kura nad nekim najobičajnejšim problemom; najdemo ga odetega v jezersko meglico Avernusa, kako se peni nad namišljenimi nezgodami, ki bi jih običajna oseba zgolj prezirljivo ošinila s pogledom, ter se lotimo posla.

Resnično, čeprav se le stežka lahko izogneš obtožbi zaradi nepotrebne uporabe hiperboličnega jezika, vidim, kaj misliš. Vendar je odgovor prikladen; sami pogoji njegovega Bankrota napram Usode ne le dopuščajo, temveč vključujejo neke take reakcije s strani Magistra Tepeznika Usode. (W. E. Henley, angleški pesnik.)

Obstajata dva načina gledanja na problem. Eden je, kakor ga lahko imenujem, matematičen. Če imam desetaka in šest penijev na svetu, in kupim cigaro za pol gvineje, mi ne ostane nič za škatlico vžigalic. Da bi se »rešil iz zagate« in povrnil svojo normalno vedrino, je potrebna le minuta truda, vsa moja magijska energija pa je namenjena Velikemu Delu. In ni mi je preostalo nič za ta napor. Seveda, če je zaskrbljenost taka, da ogroža to Delo, moram to navesti v desetarjev seznam, da odpravi nadležnost.

Drugi način lahko imenujeva vidik Taoista. Sprva, kakorkoli že, naj

ti pojasnim gledišče Magistra Templja, ker je tako podobno. Spomniš se lahko iz svojega čtiva, kaj se dogaja na tej Stopnji. Novi Magister je »izvržen« v sfero, ki pritiče naravi njegovega lastnega posebnega Velikega Dela. In zanj je primerno delovati v skladu z njegovo prejšnjo naravo človeka, kakršen je bil preden je vsled svojega vzpenjanja prispel do te Sfere (ali Stopnje). Torej, če je bil izvržen v $3^\circ = 8^\square$, potem ni del njegovega posla, da bi stremel po vrtilinah $4^\circ = 7^\square$; vse to je počel že davno tega. Njegovega posla se ne tiče nič drugega, kot le njegovo Delo; tako mora reagirati na dogodke, na katere naleti na svoji poti, čisto naravno, brez da bi se poskušal »izboljševati.« (To se, seveda, nanaša ne le na zaskrbljenost, temveč na vse njegove hecne male stezice.)

Taoistov položaj se le malo razlikuje, a zavisi od vseh ozirov človekovega dosežka; to je eno univerzalno pravilo, ki temelji na eni posebni teoriji stvarstva na sploh. Tako »dobrohotnost in pravičnost« nista »vrlini«; oni sta zgolj simptoma svetovne bolesi, in sta le v toliko potrebni. Isto velja za vse druge okoliščine in vse načine stremljenja po njih spremembi. Obstaja samo ena primerna reakcija na okoliščine; to je, prilagoditev sebe vsled popolne elastičnosti na katerokoli dogajanje.

Tisti tiger na drugi strani polja je videti lačen. Na več načinov se lahko spopademo s to situacijo. Lahko zbežimo, ali splezamo na drevo, ali ga ustrelimo, ali (v *tvojem* primeru) ga ustrahujemo z Močjo Človeškega Pogleda; toda pravi Taoist se sploh ne bo posebej vznemiril. (To, slučajno, ni tako slaba Magika; odvrčanje tvoje pozornosti te lahko privede do tega, da postaneš nevidna, kakor sem razložil v enem od prejšnjih pisem.) Nemara gre za teorijo, da čeravno je tvoj trud rešiti se uspešen, vendar to ustvari motnjo ravnovesja nekje drugje, z enako katastrofalnimi rezultati. Še več, nemara je ravno to, da te požre tiger, neobhodno za tvojo kariero skozi tvoje inkarnacije; v istem trenutku se lahko nahaja praznina nekje, točno tam, kjer ti bo najbolj koristilo v tvojem Velikem Delu. Če pritisnemo na eno mesto, s tem naredimo natančno enako odgovarjajočo vzpetino na drugem, kakor pogostokrat vidimo pri kaki lepi Dami, nesrečni zaradi širine svojega opasja, kako podvzame drastične mere in se spremeni v nekaj, kar je podobno Golšasti Njorki!

Teoretično mi ta Metoda še posebej ugaja, ker je primerna za vsakogar,

ne potrebuje nobenega znanja, nobenega tehničnega treninga, »čisto nič.« Zavaljo tega tudi meni ne koristi, razen v zelo spremenjeni obliki in v zelo posebnih primerih; kajti moji naravi ne more dosti škoditi nobeno delovanje (ali nedelovanje).

Tako mi pusti biti zaskrbljen še naprej, s poudarkom »naprej«; stisnil bom zobe, če bo tako hudo, da ne bom mogel početi svojega Dela, in postoril potreben napor, da odpravim nevšečnost, vselej dobro pazivši, da kar se da malo škodim glavnemu toku moje totalne Energije.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

33

ZLATA SREDINA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Bi si mislila, da bo nekdo, kakor jaz, ki ima Sonce, Gospodarja Njegovega Horoskopa, v Vagi, z Venero, vladarico tega znamenja, v tesnem sovpadanju z njim, s Saturnom v trojiškem, Uranom šestinskim, Marsom kvadratnem aspektu in Luno v quincunx aspektu z njim, nosil Zlato Sredino kot svoj naprsnik, z njo okrasil svoj prapor, jo razčtetveril na svojem grbu in jo vgraviral na svojo dvorezno trikratno posvečeno sabljo!

Točno tako, temu ugovarja ta instinkt sam! »Če bi se rodil nekaj ur prej, z vzhajajočim Ovnom, z njegovim vladarjem obteženim s kvadratom Sonca in Venere, bi gotovo bil Divji Mož iz Gozda, aroganten, fanatičen, gospodovalen, nezmožen videti drugo plat nekega problema, trdoglav, osoren, vzkipljiv, sovražen; in to dejstvo diskvalificira tvojo sodbo.«

To vse popolnoma drži. Moja mirna narava je kongenitalno sovražna skrajnim merilom, razen v domišljiji. Ne prenašam nenadnih nasilnih premikov. Plezanje po pečinah, ljudje so mi običajno govorili, da ne plezam po njih, temveč da pronicam preko njih!

To razloži, mislim, moje globoko vsajeno nelagodje do mnogih odlomkov v *Knjigi Zakona*. »O Prerok! Slabe volje si ob poslušanju tega pisanja. Vidim, kako sovražiš roko in pero; toda jaz sem močnejši.« (AL, II: 10, 11)

Dobro, kaj naj sklepamo po vsem tem? To odgovori na tvoje vprašanje o vrednosti, ki naj bi jo pripisovali tej Zlati Sredini. O tem ni nobenega pravila; tvoje lastno ravnanje je primerno zate in nima nobene vrednosti za nekoga drugega. A se moraš natančno prepričati, kaj to ravnanje dejansko je, globoko v sebi.

Vrniva se za trenutek na zgoraj naveden odlomek. Besedilo naprej podaja vzrok za dejstva. »Zaradi mene v Tebi, za katerega nisi vedel, zakaj? Ker si bil vedec, in jaz.« (AL, II: 12, 13) Nepričakovana raba ali zloraba začetnic, nenavadna sintaksa, nerazumljivost celega odlomka: to gotovo naznačuje nek globok kabalistični pomen v teh besedilih.

Zato je bolje to označiti kot Strogo Privatno, in pozabiti.

Nekaj sva pa pozabila, kakorkoli že; čeprav me moji nagibi Vage nekam usmerjajo osebno, me pravtako delajo nepristranskega, »sodnika, in tudi dobrega razsodnika«, v pomljudi frazi pokojnega Williama Schwenka Gilberta. Zato bom povzel, kar je treba povedati za in proti tej Zlati Sredini.

Kakor običajno, se nihče ni potrudil definirati izraza. Vemo, da so jo povzdigovali tako grški kot tudi kitajski filozofi; a v tem ne vidim kaj več kot zgolj nasveta, da se moramo izogibati skrajnostim, bodisi v merilih, kot tudi v prepričanjih; in zagovarjati zmernost v vseh stvareh.

James Hilton opiše najzabavnejšega Kitajca v svojem *Izgubljenem Horizontu*. Ko se Amerikanec, stoprocentni možki, družabnik, povezovalc, komolčar, strinja z njim v zvezi s strpnostjo v religioznih prepričanjih, ter zaključi »smrtno sem prepričan, da imaš prav!«, ga on zelo nežno pokara, rekoč: »Toda midva sva le zmerno prepričana.« Taka misel zaplombira Brezna Modrosti; vsaj, zelo verjetno. Oprosti, če oponašam učitelja!

Toda to ni tako preprosto, kakor se sliši. Obstaja velika nevarnost v tej Zlati Sredini, tista, katere glavni smoter je v izogibanju brodolomu, Scilla bivši pravtako usodna kot Karibda. Ne, ta vzvišena in ravnodušna drža je slabša od zmote, razen če izvira iz uravnovešenosti med dvema zelo oddaljenima nasprotjema. Ena najpogubnejših nevarnosti današnjega časa je ta, da se v reakciji proti nevednemu fanatizmu ljudje nič več ne drznejo odločiti se za karkoli. Sama praksa, ki jo A.:A.: tako močno in vztrajno zagovarja, navaja ljudi, da začutijo, kako je katerakoli pozitivna drža ali gesta gotovo napačna, pa najsibo še tako pravilna. Oni pozabljajo, da nasprotje lahko, *znotraj meja polja diskurza*, znese toliko kot nič.

Tako zapadejo v ohlapnost.

Jaz se izogibam temu – glej primer na samem začetku tega pisma – ki

navaja: »Da, sovražim to-in-to kakor pekel; želim izbrisati z zemlje sam spomin na tega bastarda, potem ko sem osebno pripomogel, da smo ga 'sedem let pobijali' z obešanjem, mu mrcvarili čreva in ga razčtetverjali. Toda, seveda, morda sem se motil, v vsakem primeru; pač, slučajno sem se rodil take sorte, da tako čutim!«

Zlata Sredina v nobenem primeru ne zagovarja odlašanja, cincanja, izmikanja, kompromitiranja, oportunitizma; sam cilj zagotavljanja natančne uravnovešenosti tvojega orožja je, da bi njegov udarec bil čist in siguren.

Dobro veš, kako se vse naše hibe rade odevajo kot vrline; zelo pogosto to, kar naši sosedje imenujejo vrline, mi ne smatramo za vrline. Vsi se sramujemo biti sami svoji; in to je čista, gola in popolna blamaža. Kajti mi *smo* sami svoji; temu ne moremo ubežati; vsa naša izvijanja in pretvarjanja so ravno toliko del nas samih, kakor želimo misliti, da je to pristno človeško. S to domišljavostjo mi zgolj povišujemo notranjo napetost in konflikt. V njej ni ničesar pristnega in objektivnega. Namesto da bi si nabirali izkušnje, kar je Veliko Delo, se zapiramo v to trdnjavo civilnega nemira; to je Formula Črnih Bratov.

Zlata Sredina je toliko vrednejša, kakor so skrajnosti, ki jih izraža in zgošča, bolj daleč vsaka k sebi; to je čista mehanika vzvoda.

Zato se toliko ne oziraj na te opazke; one niso kaj več kot spokojne misli ob kaminu nekega človeka, ki je vse svoje življenje potrošil v rušenju rekordov. Zlata Sredina te, v najboljšem primeru, lahko le odvrta od ekstravagantnih spodrseljajev; nikoli pa te ne bo nekam pripeljala.

Knjiga Zakona stalno govori o neki čisto drugačni politiki: poslušaj njeno vrhunsko spodbudo in opozorilo: »Toda presegaj! Presegaj!« (AL, II: 71)

Zapomni si to, kar je zapisano: »Zmerna sila pociinglja zvonec: velika sila povrne penny.« Vedno je tisto malo ekstra, kar privede do zmage. Končni napad je tisti, ki razdre sovražnikove položaje. Voda ne bo nikoli zavrela, če jo zadržimo na 99°C. Spoznala boš lahko, da Pranajame ciklus 10-20-30 mesece ne bo prinesel nobenega rezultata, če pa jo pospešiš na 10-20-40 (sc. 10s vdih, 20s zadržek, 40s izdih; op.p.), se bo Dhiana pojavila nemudoma. Kadar smo v

dvomih, moramo poriniti samo malo močnejše. Ni drugega načina, kako spoznati, kaj so točno pravi pogoji za uspeh v katerikoli praksi; toda vse praktike so enake po nečem; njih željeni rezultat je v naravi orgazmičen.

Nemara je to nekako tisto, kar mislim.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

34

TAO (I)

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

To je najtežje vprašanje, ki si mi ga postavila do sedaj: da razložim Tao. Edini primeren odgovor bi bil Tišina, zanašajoč se na počasno razpršitev in vsrkanje razburjenja, ki ga je povzročilo tvoje vprašanje. V tem stavku pravzaprav tiči celotna razlaga; a dobro vem, da zate ne bo zadovoljiva. Še nisi toliko stara ali modra, da bi razumela, da je edini način izbistrenja vode ta, da jo pustimo pri miru. Kljub temu, nedvomno pričakuješ, da ti povem prav to, kako to dogaja; ne bom te razočaral.

Predvsem, kaj je Tao? V kateremkoli drugem jeziku v dometu bilijona svetlobnih let ne najdemo nobenega primerne niti približno enakovrednega izraza. Prvič, zavoljo tega, ker je to en paradoks sam po sebi. In drugič, ker ima več pomenov, ki se očitno med seboj povsem razlikujejo. Na primer, en sinolog ga imenuje »Razum«, drugi »Pot«; naslednji »Tat« ali »Šiva«. To vse drži v takem ali drugačnem smislu. Moj lasten »Beli Up« (glej *Tabutijevo Knjigo*) želi biti istoveten z kabalistično Nulo. Ta zadnja atribucija je zelo koristna, kakor bom takoj pokazal, iz strogo praktičnih razlogov; gre za domnevo, ki naznačuje metodo Starega Modreca, ki se bliža Tau.

Kakor veš, vrhunska klasika na to temo je *Tao Teh King*; upravičeno domnevam, da si jo brala vsaj v enem od prevodov, sicer ti bom moral začeti vsiljevati svojo lastno verzijo prevoda s komentarji, ki sem jo dovršil že pred četrto stoletja, a mi je zaenkrat ne uspe natisniti. Nobeden od izdanih prevodov, čeprav so lahko zelo učeni in sijajni, ti ne more kaj koristiti, razen v tem, da te seznanijo z dotično terminologijo; kajti nihče od teh učenjakov nima niti najmanjšega pojma o tem, kaj je Lao Tze v resnici mislil povedati.

Knjiga Zakona izjavlja doktrino Taa zelo pregnano; »Nobene druge pravice nimaš, razen te, da vršiš svojo voljo. Delaj to in ti nihče ne bo oporekal. Za čisto voljo, neizmirjeno s ciljem, osvobojeno sle po rezultatu, je vsaka pot popolna.« (*AL*, I: 42-44)

»Tako ravna tudi Modri Človek, ki brez stremljenja po kakršnemkoli cilju, doseže vse; ne vpleta se v zadeve svojega telesa, in tako to telo deluje brez trenja. Ne meša tega s svojimi osebnimi namerami, tako da se to zgodi čisto preprosto.« (*Tao Teh King*, VII: 2)

Idealna analogija se zdi ta v primeru planeta na njegovi orbiti. Ta ima svoje »pravilno gibanje«; prostor, ki ga obdaja, mu nudi minimalno trenje. Kadar trpi privlačnost drugega telesa, se rahlo zamaje, da bi se primerno prilagodil, brez napora ali ugovarjanja; tako lahko neskončno nadaljuje svojo pot.

To je v grobem načrt Taoista v njegovi drži napram življenja. Ko si zagotovi Pot, ki zadošča enačbam njegove Narave (kakor mi rečemo, »najde svojo Resnično Voljo«), nadaljuje »brez pohlepa po rezultatu,« delujoč le tedaj, ko je nujno, da se prilagodi nekemu zunanjemu pritisku, ki da doleti, in tako veselo nadaljuje

*Misleč na to,
Kako bi maslo jel,
In iz dneva v dan tako
Postajal vse bolj in bolj debel.*

-če predpostavljamo, da je njegova »Resnična Volja« take vrste. Basil King Lamus to potrди v *Dnevniku Narkomana*, ko reče: »Če bi bil pes, bi lajal; če bi bil sova, bi skovikal.« To je podobno igri domino, kjer se mora ujemati isto število pik in nobeno drugo.

Skrajna preprostost te ideje je ta, ki zbega ljudske pameti, in univerzalna kvaliteta nestrpnosti ta, ki vsakega naredi živčnega, ter tako škodi delikatnosti »fine prilagoditve«, ki je bistvo posla.

Kakor sem povedal zgoraj, to je stvar Nešamah; a kar sledi, ti bo lahko v pomoč.

Zakaj se Tao prevaja kot »Razum«? Kajti pod »Razumom« je mišljen ustroj uma samega; Budist, ki je dovršil Mahasatipatthano, bo to imenoval Zavest o Težnji po Zaznavanju Občutenja Nečesa.

Kajti kot zadnje razpoložljivo sredstvo, in sledeč eno linijo analize,

je ta struktura vse, kar lahko imenujemo naša zavest. Čearkoli se na kakršenkoli način zavemo, si lahko razlagamo kot neko funkcijo te strukture.

Namreč, *Funkcijo!* Zdaj smo namreč videli, zakaj Tao lahko prevajamo tudi kot »Pot«; gre za *gibanje* strukture, ki jo opazujemo. Nobeno Bitje ni ločeno od Itja.

Spoznala si že Štiri Moči Sfinge, ki so jih stari Adepti pripisali svojim Štirim Elementom. Zrak je Vedeti, *Scire*; Ogenj je Hoteti, *Velle*; Voda je Upati se, *Audere*; Zemlja je Molčati, *Tacere*. Toda za Peti Element, Duh, vobče razpoznan v Kabali, sem jaz dodal, kakor se mi je zdelo primerno, odgovarjajočo Peto Moč, Iti, *Ire*. (*Tabutijeva Knjiga*)

Torej, ker je Duh Izvor, Bistvo ter Vsota drugih štirih, tako je Iti v istem odnosu do teh moči. In Iti je sam pomen imena Boga (sc. to GO, in God; v slovenščini imamo Goditi, God, Godba, kakor je prikazal profesor Urbančič; toda za Bog bi se našlo le Bo, futur od Iti, ali UBOGati v imperativno-bodočem smislu etičnega zakona dolžnosti; op.p.). Zato so egipčanski Bogovi označeni kot taki s tem, da nosijo Ankh, kar je Jermen Sandala, čigar oblika je Crux Ansata (Križni Držaj ali Jermenski Križ; op.p.), in pa Rožni Križ, s katerim mi potrjujemo Bogovstvo naše Narave. Vidiš, kako sladko vsaka ideja zdrzne v naslednjo! Kako *prav* je to, da mora Kvintesenca biti dinamična in ne statična! Kajti če bi kakšna oblika Bitja bila ločena od Itja, bi nujno bila usojena propadanju; ter, v vsakem primeru, nekaj nepojmljivega, saj je pojmovanje samo po sebi neko Dejanje, ne neka negibna ideja, usojena propadu takoj, ko bi jo dojeli.

Kakor sem poskušal prikazati v drugem pismu, »Točka-Dogodek« (ali karkoli že je), ki se ga *zavedamo*, je neka sprememba, ali, manj natančno, spomin na neko spremembo; stvari, ki se spreminjajo, ostajajo neizprosno neznane.

Zdi se mi, mlada ženska, da boš morala iti skozi in preko teh idej znova in znova, seznanivši se intimno s tem procesom prehajanja od ene do druge, tako domačno, da ti bo postalo samodejno in spontano teči naokrog lahkotno in brez trenja; sicer te bo tvoja pamet gnjavila vse življenje, in vest grajala; rekle bodo, »Toda nikoli nisi dobila nekega dokončnega odgovora niti na eno samo od tvojih izvornih vprašanj.« Vsi mi smo – večina med nami, no – rojeni s tem hlepenjem po

končnosti; naša slabost je to, da hrepenimo po počitku. In ne vidimo, da je to smrt; če bi katerokoli od teh vprašanj lahko na kratko odrezali in lepo zavili v ličen papir, kakor šunko, potem bi ne bilo več niti približek resnici.

Povsem prepričan sem, da je to Doktrina Taa, in menim, da noben drug tekst učenosti ne podaja svoje misli bolj jasno in bolj enostavno.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

35

TAO (2)

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Ti si edina oseba med mnogimi, ki se zanimaš za moj prevod *Tao Teh Kinga*. Seveda, hočem ga natisniti; a kaj, ko ima prednost toliko drugih reči. Zato ti pošiljam Uvod, v upanju, da bo stimuliral stvar do te mere, da se bo našel nek drug založnik, ki mu bo dal možnost za splavitev na širno morje.

Zavezal sem se, da svoje življenje posvetim Magiki na Veliko noč 1898 (*era vulgari*) in bil deležen svoje prve iniciacije 18. novembra istega leta.

Moj prijatelj in gorniški družabnik Oscar Eckenstein mi je dal prvi poduk v učenju nadziranja uma, v začetku leta 1901 v Mexico Citiyu. Sri Parananda, namestnik pravosodnega ministra na Ceylonu, eminentni pisec in učitelj Joge, s stališča ortodoksnega šivaizma, ter Bhikkhu Ananda Metteya, (Allan Bennett) veliki angleški Adept, ki je bil eden mojih najzgodnejših instruktorjev v Magiki, in se je pridružil Sanghi v Burmi leta 1902, sta mi dala prve osnove v mistični teoriji in praksi. S slednjim sem nekaj mesecev prebil v Candyju na Ceylonu, dokler ni uspeh kronal mojega dela.

Pravtako sem preučeval vse različice azijske filozofije, posebej v zvezi s praktičnim problemom spiritualnega razvoja, Sufi doktrine, *Upanišade*, *Sankhyao*, *Vede* in *Vedanto*, *Bhagavad-Gito* in *Purano*, *Dhammapado*, ter mnoge druge klasike, skupaj s številnimi teksti Tante in Joge, avtorjev kot so Patandžali, Vivekananda, itn. itn. Nemalo teh učenj je učenjakom še povsem neznanih. Celotno domeno svojega študija sem naredil razumljivo kot je le bilo mogoče, ne zanemarjajoč nobeno šolo mišljenja, najsibo še tako nepomembna ali odbojna.

Vse te učitelje sem kritično preiskal v luči svoje praktične izkušnje.

Fiziološka in psihološka poenotenost človeštva je zagotavljala, da raznolikost izraza zakriva neko enovitost smisla. To odkritje mi je nadalje potrdilo poroštvo judovske, grške in keltske tradicije. Ena bistvena resnica je bila skupna vsem kultom, od Hebridov do Rumenege morja; in tudi glavne veje so se izkazale za esencialno istovetne. Zgolj listje je izkazovalo protislovnost.

Ko sem hodil preko Kitajske leta 1905-6, sem bil povsem oborožen in opremljen z zgornjimi kvalifikacijami za naskok na do-tedaj-šeneresšen problem kitajske predstave o religiozni resnici. Praktične študije psihologije Mongolov, ki sem jih srečal na svojih popotovanjih, so mi že dale slutiti, da je njihova acentrična predstava veselja verjetno zavestni izraz njihovih dejanskih psiholoških značilnosti. Zatorej sem bil pripravljen, da raziščem učenja njihovih filozofskih in religiozних Učiteljev brez predsodkov, ki so napore misionarskih sinologov vselej naredili za jalove; vsekakor vseh orientalskih učenjakov, razen ene same izjeme Rhysa Davidsa. Pred njim so prevajalci vsi po vrsti smatrali, z absurdno naivnostjo, ali (pogosteje) arogantno fanatičnostjo, da je moral kitajski pisec izpovedovati bodisi bolj ali manj popačeno in izkvarjeno različico neke krščanske predstave, ali pa povsem neresne nesmiselnosti. Celo tako velik mož, kot je Max Müller, v svojem uvodu v *Upanišade*, se zdi le delno nagnjen k priznavanju, da se navidezne trivialnosti in bedastoče mnogih odlomkov iz teh tako imenovanih svetih spisov nam nemara zdijo take zaradi našega nepoznavanja zgodovinskih in religiozних okoliščin, katerih poznavanje bi jih naredilo za nerazumljive.

Med mojimi samotnimi popotovanji med goratimi pustinjami Jun Nana, je duhovna atmosfera Kitajske prodrla v mojo zavest, zahvaljujoč odsotnosti kakršnegakoli intelektualnega vsiljevanja organa vednosti. *Tao Teh King* je razodel svojo preprostost in izvrstnost moji duši, malo po malo, kakor so pogoji mojega fizičnega, nič manj mojega duhovnega življenja, prodrli v svetišča mojega duha. Filozofija Lao-tzeja se mi je izporočila, navkljub vztrajnemu trudu mojega uma, da bi jo prisilil prilagoditi se mojemu vnaprej ustvarjenemu mnenju o tem, kaj bi morala pomeniti. Ta proces, ki je tako pognal korenine v moji najnotranjši intuiciji tekom teh strahovitih mesecev potovanja čez Jun Nan, se je nadaljeval še naslednja leta. Kadarkoli sem se čutil

sposobnega še enkrat umakniti se motnjam in tratenju, v katere nas sili stik s civilizacijo, pa naj se še tako trudimo boriti se proti njeni nadutosti, v sveto samoto puščave, bodisi med španske siere ali pa v saharški pesek, sem spoznal, da Lao-tzejeva filozofija prevzema mojo dušo vedno znova, vsakič subtilneje in siloviteje.

Toda niti Evropa, niti Afrika ne izkazujeta take pustote, kot jo Amerika. Najponosnejši, najupornejši, najgorši kmet puste Španije, najprimitivnejši in najpraznovernejši Arabec najoddaljenejše oaze, sta v najslabšem primeru malo več kot pikra in malo manj kot prijazna; dočim se v Združenih Državah domala vselej zavemo instinktivne odsotnosti vsake simpatije in razumevanja celo ob najšarmantnejših in najbolj kultiviranih ljudeh. Zato je bilo med mojim izgnanstvom v Ameriko, ko so se Lao-tzejeva učenja najhitreje razvila v moji duši, venomer stremeč navzven, dokler nisem začutil ukaza, ne, neizogibnosti, da jih izpovem v izrazih zavestne misli.

Kakor hitro me je zasedla ta odločitev, sem spoznal, da je naloga zelo blizu nemogočemu. Njegove najpreprostejše ideje, prvobitni elementi njegove misli, nimajo nobenih pravih korespondenc v katerikoli evropski terminologiji. Sama prva beseda »Tao« predstavljata povsem nerešljiv problem. Prevajali so jo kot »Razum,« kot »Pot«, »TO ON.« Noben od teh izrazov ne vsebuje neke pristne predstave o Tau.

Tao je Razum v tem smislu, da substanco stvarstva lahko deloma dojamemo kot nujen odnos med elementi mišljenja, ki določajo zakonitosti razuma. Z drugimi besedami, edina resničnost je to, kar nas prisili, da povežemo različne oblike iluzije, kakor to počnemo. Tako je očitno nespoznat in se ga ne da izraziti niti z govorom, niti s tišino. Vse kar lahko vemo o njem, je to, da vsebuje neko silo (ki, kakorkoli gledano, ni on sam), s katere vrlino se vsa bitja pojavljajo v oblikah, ki ustrezajo naravi nujnosti.

Tao je pravtako »Pot« - v sledečem smislu: nič ne obstaja, razen v odnosu do drugih enako domnevnih idej. Nič ne more biti spoznano po sebi, temveč zgolj kot nekaj udeleženega v nekem nizu dogodkov. Resničnost je potemtakem v gibanju, ne v gibajočih se stvareh. Ne moremo dojeti nečesa, razen kot en domnevni element zapaženega vtisa spremembe.

To lahko izrazimo še drugače. Naše znanje o nečem je v resnici vsota

naših zapažanj njegovih soslednih premikov, se pravi, njegove poti od dogodka do dogodka. V tem smislu lahko Tao prevedemo kot »Pot«. To ni stvar po sebi v smislu nekega objekta, ki bi bil na razpolago dojemanju čutom ali umu. To ni vzrok česar koli; prej je kategorija v ozadju vsega bivanja ali dogajanja, in zatorej resnična in stvarna, kakor je vse iluzorno, bivši zgolj zaznamki, izumljeni zavoljo prikladnosti za opisovanje naših izkušenj. Tao ne poseduje nobene moči za povzročanje bivanja ali dogajanja česar koli. Vendar nam naša izkušnja govori, ko jo analiziramo, da je edina stvarnost, v katero smo lahko prepričani, to itje ali Pot, ki tvori vso našo vednost.

Kot TO ON, ki se površinsko lahko zdi najboljši prevod Taa, kakor je opisan v tekstu, pa je najvarljivejši od trojice. Kajti TO ON (gr. BITje; op.p.) poseduje neko razširjeno soznančnost, ki vključuje celoten sistem Platoničnih predstav, kar pa je najbolj tuje bistveni kvaliteti Taa. Tao ni ne 'bitje', niti 'ne-bitje' v kateremkoli smislu, ki ga Evropa lahko dojame. Ni niti bivanje, niti nek pogoj ali oblika bivanja. Enako TO MH ON (gr. NEBITJE; op.p.) ne podaja ideje Taa. Tao je povsem tuj vsaki taki vrsti misli. Iz njegove veze z »tistim principom, ki je nujna podlaga tega, da se nekaj dogodi« bi nemara lahko sklepali, da nam Heraklitovo »Postajanje« lahko pomaga opisati Tao. Toda Tao sploh ni nek princip take vrste. Za razumevanje Taa je potrebno neko povsem drugačno stanje uma od tega, ki je poznano kateremkoli evropskemu mislecju vobče. Neobhodno je neomajno slediti pot spiritualnega dosežka po linijah, ki so jih naznačili Sufiji, Hinduisti in Budisti; ko dosežemo trans, imenovan Nerodha-Sammapati, v katerem so uničene vse oblike zavesti, se v tem breznu ničnosti pojavi zametek nekega čisto novega tipa ideje, katere poglobitna značilnost je ta: da se celoten medsebojno povezan skupek Naših prejšnjih izkušenj sploh ne bi mogel zgoditi, razen vsled vrline te neopisljive nujnosti.

Vse preveč boleče se zavedam, da je zgornji prikaz pomanjkljiv v vseh možnih ozirih. Še posebej, ker v bralcu predpostavlja precejšnje poznavanje predmeta, tako praktično moledujoč za vprašanjem. Pravtako se izkaže za povsem nerazumljivega povprečnemu bralcu, ki ga želim še posebej zainteresirati za stvar.

Zavoljo tega bom poskušal razjasniti zadevo potom analogije. Poglejmo električno. Nesmiselno bi bilo reči, da ona *je* nek pojav, pod

katerim jo poznamo. Zatekamo se v *petitio principii*, govoreč, da je elektrika tista oblika energije, ki je glavni vzrok takih in takih pojavov. Predpostavimo zdaj, da izločimo to idejo kot očitno nelogično. Kaj preostane? Ne smemo hitro odgovoriti, da »Nič ne preostane.« Obstaja nekaj v naravi zavesti, razum, zaznava, občutek, kar spada v domeno sveta, o katerem nam te stvari pričajo in ki je odgovoren za dejstvo, da te pojave sploh zaznavamo in ne nekih drugih; da mislimo o njih, kakor pač mislimo in ne drugače. Toda še globlje od tega, kot del stvarnosti te zagonetne energije, ki je določila obliko naše izkušnje, nekaj določi to izkušnjo, da se sploh pojavi. Jasno je, ali naj bi bilo, da to nima nič skupnega s katerokoli platonsko predstavo o naravi stvarstva.

Edini preostanek aktive v intelektualnem bankrotu evropske misli je hebrejska Kabala. Primerno razumljena predstavlja en neskončno elastičen sistem simbolizma, ki ne predpostavlja nobenih aksiomov, ne zatrjuje nobenih principov, ne zagovarja nobenih teoremov, in je zatorej prilagodljiv, če z njim rokujemo večče, ter primeren za opis katerekoli zamisljive doktrine. Bila je predmet mojega nenehnega preučevanja od leta 1898, in njena neskončna vrednost se mi je izkazala ob študiju *Tao Teh Kinga*. Z njeno pomočjo sem lahko ideje Lao-tzeja pripisal redu, s katerim sem dodobra seznanjen, in čigar praktično vrednost sem vedno znova dokazal v njegovi uporabi za bazo analize in razvrščanja vseh arijskih in semitskih religij in filozofij. Navkljub esencialni težavnosti korelacije Lao-tzejevih idej s katerimikoli drugimi, je vztrajna raba kabalističnih ključev končno odklenila njegovo zakladnico.

Ta dosežek je zlomil hrbtenico moje Sfinge. Ko sem enkrat zvedel Lao-tzeja v kabalistično obliko, je bilo preprosto rezultat prevesti v jezik filozofije. Prej sem že veliko postoril v izdelavi nekega novega jezika na osnovi angleščine, ob pomoči nekaj tehničnih izrazov, izposojenih iz Azije, in predvsem z uporabo ene nove koncepcije ideje Števila in algebraičnih ter aritmetičnih procedur za prenos rezultatov spiritualne izkušnje inteligentnim študentom.

Ta predstavitev mojega prevoda *Tao Teh Kinga* javnosti zatorej ni povsem brez upanja. Upam in verjamem, da bo pozoren študij teksta, kakor ga razjasnujem v svojih komentarjih, omogočil resnim aspirantom tajne Modrosti, da bodo dojeli (s precejšno točnostjo), kaj

je Lao-tze učil. Vseeno moram vsem položiti na srce, da se bo bistvo njegovega sistema izmikalo intelektualnemu razumevanju, če le-to ne bo razsvetljeno od zgoraj z dejanskim živim izkustvom resnice. Tako izkustvo je moč doseči zgolj z odgovarjajočo uporabo v praksi, ki jo on zagovarja. In aspirant se ne sme zadovoljiti s samim dosežkom duhovne razsvetljenosti, najsibo še tako izvrstna in vrhunska. Vsi taki dosežki so jalovi, če jih nimamo zgolj za sredstvo, ne prej kot cilj spiritualnega napredovanja; infiltrirati se morajo v vsak detajl našega življenja, ne le duhovnega, temveč tudi čutnega. Tao ne bo nikdar spoznan, dokler nam ne bo razložil najtrivialnejša dejanja vsakodnevne rutine. Usodna napaka je, če delamo razliko med duhovno pomembnostjo meditacije in igranjem golfa. S tem ustvarjamo notranji konflikt. »Nikar med vami ne delajte kake razlike med neko rečjo & neko drugo rečjo, kajti s tem pride bolečina.« Tisti, ki pozna Tao, ve, da je izvor vsega, brez razlike; najvzvišenejša duhovna ekstaza in najvsakdanjejši notranji vtis sta z našega vidika enako prividna, brezvredni maski, ki skrivata, z groteskno pobarvano, lažno in brezživljenjsko lepenko, živi obraz resnice. Toda z drugega vidika, sta oba enako izraz ekstatičnega genija resnice – naravni podobi reakcije med našim lastnim bistvom ter našim posebnim okoljem v trenutku svojega nastanka. Obe enako izpričujeta Tao, preko katerega, v katerem in od katerega, obstajata. Če ju cenimo sama zase, zanikamo Tao in se izgublamo v utvari. Če ju preziramo, zanikavamo vseprisotnost Taa ter trpimo privid žalosti. Če razlikujemo med njima, potem potrjujemo prekleto dvojnost ter se predamo blaznosti intelekta, da prekrije intuicijo resnice, in tako povzročimo državljansko vojno v zavesti.

Od 1905 do 1918 je bil *Tao Teh King* moj stalni predmet preučevanja. Nenehno sem ga priporočal svojim prijateljem kot vrhunsko mojstrovino modrosti, in sem bil vedno razočaran, ko so izjavljali, da nanje ne naredi nobenega vtisa, posebej kadar je moj predhoden opis knjige vzbudil v njih silno zanimanje. Tako sem spoznal, da tiči napaka v Leggejevem prevodu, in čutil sem se prisiljenega podvzeti nalogo predstavitve Lao-tzeja v jeziku, sporočenem preko simpatetičnega razumevanja, ki sem ga bil deležen vsled iniciacije in duhovne skušnje. Tekom svojega Velikega Magikalnega Umika na otok Aesopos sredi reke Hudson poleti 1918 sem se lotil dela, a sem takoj ugotovil, da sem

povsem inkompetenten. Zato sem se prizval nekemu Adeptu z imenom Amalantrah, s katerim sem bil tedaj domala v vsakodnevnem stiku. Rade volje mi je prišel v pomoč ter mi predočil en kodeks originala, ki mi je z absolutno gotovostjo prenesel točen pomen besedila. Lahko sem predvidel brez obotavljanja ali dvoma natančen način, vsled katerega je bil Legge zaveden. Kitajsko je sicer prevedel izredno skrbno, vendar je bil domala vsak verz njegove razlage povsem zmoten. Nobene potrebe ni bilo nanašati se na tekst z vidika poznavanja jezika. Moral sem le parafrazirati njegov prevod v luči pristnega poznavanja resničnega pomena uporabljenih izrazov. Vsakdo, ki se bo potrudil primerjati dve verziji, bo presenečen, ko bo videl kako rahlo remodeliranje nekega odstavka zadostuje za pregon trdovratne obskurnosti predsodkov, in za sprostitev studenta v reko žive svetlobe; ter za navdih grčave proze učenosti v vzbrst cvetja liričnega plamena.

Zaključil sem svoj prevod v treh dneh, a sem tekom zadnjih dvajset let stalno pretehtaval vsak stavek. Rokopis sem posodil mnogim prijateljem, učenjakom, ki so hvalili moje delo, in aspirantom, ki so priznali njegovo prikladnost, da predstavi duha Mojstrovega učenja. Tisti, ki jih je razočarala Leggejeva verzija, so se navdušili nad mojo. Ta okoliščina sama po sebi zadostuje, da me prepriča v to, da trud ljubezni ni bil zaman, in me napolni z navdušenim zaupanjem v to, da bo sedanja publikacija prispevala k izpolnitvi moje Resnične Volje, zavoljo katere sem tudi prišel na zemljo. Dajmo, iztisnimo iz muk in žalosti tisto najboljšo, za kar je človeštvo sposobno. Naj se izpolni moja Volja, da se odpro portali spiritualnega dosežka za moje soljudi, da bi dosegli radost tiste realizacije Resnice izpod pajčolanov začasnih zmot, ki mi je razsvetlila oči in napolnila moja usta s pesmijo.

Tu si torej.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

36

QUO STET OLYMPUS: KJE BOGOVI IN ANGELI PREBIVAJO

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Nedavno sva izgledila, kaj naj bi Bogovi, angeli, demoni, elementali *bili*; pravtako sva napisala *kako* živijo, tako zdaj, ti nepotešljiva Iskalka, sprašuješ *kje*. V Indiji je zemljo podpiral slon, ki je stal na želvi – kdo ...? Nobenega stropa zgoraj. Nič drugega kot prazen prostor z mrgolečimi galaksijami; nobenega *prostora* za »nebesa.« Preprosteje je imenovati Olimp ali Meru za domovanje Bogov – verjemi ali ne! Ne sprašuj!

Vendar je težava vselej posledica naše lastne neumnosti. Najelementarnejši razmislek o naravi Bogov, angelov, demonov in ostalega, kakor jo izpričujejo njihove posebne sposobnosti, nemudoma vse ožigosa kot Bitja, ki pripadajo več kot trem dimenzijam! Tako kakor nobeno število linij ne zadostuje za proizvod najmanjše ploskve, in kakor lahko ena kocka vsebuje neskončno število kvadratov, tako, daleč od tega da bi ne bilo nekega prostora za nebesa, ne obstaja absolutno nič drugega, kot prostor!

Vendar je, seveda, narava tega prostora za vedno nedoumljiva, ne, nezamisljiva, za vsakogar iz nižje dimenzije. Le ko uspemo združiti svoje Zavedno (tri-dimenzionalno) z našim Nezavednim (štiri-dimenzionalnim) Sebstvom, lahko pričakujemo vsaj neko simbolično predstavo o tem, kako se stvari obnašajo »v njih kosmatih predelih.«

Spekulacija na teh točkah je neoprostljivo neprofitna; teh par odstavkov sem temu posvetil samo zato, ker je koristno spodbijati nekakega 'soapbox' vrste kritika, ki misli, da bo spodbil celotno tezo »*Sunt Daemones*« (lat. Duhovi Obstajajo; op.p.) s spakujoče našopirjenim vprašanjem »*quo Stet Olympus*.«

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

*

37

SMRT – STRAH – MAGIKALNI SPOMIN

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Sprašuješ me, zelo logično, o podrobnostih obljube Nuit (*AL*, I: 58), »gotovost, ne vero, za življenja, ob smrti.«

Predvsem mislim, da je pomen tak, kakor se glasi. Morda, verjetno, obstaja kakšen kabalističen notranji pomen: tisti štirje samostalniki že izgledajo tako, kakor da bi bil; toda nisem prepričan, katere grške (ali hebrejske, ali arabske) besede bi naj to bile (sc. certainty, faith, life, death; gre za fonetične korelacije v drugih jezikih, kakor v primeru angleško-slovenske besede GOD, ki iz enega prenaša nekako isti ali sličen ali soroden pomen v drugega, v drugo oz. tretjo ali četrto pomensko »dimenzijo«; tudi to je kabalistična metoda, kakor tudi premisa določene teorije o skupnem pra-jeziku, n.pr. praindoevropskem; op.p.); v vsakem primeru, v tej smeri še nisem naredil nobenega poskusa.

K odkriti obljubi, torej! Gotovo bi ne mogla biti podana bolj trdno zagotavljajoča beseda. Toda izogibaj se nestrpnosti, seveda; se spomniš, »brez pohlepa po rezultatu.«, in pa *AL*, III: 16: »Ne bodi preveč nestrpen napram obljub.« Torej, s polno hitrostjo naravnost naprej!

Kakor večina obljub take vrste, je tudi ta, logično, pogojena z nečim.

Neka taka moč je gotovo Siddhi; in instinkt mi govori, da gre za rezultat predanosti Naši Zvezdni Gospe. Nekako si lahko mislim, da gre za neke vrste Darilo za Rojstni dan Ljubljenemu Nečaku. »Zakaj ne?« Prav imaš, kakor običajno: *karkoli* je lahko »Igra Nuit.« A se mi še vedno zdi, da je to le redek primer.

»Toda, se mar ne zgodi lahko karkoli komurkoli?« Da, seveda, v nekem smislu; toda nehaj že s prekinjanjem! Prišel sem do nečesa zanimivega.

Vztrajam na tem, da povem takojšnje koristno stališče: »predanost Nuit« mora pomeniti vneto uresničevanje izpolnitve vseh možnosti, kakorkoli neugodnih.

Dobro: le poglej, kako logično je to. Kajti, kako bi sicer imeli razumno »gotovost,« kot nasprotno »veri« (=notranjemu prepričanju), drugače kot s pridobitvijo »Magikalnega Spominjanja« - spominjanja na prejšnja življenja. In to očitno vključuje tudi spomin na prejšnje smrti. Vsekakor je »freudovska pozabljenost« zelo trdovratna v zvezi s takimi temami; smrtni šok naredi to za izkaz največje hrabrosti, če v mislim podoživimo dogodke prejšnjih smrti. Verjetno se spomniš »Desetih Nečistosti« Budistov; - Truplo Utopljenca, Od-divjih-zverio-žrto-Truplo, in ostalo.

Magika (čeravno sem rekel, da naj ne bi) podaja zelo izčrpno in izdelano razpravo o tem Spominjanju, ter *Liber CMXIII (Tišareb)*, dobro Uradno Instrukcijo o dveh poglavitnih metodah za pridobitev te sposobnosti.

Nobeden od mojih spisov, mimogrede, se ne ukvarja s Prvo Metodo; ker nisem storil nobenega napredka z njo; prav nobenega. Fr.: Iehi Aour, po drugi strani, je bil Čarovnik v tej metodi; po njegovem mnenju jo lahko nekateri ljudje na ta način uporabljajo, drugi pa ne: češ da so rojeni taki. Če bi slučajno ti imela to zmožnost in nobenega daru za drugo, bi ne bilo dobro; bolje da odbrenčiš stran in najdeš drugega manj enonožnega Svetega Guruja.

Obstaja, kakorkoli že, kakor sem opazil ob prebiranju svojih drugih spisov, kar nekaj lukenj v razlagi; in zdaj se lahko potrudim, da zapolnim nekaj teh praznin.

Obdobje v mojem življenju, ki predstavlja vrhunec mojega dela v tem predmetu, so tisti tedni Taumaturgije na reki Hudson. Bojim se, da je Magijski Dnevnik *Eremit z Otoka Aesopus* nepovratno izgubljen – ko mi je bil pokazan Kodeks *Tao Teh Kinga*, ki je navrgel moj prevod, in ko je bila koprena zgolj ena svetlikajoča in migotajoča gaza, skozi in izza katere je sijala neizrekljiva svetloba. Tedaj sem se bil namreč zmožen spomniti in zapisati zares precejšnje število prejšnjih življenj. (Na pol verjamem in upam, da so dotični odlomki bili prepisani v enega od mojih cefalujskih dnevnikov; a kdo se bo namučil z njimi, če sploh še obstajajo?)

»Kaj pa vmesna razdobja?« sprašuješ, Šabaš! *Rem acu tetigisti.* (poskus prevoda: ar. Mladenka, zelenka; lat. to zelo boli; op.p.)

Zelo močno in ostro me zaboli ta silovit udarec – kaj pa druga stran? Kaj pa razdobja med soslednimi inkarnacijami?

Teorija je ta, da Supernalna Triada tvori (ali bolje, je podoba le-te) »večno« Esenco človeka; se pravi, to je pozitivni izraz te skrajne »Točke Gledanja«, ki je in ni in niti je niti ni etc. Povsem neuničljiva.

Ko človek troši svoje življenje (a) v izgradnji in razvitju šestih Sefir Ruaha, tako da se spojijo med seboj v primernem ravnovesju in odnosu, (b) v kovanju, razvijanju in vzdrževanju jeklene vezi med tem trdnim Ruahom in to Triado, Smrt pomeni zgolj izpust Nefeša (Malkut), da bi prevzel svoj instrument Uma (Ruah) s seboj v naslednji primerni nosilec. Težnja Ruaha je seveda ta, da se bolj ali manj hitro razpusti pod vtisom svoje nove izkušnje posmrtnih okoliščin.

Zatorej je pred vsem ostalim pomembno izuriti um na vse možne načine, in ga navezati na Višje Principe z neprestano, trdno in gorečo Aspiracijo, ojačano s strogo disciplino ter nenehno reformuliranimi Zapisegami.

Tak človek bo po svoji smrti polno zaposlen z nepopustljivim iskanjem svojega novega instrumenta; izbrisal bo – kakor si je ustvaril navado tekom življenja – neštete pasti in vabe »Poplačila« in podobnega.

Ena Zaprisega je pomembnejša od vseh drugih skupaj, s stališča A.:A.:. Tu zaprisežeš, da boš zavrnil vsako »Plačilo«, ter da si boš pridobil novi nosilec brez obotavljanja, tako da bi lahko nadaljeval s svojim delom pomaganja Človeštvu z najmanjšimi motnjami. Kakor vse pristne Magijske Zaprisege, je usojena uspehu.

Tako imamo torej človeka, ki ni le dodobra pripravljen za takojšnjo reinkarnacijo – kar pomeni približno šest mesecev po svoji smrti, kajti njegov nosilec bo nek embrio okrog tri mesece star, temveč tudi za še preudarnjše zatrtje vseh vtisov, ki lahko ogrozijo njegovo integriteto.

Lahko pa tudi obstaja nekaj v naravi takih vtisov, kar ni prikladno prenašati v *zavestni* um novega človeka. Ali pa obstaja neko pravilo – e.g. požirek vode iz reke Lete (sc. pozabljenja; op.p.) – in možno je za nekega Adepta (čigar iniciacija je višjega ranga in druge vrste od moje), da si izbori svojo pot preko te posebne ovire.

Dovolj z morda, možno je, bi lahko, nemara, in vso to krvoseso

zalego! Golo dejstvo je, da se jaz ne spominjam popolnoma ničesar v zvezi z Post Mortem izkušnjami, in tudi nisem nikoli spoznal koga, ki bi te izkušnje imel.

A obstaja ena izjema. Spominjam se *prve*, domala trenutne, reakcije. Nahajam se v svoji Astralni obliki, v moji najboljši »nedeljski« Obredni Opravi, s svojo Palico – ki sem jo držal pokonci in zelo pomenljivo zavoljo nekega dejanja – pogledavši dol na svoje telo, *točno* kakor nekdo naredi na začetku nekega »Astralnega Potovanja«, ob svojem prvem poskusu učenja te veščine.

Ne spominjam se nobenega vtisa, ki ga je to naredilo name; niti kakega obžalovanja ali olajšanja ali presenečenja.

A se je dogodila neka zelo silovita reakcija – zdi se mi, da sem ti to že povedal – ko se prvič spomnimo svoje lastne smrti: »Pri Jobu! To je *bilo* pa za las tesno!«

Toda je to strah? Jaz nisem imel niti najmanjšega.

In to je vse, kar sem ti hotel povedati o Magikalni Memoriji.

Ne: še nekaj, za pred spanjem: predpostavljajva, da dva ali več ljudi trdi istočasno, da so bili nekoč Julij Cezar, ali Shakespeare, ali – oh! vselej neka velika živina! Dobro, petdeset ali šestdeset let tega nazaj je bilo to velika moda, posebej med ženskami. Običajno je šlo za Kleopatro ali Kraljico Marijo Škotsko ali Marijo Antoinetto: po možnosti neko kraljevsko in tragično osebo, a predvsem neprimerljive lepote, kakor bi pričakovali.

Za Kraljico Marijo Škotsko se je potegovala stara Gospa Caithness, ki je morala imeti povrh še smisel za humor, saj je organizirala večerjo v Parizu za dvanajst drugih gospa, ki so vse bile nesrečne žrtve Henrika VIII in njegove napake v lastni proizvodbi svojega moškega potomca. (Njegove poroke so bile tako številni poskusi rešitve Anglije pred naslednjim pustošenjem Vojne Rož, od katere jo je rešil njegov oče, ki *ni* bil skopuh, temveč sposoben finančnik in ekonomist. Razumeti moraš to, če ti je angleška zgodovina sploh dojemljiva. Tragedija se je začela z zgodnjo smrtjo Črnega Princa; drugi udarec pa je predstavljal Henrik V skupaj s svojim sinom in morilcem Princa Edvarda Tewkesburyškega.)

Dobro, bilo je obilo smeha, seveda; ki je skoraj razvrednotil vso teorijo Reinkarnacije.

Povsem brez potrebe, če gledamo malo globlje v stvar.

Kaj mislim s tem, ko rečem, da sem bil Eliphaz Levi? Nič drugega kot to, da posedujem neke od njegovih bistvenih značilnosti, in da se nekaterih dogodkov v njegovem življenju spominjam kakor bi bili moji lastni. Ne zdi se nemogoče, da bi se ti svežnji Sankhar ne mogli deliti med dvema ali več osebami. Gotovo vemo premalo o tem, kaj se dejansko dogaja, da bi lahko zatrjevali nekaj pozitivnega v zvezi s tem. Naj ti to ne vzame spanca.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

38

ŽENSKA – NJENA MAGIJSKA FORMULA

*Issa:**Vino izpridi jetra; vročina oteče vranico;**Meso zamaši želodec; prah vname oko;**Kamni utrudijo sečnik: protin – kuga – gobavica!**Človek rojen iz ženske, preobilo težav ima;**Bog, objestni norec, ki ga izrigava, prazna je utvara!**A od vseh kug, s katerimi človek je preklet,**Dajem ti besedo, ženska najhujša je od vseh!**(Tragedija Sveta)*

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Vечно nasprotje med spoloma je zgolj privid. Enako se lahko domneva, da so moški sovražniki ženske populacije. Razumimo spiritualno realiteto obeh, dojemimo njuni magijski formuli, in bo skrajna neobhodnost navidezne nasprotnosti logična.

Skrajnost Ženske je Nuit; in Moškega, Hadit. *Knjiga Zakona* govori zelo izčrpno in jasno v obeh primerih. Navajam poglobitve odlomke.

A: *Nuit.**Had! Manifestacija Nuit.*

(1)

*Pridite ven, oh otroci, pod zvezde, in vzemite svoj napoj ljubezni!**Jaz sem nad vami in v vas. Moj zanos je v vašem. Moja radost je gledati vašo radost.*

*Iznad, z dragulji okrašena modrina
Je razgaljena krasota Nuite boginje;
Ona v navdušenju se upogiba,
Da poljubila bi Hadita skrito žarenje.*

*Krilati globus, zvezdenje na nebu,
Sta moja, O Ankh-af-na-khonsu!*

(12 – 14)

*...Ker sem Neskončen Prostor, in Neskončno Zvezd v njem, tudi vi
ravnajte tako.*

(22)

*...In znamenje naj bo moj zanos, zavest o neprekinjenosti bivanja,
vseprisotnost mojega telesa.*

(N.B. Narekovano: »nefragmentarno ne-atomično dejstvo moje
univerzalnosti ... (Napiši to s preprostejšimi besedami. A nadaljaj).«
Ouarda je napisala kasneje v Rokopis pet besed, kakor se glasi tekst.)

(26)

*O Nuit, neprekinjena od Neba, naj bo vedno tako; da ljudje ne govorijo
o Tebi kot Eni, temveč kot Nobeni; in naj sploh ne govorijo o tebi, ker si
neprekinjena!*

(27)

Nihče, je vdihnil svetlobo, motno & čudežno, od zvezd, in dva.

Kajti jaz sem razdeljena zavoljo ljubezni, zavoljo možnosti združitve.

*To je stvarjenje sveta, da je bolečina ločitve kot nič, in radost stopitve
vse.*

(28 – 30)

*Poslušajte mojega preroka! Sledite skušnjam mojega znanja! samo mene
iščite! Potem vas bodo radosti moje ljubezni odrešile vsake bolečine. Tako je
to: prisegam pri svodu mojega telesa; pri svojem svetem srcu in jeziku; pri
vsem, kar lahko dam, pri vsem, kar si želim od vas vseh.*

(32)

...Zakon je za vse.

(34)

*Jaz dajem nepredstavljive radosti na zemlji: gotovost, ne vero, za
življenja, ob smrti; neizrekljiv mir, počitek, ekstazo, in ne zahtevam
ničesar za žrtev.*

*Moje kadilo je iz smolnatega lesa & smol; & v njem ni krvi: zaradi
mojih las dreves Večnosti.*

Moje število je 11 kakor vsa števila naših. Peto-Kraka Zvezda, s Krogom v sredini, & ta krog je Rdeč. Moja barva je črna za slepe, toda modro & zlato vidijo tisti, ki vidijo. Pravtako imam skrito slavo za tiste, ki me ljubijo.

Toda ljubiti me je boljše kot vse stvari: če pod nočnimi zvezdami v pustoti nemudoma prižgeš moje kadilo pred mano, kličoč me čistega srca, in s Kačjim plamenom v njem, boš prišel malo leči v moje naročje... Ljubim te! Hrepenim po tebi! Bleda ali škrlatena, zakrita ali pohotna, jaz, ki sem vsak užitek in škrlat, in pijanost najnotranjnjega čuta, želim tebe. Nadeni si krila, in prebudi zviti sijaj v sebi: pridi k meni!

(58 – 61)

B: *Hadit.*

Nu! skrivanje Hadita.

Pridite! vsi vi, in spoznajte skrivnost, ki še nikdar bila ni razodeta. Jaz, Hadit, sem dopolnilo Nu, moje neveste. Jaz se ne razširjam, in Khabs je ime moje Hiše.

V okolju sem pousod središče, kakor nje, ki je obod, ni nikjer.

Vendar bo ona spoznana & jaz nikdar.

(1 – 4)

Jaz sem plamen goreč v vsakem človeškem srcu, in v srži vsake zvezde. Jaz sem Življenje, in dajalec Življenja, vendar je zato znanje o meni znanje o smrti.

Jaz sem Čarovnik in Izganjalec. Jaz sem os kolesa, in kocka v krogu. »Pridite k meni« je bedasto rečeno: jaz sem namreč tisti, ki gre.

Kdor je častil Heru-pa-kraatha je častil mene; narobe, jaz sem namreč častilec.

(6 – 8)

Kajti jaz sem popoln, Ne bivajoč; in moje število je devet za norce; toda za pravične sem osem, in eden v osmih: Kar je bistveno, kajti vsekakor sem nobeden. Carica in Kralj nista moja; tu je namreč nadaljnja skrivnost.

Jaz sem Carica & Hierofant. Tako enajst, kakor je moja nevesta enajst.

(15 – 16)

Jaz sem Kača ki prinaša Znanje & Naslado in razkošen sijaj, in razvnebam ljudska srca s pijanostjo.

(22)

Jaz sem sam: in kjer sem, tam ni Boga.

(23)

Jaz sem skrita Kača zvita za naskok: v mojem zvijanju je radost. Če dvignem svojo glavo, sva jaz in Nuit eno. Če spustim mojo glavo, in izbrizgnem strup, potem je to zanos zemlje, in vsa jaz in zemlja eno.

V meni je velika nevarnost; kajti kdor ne razume teh run, bo naredil veliko napako. Padel bo dol v prepad imenovan Zatoker, in tam propadel s psi Razuma.

(26 – 27)

Si pogrešil? Ti je žal? Je strah v tvojem srcu? Kjer sem jaz, vsega tega ni. Ne pomiluj propadlih! Nikdar jih nisem poznal. Jaz nisem zanje. Jaz ne tolažim; sovražim tolaženca & tolažnika.

Jaz sem edinstven & zmagovit. Jaz nisem za sužnje, ki hirajo.

(46 – 49)

Moder sem in zlat v svetlobi moje neveste: toda rdeč lesk je v mojih očeh; in moje bleščice so purpurne & zelene.

Vijoličasto onstran vijoličaste: to je svetloba iznad vidnega polja.

(50 – 51)

Da bi vse ne izpadlo pretežavno, sem izpustil nekaj odlomkov, ki so povsem iznad mojega razumevanja; celo v teh tu navedenih je kar nekaj, za kar se ne morem hvaliti, da mi je jasno.

Puščajoč vse ob strani, edini način poenostavitve zadeve je ta, da Hadita imenujemo »Točka Gledanja,« in »Vsepovsod« prisoten koren vseh možnih »Točk-Dogodkov,« ali »izkustev,« ali »pojavnov«; Nuit je dopolnilo, totaliteta možnosti vsakega takega korena. To je moč dojeti zgolj v tistem delu uma, ki je »iznad Brezna,« tj. Nešamah; in tudi tako mora Nešamah biti vseskozi zaplojena s Hiah, ter razsvetljena od Jehidah, da bi karkoli lahko počeli s tem.

A da bi sešli s kontemplacije Abstraktne Realnosti (ki je, bivši

statična in »neskončna,« ultimativno nemerljiva) na te Ideje v njihovi interakciji (in jih je možno tako neposredno opazovati), moramo, kar je dovolj preprosto, razumeti Magijsko Formulo njih interakcije. Seveda, karkoli povem, je lahko le grob približek, celo en namig, prej kot pa neka trditev; a ne morem pripomoči naravi primera. Nuit je centripetalna energija, neskončno elastična, ker se mora prilegati preko močnega pritiska, ki je usmerjen proti njej; Hadit pa centrifugalna, ki vedno išče prodor v neznano. Nuit ni preveč različna od Teh, opisane pri Lao-tzeju.

Pravtako bi ne bilo primerno ignorirati *Knjigo Laži*, str. 12:

BRESKVE

Mehko in votlo, kako premaguješ trdo in polno!

Ono umre, se preda; in je Tebi sadež!

Bodi Nevesta; in boš kasneje Mati.

Do vseh vtisov bodi taka. Ne pusti, da te premagajo; vendar naj zorijo v tebi.

Najneznatnejši med vtisi, ki prispe do svoje popolnosti, je Pan.

Sprejmi tisoč ljubimcev; nosila boš le enega Otroka.

Ta Otrok bo dedič Usode Očeta.

Želim da uvidiš, kako je to sodelovanje enakih nasprotij prvi pogoj bivanja v katerikoli obliki. Težava je bila vedno v tem, da nihče ni nikoli pogledal na stvari od zunaj; bili so vedno na eni ali drugi strani. To zato, ker ena slučajna zbirka Točk-Dogodkov izvoli misliti o sebi kot Moška; druga, kot Ženska. Povsem nesmiselno je misliti o Winnie kot ženski, in o Martinu kot moškem. Kvintesenca obeh je istovetna: »Vsak moški in vsaka ženska je zvezda.« Zgolj površinska slučajnost je to, da se je en niz določil funkcioniranju v neki posebni inkarnaciji kot eden ali drugi. Pravim funkcioniranju; kajti v Kvintesenci ni nobene razlike.

Toda, ker moramo poslovati z Bitjem *v njegovi zdajšnji funkciji*, potem je nujno potrebno, da v praksi delujemo, kakor bi bil »je« isto kot »je bil.« Lahko se opišeš kot en primer enačbe $0 = 2$, in jaz kot drug. Vendar nisva istovetna, kajti vse kar lahko vem o tebi, ali ti o

meni, je neka predstavitev nekega dela tega 0 = 2 »Vesolja«; če bi se oba enako zavedala te Celote, bi ne obstajal noben način ozavedenja, kakor se v resnici zavedava, te razlike.

Nekaj takega je nemara mišljeno v *Knjigi Zakona*: »Ne zavezujte se ničemur! Naj se med vami ne dela nobene razlike med neko stvarjo & neko drugo stvarjo; kajti od tu izvira bolečina. A kdor si s tem lahko pomaga, naj bo vodja vseh!« (*AL*, I: 22-23)

Kdor si lahko s tem pomaga (tj. naredi, da mu lahko praktično služi), je »presidentnega kalibra,« tako rekoč, ker je zmožen razumeti Bitje izza Funkcije, in tako ni mogoče, da bi bil zaveden vsled videza, ki mu je predstavljen v njegovi odgovarjajoči Funkciji.

Primer ni povsem drugačen od človeka na gori, ki zagleda dva druga vrha, ki štrlita iz meglene patene. Ta vrhova kaj malo naznačujeta veliki masiv, ki ju podpira; oba pripadata enako temu planetu; v resnici sta istovetna, razen v eni neznatni vidni vibi. Vendar ko se razgleduje, kako bi ju preplezal, dobro preuči le tisto funkcijo vsake čeri in padajočega ledu, ki koristi njegovemu namenu, da spleza na njun vrh. Tudi on je iz taiste Kvintesence; a se mora spretno prilagoditi zahtevam vsakega soslednega pripetljaja poedinih Funkcij teh gora, če hoče ustvariti stike, ki mu bodo končno omogočili uresničiti Točke-dogodke, ki jih bo seštel v »preplezal sem Mount Collon in Aiguille de la Za.«

Ne verjamem, da sem sposoben razložiti bolje, pa tudi prelen sem, da bi poskusil; vendar hočem poudariti tisto, kar je Weininger (v knjigi *Spol in Značaj*) le malo popraskal po površini. Vsi mi, bodisi da smo »polni nenavadnih zaobljub in nasršeni kot panter«, ali pa »v svojih trenutkih lahkotne Negotovosti, plahi in nerazpoloženi«, v vsakem najneznatnejšem dejanju izvajamo tako moške kot ženske funkcije domala enako; določitev je komaj kaj več kot stvar glasovanja.

Tako je celo v embriu. Še dosti manj od ene desetine procenta je tega, kar določi, če se bo iz zarodka razvil Aleksander ali pa Alica. Narava ljubi fine dotike take vrste; en del žvepla in ne spomnim se koliko mnogo milijonov delov vode zadostuje, da se modri lakmus spremeni v rdečega; in celo z našim grobim aparatom lahko uredimo z enim desettisočim delčkom zrna, da bo skala padla s pokom. Pomisli na

žogico rulete, ki omahuje na robu na koncu nekega dolgega zavrtljaja!
Pomisli na Buridanovega osla!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

P.S. Nemara je potrebno podati obris tega, kako ta dejstva delujejo v socialnem sistemu Teleme.

Morda bo koristilo, če uvrstimo ženske v tri skupine, (izključujoč četrto, sicer anatomsko žensk, ki pa ne funkcionirajo v tej kapaciteti: »stare device« (sc. spinster; op.p.)) ki odgovarjajo Izidi, Ozirisu in Horusu.

Izis-razred tvori materinski tip. Za njih moški ni nič več kot neobhoden kreator in vzdrževalec njenih otrok.

Oziris-razred tvorijo tiste ženske, ki so predane svojemu moškemu kot moškemu, ter njegovi karieri. Svoje otroke, če ima katerega, ceni kot reprodukcije Ljubljenege; oni ga nadaljujejo v bodočnost vsled vrline njene nesmrtnosti ljubezni.

Horus-razred pa tvorijo tiste ženske, ki ostajajo otroci, deklice-za-igro (sc. play-girls; op.p.), ki živijo samo za užitek. Njim je otrok dolgočasen v najboljšem primeru, v najslabšem pa nadloga.

Vsak od teh razredov ima svoje kvalitete in hibe; vsakega je treba enako ceniti, čeravno na različen način.

In kaj, sprašuješ, naj bi imel moški za povedati o vsem tem? Najpreprostejše; vse ženske so podrejene njegovi Resnični Volji. Samo Oziris-razred, pod pogojem, da lahko najde kakšno med njimi, mu lahko kaj več kot le bežno koristi; in celo v tem primeru mora paziti, da se ne ujame v past.

Toda, kar je zares važno, je prepoznanje vsake odgovarjajoče Resnične Volje v ženski.

*

39

PREROKBA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Najbolje bo, če pričnem s popisom nujnih pogojev za neko pristno prerokbo. Videla bova, da so najslavnejše prerokbe izključene, brez potrebe po posebni in podrobnejši raziskavi.

Toda – prednost, prosim, kakor običajno, ima etimologija. *Prerokba* pomeni 'vnaprej-govorjenje', bolj ali manj enako kot 'navdihnjenost'. To nima nič z napovedovanjem prihodnosti, čeravno lahko to vključuje, kakor lahko vključuje karkoli, bivši zgolj blodenje nekega pesnika, pijanca ali blazneža. (Verjetno se spomniš Saula, ki je naletel na neko družino mladeničev, ki so vsi nenehno prerokovali, kar se mu je zdelo neverjetno, in se pridružil veseli gruči. Tako so ljudje govorili, »je Saul tudi izmed Prerokov?«, kar je pomenilo, da je človek zmožen »božanske« omame od ljubezni, pesmi, pripovedovanja, ali karkoli entuziastičnega ga je lahko že obsedlo. Ljudje, ki jih je prevzel navdih, so bili razpoznavni kot sposobni neobičajnih junaških podvigov; zato so običajni nevedneži občudovali to stanje, običajni sleparji pa ga posnemali!)

Navzlic temu bom izjemoma enkrat doprinesel k popularnemu hrupu in uporabil besede v njihovem popularnem smislu. V grobem nekako tako: Predvidevanje je neka napoved, utemeljena na razumu, prerokba pa zatrjuje garancijo »magičnih« moči. Se strinjaš? Potem lahko nadaljujeva.

1. *Prerokba se mora razglašati kot taka.* Ne moremo imeti za preroke ljudi, ki poberejo drobnarije, ki so lahko povsem nepomembne, in potem trdijo, da skrivajo važne napovedi. To izključuje lunatike Velike Piramide; zelo enostavno bi bilo narediti neke dozdevne izračune na Empire State Buildingu; in če bi arhitekti ugovarjali, je odgovor

enostaven: zakaj, ah seveda! Bog je bil zelo pazljiv in jim ni dal vedeti, kaj v resnici počnejo, sicer bi lahko umrli od groze!

Ta argument je bil dejansko predložen s strani spiritistov, ko je Zancig priznal, da je svojo slavno glasbeno dvorano izdelal s pomočjo neke kode. Povsem brezkoristno je prepričevati te fanatične imbecile.

2. *Datum prerokbe mora predhajati datumu njene izpolnitve.* Da bi to zagotovili, se moramo nadvse potruditi. Kadar sta oba datuma oddaljena, kakor v primeru »izpolnjenih« biblijskih prerokb, je to pogosto nemogoče.

3. *Prerokba mora biti natančna.* To izloči primere, pri katerih so možne alternativne verifikacije.

4. *Prerokba mora biti več kot le neko razumno izračunanje verjetnosti.* To izloči tako robo kot je »Niniveško Gorje« in podobno. Slučajno, »Gorje Damaska« ni videti, da bi imelo v toliko kaj več sreče! Po kasnejših poročilih, staremu mestu ni šlo tako slabo.

Pravtako lahko omenimo Drugi Prihod: »Glejte! Kmalu pridem.« Bilo je kar nekaj lažnih alarmov v zvezi z datumom. (Začelo se je s samim Jezusom, ki je nahrulil svojega učenca: »Če bi hotel, da me čaka dokler ne pridem, kaj bi to tebi pomenilo?« Dobro, *nekdo* je bil razočaran.)

5. *Verifikacija mora biti preprosta, logična, edinstvena in nezgrešljiva.* Prisiljene in za lase privlečene razlage, prevračanja kabalističnega ali drugačnega matematičnega sklepanja, so prepovedana.

6. *Prerokba mora sama vsebovati dopolnilo te točnosti. Biti mora tako povsem nedoumljiva v svojem času, da pojasnitev odgovora zagotovi, da je prerok točno poznal celotno uganko.*

Čutim, da je ta pogoj sam izražen nekako v zagonetni obliki; poskusil bom razjasniti, da bom navedel, kar smatram za, en popoln primer.

Popoln, pravim, ker je tisti »mora« malo prehud; obstajajo stopnje odličnosti.

»To stelo bodo imenovali Gnusoba Pustote; dobro izračunaj njeno ime, in ti bo kakor 718.« (AL, III: 19)

(Gre za tisto Stelo, katere odkritje je kulminiralo v pisanju *Knjige Zakona*.)

Prvi del tega verza mi je še vedno povsem nerazumljiv; poskušal sem z analizo izvirne fraze v »Bibliji,« in domala vse drugo: povsem zaman.

Lahko se nam dozdeva, kako bodo ljudje, ko bodo spoznali to Stelo kot odgovorno za razsulo polovice evropskih mest, to lahko pripisovali onim izvirnim prerokbam. Toda, v najboljšem primeru, nobenega vzroka ni, da bi morali o tem brzojaviti Otaheitu!

Zdaj pa drugi del. To me je še bolj begalo. »Dobro izračunaj njeno ime«, kako naj? Saj nikoli ni imela imena! Tako sem poskušal vse mogoče s številko 718. Šin, 300, črka Duha, z našim ključnim številom 418, se je zdelo obetavno. Samo še en prazen obet! Nadaljeval sem z naskakovanjem, postrani in počez, dolga leta, zadobivajoč vse sorte fantastičnih rešitev, kompleksnih in zmedenih; preprosto so se mi na glas režale.

Bilo je neke sijajne noči v Cefaluju, prevrhunsko sijajne, da bi jo zapravljaj s spanjem; vstal sem. Počastil Zvezde in Luno; razkošno sem se veselil bivanja v Vesolju. A nekaj me je zadrževalo in vleklo. Kmalu mi je povleklo telo v moj naslanjač, in sem se znašel pred to staro uganko 718. Pol ducata smešnih zmot. A sem čutil, da je nekaj na poti. Leno sem zapisal Stela po grško in je zneslo 52, nakar sem si rekel, Nemara lahko naredimo neko »ime« iz razlike do 718.

Poskočil sem.

$718 - 52 = 666$

Moje lastno ime!

Kako, seveda, je rekel, strmel sem; dejansko je to Stela od 666; kajti to je bila Stela Ankh-f-n-khonsuja, kar je bilo moje ime v tistih davnih časih.

Oh ne! Je reklo Nekaj, to ni dovolj dobro! »Dobro izračunaj njeno ime« - Stela Ankh-f-n-khonsuja: ime je nekaj, čemur naj bi to odgovarjalo, ne titula. Ta rešitev je zvita, vendar enostavno ne bo šlo, kajti ta Stela nikoli ni imela imena!

Lažesh! Zakričal sem, nakar je intenzivna svetloba prodrila skozi meglo mojega uma; v treh tisočih letih je enkrat, vsaj enkrat dobila ime, s klicanjem katerega si jo lahko sploh oživil; njeno ime je »Stela 666« v katalogu Boulak Muzeja v Kairu!

En sam preprost udarec s kladivom, in žebelj je bil zabit!

Primerjaj to z zmedenimi izumi manijakov »bilateralnih šifer«, z uporabo katerih se da zlahka dokazati, da je Bernard Shaw napisal Rudyarda Kiplinga. Ali karkoli drugega! Samo plačas in dobiš kar želiš.

7. *Naslednja prepričljiva točka je, da mora prerokba površinsko pomeniti nekaj medlega in verjetnega, ter, razložena, posedovati taisto kvaliteto edinstvene točnosti.*

Na primer (čeprav to ni napoved), poglej »Ljubezen je zakon, ljubezen pod voljo.« Da, sliši se čisto v redu; upam si reči, da gre za močan filozofski argument. Toda! Dobro, vsakdo bi to lahko rekel. Oh, ne! Kajti ko uporabimo grščino za tehnične izraze, dobimo Agape – Ljubezen, in Telema – Voljo, oboje šteje 93 – in to sta samo dva cveta od treh, katerih koren je 31, in pa celoten numerično-verbalni sistem, na tem zasnovan in organiziran z neverjetno preprosto prepletenostjo; no, to je en Eohippos, neke povsem drugačne barve! To ni nič več slučajna (če je srečnega slučaja) trditev nekega gladkojezičnega filozofa, temveč evidenca, in ključ do, nekega neizračunljivo obširnega načrta. Enako lahko pripišeš Riemann-Christoffelov Tenzor »srečni misli« nekega poobedno zavaljenega matematika.

Tu je drug primer.

Torej ta dve-v-Eni črka, Luna-Sonce, je tretji Ključ k temu Zakonu; in po odkritju tega dejstva, po letih neprestanega iskanja, kakšen nenadejan sijaj Resnice, tako svete, kot tajne, je vzplamtel v mojem umu! Zdaj pa poglej; »ta krog, kvadriran v svoji napaki, je tudi ključ.« Zdaj sem vedel, da so Judje v vrednosti črk ALHIM, 'Bogovi' Stvarjenja, zakrili ne čisto točno vrednost Π (sc. števila Pi; op.p.), razmerje (oz. kvocient; op.p.) obsega kroga do njegovega premera, do štirih decimalk: 3,1415 (sc. digitalne vrednosti črk – 1-3o-5-1o-4o, razporejene v krogu in povezane s pentagramom; op.p.); bližje bi bilo 3,1416. Če pridamo naš Ključ, 93, (kar v teogoniji pomeni da k ALHIM dodamo Seta ali Satana, Skritega Boga) dobimo 3,141593, torej Π , natančen do Šest decimalk, Šest bivši moje lastno število in število Horsa Sonca.

In še ena, tokrat aktualna napoved.

Tu spet imamo nekaj, kar se sprva zdi nekakšno izmikanje! »Eden prihaja za njim,« gotovo, sem si mislil. To se lahko nanaša na kogarkoli, ki odkrije ali trdi, da je odkril, »ključ vsega tega.«

Niti najmanj ne kdorkoli, nekdo!

Kajti ko je prišel čas, in je bil Ključ najden, je najditeljevo ime v Redu bilo – in je bilo od trenutka njegovega pristopa kot Novica

– Ahad, hebrejsko za »Eden«. In on je prišel »za njim« v natančno tehničnem smislu izraza, kajti on je bil natančno naslednja oseba, ki je podvzel Avanturo Brezna.

Upam da ne misliš tega, da je moje Preroško področje omejeno na te nadute metafizične mojstrovine Runskega Izročila. Če pa že misliš tako, predlagam da prelomiš svojih »sedem zelenih vrbovih šib, ki se niso nikoli posušile« vse skupaj, Dalilah; kajti jaz se bom brzdal. Odšel bom na vojno! Od 1920 do 1923 je bilo moje sezonsko domovanje hiša, imenovana Horsel Opatije Teleme, na Santa Barbari nad Telepylusom – glej Homerja in Samuela Butlerja II, a so ga kasneje Rimljani poimenovali Cephaloedium, in zdaj Cefalu. Tam sem garal, da bi razširil moj kratki Tretji Del *Knjige 4* v en ominozen volumen, zdaj znan kot *Magika v Teoriji in Praksi*. Po številnih napačnih avanturah je bil objavljen leta 1928.

Predlagam ti to knjigo, stran 96.

Še ena beseda na koncu o tem predmetu. Obstaja ena Magijska Operacija največje pomembnosti: Iniciacija Novega Eona. Ko postane neobhodno izgovoriti Besedo, se mora ves Planet okopati v krvi. Preden bo človek pripravljen Sprejeti Zakon Teleme, se mora izboriti Velika Vojna. To Krvno Žrtvovanje je odločilna točka Svetovnega Obreda Razglasitve Horusa, Okronanega in Zmagovitega Otroka kot Gospodarja Eona. (Op. Ta odlomek je bil napisan poleti 1911, e.v., ravno tri leta pred izpolnitvijo. Druga priložnost je sledila 1938 e.v.)

Vsa stvar je prerokovana v sami Knjigi Zakona; študent naj razmotri to in se pridruži Vojski Sonca.

(Žalostno je, da ne morem dokazati svoje opombe, toda to poglavje XII je bil del mojega izvirnega rokopisa, ki je bil predložen za objavo leta 1912. Lahko mi verjameš na besedo, za zdaj. V vsakem primeru pa imava prerokbo Bartzabela, Duha Marsa, zgodaj poleti 1910, da se bo vojna, ki bo vključevala razsulo (a) Turčije in (b) Nemčije, začela v petih letih. Glej *New York World*, z decembra 1914.)

Zdaj pa nadaljujva z stranjo 112, iz *Magike*.

Zdaj pa razmisli, kako se pojavi problem Magijske Vezi! Ne glede na to, kako mogočna je resnica Teleme, ona ne more prevladati, če ne bo uporabljena za človeštvo in s strani človeštva. Kakor dolgo je bila Knjiga

Zakona v Rokopisu, je lahko vplivala le na majhno skupino ljudi, med katerimi je krožila. Morala se je udejanjiti vsled Magijskega Ogleda z njeno objavo. Ko je bilo to storjeno, se je to naredilo brez potrebne popolnosti. Njeni ukazi, kako mora biti delo storjeno, niso bili v celoti upoštevani. Obstajala je nejevera in odbojnost v umu FRATRA PERDURABA, in to je oviralo Njegovo delo. Bil je nezavzet in malodušen. Vendar, celo tako, sta notranja moč resnice Zakona in vpliv publikacije zadostovala, da je izbila ena odločilna vojna, nakar so se ljudski umi začeli gibati na skrivnosten način. Drugi udarec se je zgodil s ponatisom Knjige septembra 1913, in to pot je moč te Magike izbruhnila in povzročila katastrofo civilizacije. Ravno zdaj Mojster TERION skrito zbira svoje sile za končni udarec. Ko bo Knjiga Zakona in njen Komentar publicirana z močjo Njegove celotne Volje in v popolnem uboganju inštrukcij, ki so bile do sedaj nerazumljene ali zanemarjene, bo rezultat neprecenljivo učinkovit. Dogodek bo ustanovil vladavino Kronanega in Zmagovitega Otroka na celi zemlji, in se bodo vsi ljudje poklonili Zakonu, ki je »ljubezen pod voljo.«

To naj bi bilo dovolj in zadovoljivo. Kakorkoli že, zdelo se mi je, da je bil čas povleči javno pozornost na te stvari bolj vzneseno in izrazito.

V izpolnitev moje zgoraj podane obljube in inštrukcij, ki so mi jih izvirno dali Mojstri, sem izdal *Equinox Bogov* ob 6:22 a.m., 22. decembra 1937 e.v.; in, v skladu z mojim pogojem št. 1 za Prerokbo, kakor tudi zavoljo verifikacije datuma, sem na tistem mestu dobil enega reporterja, s sledečim rezultatom:

Ta Imena Tvorijo Novice.

Pomešana Vreča Zgodnjih Ptic.

En Anglež, en Jud, en Indijec, en Črnc, en Malajec – ne, ne gre za nobeno salonsko šalo – zbrani na Nabrežju, pri Kleopatrinem Obelisku, kmalu po 6 a.m. včeraj.

To je bila zagotovo najbolj prigodno-izbrana družčina in približno ob tej uri. Njihov smoter nahajanja tam je bil tudi prigoden.

Tam so se zbrali zavoljo asistiranja pri publikaciji ene knjige 62-let starega Magika, ALEISTERJA CROWLEYA.

Publikacija se je zgodila točno ob 6:22, ko je Sonce vstopilo v Kozoroga.

Crowley je imel kratek govor: kot »Svečenik Princev«, razglasivši Zakon Teleme; izročil je izvode belemu, rdečemu, rjavemu, črnemu in

rumenemu predstavniku.

Predstavnica »črne« rase je bila plesalka. Indijec je bil nek ne-angleški musliman, ki je govoril bengalsko, ki je bil videti povsem zbeigan ob vsem tem.

Knjiga vsebuje poslanico, ki jo je bil Crowleyu v Kairu leta 1904 narekoval »Aivass, neko Bitje, čigar naravo on ni povsem razumel, a je sebe opisal kot 'Minister Hoor-Paar-Kraata' (Gospodarja Tišine).«

V prospektu knjige piše, da je bila izdana že trikrat poprej; ob čemer je hudomušno dodano, da se je prvič to zgodilo devet mesecev pred izbruhom Balkanske vojne, drugič devet mesecev pred prvo svetovno vojno, tretjič pa devet mesecev pred izbruhom kitajsko-japonske vojne.

Ne slučajno, pravi: »moč te Magike je izbruhnila in povzročila katastrofo civilizacije.«

No, bomo videli naslednji September..

»Malo strogo je to od vas, da nam želite še eno vojno,« sem rekel Crowleyu.

»Oh, toda če bi vsakdo le storil to, kar jim jaz svetujem,« je odgovoril, »bi katastrofo lahko preprečili.«

Bojim se, da ne bodo.

»Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.«

Potem sem izdal en prospekt za knjigo, podajajoč dejstva kakor za prejšnje izdaje in njih rezultate, in pustil prazen prostor za »Četrto Publikacijo«, da se počaka na dogodbo.

PRVA IZDAJA

devet mesecev pred izbruhom Balkanske vojne na Bližnjem Vzhodu.

Ko je bila ta izvršena, je bilo to narejeno brez primerne popolnosti. Njeni napotki, kako mora biti delo storjeno, se niso v celoti upoštevali.... Vendar, celo tako, notranja moč resnice Zakona in vpliv izdaje sta zadostovala za pretres sveta, tako da je izbila ena odločilna vojna, nakar so se umi ljudi začeli gibati na misteriozne načine.

DRUGA IZDAJA

devet mesecev pred izbruhom Svetovne Vojne, ki je izbila na Zahodu.

Drugi udarec se je zgodil s ponatisom Knjige septembra 1913, in to pot

... povzročil katastrofo civilizacije. Sedaj, ob tej uri, je Mojster Terion skrit in nabira moči za končni udarec. Ko bo Knjiga Zakona s Komentarjem izdana ... popolnoma v skladu z napotki ... bo rezultat nepreračunljivo učinkovit. Dogodek bo prinesel ustanovitev Vladavine Kronanega in Zmagovitega Otroka na celi zemlji, in se bodo vsi ljudje poklonili Zakonu, ki je ljubezen pod voljo.

Magika, stran 112-113, napisana leta 1922, je bila izdana leta 1929.

TRETJA IZDAJA

devet mesecev pred izbruhom Kitajsko-japonske vojne, ki je izbila na Daljnem Vzhodu.

ČETRТА IZDAJA

Ob 6:22 a.m., 22. decembra, 1938, e.v.

Ta niz dejanj popolnoma ustreza pogoju za Prerokbo.

Devet Mesecev je minilo, in lahko sem prenatilsnil, tudi v ponatisu, razširjajoč štiri strani mojih preostalih prospektov, z rdečo tinto, naslednje:

devete mesecev pred Izdajstvom, ki je odvzelo Britaniji še preostale cape časti, prestiža in sigurnosti, in to bo uničilo civilizacijo.

Vedno sem bil mnenja, da München naznačuje pravi izbruh vojne, ker je Hitlerjevo posilstvo Češkoslovaške, naj je bilo še tako upravičeno, bilo nezdružljivo protislovno naši Zunanji Politiki; in München se je dogodil devet mesecev, do dneva natančno, po moji Gesti.

To smatram za popolnoma dokumentiran primer Prerokbe.

In jaz bom popolnoma dokumentiran primer živčnega izčrpanja, če ZDAJ ne obmolknem.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

40

NAKLJUČJE

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Ko sem pisal tisto pismo o prerokbi, me je vseskozi mučil in nadlegoval moj verni stražar, izmučeni Hoplit, ki stoji pri zadnjih vratih moje zavesti, nared da izpodbije vsako misel – in gorje vsiljivcu, ki ni zmožen podati gesla! To pot se je dobri stari bandit spomnil, da je stvar dovolj resna za raportiranje Višje Gor. »Podano je dovolj jasno, dovolj izrazito, dovolj neizpodbitno«, je bilo jedro njegovega sporočila, »da te bo prvi in najbolj nepopravljiv trik sovražnika prismojil v to, da boš Kapitana Naključje pozdravil s 'Prijatelj', dočim je on naravno najhujši od tvojih sovražnikov, kadar gre za vprašanje dokaza.«

Popolnoma res, Stražmojster! A ne gre le za prerokbo, temveč za vse mogoče reči, posebej, seveda, za razpoznavanje angelov in slično.

Dobro, ujeli smo kar nekaj fantov iz družčine Kapitana Naključje; pokličimo jih na zaslišanje, da izvemo, kar je možno, o njihovi oborožitvi in sličnih vojnih rečeh!

Vzel bom prvega zapornika iz *Magike*.

Najslavnejši Fieldingov roman ima naslov Tom Jones. Zgodilo se je, da je FRATER PERDURABO prebival v nekem londonskem hotelu. Telefoniral je prijatelju, ki se je imenoval Fielding, njemu domov, in mu je odgovorila tajnica g. Fieldinga, ki je rekla, da je njen službodajalec odšel od doma pred nekaj minutami, in ga je moč dobiti zgolj, če se mu telefonira v neko pisarno v City med enajsto in četrto čez. FRATER PERDURABO je imel zmenek ob enajstih z neko kabaretno zvezdo pri vhodu v teater. Da bi ne pozabil, si je v mislih rekel, da bo, takoj ko bo zagledal damo, dvignil roko in rekel, preden jo pozdravi: »Spomni me, da moram nemudoma telefonirati Fieldingu.« Ko jo je srečal, je to storil,

ona pa Mu je pristopila z enako gesto in rekla v istem dahu, »Spomni me, da moram telefonirati Tomu Jonesu« - kakor je bilo ime njenemu agentu.

Sledi naslednje, to pot popolnoma noro! Nič »literarnega« ni v tem; nobenega smisla nikjer; čista kaprica.

Ena moja prijateljica, A, je poklicala svojo prijateljico, B, v njeno stanovanje v Holland Parku, kake 3 ali 4 milje zahodno in malo severno od Piccadilly Circus. Po običajnem nizu »ne odgovarjajo«, »linija zasedena«, »nedosegljivi«, »linija zmedena«, »linija začasno izključena na zahtevo naročnika,« je poziv na »Supervizorja« v trenutku pomagal. Toda javila se je ena druga prijateljica, C, in nato izginila iz zgodbe; ona je izjavila »Oh, kakšna škoda, ravno si jo zgrešila; pred petimi minutami je odšla. Mislim da bo čez eno uro nazaj, poskusi tedaj.«

A je čakala nestrpno in takoj potem poklicala. Spet niz nesmislov – težave z dobivanjem veze. Končno je prišel odgovor. To pot še ena prijateljica, D. »Oh, kakšna škoda! Ravno si jo zgrešila; zapustila je celico pred petimi minutami« . »Celico,« je zakričala A, »kakšno celico? Sem po pomoti poklicala Urad za Umore?« »Zakaj, to celico,« je odvrnila D, mirno. »Kakšno - - celico?« je zakričala A. »A ni to njeno stanovanje?« »Njeno stanovanje! Ste nori? To je telefonska celica na Aveniji Shaftesbury.« Zaupanje A v zdravo pamet Narave se je porušilo.

Pomisli, da ni bilo nobene sličnosti v imenih sogovorcev niti v telefonskih številkah.

To je najbolj groteskno nemogoč primer »napačne številke«, ki sem ga kdaj doživel.

Zdaj pa še ena ali dve nenavadnosti. Nedavno tega, potreben sprostitev, sem si sposodil tri »thrillerje« iz različnih virov. V vseh treh primerih je zaplet bil tak, da sta si dva človeka bila tako slična, da ju nihče ni mogel razlikovati. (*Rupert iz Hentzaua, John Chilcote, M.P., Melanderjevi Milijoni.*)

Potoval sem iz Lousvillea v Detroit po železniški progi, ki se je imenovala »Big Four,« z namenom, da bi opravil nek posel v zvezi z mojo *Knjigo 4*. Ime mojega ekspresnega vlaka je bilo »Big Four« - speljal je s perona št. 4, ob 4 p.m. Moj spalni kupe je imel št. 4 v vagonu št. 4; in moja karta je imela št. 44,444. Moralo je biti 4. aprila, domnevam; a ni bilo.

Prejšnji teden so objavili moje pismo v Sunday Dispatchu v zvezi z Evereško Skrivnostjo leta 1921. V njem sem izrazil svoje mnenje, da je dva izgubljena plezalca, ki so ju zadnjič videli na rahlem snežnem pobočju blizu vrha, preprosto odpihnil nenaden nalet neverjetno močnega vetra, ki je v teh višinah običajen, in ju vrgel dol na zemljo kako miljo stran.

Ko sem to prebral, sem odšel v prijateljičino sobo, da si sposodim eno knjigo, vzel s police njene Shakespearejeve *Zgodbe*, odprl knjigo na slepo in naletel na:

*Tisti, ki stojijo visoko, so deležni mnogih sunkov vetra, da jih pretresejo,
In če padejo, se raztreščijo na koščke.*

(Richard III, Dejanje I, sc. 3)

Sledi ena zgodba, predobra, da bi se izgubila; niti najmedlejše fantazme kakega ideograma, da bi jo kako klasificirali; zavoljo nečesa, prepolna morale in ekonomskih teorij in političnih seštevkov; a je v njej nekje eno naključje, in v znamenju naključja bo potekala. Četudi zgolj po naključju.

*Pod soncem ne najdete tobačnika, kakršen
Je veliki Colin Lunn –*

na Sidney Streetu, v Cambridgeu. Ko sem začel pohajati svet, gorje za točnost! Začel sem ga pozabljati. Leta 1906 e.v. se je operacija praktično zaključila.

Leta '42 sem prebil par dni s prijatelji v Cambridgeu. Pohajkujoč po K.P. (Kraljevi Paradi za vas, madam!) na moji poti nazaj na postajo, s pol ure ali nekaj takega za zabiti, sem se spomnil, da bi skočil do Lunnove nove trgovine in tam počakal, da mine dan. Morda ima kaj zame. Tako sem tudi storil. Da ne omenjam, trgovca nisem videl še od Adama, in ta mi ni dal nobenega znamenja, da bi ga prepoznal. Povprašal sem po starih prijateljih; pogovarjala sva se o starih časih; nenadoma je pripomnil, vtaknivši roko pod pult: »Mislim, da je to vaše, sir.« »Kako veste, kdo sem? Jaz vas kdaj prej nikoli nisem videl.« »O ja, sir, jaz sem bil priložnostni sluga v trgovini na Sunday Streetu; spomnim se vas zelo dobro.« Nato je tam na pultu ležal en nenavaden

poznan-nepoznan predmet – pipa, ki sem jo nekdaj pustil in z njo poplačal neko malenkost preden sem odhitel na East 37 pred mnogimi leti! Prav zdaj jo kadim.

Pa povleci svoj lasten zverinski zaključek!

Ne, nisem pozabil, da sem tu zato, da te poučujem, kakor tudi zabavam: in tudi da postorim neke pripombe, ki bodo, kakor laskam sam sebi, nekaj novega zate.

Vse kar se zgodi, ni važno kaj, je neko nepredstavljivo neverjetno naključje. Se spominjaš, kako si morala pričeti, ko si prvič prišla k meni po pomoč. Rekel sem ti, »Tu si ti, in nihče drug, prišla me pogledat in nobenega drugega, v to sobo in nobeno drugo sobo, v tem času in nobenem drugem času.. Kako je prišlo do tega?« Odgovor na to vprašanje je prvi zapis v tvoj Magijski Dnevnik: in, z rahlo drugačnim namenom v mislih, prvi korak v praktiki *Libra Tišareb* ter zadobivanju Magikalnega Spomina.

Čemu, naj gre k vragu; dogodki zadnje ure bi lahko šli tudi samo neskončno malo drugače, in bi se razgovor morda sploh ne bil pripetil, kakor se je. Razmotri potem, kako so dejavniki, ki se raztezajo nazaj v neskončnost – vsi dejavniki so tam! – vsak od njih, prispevali po svoji meri, da so privedli do tega razgovora. Kakšna fantastična verjetnost! Vendar tu sva.

Slučaj slepo vlada Vesolju. Toda, kaj je Slučaj? In kje se vmeša smoter? V kakšni meri?

Povedel te bom zdaj, nič manj trdno od g. E. Phillipisa Oppenheima, v Monte Carlo.

Mirno vstopiš v Casino; zdi se ti, da je razburjenje celo bolj opazno, kot običajno. Zagledaš prijatelja pri mizi: »Ravno v pravem trenutku!« zasopiha. »Črna se je ravno pojavila že štiriindvajsetič.« Zrineš se naprej in staviš vse na Rdečo. Kolo se zavrti; spet Črna! »Štirideset tisoč vraginj v zvoniku Sv. Nikole od Česna-de-Ronchonot!«

»Ampak – ampak« (zajecljaš potem ko te je amonijakova raztopina poživila) »v vsej zgodovini igralnih miz se ena barva ni nikoli pojavila več kot 24-krat!«

Moja nesrečna prijateljica, kaj ima to veze s tem? Res, *na začetku* je nešteto milijonov proti 1, da se žogica ne bo ustavila 24-krat na črni ne na rdeči; toda verjetnost pri vsakem posebnem zavrtljaju

(če zanemarimo nulo) je vedno ena proti ena. Črni predelki se ne zmanjšajo, ker je žogica padla v enega od njih.

Vsakdo, ki igra na srečo, je ali diletant, slepar, ali pa en B.F. (sc. Bloody Fool; op.p.), če že najdeš kakega B.F., da bi razumel vsaj zgoraj razloženo elementarno matematiko, in lahko noč hazardiranju! In še k sreči, po vsem tem! Dobro, obstaja ena prednost v sistemu; lahko pomaga inteligentnemu človeku premakniti mejnik do svojega soseda!

V vsem tem je pomembna točka za moj trenutni namen, da ti pokažem, kako je ta problem verjetnosti in naključja povsem odvisen od *tvoje pozornosti*.

Sosledje BBBBbbb pri ruleti je najbolj verjetno, da se dogodi; toda, pravtako je sosledje BRBRRBR najbolj verjetno ali katerikoli drugo. Enega sploh ne opazimo, dočim drugi povzročijo presenečenje, ker imajo v mislih idejo »ustavi se na črnem.«

Če malo razširiš to linijo misli in jo povežeš s tistim, kar sem rekel o Magijskem Dnevniku, boš uvidela, da je vsak pojav, kakršenkoli, neverjeten, in to »neskončno« tak. Vesolje potemtakem ni *nič drugega kot Naključje!*

Kako naj bi bil potem katerikoli dogodek verjetnejši od nekega drugega? Zakaj, zelo enostavno. Vrne se v Monte; razglasi, da se bo na mizi št. 3 Črna pojavila 7-krat zapovrstjo, in potem naslednji zavrtljaj. (Ali, seveda, katerikoli niz po 7.) *Zdaj* vidiš kako je Naključje povezano s Prerokbo!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666.

*

41

SMO REINKARNACIJE STARIH EGIPČANOV?

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Zares si želim, da bi razumela, kako vse te spekulacije niso le mlahave in nesmiselne, ker jih sploh ne moreš verificirati, temveč tudi en smrtonosen strup. Sprašuješ, ali smo mi, domnevam, Angleži, zdaj reinkarnirani Egipčani. Ko sem bil otrok, je šlo za Rimljane, dočim so Francozi isto nehvaležno uslužnost pripisovali Grkom. Pravim »smrtni strup«; kajti če malo razčleniš, potem boš videla, da je to en izum za laskanje samemu sebi. Ti gojiš veliko spoštovanje do ljudstva, ki je proizvedlo Luxor in Piramide; in to te dela prijazno in udobno v sebi, če si predstavljaš, kako si v tistih časih tekala naokrog kot Ramzes II ali en visoki svečenik v Tebah ali nekaj enako simpatičnega.

Lahko rečeš, da sem jaz eden izmed glavnih grešnikov v tem oziru, zaradi Ankh-f-n-Khonsuja, toda tega si nisem jaz izmislil. To mi je bilo vsiljeno s strani *Knjige Zakona*, in se ne počutim čisto nič polaskanega vsled tega poistovečanja. Edino kar me zanima pri tem, je pomenljiv način, kako je to prepletено z obstojem »Kairskega dela.«

Tvoje drugo in tretje vprašanje sta še hujša. Sram bi me bilo, če bi se samo skliceval na njiju.

Toliko o tem. Toda na tvoje četrto vprašanje sem odgovoril po običaju. Vseeno me je prešinilo, da bi ti lahko dal podrobnejši poduk, ki bi ti koristil.

Ko sem se bil znašel na Mindoun Chongu v Burmi, sem začel raziskovati svoje sanje; in edini način, da bi jih ulovil, je bil ta, da sem si jih takoj po prebujenju zapisal, kolikor sem se jih le mogel spomniti. Rezultat tega početja je bil precej presenetljiv. Če začnem s tem, da sem odkril, posebej vsled napredovanja te prakse, da sem dosti več

sanjal, kot sem smatral, da sem poprej. To se je moglo zgoditi vsled enega od dveh vzrokov.

(1) Praksa je lahko dejansko povečala mojo težnjo po sanjanju, in (2) navada opazovanja je lahko privedla na površino sanje, ki bi sicer minile nezapažene. V obeh primerih so bile podobe povsem različne.

Spoznal sem takoj, se pravi, po približno enem mesecu, da sem praktično vsake sanje, ki sem se jih lahko spomnil, jasno pripisal enemu od dveh vzrokov: (a) dogodkom prejšnjega dne ali dni, ali temam, ki so me v tistem obdobju zanimale, in (b) fizikalnim okoliščinam v tistem trenutku. Na primer, dovršen del časa tekom eksperimenta sem spal v, kar bi lahko eufemistično imenovali, neki barki s kabino. Rada je puščala vodo in v takem primeru mi je voda kapljala na nos, nakar sem spoznal, da sem tedaj sanjal o nekakšnih avanturah, ki so bile povezane z vodo. (Precej razvpito je, verjamem, da mnoge astmatike mučijo sanje, da so bili giljotinirani v eni od prejšnjih inkarnacij. Allan Bennett, če omenim, je bil tak primer.)

Kakor nadaljujemo s prakso, vidimo, da se sanje ne le pomnožijo po številu v eni noči, temveč postanejo tudi dosti polnejše, jasnejše in bolj povezane. Domnevam da zato, ker jih naša pozornost privede na površino.

Nisem čisto prepričan, če je to popoln in ustrezen odgovor na tvoje četrto vprašanje, »Kako naj najbolje prenesem svoj sanjski spomin v budno stanje?«

Študiral sem, in moja tajnica je študirala, in oba ne najdeva niti glave ne repa tvojim možganskim vajam s shemo.

No, upati moram na najboljše, in te pustiti z mojim blagoslovom.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

42

TO »SAMO« - PONOTRANJENJE

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

»To je laž, ta neumnost zoper sebe.« (AL, II: 22)

Angleščina je zelo ne-angleška, in si s kontekstom težko lahko pomagava. Toda smisel je dovolj jasen; gre za to, da zavržemo, osorno in grobo, celotno doktrino, ki zatrjuje altruizem kot en pogoj za duhovno napredovanje.

Čemu vsakujem s tem besedilom brez opozorila? Ker se na koncu mojega pisma o Sammasati nenadoma pojavi Prebivalec Praga, kar nas privede do Črnih Bratov, in Leve steze (sc. Left-hand path; op.p.), za katere podložnike se zelo splošno smatra, da se imajo za svojo podložnost za zahvaliti »Sebičnosti.«

Ta problem je eden najodločilnejših v celotni Magikalni Teoriji; kajti v določenem smislu gotovo drži, da je vsaka zmota brez izjeme posledica ogorčenosti Ega.

'Jaz' (sc. self; op.p.) je ena od najsumljivejših besed v rabi. Skeat podaja le ekvivalente, vse praktično iste fonetično, v različnih nordijskih jezikih; ne pove, od kod izvira, niti kaj pomeni. Niti jaz tega ne vem, glej, kdo bi si mislil!

Latinščina in grščina nam sploh ne pomagata; in ko poskusimo vzhodnjaške jezike, se zdi, medlo, da nam podajo idejo Ega, karkoli bi lahko že bil. Ali nemara »tista kombinacija, ki je združena z Ahamkaro, 'Ego-tvorno zmožnostjo'.«

Dokončno nerazsvetljuječe!

Lahko uporabljamo besedo kot običajen samostalnik. Skeat jo sploh ne označi tako. Težko lahko rečemo: Jaz gospe Blenkinsop je dober, ali revmatičen, ali da je šel na sprehod. Tako dobimo nesmisel. Vendar je filozofija pograbila ta nesrečni Tetragrammaton (ali Trigrammaton;

op.p.) in naredila iz njega neskončno šekastih premetank!

Ko rečemo: »Padel sem in se ranil,« je to le konvencionalna skrajšava. Mislimo »moj nos,« ali »moj komolec,« kakor pač že nanese! Ne, ne morem vestno zatrditi, da gre za samostalnik. Točneje: »moje telo je padlo in jaz trpim zaradi poškodbe, ki je bila s tem nanešena čemurkoli pač je že bilo.«

In zdaj?

Brahman – ne zamenjaj tega z Brahmo ali trimurti, kakor to rade počnejo moje Natarice in Frizerke – je makrokozmični Negativni Absolut, ko smo ga navzkrižno zaslišali; njegov mikrokozmos je Puruša ali Atma. Zelo blizu naši lastni kabalistični Nuli-Niču v nobeni dimenziji – ki je enaka Neskončnosti (air connu). Nato pride Buddhi, ki jo kurati, tiskarski kleriki, minerji in državni svetniki tako pogosto zamenjujejo z Buddho, sposobnost razločevanja. Zelo spominja na enačbo $0 = 2$ v našem lastnem sistemu.

Nadalje, Višje Mane, ki so naša Nešamah, za las blizu; in Nižje Mane, ki so, kar vsaka Luštnica in Poštrikanka dobro ve, naš Ruah. Ostalo iz hinduističnega sistema lahko enostavno prilagodimo.

Kakorkoli že, Ahamkara, običajno prevajano kot »ego-tvorna zmožnost,« lahko izbere iz tega smetišča, kar pač lahko, in označi to z »Jaz.« (sc. I; op.p.)

No in kaj je potem »Višji Jaz«, ki si ga izkotalila nadme?

V resnici sva zelo daleč od tega, da bi bila ven iz gozda. Ta Ut, od Udgitthe, ki se grozeče dviga iz *Upanišad*; Bog, svojski za tebe samo, ki se pojavi v eni od Daršan; nek Individualec, sestavljen iz zgoraj popisane materiala; so vsi ti eden? Če ne, je potem razlika med njimi kaj več kot le dlakocepstvo?

Vse te spekulacije temeljijo na *a priori* ogledovanjih; bolje je celoten argument opustiti kot nekaj malo boljšega od tratenja časa; ne, nekaj še slabšega, kajti opogumlja nas v praznem razmišljanju, posebej v oprijemanju *imen*, ki nimajo soodnosnikov v *stvareh*.

Samo ena točka v teoriji je, ki je pomembna za našo prakso. Brez nadaljnega se lahko strinjamo, da so Augoeides, Sokratov »Genij«, in »Sveti Angel Varuh« Abramelina Maga, istovetni. A ne moremo vključiti tega »Višjega Sebstva«; kajti Angel je en dejanski Individualec s svojim lastnim Vesoljem, točno tako kakor človek; ali, kar se tega

tiče, en policaj. On ni zgolj abstrakcija, en izbor in povišanje naših lastnih najljubših kvalit, kakor se »Višji Jaz« nemara zdi. Težava je (jaz mislim) v tem, da Hindujčeva strast po analiziranju v njem povzroči, da vsako omejeno bitje teoretizira kot neobstoječe. (To je primer vsakega advaitizma oz. monoteizma; op.p.)

To je pomembno, ker določa našo držo do invokacije. Jaz lahko, na primer, sebe pripravim do neke »Božanske Zavesti,« v kateri dojemam in delujem kot bi to ne mogel v svojem normalnem stanju. Postanem »navdahnjen«; čutim in izražam ideje domala neomejene vzvišenosti. Vendar je to *povsem* različno od »Poznanstva in Občevanja s Svetim Angelom Varuhom,« kar je poseben cilj Minornega Adepta. Uničenje tega Dela je to, če varamo sami sebe, da smatramo naš lasten »ojačani zanos« kot zunanjo komunikacijo. Vzorednica na fizičnem planu je razlika med onaniranjem in spolnim občevanjem.

Verjetno je moj vzrok za vztrajanje na tem moja antipatija do vsake oblike zapiranja vase. »Mistična pot« sama je polna nevarnosti. Proces domala gotovo postane bolesten, če ne uvajamo za proti-zdravilo nasprotnih dražil. Samo en korak je med Invokacijo Zeusa, ali Apolona, ali Dioniza, ki zahteva poistovetenje sebe z objektom našega čaščenja, in neko obliko samo-čaščenja, ki se kmalu razvije v neko manično ogorčenost Ega; in če vztrajamo v tej zaviti krivulji, postanemo »Črni Bratje,« ali pa končamo v norišnici.

Invokacije celo najbolj pozitivnih Bogov so nevarne, če nismo zmožni ohraniti razločeni osebnosti Boga in našo lastno.

Atena je izvrstno božanstvo; toda mi nočemo biti nič drugega kot Atena, razen v tistem vrhunskem trenutku Samadhija z Njo, ki je vrhunec invokacije.

Zato, celo v božanski invokaciji, ne smemo vztrajati na dokončni komunikaciji znanja (ali česa vsega ne), ki vsekakor ni naše lastno. Dejstvo, da so samozaplojeni občutki in ideje tako nadvse odlično zadovoljujoči – logično, ker ni nikogar, ki bi jim nasprotoval – je prekleto zavajajoče.

Ko smo enkrat stopili na to pot, potem zelo lahko varanje samega sebe razvijemo v eno fino umetnost. Lahko si predstavljamo, kako smo prestali ali dosegli vse vrste skušenj »kakor so opisane v knjigah,«

dočim je vse, kar smo dejansko naredili, to, da smo rezultate svojega branja pretvorili v milne mehurčke, napihnjene z domišljijo.

To ti je nemara jasno, da se navada razvije iz neke lastnosti, običajno katerikoli slabe, od ničevosti do lenobe, ki najraje pripomore pri tem. Resničnost vse bolj in bolj zamenjujemo s temi vznemirljivimi in laskajočimi sanjarijami, ki tako nič več niti od daleč ne spominjajo na neko mistično izkušnjo.

In zapomni si to: garancija celovitosti v katerikoli invokaciji je *stik z drugim*. Bolje je rotiti najzlohotnejšega demona iz najogabnejšega brezna Pekla, kot pa jemati svoje lastne vzdraženosti za Božanski blagoslov; če ne zavoljo česa drugega, potem zato, ker nikoli ni obstajal tako zloben demon kot je taisti stari Ego.

Dojela boš resničnost teh opazk, ko se boš približala Robu Brezna. No, če to ni preveč smešno! Besedilo te silovite pridige je bilo vzeto iz *Libra AL*, II: 22. Jaz ga razumem v najobičajnejšem in najočitnejšem smislu; na primer, sledeča misel: »Izpostavljanje nedolžnosti je laž«; to dovolj jasno pomeni Hipokrizijo. Torej, »To je laž, ta neumnost zoper sebe« pomeni zgolj »K vragu s sentimentalnim altruizmom, lažno skromnostjo, in z vsemi najzahrbtnejšimi spakami, občutkom krivde, sramu – skratka, z 'manjvrednostnim kompleksom' ali nečim zelo sličnim.«

Celotna vsebina *Knjige Zakona* učinkuje tako. Sam preizkus kreposti, poštenosti, naj bi bil ta, da se zavemo tega in se ne bojimo udariti na gobec prvega človeka, ki temu oporeka!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

P.S. Toda kaj imam v mislih, kadar rečem »jaz« v običajnem govoru? Jaz mislim Tifaret, človeško sebstvo, kakor nakazuje istovetnost z Vrhovno Triado plus toliko Ruaha, kolikor sem ga uspel organizirati kot razširitve tega.

Čeprav je tvoja Vrhovna Triada v bistvu istovetna z mojo, pa tvoj Tifaret definitivno ni moj. Je enak mojemu po ustroju in mnogih

njegovih simpatijah, toda tvoj Ruah je povsem različen od mojega v (domnevam) 80 procentih svojih sestavin.

Dodati moramo še Malkut kot posrednika, ki kristalizira značaje naših individualnih »Jazov.«

To je vse strašno, mrzko težavno izraziti z besedami; zelo hitro pride do napačnega razumevanja, kakorkoli bistroumno že zvarim napoj. Vendar razumeva dovolj dobro, kar se vsega tega tiče, vsaj v toliko, kakor je potrebno zavoljo praktičnih smotrov.

*

43

SVETI ANGEL VARUH
EN OBJEKTIVEN POSAMEZNIK

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Prebirajoč neka nedavna pisma, opažam, da te ne zanima zgolj vrsta bitij, kamor spadajo angeli, temveč tudi to, ali so zmožni škoditi, prinašati nesrečo in slično.

Odgovor je, da je to odvisno od Angela – v tem pismu predlagam rabo besede 'angel', vključujoč vse vrste breztelesnih bitij, od demonov do bogov – v vseh primerih so *objektivni*; subjektivni 'angel' se od sanj razlikuje zgolj po nebistvenih stvareh.

Torej, neki angeli so dejansko emanacije elementov, planetov, ali znakov, katerim odgovarjajo. Oni so drugotna bitja v domala istem oziru kot so to živali. Oni niso mikrokozmi kakor smo moški in ženske. Oni skoraj v celoti sestojijo iz planeta (ali česarkoli pač), kateremu se prištevajo. Druge sestavine njihove biti jaz smatram za domala naključne. Na primer, Arhangel Ratziel je gospodar ene kompanije angelov, imenovanih Aufanim; in ne smemo si predstavljati, da so vsi ti angeli identični med seboj, sicer bi v tem ne bilo kaj dosti smisla. Oni imajo neke vrste sestavo, neke vrste individualnost; značaj in pojavo Angela pa lahko določimo z njegovim imenom. Mislim da nikjer drugje nisem omenil tega, kako se to stori. Za primer vzemiva Qedemela – hebrejske črke so Q.D.M.A.L., in numeracija 175, ki je tudi numeracija vsote prvih 49 števil (sc. $1225 : 7 = 175$; op.p.), kar pritiče Veneri. Torej lahko pričakujemo, da bo glava ali naglavno pokrivalo nekako značilno za Znak Rib (sc. ker črka Qof pripada temu znaku, v katerem je Venera tudi eksaltirana; op.p.); črka D, črka Venere, bo naznačevala splošno obliko telesa, dočim bo vodna črka M

naznačevala spodnji del (ali nemara kvaliteto), končnica AL pa običajno naznači prikladne simbole ali orožja, A v tem primeru zlato auro (ali meč ali svastiko; op.p.), L pa tehtnico. Nadaljnje podrobnosti lahko uganemo, če vzamemo par črk DM, kar pomeni kri po hebrejsko. Iz takih ogledov si lahko ustvarimo slikovno predstavo v svojem umu, ki nam služi kot standard, kateremu mora vsaka pojavnost Angela bolj ali manj ustrezati. Vprašanje se nato nekako spremeni v poizvedovanje o tem, v koliko so taka bitja nesmrtna ali večna.

V zgornjem primeru je očitno, da je obstoj angela odvisen od planeta Venere; in lahko domnevamo, da bi, če bi ta planet odbrzel iz sončnega sistema, potem ne bilo več Qedemela. A je to preuranjena sodba; kajti sama Venus je zgolj emanacija števila 7, in je zatorej neuničljiva.

Neka taka ideja je v ozadju konvencionalne predstave, da so elementali nesmrtni, in da se izpostavijo umrljivosti, kadar jih njih ambicija in predanost navedeta, da se inkarnirajo kot človeška bitja.

Nadalje, lahko en angel take vrste kdaj zaide na napačno pot, kar moramo razumeti kot, če je lahko kdaj nezvest svoji lastni naravi? Ne predstavljam si, kako si lahko nekdo predstavlja, da se to lahko dogodi; oni so namreč tako povsem kreature elementov, iz katerih so sestavljeni, da jih moramo smatrati za povsem oropane volje v kateremkoli dojemljivem smislu besede. Njihova dejanja so v resnici zgolj re-akcije.

Oni so, seveda, popolnoma odsotni v Vrhovni Triadi. Zatorej ni nobenega vprašanja o nečem v njih, kar bi kljubovalo spremembi. Nemara bi bilo bolje reči, da jih sprememba v resnici sploh ne prizadeva. Drugače rečeno, oni so pridevniki, ne samostalniki. Oni so zgolj čutne izpoljitve elementov, katerim pripadajo, kakor tudi črkam svojih imen.

Po drugi strani pa obstaja čisto druge vrste angel; in tu si moramo še posebej skrbno zapomniti, da vključujemo bogove in hudiče, kajti obstajajo tudi taka bitja, katerih obstoj na noben način ni odvisen od nekega posebnega elementa. Oni so mikrokozmi v natanko istem smislu kot so to moški in ženske. Oni so posamezniki, ki so pobrali elemente svojega ustroja, kakor jim narekuje priložnost in prikladnost,

natanko tako kakor mi sami to storimo. Želim da razumeš, da boginje, kot so Astarta, Aštarot, Kotitto, Afrodita, Hathoor, Venus, niso le aspekti planeta; (N.B. »Venus« je, seveda, ena »stvar po sebi«; planet pa zgolj en primer te ideje.) oni so ločeni posamezniki, ki so se poistovetili med seboj ter se pripisali Veneri samo zato, ker je glavna značilnost njihovega značaja blizu temu idealu.

Torej, tako lahko preprosto odgovorimo na vprašanje o njihovem nastanku, njihovi rasti, staranju in umiranju; kajti, bivši istega reda Narave, kot mi sami, potem domala vse, kar velja za nas, velja tudi za njih.

Skušal sem bolje razdelati ta predmet, zavoljo enega bolj osebnega in pomembnega vprašanja, ki se je pojavil v enem od poprejšnjih pisem; jaz namreč verjamem, da je Sveti Angel Varuh Bitje te vrste. On je nekaj več od človeka, verjetno bitje, ki je že prešlo stadije človeštva, in njegov posebno intimen odnos do svojega klienta je odnos prijateljstva, skupnosti, bratstva, ali Očetovstva. On ni, naj to poudarim, le ena abstrakcija tebe same; in zavoljo tega sem vztrajal tako močno na tem, da izraz »Višji Jaz« vključuje »eno prekleto herezijo in nevarno utvaro.«

Če bi ne bilo temu tako, potem bi »Sveta Magika Abramelina Maga« bila povsem brez smisla.

Ločeno od vsake teoretične spekulacije, moja Sammasati in moje analitično delo me nista nikoli privedla dlje kot le do sledi in slutnje obstoja Angela Varuha. Njega ne moremo najti s kakršnimkoli raziskovanjem samega sebe. Res je, da proces analize končno pripelje do uresničitve nas samih, kar ni drugega kot ena točka gledanja, ki se *po sebi* ne razlikuje od neke druge točke gledanja; toda Sveti Angel Varuh je v natančno istem položaju. Kakorkoli blizu so že identitete na milijone načinov, nikoli ne pride do popolne identifikacije.

Vendar ne pozabi tega, pred vsem drugim; oni so objektivni, ne subjektivni, sicer bi ne trošil dobre Magike za njih.

Še posebej pa moram povedati v zvezi z Bogovi, da Bog Jupiter, ki ga invociraš ti, ni nujno isti kot tisti, ki ga invociram jaz. Očitno je, da se njegovo razodevanje tebi prilagaja na mnogo načinov tvoji lastni posebni občutljivosti; tako kakor tudi v vsakdanjem življenju,

tvoja ideja o prijatelju se lahko zelo razlikuje od moje predstave o taistem posamezniku. Predpostavi, na primer, da gre slučajno za nekega glasbenika, tu bo ena celotna stran njegovega značaja, do katere sem jaz povsem neobčutljiv. Ti se boš lahko z njim pogovarjala ure in ure, dočim bi jaz razumel le malo ali čisto nič od tega, kar je bilo povedanega. Enako bi se tudi ti počutila odveč, če bi šlo za nekega hribolazca.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

44

»RESEN« STIL A.C. ALI NAVIDEZNA OBJESTNOST
NEKATERIH MOJIH OPAZK

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Daleč so tisti sončni dnevi, ko je bilo življenje v Angliji še znosno; ko smo lahko potovali kjerkoli po Evropi – razen po Rusiji in Turčiji, ki pa sta, vsaj duhovno, v Aziji – ali Ameriki, brez potnega lista; ko smo se pritoževali, če so lokale zapirali pol ure po polnoči; ko je bilo le malo ali nobene razredne gorčine, se je bodočnost zdela zagotovljena, in samo nekonformisti se niso znali veseliti v zabavah, ki so žuborele povsod.

No, v tistih dneh so obstajali Kabareji; težko ti razložim, kako so izgledali, a bili so *veseli* (sc. jolly; op.p.). (Bojim se, da je še druga beseda, ki pa je onstran obzorja tvojega veselja!) V Državi, na Leicester Squareu, ki je v tistem času dejansko bil videti, kakor bi bil fizično dvignjen od »Continonga« (zelo izprijenega prostora), je bila promenada, s celimi predelki (*bari za pitje*, moj dragi otrok, zardevam, ko to rečem) kjer si lahko upal, da boš naletel na »moč in lepoto, kako se skupaj srečata, v vsem žaru, kakor ena zvezda na morju v prozornem vremenu.« Tam si vedno lahko našel londonske »umazane golobice« (kakor so jih negodujoče imenovali v časopisih) vsake vrste: Theodora (proslavljena »krščanska« Princessa) in Phryne, Messalina in Thais, Beaudelaireova temnopolta ljubica, in Nana, Moll Flanders in Fanny Hill.

Toda sovražniki življenja so bili na straži. Videli so ljudi, kako se veselijo, (Sramota!) in začeli brskati med plesnivimi listinami zastarelih zakonov, in brskali dokler niso našli nek že dolgo pozabljeni kos neke vragolije, ki bi lahko morebiti temu naredil konec. Ovene le lupine ženstva, zdolgočasene, zafrustrirane, zahrbtnne in zlobne, so zbrale svoje

sile, izsilile Cerkev, da jih podpre, in spočele brezčuten niz pregonov. Kot znamenito po zlobnosti izstopa ime gospe Ormiston Chant.

Tako je prišlo do procesa proti nekemu nič hudega slutečemu dekletu zaradi »nadlegovanja«; scena ravno iz tega procesa je navdihnila izvrstno risanko Ravena Hilla.

En »bled mlad kaplan« se nahaja v predelu za priče. »Obtoženka,« pove obotavljajoče, »mi je predlagala nekaj nemoralnega. Rekla mi je: 'Zakaj si tako žalosten, Bertie?«

Sodnik: »Zelo naravno vprašanje!«

Zdaj, petdeset let kasneje, jaz sedim na zatožni klopi.

(»Kako lahko pričakuješ od ljudi, da bodo vzeli Magiko resno!« poslušam od vseh strani, »ko pa tako vedro pišeš o njej, vedno govoreč tako posmehljivo?«)

Kaplanovo nosljanje, resnbnost samo-pomembnosti, vsako vedenje, ki ne razodeva pravega človeka, so nagnusnosti, »Anathema Maranatha« - ali katerikoli dan v tednu (sc. ne le na Gospodov Dan Nezaželene; op.p.). Te pobarvane maske so izumi za prekrivanje lažnosti ali praznosti. Lahkotno tekoč humorni stil Vivekanande je razumljiv in poučen; suhoparni vroči krompirji Waitea niso. Groza je to, da ta prevzetnost učenosti, svetosti, misterioznih maščevalnih moči, nekako zavedejo povprečnega študenta. On ne ve, kako dobro in modro s takimi opravi Wildeova maksima: »Biti razumljiv pomeni, da si odkrit in razpoznan.«

Vem, da sem tudi jaz včasih nerazumljiv; obžalujem to dejstvo. Vzrok je dvojen: (a) moje neizkorenljivo prepričanje, da je bralec o vsej stvari bolje poučen od mene, in (v najboljšem primeru) bi rad slišal, kako se nekdo drug loteva stvari z nekega novega vidika, (b) zanese me radostna vznesenost mojega predmeta; prekipevam od zanosa – ne od kristalno čiste, hladne rešitve, h kateri stremim.

Na Poti Modrih nemara ni bolj smrtonosne nevarnosti, ne bolj pogubnega strupa, ne bolj subtilne skušnjave, kot je Spiritualni Ponos; ta zadene, bivši solaren, v samo srce Aspiranta; še več, to je napihnjenost in ogorčenost Ega, tako da njegove žrtve zbežijo, tvegajoč pogubo, v Črno Ložo, kjer se počutijo kot doma.

Nasproti tej negotovosti se hočemo mi zavarovati; na dva nepogrešljiva načina: z Zdravim Razumom in Smislom za Humor.

To pravilo ima, kakor vsa pravila, eno izjemo. Neka stanja duha so nastrojena kakor poezija, kjer je »en korak od sublimnega do smešnega« lahkoten in usoden. In tudi v tem primeru je dlakocepstvo tako slabo kot prostastvo. Osebnost sem se skušal izogniti dilemi z rabo poetičnega jezika in oblike; na primer v *AHA!* (sc. Crowleyeva mistična Pesnitev; op.p.)

V celoti je to težavna zadeva, prekleto težavna; toda če že mora biti nekogaršnje najsvetejše svetišče profanirano, naj bo to raje z odkritim napadom smeha kot pa sluzasta maža svetohlinstva!

Tu, ali tu nekje, moramo pustiti stvar. »Iz prenapolnjenosti srca usta govorijo«; in ne morem peti besed svatbene pesmi ob glasbi žalostinke.

Poleg tega, kaj že pravi pesnik? »Mar ljubezen v čisti ljubezni svoj višek doseže? Ne, temveč tedaj, ko svetloba pesmi se v nežni smeh razleže.«

Oh! »Še ena beseda«, kakor pravi Browning, »Dejanja govore glasneje od besed.«

Vidiš, kam ciljam? Tebe nameravam postaviti na zatožno klop, ker »si resna«; in to bo tema posebnega pisma – del odgovora na tvoje, ki sem ga prejel 10. marca 1944, in splošno na tvoj celoten tok obnašanja od tedaj, ko si prišla k meni – zdaj je že več kot leto tega.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

45

»NERESNO« VEDENJE UČENCA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Tu se nenadoma znova pojavi Zola – to pot reče *J'Accuse!* (sc. Obsojam; op.p.) Današnji Heksagram zame je št. X, Li, Tiger: in Vojvoda Chau ga razloži takole: »Šesta linija, neprekinjena, nam pove, da se ozremo na celoten tok, ki mu sledimo, in raziščemo znamenja, ki nam jih nudi. Če je popoln in brez napak, potem bomo deležni velikega uspeha.« O.K.; naj bo!

Zdaj bo že več kot eno leto, od kar si prišla k meni, tuleča kakor ena prekleta duša na mukah – in taka moraš gotovo biti! – in me prepričala, da te vzamem za svojo učenko. Kaj si naredila s tem letom?

Prvič, predpostaviva, da položiva na mizo, kar si rekla, da boš postorila: Bistvene priprave na delo A.:A.: - treba ti je srčno čestitati, ker si tako hitro zaznala, da so principi tega vzvišenega društva absolutni.

1. Priskrbi si in loti se Magikalnega Dnevnika. (Brez tega si v položaju navigatorja, ki nima ne karte ne brzinomera.) To bi lahko zelo lahko postorila in pripravila v tednu dni. Si v enem letu uspela to narediti? Nisi.

2. Nauči se izgraditi in izpopolniti Svetlobno Telo. To lahko pomeni tja do ducata osebnih lekcij. Dovolil sem ti razpolagati z mojim časom. Kaj si naredila?

Naredila si en preizkus z menoj, ki je bil povsem zadovoljiv, in nato dobila izčrpne inštrukcije za prakso in eksperimente doma.

Izvedla si en eksperiment, zanemarjajoč čisto vsa priporočila, ki sem ti jih predložil.

Potem si vztrajala na nadaljnjih zmenkih za drugi osebni poduk; vsakič si se izgovorila.

3. Začni preproste jogijske praktilike.

To se, seveda, sploh ne da preveriti brez natančnih zapiskov in poučene kritične analize. Nisi storila prvo in nisi zmožna niti drugega.

Torej domnevam, da si zelo zadovoljna sama s seboj!

4. Tvoje O.T.O. delo.

Preskrbljena si s kopijami tistih ritualov, ki so ti bili poverjeni.

Morala bi narediti njih kopije.

Skupaj z mano naj bi jih obdelala, da bi lahko vsrkala njihovo simboliko in učenje.

Si postorila kaj od tega? Nisi.

5. Vsakih štirinajst dni naj bi napisala eno pismo z vprašanji.

Si storila tako? Ne.

Si v trinajstih mesecih naredila toliko, kar bi ob poštemem trudu lahko dovršila v enem tednu? Ne,

Kakšne izgovore boš privlekla na dan, ko pa so obremenjeni s temi prekrški?

Željno se dogovoriš za zmenke, da bi bila sprejeta v avdienco; nato jih prelomiš brez opozorila, razlage, opravičila ali obžalovanja.

Venomer si zagotoviš obilo časa za posvetitev Velikemu Delu; toda ta čas je vedno nekje sredi naslednjega tedna.

Če bi posvetila vsaj polovico navdušenja v nekaj, kar z vso pravico smatraš za najpomembnejši dejavnik v življenju, kakor ga druge stare gospe vlagajo v Culberstonesko Pogodbo, bi lahko nekam prišla.

Kar ti potrebuješ na svoji poti do nekega Guruja, je en zavaljen, zamaščen Swami, ki ti ne bi dovolil pristopiti ali zapustiti njegovo prisotnost brez dovoljenja, ali ga nasloviti brez poprejšnjega povabila, da to storiš. Po sedmih letih servilnega gospodinjanskega garanja, te bo nato lahko doletela ta sreča, da ti bo pripuščeno poslušati nekaj od njegovega boljševalnega predavanja.

Prevzetna sleparija je edini priziv, na katerega se lahko zanesesh v odgovor. Praksiteles bi se ti zdel odvraten, razen če bi njegov marmor povsem prekrila z bleščočim kičastim okrasjem in ponarejenimi dragulji iz Autolikosove krošnjarije! Vendar si ravno zaradi tega, ker si naveličana vsega tega, sploh prišla k meni.

Kako te lahko smatram za resnega študenta? Samo zato, ker imaš trenutke, ko se ti odpro tvoje oči in tvoja globoka stiska odtrga dol

okrasni lišp, ki zakriva svetišče, v katerem stoji nerazkrita Izida – toda ah! Predaleč. Ti moraš napredovati.

Napredovati – to pomeni Delo. Potrpežljivo, izčrpavajoče, nehvaležno, dostikrat osupljivo Delo. Draga sestra, ko bi vsaj Delala! Delala slepo, noro, zmedeno, ni važno konec koncev: Delo je samo po sebi absolutna vrlina.

Toda zate, ki si tako daleč prispela v tej inkarnaciji, zate je potrebna revolucija. Ne smeš več odlašati, nič več načrtovati; skočiti moraš v temo in to nemudoma.

»Glas moje Višje Duše mi je rekel: Naj stopim na Pot Teme; morda bom tako dosegla Svetlobo.«

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

P.S. Naj navedem primer načina, kako resen Aspirant vesla na vse kriplje. To ni bahanje, če dejstva naznačujejo vrhunsko izvrstnost; ona govorijo. Edini komentar je ta: če tako ravnanje ni normalno in univerzalno, potem bi takšno moralo biti. Toda ne! Dodal bi še to, da še nisem slišal za nikogar, ki bi dosegel neke pomembne rezultate, da bi ne pripisoval svojega uspeha predanosti povsem enaki vrlini.

Tu so:

1. *Oblaki nad Svetiščem*. Po branju te knjige se je g. X, bivši obupan zaradi prepričanja, da ni nobeden uspeh v življenju vreden mislečevega počenega groša, odločil: »To je odgovor na moj problem; člani Skrivne Bratovščine, ki jih opisuje ta knjiga, so razrešili uganko življenja. Moram jih odkriti in najti način, da me sprejmejo medse.«

2. X, poslušajoč nek razgovor v kavarni, ki mu je dal misliti, da je nemara govorec en tak, ki ga išče, nakar ga je ulovil – ker je odpotoval po svoji poti – ter iz njega izvlekel obljubo za zmenek, kakor hitro je bilo to možno.

3. Ta razgovor ga je privedel do uvedbe v Bratovščino, ki se ji je pridružil in ji zaprisegel zvestobo. Vendar je bil hudo šokiran, tako da se je skoraj umaknil, ko so mu zagotovili: »V tej Zaprisegi ni ničesar, kar bi na kakršenkoli način lahko nasprotovalo tvojim državljanskim, moralnim ali verskim dolžnostim.« Če *ni bilo* vredno postati morilec, izdajalec in večno prekleta duša, čemu potem vse to? Taka je bila njegova drža.

4. Vodji Bratovščine, ki mu je grozil revolt, pristopi X ter mu v okoliščinah, ki so ogrožale njegov lasten napredek, ponudi podporo, »do zadnje kaplje krvi in do zadnjega beliča svoje denarnice.«

5. Odločivši se za izvedbo ene kritične Magijske Operacije, in bivši opozorjen, da lahko od lastnih prijateljev, familije, etc., izzove resno nasprotovanje, je zavrzel svojo kariero, spremenil ime, se popolnoma odrezal od preteklosti, in ni dopustil nobenemu drugemu interesu, kakršnekoli vrste, vmešavati se v njegovo zatopljenost v Delo. Njegov izlet, da bi videl Vodjo, je bil tedaj verjetno usodno vmešavanje; to mu je vzelo vsaj eno celo leto. Zmotil se je; njegova gesta, da postavi interes Reda pred svoje osebno napredovanje, se mu je računala kot pravičnost.

Ni potrebno razširjati tega seznama; ker bi bil neskončen, X je imel eno pravilo v življenju, in samo eno; postoriti prvo stvar na tekočem seznamu in nikdar računati stroškov.

Ker je bil ta tok ravnanja tako strogo racionalen, se je drugim zdel iracionalen in nepreračunljiv; ker je bil tako čisto preprost, je izgledal kot nerešljiv misterij skrajno nedojemljive kompleksnosti!

Toda – bojim se da bi rada vprašala – mar ni ta sistem (a) absurden, (b) zmoten, ker gotovo na dolge proge izniči svoj lasten smoter?

No, kar se (a) tiče, vse je nesmiselno. Vesolje ni ustvarjeno, da bi poveličevalo manijo »socialnih načrtovalcev« in njihove suhoparne naturalije. Kar pa se (b) tiče, si ti nekaj povedala; ovržba nas privede do pričetka novega poglavja. Mar si X ni zastavil nekega razumljivega obrazca in ga do podrobnosti sprovedel, zato da bi ga na pol poti ne razdril, zavoljo pomanjkanja preduvida in provizije za nujne primere?

Primer. Vzemiva, da bi naslednji korak v njegovem Delu vključeval žrtvovanje ene kamele v hiši na Tooting Becu, opremljeni, kakor navaja njegov Grimoar, in da bi ga nakup hiše pustil brez zalog za nakup pohištva, da kamele sploh ne omenim. Kakšen bedak!

Ne, ni potrebno. Če Bogovi hočejo doseči ta Cilj, potem hočejo tudi Sredstva zanj. Naredil bom vse, kar je v moji moči, da kupim hišo; Njim pa prepustim, da postorijo Svoj del posla, ko bo to potrebno.

To »Dejanje Resnice« je že samo po sebi ena nezgrešljiva in silovita Magijska Formula; človek, ki je sposoben takega mišljenja in delovanja, ima daleč več možnosti, da dobi, kar hoče, od Žrtvovanja – od tistega, ki ima vse potrebno za izpeljavo celotne Operacije brez

tveganja ali napake, in pride skozi obred brez da bi izkusil vsaj za trenutek zaskrbljenost napram svoje sposobnosti, da jo bo privedel do uspešnega konca.

Osebnost sem mnenja, da napaka tiči v *kalkuliranju*. Zapoved se glasi: »Nabavi jajce popolnoma črne kokoši brez barantanja.« Ne moremo presojati tega, kar so Oni zapisali na Svojo tablo; torej, »razum je laž, in vse njihove besede so izkrivljene.« (*AL*, II:32)

Naj dodam še, da gre za dobro preizkušeno dejstvo magijske izkušnje – začeni s Tarquinskimi in Sibylinskimi knjigami – kakor tudi stvar dejstva profane psihologije, namreč, če se enkrat izogneš oviri, je naslednjič težje. Če deček pade s ponija, ga postavi takoj nazaj v sedlo; če mlad pilot doživi nesrečo, ga pošlji brez odlašanja ponovno v zrak. Če ne, potem se bodo njihovi živci za vedno pretrgali.

Ne rečem tega, da je taka politika vselej uspešna; mogoče se uštejemo v presoji nujnosti Operacije, ki se zdi trenutno tako svetla na obzorju. In tako naprej; veliko možnosti za spodrsanje!

Vendar je tisočkrat boljše narediti kakršnokoli napako, kakor zapasti v navado obotavljanja, negotovosti, neodločnosti.

Zavoljo enega, s tem pridobimo tudi navado nečastne napake; in se kmalu prepričamo, da je »cela stvar en nesmisel.«

Zaupanje pride z vajo, s prevzemanjem tveganja, s pobiranjem samega sebe po padcu; ko spoznamo, da so najbolj nore igre vedno na sporedu, začenjamo sumiti, da je v tem nekaj več od Sreče; in ko to поблиže pogledamo, se izoblikuje, v megli na rahlo, en Lik; kmalu zagledamo eno Roko, in iz njenega premikanja predvidimo neke Možgane izza vse te naprave.

»Dobro!« porečeš mirno, z odločnim prikimanjem; »Opazovana sem, pomagajo mi; naredila bom svoje; ostalo bo prišlo brez mojega vmešavanja ali skrbi.«

In tako je to.

Lahko noč.

*

46

SEBIČNOST

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Sebičnost? Me veseli, da si se lotila te kosti, na njej je namreč obilo mesa; dobro sočno meso, nič od tistega tvojega ohlajenega argentinskega ali canterberijskega jagenjčka. Še več, to je medenica; kajti na nek način vsa etika Teleme temelji na njej. Tu je neka nevarnost; kajti vprašanje je neslana šala in mina za plemenite, velikodušne, za ponosne.

'Sebičnost', velika značilnost Mojstra Templja, sama kvintesenca njegovega dosežka, ni nasprotna temu, niti njen kontrast; popolnoma je kompatibilna (ne, recimo prijateljska?) z njim.

Knjiga Zakona ima veliko za povedati o tem, in svojih besed sploh ne cepi ali olepšuje.

AL, II: 18, 19, 20, 21:

Ti so mrtvi, ti tovariši; oni ne čutijo. Mi nismo za bedne in potrte: gospodarji zemlje so naš rod.

Naj mar Bog živi v psu? Ne! Temveč najvzvišenejši so za nas. Oni se bodo veselili, naši izbranci; kdor obžaluje, ni od nas.

Lepota in moč, poskočni krohot in slastno koprnenje, silovitost in ogenj, so od nas.

Mi nimamo nič z izločenimi in nesposobnimi: naj umrejo v svoji bedi. Kajti oni ne čutijo. Sočutje je hiba Kraljev: pohodi bedne in slabotne: to je zakon močnega: to je naš zakon in radost sveta.

To postavi nek standard, z nekim maščevanjem!

(Pazi, »oni ne čutijo,« se dvakrat ponovi. V tem se gotovo skriva nekaj pomembnega.)

Odlomek postane vznesen, toda verz potem znova povzame temo, izpostavljač filozofsko bazo tem očitno nasilnim in arogantnim opazkam.

»To je laž, ta neumnost zoper sebe.« (*AL*, II: 22)

To je osrednja doktrina Teleme v teh stvareh. Kaj naj s tem razumemo? Da je ta imbecilni in odvrtni kult slabotnosti – demokracije, kakor ga imenujejo nekateri – dokončno zmoten in zlohoten.

Poglejmo v stvar. (Najprej preberi *AL*, II: 24, 25, 48, 49, 58, 59, in III: 18, 58, 59. Bilo bi zmedeno vse to navesti na tem mestu, a ta besedila zelo osvetlijo predmet.) Beseda »sočutje« v njenem obče sprejetem smislu – ki je sicer zelo slaba etimologija – vključuje dejstvo, da si dober tovariš, drugi pa toliko večji izmeček; to je, užališ ga s tem, ko obžaluješ njegovo nesrečo. Toda »Vsak moški in vsaka ženska je zvezda«; zato ne počni tega! Vsakogar moraš smatrati za Kralja istega reda, kot si ti. Seveda, za deveterico med desetimi bi niti za minuto ne jamčila; samo dejstvo, da jih tretiraš prijazno, jih prestraši; njihov občutek manjvrednosti se s tem ojača in zaostri; oni vztrajajo na klečeplazenju. To jim prija. Prisilijo te, da jih tretiraš kot preklete bastarde, kar tudi so; in tako so vsi srečni!

Knjiga Zakona se zelo trudi, da bi naznačila primerno držo enega »Kralja« napram drugega. Ko se boriš z njim, »Kot bratje se borite!« To je staro viteško bojevanje, ki je z uvedbo razuma v poslovanje postalo trenutno nemogoče. *Razum* in *Čustva*; to sta dva velika sovražnika Elike Teleme. To sta tradicionalni oviri do uspeha v Jogi, kakor tudi v Magiki.

Toda v vsakdanji praksi ta nesebičnost stalno prihaja na dan. Mi ne žalimo le svojega brata Kralja s svojim »plemenitim žrtvovanjem,« temveč se domala zavežemo, da se bomo vpletali v njegovo Resnično Voljo. »Milost« vedno pomeni, da hoče vzvišena duša, ki jo podeljuje, globoko v sebi, zaslužniti prejemnika njegovega zverskega preobilja!

V praksi, začenjam znova, gre v celoti za problem točke gledanja. »Uboga para izgleda, da mu eno pošteno kosilo ne bi škodilo«; in mu vržeš pol krone. Tako užališ njegov ponos, ga dokončno potlačiš in še iz sebe narediš popolnega bedaka, in ti odideš z leskom v svojih očeh, čestitajoč si, kako si danes naredila eno dobro delo. Povsem narobe. V takem primeru mu moraš predlagati, če ti naredi uslugo in bi se pogovarjal s teboj nekje na kosilu pri Ritzu, ali kjerkoli že se ti zdi, da bi bil najbolj srečen.

Ko si zmožna narediti nekaj takega, kakor bi bilo tudi edino prav, in to brez lažne zadrege, lažne skromnosti in z vsem svojim srcem in

besedami – skratka, narediti to *preprosto* – se boš znašla dobro na poti v tisto kraljevsko republiko, ki je ideal človeške družbe.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

P.S. Dovolj mi, da vztrajam na tem, da je »usmiljenje« domala vselej en vsiljivec. To je psihična tolažba za strah, »sočuten človek« je zares ubog! On je svoj lasten strah, kaj se lahko zgodi z njim, prenesel na drugega; on je očitno takšen strahopetec, da se ni sposoben soočiti s svojim strahom, niti v domišljiji!

P.P.S. Dan po tem, ko sem napisal zgornji postscriptum, sem naletel na izvod *Poslanstva Strahu*, Grahama Greena – po dolgem iskanju. Avtor zatrdi, da je usmiljenje eno zrelo čustvo; mladina ga ne čuti. Točno: še en korak naprej in bi dosegel mojo lastno, zgoraj razloženo, držo. To je dvojček »moralne odgovornosti,« občutka krivde ali greha. Hebrejska zgodba o Raju in Izgonu je zelo jasno skonstruirana. Toda ne smemo pozabljati, da je NeHaŠ ekvivalent MeSIaH. M je »Obešenec«, grešnik; in je odkupljen, ko vskoči (sc. Jod; op.p.) Falični Bog.

P.P.P.S. Smešno naključje. Ravno sem poliral to pismo, ko me je gospa, ki je zaposlena, da mi pomaga pri nekem mojem delu, tako razjezila, da so moji kriki postali tako srce-parajoči, da vsa vas ne bo nikdar več mogla tako mirno spati, kot bi rada. Raztrgali so nebo na nekaj kosov; in čeravno je nevidni krpač takoj prijel za delo, je obveljal splošni občutek, da nikoli več ne bo moglo povzeti svoje izvirne celovitosti.

In zakaj? Samo zaradi njene skrbi, da bi ugajala! Vprašala me je, če lahko kaj stori; rekel sem »Da«; nato je nadaljevala s svojim rotenjem moje privolitve, razlagajoč, zakaj je vložila svojo zahtevo, opravičujoč se za svoj obstoj!

Ni mogla razumeti, da je vse, kar lahko stori, to, da poskusi in ugodi sama sebi – če hoče, da bom popolnoma zadovoljen.

P.P.P.P.S. »Toda A.:A.:zaprisega; mar nisi – smo – mi vsi tu, da izboljšamo rod, ne računajoč na ceno za nas same?«

Čista sebičnost, otrok, s preduvidom! Želim si en pošten kraj za živeti naslednjič, ko se vrnem. In pa večjo izbiro prvovrstnih prenosnikov za moje Delo.

*

47

REINKARNACIJA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Nahajaš se znotraj meja svojih pravic, ko vztrajaš na tem, da bi izvedela, ali verjamem v Reinkarnacijo; in, če že, čemu; in kaj si mislim o njej. V drugih pismih boš našla veliko podrobnosti o ustroju Človeka, kakor tudi v mojem Eseju št. 1 iz *Kratkih Esejev K Resnici*; najbolje bo, če vse to dobro preučiš in si utrdiš v svojem umu, če ti bo to, kar sledi, ostalo nerazumljivo. Ni vredno ponavljati vseh tehnikalijs še enkrat znova.

Če verjamem vanjo?

Da.

Čemu?

1. Ker se spomnim enga ducata svojih prejšnjih življenj na zemlji. (Glej *Magiko*, Poglavje VI.)
2. Ker nobena druga teorija ne more zadovoljiti mojega čuta za *pravičnost*, za uravnovešenje, za Newtonov Tretji Zakon o Gibanju.
3. Ker jo vsaka religija zatrjuje, ali vsaj vključuje, v takem ali drugačnem smislu.

Celo miselna linija Judaizem-Kršćanstvo-Islam vsebuje nek sličen element. Judje so vedno pričakovali Elijo, da se bo vrnil; učenci Krista so se stalno spraševali o tem; in čutim, da se mohamedanska doktrina o Antikristu in Sodbi vsaj spogleduje z idejo. Če bi ne bil tako neumen, bi ti lahko predočil vse vrste podkrepitev za to tezo. A v vsakem primeru ne bo preveč škode; mi se ne trudimo z iskanjem »avtoritete«; mi tudi svoj zadnji tolar stavimo na Izkušnjo.

Torej, kar se tiče (1), kar je zame očitno, je zate čenča; zato pozabi to! A obstaja ena perfektna metoda za pridobitev teh spominov zase. Glej *Liber Tišareb* (v *Magiki*, Dodatek); in se loti tega!

Kar pa zadeva (2), se mi zdi kar se da očitno, razumljivo in logično.

Doktrina Karme je gola zdrava pamet; in čeravno ima nek zemeljski niz vzrokov lahko svoje učinke v drugih sferah delovanja, in gotovo jih ima, se zdi da bo zanje manj težav, če ostanejo v svojem izvornem območju. Kakor sem izpostavil že dolgo tega, Zakon Karme je Zakon Inercije.

In niti ni nujno zatrjevati, da se bo vselej izšel na ta način; »včasih« je povsem zadovoljivo. Poleg tega, če rečemo »včasih«, s tem razložimo (ali bolje, se izognemo) večino najočitnejših ugovorov k tej teoriji. Rade volje ti zagotavljam, da je Reinkarnacija sorazmerno redek pojav v vesolju; in ona vrže na ugovarjalca breme dokazovanja neke A ali E predpostavke.

Kaj je tisto, kar se reinkarnira? To sva že imela v neki drugi povezavi; to je Supernalna Triada Jehidah, Hiah in Nešamah, ki odene izvorni Hadit ali Točko Gledanja v toliko Ruaha, kolikor ga je Človeška Zavest, Tifaret, bila sposobna tekom nekega dotičnega življenja privleči nase s pomočjo vztrajne Aspiracije. Če ni dovolj Ruaha, da bi zagotovil primerno količino Spominov, potem se ne bomo nikdar osvestili kontinuitete med enim življenjem in naslednjim.

Gospa Blavatski je podala eno pravoverno teorijo, ki se skrajšano glasi nekako tako: svojo Karmo dovršujemo po smrti tam nekje v Devahanu ali Kama Loki, ali nekem takem prostoru pač; ko se ravnotežje iztroši, se lahko vrnemo na zemljo ali na nek drug način nadaljujemo Veliko Delo. Ena teorija – glej Opus Lutetianum, *Pariška Dela* – pravi, da, ko povsem končamo z Zemeljskimi problemi, napredujemo na Venero, kjer so 'telesa' tekoča, in od tam na Merkur, kjer so plinasta, in končno na Sonce, kjer so sestavljena iz čistega Ognja. Kakor pravi Elifas Levi, »V Soncih se spominjamo; v planetih pozabljamo.«

Kaj več od tega je zgolj špekuliranje, brezkoristno in po možnosti neškodljivo; a ne mislim priložnostno do te mere počivati.

Kar je pomembno, je Zaobljuba.

Kdor je zaprisežen Redu A.:A.: ter Njegovemu Poslanstvu za Človeštvo in ga jemlje smrtno resno, ter ga niti ne plaši niti ne dolgočasi Njegov veličasten Smoter, se lahko kadarkoli zaveže z Zaobljubo, da bo zavračal nagrade Devahana ter se nemudoma vedno znova utelešal. Z »nemudoma« se misli približno 6 mesecev do rojstva novega Adepta približno 3 mesece po njegovi zadnji smrti. Nedvomno, to je odvisno

do neke mere od tega, če je sposoben najti primerne nosilca. Domnevno, narediti mora neke vrste priprave, ko je še živ. Zdi se, da sem jaz sam podal to Zaobljubo že zelo davno tega; kajti reinkarnacije, ki se jih dejansko spominjam, puščajo zelo malo praznin za zapolniti v zadnjem ducatu stoletij ali nekaj takega.

Tako, draga sestra, to pismo mi sploh ni všeč, in obžalujem, da sem ga sploh moral napisati. Kajti večino trditev v njem je nemogoče dokazati.

Vendar *čutim* njih resnico dosti močnejše, kot pa sem to uspel izraziti. Kolikokrat sem te opozoril pred 'občutki'?

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

O SPOMINJANJU PREJŠNJIH ŽIVLJENJ

Druga Metoda – Uvodne Prakse. Vsedi se v svojo Asano, razmisli o nekem dogodku in mu najdi neposredne vzroke. To mora biti storjeno zelo izdatno in podrobno. Tu se, na primer, nahaja eno pokončno in negibno telo. Adept naj pomisli na prenekatero silo, ki ga vzdržuje; prvo, privlačnost zemlje, sonca, planetov, najoddaljenejših zvezd, ne, vsakega zrnca prahu v sobi, ki bi (če bi bil izničen) povzročil, da se bi telo lahko premaknilo, pa čeprav čisto neopazno. Pravtako odpornost tal, pritisk zraka, ter vse druge zunanje pogojenosti. Drugo, zunanje sile, ki pogojujejo god (sic!; op.p.), neizmerna in kompleksna mašinerija okostja, mišic, krvi, limfe, mozga, vsega pač, kar tvori človeka. Tretje, moralne in intelektualne sile, ki sodelujejo pri tem, um, voljo, zavest. Naj to nadaljuje z neprestano vnemo, raziskujoč Naravo, ne puščajoč ničesar izven.

Naslednje, naj vzame enega od neposrednih vzrokov njegovega položaja in izsledi njegovo ravnovesje. Na primer, voljo. Kaj navede voljo, da pomaga držati telo pokončno in negibno?

Ko to odkrije, naj izbere eno od sil, ki določa njegovo voljo, in to izsledi na enak način, in naj ta proces nadaljuje dneve in dneve, dokler ta medsebojna odvisnost vsega ne postane resnica, ki jo vsrka v svojo najnotranjšo bit.

Ko dovrši to, naj izsledi svojo lastno zgodovino, s posebnim ozirom na vzroke vsakega dogodka. Ob tem lahko do neke mere zanemari univerzalne sile, ki vedno delujejo na vse, na primer, privlačnost mas, in naj osredotoči svojo pozornost na prvobitne ter določujoče ali učinkujoče vzroke.

Primer, on sedi, nemara nekje na podeželju v Španiji. Zakaj? Ker je Španija topla in primerna za meditacijo in ker so mesta hrupna ter prepolna ljudi. Zakaj je Španija topla in zakaj hoče meditirati? Zakaj je izbral toplo Španijo in ne tople Indije? Tja do poslednjega vprašanja: ker je Španija bliže njegovemu domu. Nato zakaj je njegov dom blizu Španiji? Ker so njegovi starši bili Nemci. In zakaj so oni odšli v Nemčijo? In tako tekom celotne meditacije.

Nek drug dan naj začne z drugačnimi vprašanji, ki niso v zvezi z njegovo trenutno situacijo, a so pravtako abstraktna. Tako naj poveže razširjenost vode na površini planeta z njeno neobhodnostjo za tako življenje, kakršnega poznamo, in s specifično težo ter drugimi fizikalnimi lastnostmi vode, in naj končno skozi vse to uvidi nujnost ter povezanost vsega, ne tako povezanost, kakor so jo pojmovali stari učenjaki, češ da je vse ustvarjeno človeku v prid in po godu, temveč tisto bistveno mehanično povezanost, katere končni zakon je *inercija*. In naj se v teh meditacijah izogiba vsakršnim sentimentalnim ali fantastičnim spekulacijam, kakor bi bile kužne.

Druga Metoda – Pravilna Praksa. Ko v svojem umu izpopolni te predstave, naj jih uporabi za svojo lastno kariero, ustvarivši vezne člene spominjanja v verigo nujnosti.

To pa naj bo njegovo poslednje vprašanje: Za kateri smoter sem sposoben? V kateri službi se moje bitje lahko izkaže Bratovščini A.:A.:, če prečkam Brezno in sem sprejet v Mesto Piramid?

Da bi lahko jasno razumel naravo tega vprašanja in metodo razrešitve, naj preuči umevanje anatoma, ki iz ene same kosti rekonstruira eno žival. Vzemi en preprost primer: Predpostavimo, da smo celo življenje preživeli med divjaki, potem ko se je naša ladja razbila ob obali, in je ostal en nepoškodovan del tovora, kočija »Viktorija.« Kaj bi s tem? Njena štiri kolesa pričajo o cestah, njih vitkost o gladkih cestah, njene zavore o hribovitih cestah. Ojesa nakazujejo, da so jo vlekle živali, njih

višina, da gre za živali velike kot konj. Njena odprta kabina govori o podnebjju, ki je bilo vse leto dovolj znosno za vožnjo v njej. Višina kabine nakazuje prometne ulice ali ognjevit značaj vlečne živali. Oblazinjeni sedeži govore o tem, da je bila rabljena za prevoz ljudi, ne za kak trgovski tovor; njena streha o tem, da je kdaj lahko padal dež, ali da je bilo prevročje sonce. Vzmeti nakazujejo posebno kovinarsko strokovnost; glazura pa posebno veččino v tej obrti.

Enako naj adept razmotri svoj lasten primer. Zdaj ko se nahaja na točki, ko bo vržen v Brezno, ga en velikanski Zakaj sooči s pokončno gorjačo.

Ne obstaja niti najmanjši atom njegovega ustroja, ki bi ga lahko umaknil, ne da bi s tem sebe naredil za nekoga drugega od sebe, in noben brezkoristen trenutek v njegovi preteklosti. Torej kaj je potem njegova prihodnost? »Viktorija« ni en vagon za prevažanje sena; to ni en gig za tekmovanje na konjskih dirkah.

Adept tako poseduje en vojaški genij ali dosti znanja grščine. Kako mu njegovi dosežki lahko pomagajo v njegovi nameri, ali nameri njegovih Bratov? Bil je usmrčen od Calvina ali kamenjan od Hezekije; kakor kačo ga je ubil nek vaščan, ali je bil ubit kot slon v neki bitki pod Hamilkarjem. Kako mu taki spomini lahko pomagajo? Dokler dodobra ne obvlada vsakega smotra vsakega incidenta v svoji preteklosti in ne najde smisla vsakega artikla svoje sedanje opreme, potem ne more resnično odgovoriti niti na Tri Vprašanja Rituala Piramide; ni pripravljen zapriseči zaprisege Brezna. (N.B. Nek brat, ki ga poznam, je bil v svoji meditaciji vedno znova izigran. Toda nekega dne, ko je padel s svojim konjem vred s pečine, visoke štirideset čevljev, in ni dobil niti praske ob tem, ga je to spomnilo na mnoge tesne izogibe smrti. To se je izkazalo za zadnji faktor njegovega problema, ki se je, bivši tako dovršen, razrešil v trenutku. O.M. *Na kitajski meji*, 1905-6.)

A ko bo na ta način razsvetljen, naj zapriseže Zaprisego Brezna; da, naj zapriseže Zaprisego Brezna.

(N.B. Zgornje je citat iz *Libra Tišareb*, iz Magike v Teoriji in Praksi.)

*

48

MORALA LIBRA AL

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Noben živ človek ne more bolje od mene ocenjevati problemov, ki so povezani s *Knjigo Zakona*.

Sprašuješ me, če sem prav razčlenil tvoj nekako zapleten niz vprašanj, da bi ti lahko svetoval tvojo držo do te Knjige.

Da začnem: Avtor je čisto zagotovo več kot človeški, kakor tudi drugačen od vsega človeškega.

Njegov poglavitni namen se zdi, da je proglašitev Magikalne Formule Horusovega Eona, ter določitev osnovnih principov ravnanja v skladu z njo.

To navajam najprej, kajti tvoje težave spadajo k temu delu Knjige.

A naj izberem njene glavne dele.

1. V njej se nahaja sistem najsublimnejše filozofije, ki je v celoti ločena od kateregakoli posebnega Eona (sc. Duha Časa; op.p.), ali od nekih drugih omejenih okoliščin.

2. V njej je en dobršen del vsebine, ki se očitno nanaša na »Zver« in »Škrlatno Ženo« osebno; vendar se ti tituli lahko nanašata na vsakogar, ki zaseda eno od obeh funkcij tekom celotnega obdobja Eona – približno 2000 let.

3. Spolna morala Knjige se ne razlikuje kaj dosti od tiste, ki jo skrivno vzdržujejo aristokrati že od vsega začetka sveta. Gre za sistem, ki je naraven za vsakogar, ki je uspel izpsihoanalizirati vse svoje komplekse, represije, fiksacije in fobije, ter se jih, seveda, iznebiti.

4. Kakor je matriarhat odseval Formulo Eona Izide, in patriarhat Ozirisa, tako vladavina »Okronanega in Zmagovitega Otroka« izraža Horusovo. Družina, klan, država, ne štejejo več nič; Posameznik je Samovladar.

5. Knjiga razglša neko novo dihotomijo (sc. cepitev; op.p.) človeške družbe; obstaja gospodar in obstaja sluga; plemenitaš in podložnik; »volk samotar« in trop. (N.B. 'Gospodar' (ali Mojster, sc. Master, v aktivnem, dinamičnem smislu; op.p.) označuje sposobno, drzno, dobrodošlo odgovornost. 'Sluga': njegov moto je »Varnost V Prvi Vrsti,« z vsem, kar to vključuje. Rasa, rodovnik, vzgoja, itn., so važni, a ne absolutno bistveni dejavniki.)

(Nietzscheja lahko smatramo za enega od naših prerokov; v manjši meri tudi de Gobineauja.) Hitlerjev 'Herrenvolk' ni dosti drugačna ideja; toda ne gre za noben narod; in tudi če bi šlo, to zagotovo ne bi bili rutino-ljubeči, uniformalno-obsedeni, zakona-se-držeči, zatočišč-iščoči Nemci; Britanci, posebej Kelti, naravni anarhisti, so bliže temu standardu. Britanci se ne bodo nikoli poedinili v ničemer, razen in dokler se vsakdo ne bi počutil neposredno ogroženega.

Tu ti moram povedati zgodbo, ki lahko vrže veliko svetlobe na temo politične situacije tja do leta '25. Častitljiva gospa (S.H. Soror I.W.E. 8° = 3□), ki je po smrti S.H. Fratra 8° = 3□, Otta Gebhardija le-tega nasledila kot mojega predstavnika v Nemčiji (to se tiče poslov A.:A.:; O.T.O. ni v neposredni zvezi s tem), je dosegla Rang Eremita (AL, I: 40). Opazujoč situacijo v Evropi, je vse bolj in bolj postajala prepričana, da je Adolf Hitler njen »Magijski Otrok«; in je smatrala za svojo dolžnost, da posveti svoje življenje (kajti Eremit »daje samo svojo svetlobo ljudem«) njegovi Magijski Edukaciji. Zavedajoč se dejstva, da bo hegemonija nad svetom pripadla naciji, ki bo prva sprejela Zakon Teleme, se je trudila, da bi predala *Knjigo Zakona* v roke svojemu »otroku.« Nanj je brez dvoma naredila najgloblji vtis, posebej ker ga je najsvečaneje zavezala k molčečnosti v zvezi z izvorom njegove moči. (Očitno si tega ne bi želel deliti z drugimi.) Od časa do časa, kakor so ji okoliščine to dopuščale, mu je pisala pisma, vključno z odlomki mojega komentarja, katerega kopijo sem ji jaz dal v času »Zeugnisa.« (sc. »Zeugnis der Suchenden«: deklaracija, ki jo je podpisala leta 1925.)

Če bi Hitler bil manj abnormalen značaj, bi se iz vsega tega ne izcimila tako velika »nesreča«, ali vsaj neka zelo drugačna vrsta »nesreče.« Mislim, da si brala *Hitler Govori* – če ne, stori to – a njegovi privatni razgovori so polni nečesa, kar zveni kot bi dejansko bilo navajanje *Knjige Zakona*. Toda privatni razgovori neke javne osebe se lahko

ponovijo zgolj če le-ta tvega svojo politično kariero; a on je ljudem ponujal zgolj take zvarke, ki so dražili njihov surov okus. Še huje, on je bil suženj svojega preroškega besa; ni se lotil uravnovešajočega režima, ki ga ponuja Curriculum A.:A.:; in kar je najhuje, bil je zelo daleč od tega, da bi bil nek popoln posvečenec, celo v najohlapnejšem smislu besede. Tako je bil njegov Weltanschauung ena masa osebnih in političnih predsodkov; ni imel pristnega kozmičnega razumevanja, nobenega pojma o Prvih Principih; in so ga v vse smeri razganjale različne nasprotujoče si sile, ki so logično skoncentrirale svoje energije še bolj tesno na njega samega, kakor je njegov osebni položaj postajal vse bolj in bolj prevladujoč dejavnik, najprej v domači in potem v evropski politiki. Svaril sem našo S.H. Soror vedno znova, da bi se mogla truditi v smeri popravljanja teh nagibov; a si je ona že živo predstavljala, da je uspeh njenih načrtov blizu in ni hotela verjeti, da bi ta uspeh sam že preplašil svet, ki bi tako združil svoje sile, da bi ga uničil. »Toda mi imamo Knjigo,« je zaverovano odgovarjala, ne uvidevajoč tega, da bi bile nasprotno sile druge skrajnosti prisiljene privzeti taiste principe. Seveda, kakor veš, zgodilo se je, kakor sem predvidel; zgolj preostanek pobožno-pokvarjenih Prelatov in osladnih sentimentalistov še vedno nasprotuje *Knjigi Zakona*, sabotira zmago, in ti bodo pretvorili Mir v klavnico predaje, če bomo toliko bedasti, da bomo uslišali njihovo mijavkanje – kakor v zgodbi o visoko cenjenemu Mačku Tomu, ko končno eden od njegovih oboževalcev dobi interview; »vse kar je lahko storil, je bilo govorjenje o njegovih operacijah.«

»*Knjiga Zakona* nas povrne nazaj v prvobitno divjaštvo,« praviš. Dobro, kje pa se zdaj nahajamo?

Smo pri Guernici, Lidici, Oradour-sur-Glane, Rotterdamu in še stotih drugih zločinah, da sploh ne omenjam koncentracijskih taborišč, Stalaga in še milijona manjših grozot, ki si jih niti najbolj bolna in najbolj razgreta domišljija ni mogla predstavljati pred štiridesetimi leti.

Ne strinjaš se z Aivassom – kakor mi vsi. Težava je v tem, da On lahko reče: »Toda jaz se ne prerekam; jaz vam povem.«

Torej poglejva malo globlje (in upam jasneje) v to Etiko, z duhom, ki ga ne preplaši nobeno človeško čustvovanje.

Aivass pripada drugačni *Vrsti* Bitij kot smo mi. Poglej nekega prečiščevalca zlata. »Analiza kaže na 20 procentov bakra v tem vzorcu;

segrel ga bom v toku kisika; ta bo oksidiral baker. Premešam ga z žvepleno kislino; nato izperem bakrov sulfat, in to je to.« On ne upošteva tega, kaj baker čuti ob tem; vsekakor, on ne verjame, da bi baker sploh kaj vedel o vsem tem.

Da, da, seveda; vem, da je to skrajn primer. Hočem ti le prikazati, kaj se lahko stori v zadnji možnosti, če smo pritisnjeni ob steno. K sreči, nismo v tako slabem položaju. Ti boš, si drznem reči, brez prišepetavanja pomislila na zdravnika in učitelja; toda jaz ju lahko prekašam. V nedavni zgodovini imamo domala natančno vzporednico.

Kako sem začel to pismo? Z definicijo naloge Avtorja: razglasiti Magijsko Formulo Horusovega Eona in tako naprej. Drugače povedano, izuriti človeštvo v rabi nekega novega vira moči.

Ustaviva se pri Profesorju Roentgenju! Pri Curiejvih!

Koliko »Mučnikov dermatitisa zaradi X-žarkov«? Voljni eksperimentatorji, ki poznajo tveganje? Ne vsi med njimi; mnogo pacientov je zgorelo v skrajni smrtni agoniji. Koliko je bilo žrtev »radijeve bombe«? (Pri Guyu, če se ne motim?) Vedno se tako zgodi, celo z dobro preizkušeno opremo in navzlic skrajnim meram previdnosti. Koliko življenj delavcev je stal Forth Bridge? Saj veš, domnevam, da je določeno število usodnih nesreč vedno vključeno v izračune kateregakoli projekta Javnih Del.

Toda ena nova Magijska Formula je na neizmerno širši skali. Povrni se za trenutek z mislijo na zadnjo priliko, ko je Oziris nasledil Izido. V tej veliki kataklizmi se niso le Cesarstva, temveč civilizacije porušile, ena za drugo. Tričetr Eona je moralo preteči, da je postalo vino te trgatve zares pitno.

Pričakujem, in upam, da bomo to pot (komunikacije bivši splošno boljše organizirane, temelji boljše zastavljeni, in se vse na splošno giblje hitreje) bili zmožni radovati se žetve mnogo prej. A naj gre k vragu! Težko lahko pričakujemo popolno dozorenje zgolj v štiridesetih letih.

Kar se meni zdi najbolj ohrabrujoč simptom od vseh, je to: Knjiga sama, in sistem Magike, ki na njej temelji, in bankrot vseh prejšnjih sistemov (kakor je prikazano v *Osmih Lekcijah o Jogi, Magiki, Tahutijevi Knjigi*, in sličnih tekstih) nas vse opremlja z neko jasno, precizno *Metodo* (prosto vseh okužb s sleparijo vere in praznoverja), s katero lahko vsakdo izmed nas doseže »Poznavanje in Konverzacijo

Svetega Angela Varuha,« kakor tudi mnogih drugih Bitij inteligence in moči, neskončno bolj vzvišenih od vsega, kar poznamo kot človeško – in, upajmo, zmožne priskrbeti nam nekaj malega Modrosti, ki nas bo privedla iz tega močvirja, v katerega nas je kriza trenutno pahnila!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

P. S. Zdi se bolje dodati postscriptum z najpomembnejšim argumentom med vsemi; kajti ta je povsem ločen od vsega tega tarnanja. Tu je.

Pomen Knjige je »ne le v angleščini« etc. (*AL*, I:36; I:46; I:54,55; II:76, III:39, III:47; III:63-68; in III:73) Ti odlomki jasno povedo, da obstaja skrivna razlaga, ki je, bivši skrita, kakor je pač skrita, domnevno celo dosti pomembnejša od te, ki je razvidna iz teksta. Odlomki, ki sem jih bil zmožen dešifrirati, potrjujejo to tezo; kakor tudi odkritje ključnega števila 31 s strani Fratra Ahada. Pravtako moramo pričakovati, da se pojavi en genij, ki bo dovršil za nas ves ta posel. In znova smo spoznali, da mnogo informacij lahko izvemo preko hebrejske, grške in, zelo verjetno, arabske Kabale.

Obstaja samo en logičen sklep teh premis. Vemo, da (a) Knjiga vsebuje več od zgolj očitnega pomena, in (b) ta notranji pomen lahko spremeni in celo preobrne zunanji pomen, in (c) že to kar razumemo, nas prepriča, da je Avtor Knjige v resnici to, kar trdi, da je; zatorej moramo sprejeti Knjigo kot Kanon Resnice, strpno išoč nadaljnjo razsvetlitev.

To zadnje je še posebej pomembno: glej *AL*, III: 63-68. To kar Knjiga nekomu pomeni, variira s stopnjo njegove lastne posvečenosti.

*

49

TELEMITSKA MORALA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Prav vesel sem, ko slišim, da si tako bistroumno dojela večino mojih opazk na moralo, kot nekaj malega več od gole sofistike.

»Konec koncev,« mi praviš, »je v vsakem od nas en nagonski čut, vsaj, za to, kar je 'prav' in kaj narobe.« In dovolj očitno je, da razumeš vrednost tega čuta po sebi, po njegovi lastni pravici, in da je povsem neodvisen od kateregakoli Kodeksa ali sistema.

Zdi se, da sem se začel vzpenjati na ta skalnat krater z napačno nogo! Kar hočem napisati, je neke vrste odgovor na tvojo pripombo na »Mar cilj opravičuje sredstva?« in bolje je, da se lotim problema odkrito in naravnost.

Greznice v dvoriščnem vrtu vsakega teologa: odtočni kanali v vrtnem mestu vsakega zakonodajalca: obstaja neskončno literature na to temo. Toda nekaj je sila zabavno; Jezuite so vedno obtoževali, češ da na to vprašanje odgovarjajo pritrdilno, očitno iz nič boljšega razloga, kot je ta, da se njihovo učenje enodušno upira temu, da bi to dopuščali. (Ljudje so takšni! Govorijo, da sem prebil mesece v Yucatanu – edini provinci v Mehiki, ki je *nisem* obiskal. Govorijo, da je moj dom v nekem tibetanskem samostanu; in Tibet je edina dežela v Vzhodni in Osrednji Aziji, kamor moja noga ni nikoli stopila. Pravijo, da sem leta preživel v Capriju – edinem mestu v Italiji, med tistimi, ki jih sploh poznam, kjer sem prebil manj kot 48 ur.)

Zakon Teleme nam pomaga poslovati s tem vprašanjem zelo preprosto in jedrnato. Prvič, preprečuje nam, da bi morali definirati primeren »Cilj«; kajti za nas ta postane istoveten z »Resnično Voljo«; in zavezani smo temu, da smatramo človeka samega za edinega razsodnika; mi *zahtevamo*, da je njegov »Cilj« samo-upravičen.

Nato njegova »Sredstva«: ker nikakor ne more biti prepričan, če so prikladna ali ne, se lahko zanaša zgolj na svoje podedovane instinkte, svojo učenost, svojo tradicijo in svoje izkušnje. Vse to, razen prvih, se v celoti nahaja v Sferi intelekta, Ruaha, in se tako lahko prilagodi vsaki zaželeni obliki po volji, zgolj z malo rokovanja; in če ga je Telema moralno osvobodila, kakor naj bi ga, od vseh nesmislov Platona, Manuja, Dracona, Solona, Pavela (z njegovim zarodom harpij vred), Johna Stuarta Milla, in Kanta, se lahko sam odloča vsled povsem jasne in objektivne presoje. (Kje bi bila matematika, če bi določene rešitve bile *a priori* nedopustne?) A potem, kaj pa tisto nadležno prvo orožje v njegovi orožarni? Gotovo so to ti instinkti, preprosto zato, ker smo izločili vse druge možnosti.

Kaj so to?

Imajo dva izvira: spiritualnega (Nešamah) in fiziološkega (Nefeš). Zanimivo, da je oboje ženskega spola. Nanašata se na He in končni He v Tetragrammatonu, v tem zaporedju. To pomeni, da sta ti, v nekem smislu, vsiljena že od vsega začetka. Seveda gre za tvoja lastna višja principa, Jehidah in Hiah, ki sta ti ju naprtila; toda »Človeška Zavest,« bivši v Tifaretu, sploh ne more nadzirati Nešamah; in mora biti izvrstno poenotena, ojačana in izpopolnjena, če hoče učinkovito delovati na Nefeš.

V praksi nas večina vsekakor v veliki meri deluje na Nefeš. Vsako učenje, vsako urjenje in vsaka disciplina skuša spreminjati naše fiziološke reakcije na tisočero majhnih načinov. Ena cela veja Joge, Hatha Joga, se ukvarja zgolj s tem. In lahko se ponosno »zmrduješ«, kakor hočeš. Ločeno od tega, domala vsakdo od nas skrbi za take reči, kot so postava, čas spanja, prebava, ali razvoj svojih mišic. Nekateri se celo učijo, kako zreducirati srčni utrip, tako v ritmu, kot volumnu, in to tako vneto, da se jim včasih pripisuje moč, da lahko po volji povsem ustavijo bitje srca.

Nešamah je ena povsem drugačna predpostavka. Ena od glavnih prednosti Tifareta je vpliv preko poti »Ljubimcev« iz Binah. Mleko za sina od Velike Matere. (Od svojega Očeta, Chiah, Hokmah, deduje neskončne možnosti Nuit, preko poti He, »Zvezde«; in od svojega »Boga,« Keterja, Božansko Zavest, neposredni navdih, vodilo in stražo svojega Svetega Angela Varuha, preko poti Gimel, Lune, »Svečenice.«)

Na Nešamah, torej, ne bo vplival Ruah, razen v kolikor jo on tolmači ali interpretira. Ti »instinkti« so vsajeni od zgoraj, ne od spodaj; in bili bi oblastni, če bi bili lahko vedno prepričani, da smo jih prejeli čiste in jih razložili pravilno.

Ljudje so mi govorili, in to ljudje, katerih izkušnjo in presojo v vseh zadevah Žrtvovanja Dionizu nadvse cenim in občudujem; rekli so mi, da je med vsemi pijačami Pivo najboljše. Tako sem ga hotel piti. A ga nisem mogel. Enkrat sem ga poskusil par kapljic s konca čajne žličke. Rekli so mi, da to ni isto!

To je Nefeš.

Ne prenašam nobenega neprijaznega dejanja, najsibo še tako modro, nujno, in ne vem še kaj vse. Jaz sem ga zmožen, toda v mojem primeru »mene rani bolj kot tebe«. (Koristno je zgolj v primeru, ko se druga stran ne more maščevati; rad ranim odločnega antagonista v poštenem boju.)

To je Nešamah.

Kar moramo vedeti, je to, ali naj dopustimo, da ugovor Instinkta ovrže odločbo Razuma. Očitno moramo smatrati oba za enako »pravšna«; namreč, da je naša interpretacija našega Instinkta izčrpna in točna, in naša razrešitev »kako bomo najboljše ravnali« edinstveno pravilna.

V prvi vrsti smo v skušnjavi, da ugovarjamo, namreč, če je tako, potem ne *more* biti nesporazuma; to je, kar zadeva našo splošno Teorijo Vesolja. Zadosti resnično! Dlje ko prispemo v posvetitvi, redkejši so taki incidenti. Celó ena povsem neposvečena oseba – venomer podrazumevajoč, da jo je Telema moralno osvobodila – lahko najde v devetih primerih od desetih, da je zadržujoči antagonizem slučajen, ali vsak navidezno nepomemben. (Upoštevaj, prosim, da so naši pogoji 'pravšnosti' obeh strani togi: običajen zadržek je grožnja ničevosti, ali nek enako lažen instinkt, in ga je treba izruvatí.)

Predpostavljaj, da vsled nečesa, kar bi težko bila prevara, temveč »neprimerno vplivanje« (kakor pravijo advokati), lahko navedem umirajočega človeka, da mi v svoji oporoki zapusti nekaj milijonov. Uporabil bom vsak cent od tega za Veliko Delo; sliši se lahkotno! »Seveda! K vragu s tvojo poštenostjo! Preklet *bodi!* Delo je vse, kar kaj pomeni.«

Vse je isto, jaz pravim NE. Nikoli ne bom več isti človek. Verjetno sem izgubil samozaupanje, ki je hrbtenica mojega dela. Ni potrebe, da bi se prevara javno razkrila: pojavila se bo v vsem mojem nadaljnjem delu kot subtilna okužba.

Zdaj pa predpostavi, da ne gre za osleparjenje nekega umirajočega bedaka; predpostavi, da je cena en odkrit do-Boga-iskren bančni rop z orožjem na avtocesti; mar se bom potem obotavljal? V tem primeru bi tvegala svojo glavo, in sreča tudi ni na moji strani; in dejanje niti ne vključuje »moralne sprijenosti.« Stalinov sodelavec je smatral tirana za junaškega mučenika, ko mu je zakon dežele, manj tehten od Teleme, stregel po glavi.

Moj odgovor, kljub vsemu, je prepričljiv in dokončen. Ropanje v kakršnikoli obliki je kršitev Zakona Teleme. To je vpletanje v pravico drugega, da razpolaga s svojo lastnino po svoji volji; in če to storim sam, ne glede s kakšnim taktičnim opravičilom, potem ne morem pričakovati, da bo drugi spoštoval mojo lastno enako pravico.

(Temelj našega kriminalnega zakona je preprost, vsled vrline Teleme: skrunitev pravice drugega pomeni izgubo svoje lastne pravice po zahtevanju zaščite v dotični zadevi.)

Toliko kar se tiče mojega lastnega stališča; zdaj pa pogledajva izviren primer nekega drugega protagonista: reciva mladega Telemita, ki je fanatični privrženec in ne kaj daleč na Poti Inicijacije. Recimo, da se prereka: »K vragu s poštenostjo, k vragu z duhovnim napredovanjem: briga me, kaj se meni dogodi: vse kar vem, je to, da lahko pomagam Redu, in z veseljem se nameravam tega lotiti.«

Kdo bo uravnovesil to vknjižbo v njegov Karmični račun? Bo nemara njegova voljnost, da se odreče svoji možnosti prosperiranja, opravičevala njegovo poklicanost k napredovanju? Čudna, kompleksna, temačna in gromozanska pot, ki si jo je izbral, je nemara lahko njegova najboljša bližnjica do Mesta Piramid!

Poznal sem nenavadne, osupljive primere sličnih »zaobljub koncu zaobljubljanja.« Ni potreba povedati, da se taki primeri lahko množijo v neskončnost; nič lažjega, in nekaj igrice bolj zabavnih, kot je izumljanje dilem za spravljanje Učitelja v zadrego, ali za njegovo zasačenje.

Torej – vprašaš – potem pravim, da Cilj *ne* opravičuje sredstev?
Težko.

V resnici mislim, da sta ta dva izraza nepovezana med seboj. O »Cilju« se odločamo na en način: in o »Sredstvih« na nek drug. Toda vsaka predpostavka v tvojem verižnem silogizmu se mora prej sama upravičiti; in, ko je to storjeno, se mora še oceniti po natančni teži v odnosu do vseh drugih izrazov tvojega problema.

»Še večja zmešnjava?« Drznem si reči, da je tako; to je največ, kar lahko dobrega storim ob tako težavnem vprašanju.

A sem povsem zadovoljen s tem; pomembno (kakor je uvidel Descartes – in tudi Francis Bacon) je to, da usvojiš ter vsrkaš METODO Telemitskega razmišljanja.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

50

A.C. IN »MOJSTRI«
ZAKAJ SO NJEGA IZBRALI

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

»Podrobnosti v zvezi s *Knjigo 4?*« Temu vprašanju manjka preciznost. Streljati moram na slepo.

Ideja 4 izvira iz opazovanja bazilike Sv. Petra v Rimu; zgrajena je z enim očesom nepremično zazrtim v to število, kakor boš lahko videla naslednjič, ko boš šla tja, zavedajoč se tega. 4 pravitako pomeni, na političnem planu, Začasno Oblast. (Kabalistični Arhitekt sv. Petra je to vedel in je izoblikoval svoj talisman *ad hoc*.) Ta knjiga je torej, v skladu z Ab-ul-Dizom (sc. Mojstrom ali Inteligenco, ki je nadzirala pisanje te Knjige), bila namenjena posvetnemu uspehu. Če tega ni dosegla, je potem moja napaka; a je še prezgodaj, da bi lahko o tem sodili.

Soror Virakam je vztrajala, da jo moram napisati v takem jeziku, da jo bosta zlahka razumela snažilka in dimnikar. Vlekla me je za rokav ob vsaki nejasnosti.

To se je izšlo za Prvi Del: Joga. (In res se je ta zvezek dobro prodajal.) A ko sem končal Drugi Del, sem odkril, ne le da je knjiga ena izredno nejasna razprava o obskurnih tehnikalijah, temveč da sploh ni neka razlaga Magike! »Magika Brez Solz,« vsekakor!

To je bila moja prismojena ponižnost; iskreno sem smatral, da vsakdo ve vse o Magiki, in kako se je zgodila, in zakaj, in tako naprej. Moral sem le postaviti simbolično nadstavbo. To, mimogrede rečeno, me je motilo vse življenje, na vse načine: tako dobro se zavedam svoje lastne sramotne nevednosti glede vsakega predmeta – o tem *ni* nobenega dvoma! – da si ne znam predstavljati nikogar, ki bi bil dejansko bolj neveden od mene. Kako lahko tak človek sploh še živi, z zavedanjem

svoje zloglasnosti, ki mu nažira jetra?

Vem, da se to sliši noro; vendar je res. Dobro torej, potem sem skušal nadoknaditi manko z Tretjim Delom, ki naj bi bil resnično popolna razprava o Umetnosti in Znanosti Magike, izpeljana iz samega začetka, neko logično sosledje, kakor Evklid. Zato na začetku stojijo Aksiom, Postulat in Teoremi. Mislil sem, da lahko pokrijem področje z naslednjim zvezkom, po dolžini enakim prvima dvema.

Vsekakor sem »končal« to, celo najavil sem izid; ravno je šlo v tisk, ko je prišla Vojna (ki jo je pet let prej napovedal Bartzabel, Duh Marsa) leta 1914. Nosil sem puško okrog po svetu s seboj (oprosti mi mojo amerikanščino!) in jo enkrat v uri slabosti, dvoma vase, pokazal nekim svojim študentom. Seveda – lahko bi vedel – so vsi v en glas začeli: »Oh, toda nič nisi povedal o - « o vseh mogočih temah na tem Svetu. Tako sem začel zapolnjevati luknje. Ko sem to delal, sem tudi sam najdeval še dosti več lukenj. Tako sem počel celih 14 let! Odkar je izšla, so se glasovi obrekovanja utišali. Zares verjamem, da sem končno pokril celotno polje. Seveda, sčasoma se je izkazalo, da je Prvi Del, čeravno sem resnično podal vse bistveno o Jogi v najpreprostejšem možnem jeziku, komajda en obris. Še več, Joge nisem povezal z občo filozofijo. *Osem Lekcij* so, v to verjamem, popravile to.

Kar pa se tiče Četrtega Dela, ki zadeva *Knjigo Zakona*, sem si predstavljal, da mora ta zvezek biti v skladu z inštrukcijo, podano v *Libru AL*, III:39. »Vse to in ena knjiga za povedati, kako si prispel sem in reprodukcija tega črnila in papirja na veke – kajti v njej se nahaja skrita beseda in ne le v angleščini – in tvoj komentar na to Knjigo Zakona mora biti tiskan lično z rdečo tinto in črno na krasnem papirju ročno narejenem; in vsakemu moškemu in ženski, ki jih srečaš, bodisi da obeduješ ali piješ z njimi, moraš podati Zakon. Tako bodo imeli priliko bivati v tej blaženosti ali pa ne; to ni odveč. Stori to hitro.« Vzel sem »Comment« za »Commentary – od besede do besede, razlago vsakega verza (in mnoge od njih sem iz dna srca mrzil!), vključno s kabalistično interpretacijo, očitno neskončna naloga.

Kaj pa *AL*, III: 40? Ta problem se je lahko rešil zgolj z dovršitvijo te naloge. V Parizu...ne, bilo je v Tunisu, novembra 1925, v trenutku skrajnega obupavanja nad vsem poslom, mi je prišel Komentar. Lahkoten, resda; navdihnjen, da; kakor je natiskan, vsebuje natančno

zahtevan izraz. Nič več sitnarjenja in cepidlačenja, ter kontroverznosti in sofistike. Vsi hereziarhi na daleč smrdijo, kakor podgane, kar tudi so. Videti jih je kako varijo (svoje zelo pokvarjeno majhno pivo, na katerega so sila ponosni) in kuhajo v zrak (domena Intelektu – Mečev) in so zato v kali zatrti. Ko so tako vse zahteve parlamenta izpolnjene po slavni formuli irskega parlamentarca, lahko gremo na tvoje naslednje vprašanje, brez da bi nas gnjavil dvom.

En Textus Receptus, fotografsko zagotovljen. Ena Interpretacija Visokega Dvora, vsako zase in posebej. Brez patrističnih prerekanj! Brez spornih branj! Brez civilnih vojn in preganjanj. Vsakomur, ki hoče kaj povedati, gre glava proč, Ples pa se nadaljuje; naj bo radost neomejena, Ti stojiš na premcu in Zver za krmilom! Odhajamo.

»Mojstri so te kontaktirali.« Morda slučajno misliš, da »so Mojstri navezali stik s teboj?« Recimo, da je tak tvoj obžalovanje vreden primer, torej lahko nadaljujemo.

Prvič, napor z moje strani je bil natanko ničeln, bivši ogorčen nad Njihovim vmešavanjem, grenko ponosno jezen in nezaupljiv. *Enakonočje Bogov* to natančno opisuje.

Toda, seveda, Njihova žrtev ni imela nikakršne poštene šanse za umik. Konec koncev so imeli na razpolago 2000 let, da izpopolnijo svoje plane. Kar se mene tiče pa sem imel izdajalca v samem osrčju trdnjave; moja Karma Bog ve koliko mnogih Inkarnacij. (Pridobitev Magikalnega Spomina, fragmentarnega, kakršen pač je, je vrgla obilo svetlobe na zadevo. Tvoje pismo dejansko slutiti, da je tako.)

Razumeti moraš, da prihod Novega Eona vsa Pravila odbije v stran. Predstavljam si, da sam strogi Magijski Kod Etike izgleda kakor postrani klobuk preden so Oni opravili z njim!

Moja teorija je, da so me izbrali zaradi (a) moje literarne veščine, znanja in presoje; (b) moje znanstvene izurjenosti; (c) mojega poznavanja vzhodnjaških metod, mišljenjskih navad in simpatetične predispozicije; (d) mojega strogega zavzemanja za Resnico; (e) mojega moralnega poguma; (f) moje trdovratne vztrajnosti; in (g) moje Karme, kakor sem omenil prej.

Pripravili so me z (a) močnim porivanjem naprej tako v Magiki kot v Jogi; (b) z izmučenjem v in od obeh, in privedbo v obup na obeh področjih, kot razrešitvijo problema Življenja, ter (c) mojim utrjenjem

tako v budističnem pesimizmu, kot znanstvenem racionalizmu, tako da je bila njihova zmaga nad menoj tako težak in trden podvig, kot je to le mogoče. (Nikakor nisem ob tem ponosen sam nase. Saj sem se jim vseskozi upiral ali jih razočaral, ob vsaki priliki.) Poglavje V v *Enakonočju Bogov* bi bilo lahko napisano z večjim poudarkom; a so v njem odlomki druge, ki zastrujejo zadevo.

Vendar bi po vsem tem, AL,II:10-11, moralo gotovo zadostovati. »O prerok! Slabe volje si ob dožemanju tega pisanja. Vidim te, kako sovražiš roko in pero; a jaz sem močnejši.«

Čemu le prekinjati narek skrajno pomembnega dokumenta, samo da bi se posmehovali nemočni ogorčenosti nesrečnega pisarja! To se mi je zdelo kot huda žalitev, v duhu zmagovitega šolarskega pretepača!

Toda Njihova Pota niso kakor naša. Neobhodno se mi zdi, da razumeš, kaj se dogodi, ko preidemo od Izrednega Adepta $7^\circ = 4^\square$ do Magistra Templja $8^\circ = 3^\square$. Kakor lahko vidiš, če pogledaš na Drevo Življenja, to napredovanje povzroči Prečkanje Brezna; in *tu ni nobene Poti*. To pomeni, da moramo *skočiti*. Iznebiti se moramo »vsega, kar smo, in vsega, kar imamo« - to je en način, kako se to lahko izrazi.

Vizija in Glas, Aetirji od 16 do konca, podaja množstvo podrobnosti o tem; preučevati jo je treba zelo pozorno in vneto, z vztrajnostjo in Voljo, ter imaginacijo. Ne le doseganje ranga, temveč dogajanje ob tem in po tem; vse je opisano kot dejanska Izkušnja. In tudi tako je sila težko razumeti, če tega sami nismo prestali.

Toda ta del, ki odgovarja na tvoje vprašanje, je enostavnejši; vsekakor je nadvse jasen. Če vprašaš: kaj se potem zgodi z zavrženimi elementi Adepta? Ne morejo se pustiti take, kakršni so, da se razpršijo ali da postanejo prenosniki za obsedenost. Ta entiteta, ki je nekoč bila Izredni Adept, se je izgrajevala leta in leta z neustavljivim trudom, in je ena učinkovita Delavnica, v kateri se mora dovršiti Veliko Delo. Pravtako je bila posvečena in proslavljena vsled Znanja in Konverzacije Svetega Angela Varuha.

Kakor ima vsak Mojster svoje lastno zadolženo Delo, ki ga mora izvesti v Svetu, tako je izvržen v tisto Sefiro, ki je primerna za njegovo delo. Če je njegova funkcija biti vojščak, se bo znašel v Gevurah; če je velik pesnik ali skladatelj, v Tifaret; in tako naprej.

On, Mojster, nastani to svoje prebivališče; a ker se je le-tega že tako

ali tako znebil, mu je dopuščeno bivati naprej v skladu z svojo naravo brez vmešavanja s strani lažnega Jaza (z glavo v Daotu), ki ga je do sedaj oviral. (»Če bi bil pes, bi lajal; če bi bil sova, bi ukal,« pravi Basil King Lamus v *Dnevniku Narkomana*.) On je povsem brezbrizen do Dogodka; zatoj deluje in reagira s popolnim prilagajanjem. To je Pot Taa; in to je vzrok temu, da nisi zmožna zgrabiti same ideje Poti ali Itja – in še manj da bi ji zavestno sledila! – če nisi Magister Templja.

V vsakem primeru ne pozabi, da je, ne le Adept, temveč vsakdo, ki ima vsaj malo sposobnosti za Adeptstvo, v osnovi Umetnik; on gotovo ne bo imel nobene od tistih buržujskih »vrlin«, ki so zgolj premnoge reakcije na Veliki Strah.

Pravtako je asketstvo čisto v redu, kadar predstavlja prikladen način za doseg nekega posebnega cilja. Kadar pa povzroči izbruh spiritualnega ponosa in samozadovoljno ničevost, je strupen. Grški izraz pomeni atletstvo, in trening atleta ni trpinčenje telesa. Niti ne obstaja neko pravilo, ki bi pokrilo vsakršne okoliščine. Kadar se moške prenatrenirajo par dni pred tekmo, potem pustijo trening in gredo pit šampanjec. Toda to je *del* treninga. Ne pozabi, da se vsi od časa do časa kdaj prenatreniramo; trening ni normalen in moramo z njim prekiniti, kakor hitro dosežemo svoj cilj. In tudi tako vse prepogosto prenapenjajo vitalne organe, posebej srce in pljuča, tako da le malo veslajočih »Plavcev« doživi petdeset let. Najhujši pa je učinek na čud in razpoloženje!

Kadar je trening neprestan in ga zamenjamo za »vrlino«, potem zastrupi samo grudo duše. Razraste se najodvratnejši plevel; krutost, ozkosrčnost, objestnost – vsako nizkotno in grozovito cvetje v tistih, ki »trpinčijo meso.« Slučaj je, da take ideje ustvarjajo »Črnega Brata.« Popolno pomanjkanje humorja, egomanično samoljubje, samozadovoljnost, odsotnost vsake simpatije do drugih, lakomnost do tega, da bi se prenesle tegobe na občutljivejše ljudi s tem, da se jih preganja: te značilnosti so simptomatične.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

*

51

KAKO PREPOZNATI MOJSTRE, ANGELE,
IN KAKO DELUJEJO

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Premišljeval sem o tem, kar sem napisal v svojem zadnjem pismu, glede overovitve pojavov na Astralnem Planu.

Nisem omenil nekega vzporednega vprašanja, ki je celo bolj neposredno in praktično pomembno: namreč, našega odnosa z Astralom ali neutelešenimi inteligencami ali s Tistimi, ki jih imenujemo »Mojstri« (ali Učitelji; op.p.) ali »Bogovi«: sporočila ali geste, ki nas dosežejo preko normalnih fizičnih kanalov. Pomembnost je v tem, da te dejansko določajo našo smer ravnanja v kritičnih situacijah.

Zatorej se zdi dobra ideja, da ti podam tri primere iz *Duha Samote* (sc. *Izpovedi A.C.*; op.p.): in tu so!

Prvi izvleček se nanaša na »čudežno« najdbo rokopisa *Libra AL* nekaj let po tem, ko sem ga namerno »izgubil«.

Drugi, na najdbo neke hiše, primerne za Delo.

Tretji, na mojo osvoboditev iz stanja obupa.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

1. Del mojega načrta za *Equinox* je bil, da pripravim končno izdajo dela Dr. Deeja in Sir Edwarda Kellyja. Imel sem dovolj potrebnih podatkov in sem si obljubil, da jih dopolnim s preučitvijo rokopisov v Bodleianski Knjižnici na Oxfordu – kar sem ob priliki storil jeseni; a sem se domislil, da bi koristilo, če uporabim svoje velike slike štirih Elementalnih Stražnih Stolpov, ki sem jih naredil v Mehiki. Zazdelo se mi je, da morajo biti verjetno v Boleskineu. Odločil sem se, da odidem tja za dva tedna ali nekaj takega. Slučajno je nanoslo, da bi

lahko podelil Neuburgu stopnjo Neofita, ker je tako sijajno prestal svoje leto Novica.

Tako sem povabil njega in nekega Emmanuela z imenom Kenneth Ward, da prideta in ostaneta tam z menoj. Warda sem nedavno srečal pri Westdale Headu, ko sem šel tja, da bi obnovil svoje davne simpatije do protozidarskih vernikov. Izkazalo se je, da je Ward zelo spreten smučar. Imel sem nekaj parov smučí in sem mu ponudil enega. Ta slučajna okoliščina se je izkazala za bistveni člen verige, s katero sem bil končno povlečen za vozom Tajnih Vodij. Vsaj mislil sem, da je bila neka veriga. Nisem vedel, da se jeklo tako izvrstnega kova lahko prekuje v meč, primeren za roko svobodnega človeka.

V svojo osuplost, nikjer v hiši nisem mogel najti Elementalnih Stražnih Stolpov. Skoraj sem vrgel puško v koruzo, išoč bolj nemarno. Bil sem v stanju odvratne brezbriznosti za take reči. Lahko jih je Rose uničila v svoji pijanski kaprici, kakor jih je lahko tudi zastavila, če so imeli kakšno komercialno vrednost. Tako sem skomignil z rameni in opustil iskanje. Pravtako nikjer nisem mogel najti smučí, ki sem jih obljubil Wardu. Potem ko sem sprovedel Neuburga skozi njegovo iniciacijo (ki je bila v glavnem neke vrste preizkus vzdržljivosti), smo se pripravili za odhod v London. Hišo sem dal v najem in moj najemnik naj bi prispel prvega julija. Imeli smo štiri dni proste in smo se namenili, da jih preživimo kakor se da ugodno in zabavno. Nato se je kakor strela dogodil incident 28. junija, ki sem ga takole opisal v svojem dnevniku:

Slava bodi Nuiti, Haditu, Ra-Hoor-Khиту v Višavah! Malo pred poldnevom sem bil skrivnostno spodboden (čeravno izčrpan od igranja petic z žogo in biljarda, itn. skoraj do šestih zjutraj), da končno poiščem Elementalne Table. In glej! Ko sem na koncu opustil iskanje, se mi je pogled ustavil na odprtini na podstrešje, kjer so se nahajale smučí, etc., in tam, O Sveti, Sveti, Sveti! Ni bilo le vse to, kar sem iskal, temveč rokopis Libra Legis.

Tla so se mi udrla pod nogami. Ostal sem dva dni meditirajoč o situaciji – v izvedbi dopolnilne Sammasati k tisti iz leta 1905. Ko sem dojel stvari, sem brez muk prispel do zelo jasnega sklepa. Bistvo

položaja je bilo to, da so se Tajni Vodje namenili pridržati me za mojo obvezo. Razumel sem, da je bilo razsulo in nesreča mojih zadnjih treh let posledica mojega poskusa, da se izognem dolžnosti. Brezpogojno sem se predal, kakor je razvidno iz zapisa na 1. julij.

Še enkrat sem še bolj slovesno zavrgel vse, kar imam ali kar sem. Ob odhodu (ob polnoči z vrha hriba iznad mojega posestva) je takoj zasijal mesec, dva dni pred polno luno, preko hribov izza oblakov.

Ta zapis je izražen v zelo splošnih terminih, vendar je bil njegov namen pokriti praktični vidik mojega zopetnega prevzema naloge, ki mi je bila poverjena v Kairu, kakor so me lahko navedli moji nadrejeni.

V trenutku mi je moje breme padlo z ramen. Dolge muke mojega domačega življenja so prišle do kritične točke, takoj po povratku v London. Obenem je bila vsaka druga ovira samodejno umaknjena. Prvič po pomladi 1904 sem se počutil svobodnega vršiti svojo Voljo. To je bilo, seveda, možno, ker sem končno dojel, kaj je moja Volja v resnici bila. Moja aspiracija, da bi bil posrednik emancipacije človeštva, se je popolnoma izpolnila. Moral sem v svetu samo ustanoviti Zakon, ki mi je bil dan, da ga razglasim: »Ti nimaš nobene pravice, razen te, da vršiš svojo voljo.« Če bi že od vsega začetka posvetil vse svoje energije za proglasitev Zakona Teleme, bi nedvomno ne naletel na nobeno oviro na svoji poti. Ovire, ki se naravno pojavljajo tekom kateregakoli dela, bi tiho umaknili Tajni Vodje. Toda jaz sem se odločil boriti se s seboj celih pet let, in »če se Satan razcepi proti Satanu, kako bo potem njegovo kraljestvo obstalo?« Bolj ko sem se upiral, bolj sem poglobljajal notranji konflikt in se poneumljal. Dopusčeno mi je bilo dovršiti svojo iniciacijo zavoljo tega, ker sem se s tem usposobil za boj; toda vsi drugi moji naporji so se sprovedli v porogljivo nesrečo. Pravitako ne izbrišemo prebliska norosti s trenutkom zdravja. Še danes trpim vsled učinkov zapravljanja nekaj najboljših let svojega življenja v bedastem in trmastem trudu, da bi postavil svoj zavestni jaz proti tihemu suverenu, moji resnični duši. »Je lahko Zimri miren potem ko je ubil svojega gospodarja?«

2. Razvijala se je razkošna zabava. Dolgoletna prijateljica slavne

plesalke, ki jo bom imenoval z imenom, ki ga je kasneje privzela, Soror Virakam, je praznovala svoj rojstni dan. Ta gospa, sijajen primerek mešanice irske in italijanske krvi, je posedovala najmočnejšo osebnost ter strahovit magnetizem, ki je v trenutku privlekel mojega lastnega. Pozabil sem na vse. Usedel sem se na tla kakor en kitajski Bog, in izmenjal elektriciteto z njo.

Po enem tednu uvodnega spopadanja, sva se združila v bitki na celi fronti; se pravi, prišel sem povprek v Pariz, kjer je imela stanovanje, in jo odvedel v Švico, da bi zimo preživela na drsanju. Prispevši v Interlaken, sva videla, da je Murren zaprt, zato sva odšla naprej v St. Moritz, ustavivši se vmes v Zurichu. To mesto se nama je zdelo tako odvratno in depresivno, da sva začutila svojo edino možnost v tem, da se izvrstno opijeva, kar sva tudi storila.

(Naj poudarim, da ta divja avantura ni imela niti najmanjše veze z Magiko. Virakam je bila povsem nevedna o predmetu. Samo malo je bila seznanjena s Krščansko Znanostjo. Nikoli ni prisostvovala kaki seansi ali da bi igrala Planchette.)

...*Lassati sed non Satiati* (sc. utrujen a nepotešen; op.p.) ob polnoči, sem hotel zaspati; a me je predramila Virakam, ki jo je očitno zapopadel hud napad histerije, v kateri je izpovedala en besen tok nesmiselnih halucinacij. Bil sem vznemirjen in sem jo hotel pomiriti. Toda ona je vztrajala na tem, da je njeno izkustvo pristno; da ima važno sporočilo zame od neke nevidne osebe. Tak nesmisel je še pojačal mojo razburjenost. Toda – po eni uri – ostal sem zaprepaden. Nenadoma sem se zavedel neke povezanosti v njenem besnenju, in da so le-te izražene v mojem lastnem jeziku simbolov. Ko je tako prebudila mojo pozornost, sem prisluhnil, kaj je govorila. Čez nekaj minut me je prepričala, da je dejansko v stiku z neko Inteligenco, ki ima sporočilo zame.

Naj ti na kratko razložim ozadje tega prepričanja. Kakor sem že razložil, v zvezi s Kairskim Delom, neka varovala uporabljam iz navade. Vizije Virakam so vsebovale elemente, ki so mi bili dobro poznani. To je bil jasen dokaz, da je mož, ki ga je ona poimenovala Ab-ul-Diz, poznal moj hieroglifski sistem, literarni in numerični, kakor tudi neke incidente v moji Magijski Karieri. Virakam sama gotovo ni poznala nič od tega. Ab-ul-Diz nama je povedal, da ga naj pokličeva čez teden

dni, ko nam bo dal nadaljnje informacije. Prispela sva v St. Moritz in najela stanovanje v Palace Hotelu.

Moje prvo presenečenje je bilo, ko sem odkril, da sem s seboj vzel natanko tista Magijska Orožja, ki so ustrezala nameravanemu delu, in nobenih drugih. A me je čakala še osupljivejša okoliščina. Zavoljo Kairskega Dela, sva si z Ouardo kupila dva abbaia; enega škrlatnega zame; enega modrega zanjo. Svojega sem prinesel v St. Moritz; drugega je imela seveda Ouarda. Predstavljam si mojo osuplost, ko je Virakam privlekla iz svojega kovčka en modri abbai, kakor Ouardin, le z eno neznatno razliko v zlati vezenini! Namig je bil, da Tajni Vodje, izbravši Ouardo za Njihovega poslanca, niso mogli uporabiti nikogar drugega, dokler ni ona postala povsem diskvalificirana vsled boleznosti. Pred tem trenutkom je ni mogla zamenjati nobena druga oseba; in to, da bi naj Virakam posedovala en duplikat njene Magijske Halje, se je zdel zelo močan argument, da so jo Oni posvetili, da nadomesti svojo nesrečno predhodnico.

Ona je bila zelo slaba jasnovidka; motile so jo te opreznosti. Bila je hitro razburljiva in impulzivna ženska, vedno pripravljena delovati z nepremišljenim entuziazmom. Moj hladni skepticizem je nedvomno preprečil, da bi se najbolje izkazala. Ab-ul-Diz sam je stalno zahteval, da moram pokazati »zaupanje,« in me je svaril, da z mojo držo lahko zapravim priložnost. Prisilil sem ga, kakorkoli že, da je podal primeren dokaz za svojo pristnost in trditev, da govori z avtoriteto. Glavna vsebina njegovega sporočila je bila, da me pouči za pisanje ene knjige o mojem sistemu Mistike in Magike, ki se bo imenovala *Knjiga 4*, in rekel mi je, da bom s pomočjo te knjige končno zadobil priznanje javnosti. Nisem imel nobenega ugovora proti pisanju take knjige; na povsem racionalni osnovi je bila to prava smer delovanja. Zatorej sem pristal, da bom storil to. Toda Ab-ul-Diz je nameraval zaukazati pogoje, pod katerimi se mora knjiga napisati; to je bila težavna stvar. Želel je, da odpotujeva na primeren kraj. Glede tega nisem bil povsem zadovoljen z izidom mojega navzkrižnega zaslišanja. Zdaj vem, da sem zakrivil mnogo stvari tedaj. Nisem bil iskren, niti do njega, niti do samega sebe, niti do Virakam. Dopustil sem, da name vplivajo materialni premisleki, in pa držal sem se – oh, trikratni bedak! – mojih sentimentalnih obvez napram Laylah.

Končno sva odločila, da bova storila, kar je od naju zahteval, čeprav sem delno ugovarjal, ker nama ni hotel dati podrobnih inštrukcij. Kakorkoli že, s sanmi sva se odpeljala v Chiavenno, kjer sva vzela vlak za Milano. V tem mestu sem imel dokončni razgovor z Ab-ul-Dizom. Zapravil sem njegovo potrpežljivost, kakor tudi on mojo, in povedal nama je, da naju ne bo več obiskal. Dal nama je svoje zadnje poduke. Morava iti v Rim, čeprav nama ni hotel povedati, kam natančno. Najeti morava vilo in tam napisati *Knjigo 4*. Vprašal sem ga, kako naj prepozna pravo Hišo. Pozabil sem, kaj mi je točno povedal preko nje, toda zgodilo se je prvič, da mi je podal sporočilo neposredno v mojo lastno zavest. »Prepoznal jo boš brez vsake najmanjše možnosti dvoma ali zmote,« mi je rekel. Ob tem sem v duhu zagledal sliko nekega hriba, na katerem je stala hiša z vrtom, ki sta ga naznačevala dva visoka perzijska oreha.

Naslednji dan sva odšla v Rim. Po zaslugi mojega lastnega Ananiasovskega mladeniškega poskusa, da »zadržim del plačila,« so moji odnosi z Virakam postali napeti. Po dveh ali treh dneh pričkanja v Rimu sva prispela v Neapelj in začela iskati dotično hišo. Predstavljal sem si, da bova našla kak ducat primernih krajev, med katerimi bova izbrala najprimernejšega, vendar sva porabila dan za dnevom v divjanju z avtomobilom po mestu in predmestjih, ne da bi našla vsaj en sam kraj, ki bi vsaj v najneznatnejši stopnji odgovarjal najinim idejam.

Virakamin otročaj – eden najbolj od boga pozabljenih štorov – naj bi se nama pridružil za božične praznike, in ko naj bi moral en dan prispeti, sva se odpeljala v izgubljenem upanju v Posilippo, preden bi se srečala z njim na postaji približno ob štirih. Toda prejšnjo noč je Virakam imela sanje, v katerih je popolnoma jasno videla zaželeno hišo. (Pazil sem, da ji nisem povedal ničesar o Perzijskih Orehih, tako da bi imel orožje proti njej v slučaju njenega trdovratnega vztrajanja pri takem in takem kraju, ki bi naj bil pravi.)

Po ponovnem brezplodnem iskanju sva obrnila najin avtomobil proti Neaplju, vzdolž grebena pri Posilippu. Tam nekje se nahaja majhen stranski kolovoz, komaj vozen za avtomobil in vsekakor komaj opazen, ker se od glavne ceste odcepi v zelo ostrem kotu v obliki »Y«, z dnom proti Neaplju. A Virakam je razburjeno skočila na noge in rekla šoferju, da pelje tam nizdol. Bil sem začuden, saj je bila tako

histerična, da bi ne zamudila prihoda vlaka, časa pa sva imela še zelo malo. Toda strastno je prisegala, da se vila nahaja tam dol na koncu te poti. Kolovoz je postajal vse ožji in težavnejši. Čez nekaj časa naju je pripeljal na odkrito pobočje; zavarovan je bil z nizko kamnito škarpo. Spet je skočila na noge. »Tam.« je zavpila in pokazala s prstom, »je Villa, ki sem jo videla v sanjah!« Pogledal sem. Nobene vile nisem videl. To sem ji tudi rekel. Morala mi je pritrdati; vendar je ponavljala, da jo je videla. Nato sem se vrnil nazaj na to mesto in opazil kratek predel zidu, nemara kakih 15 stopal dolg zidan rob, komaj viden skozi rastlinje.

Zapeljala sva tja; in prišla na majhno dvorišče, kjer je na eni strani stala cerkev. »To je to dvorišče in Cerkev,« je vzkliknila, »ki sem ga videla v sanjah!«

Zapeljala sva nanj. Pot je postajala vse ožja, teren vse težavnejši in bolj strm. Malo več kot 100 jardov naprej se je pot povsem končala, zablokirana s kupom zdrobljenega skalovja. Šofer je protestiral češ da ne bo mogel niti obrniti, niti se vrniti na dvorišče. Virakam je v divjem besu vztrajala, da nadaljuje. Skomignil sem z rameni. Privadil sem se že na te tajfune.

Nekaj jardov smo se še lahko peljali. Nato se je šofer uprl in ustavil avto. Na levi strani so bila široka odprta vrata, skozi katera smo lahko videli skupino delavcev, ki se je pretvarjala, da se trudi s popravilom majave vile. Virakam je poklicala vodjo gruče in ga vprašala, če je mogoče ta prostor najeti. Rekel je da ne, češ da je v popravilu. Z brezglavim zaupanjem ga je zvlekla noter in ga prisilila, da ji razkaže hišo. V odvratnem obupu sem se usedel nazaj v avto, ne blagovolivši slediti jima. Nato pa sem nenadoma zagledal doli na vrtu dvoje dreves blizu skupaj. Planil sem pokonci. Prikazala sta se njuna vrhova. Bila sta Perzijska Oreha! Ta bedast slučaj me je ujezil, vendar me je nek neustavljiv gon prisilil, da sem vzel svoj notes in pero ter zapisal ime, ki je bilo napisano na vhodnih vratih – Villa Caldarazzo. Naveličano sem seštel črke. Njih vsota me je zadela, kakor krogla v glavo. Bila je 418, število Magijske Formule Eona, numerični hieroglif Velikega Dela. Ab-ul-Diz ni storil napake. Moje prepoznanje pravega kraja naj bi ne bilo odvisno zgolj od zadeve dreves, ki jih najdemo domala povsod. Prepoznanje brez vsake možnosti dvoma je bilo to, kar je on obljubil.

Dobro se je izkazal, kakor tudi njegova dana beseda.

Bil sem dotolčen. Skočil sem iz avta in stekel v hišo. Našel sem Virakam v dnevni sobi. Takoj ko sem vstopil, sem videl, da je povsem primerna za tempelj. Stene so bile okrašene s surovimi freskami, ki so na nek način sugerirale natančno vzdušje, primerno za Delo. Sama oblika sobe je bila tudi nekako pomenljiva. Nadalje, zdelo se je, da je napolnjena z nekim posebnim žarom. Ta vtis ne smemo smatrati za neko domišljanje. Le redki ljudje so dovolj občutljivi, da so zmožni razlikovati spiritualne aure določenih zgradb. Nemogoče je, da bi ne občutili spoštovanje v določenih katedralah in svetiščih. Najobičajnejše stanovanjske hiše mnogokrat posedujejo neko svojsko atmosfero; nekatere nas zamorijo, druge nas razvedrijo; nekatere nam vzbudijo gnus, v drugih nas spreleti zona do kosti.

Virakam je bila seveda povsem prepričana, da je to Villa za naju. Proti temu je bilo odločno zatrjevanje zadolženih ljudi, češ da ni na razpolago za najem. Tega nisva vzela resno. Vzela sva ime in naslov lastnika, ga poiskala in ga našla voljnega, da nam jo da takoj na razpolago za majhno najemnino. Naslednji dan sva prišla nazaj in se takoj vselila ter posvetila Tempelj in začela s pisanjem knjige.

3. Sam pri sebi sem vedel od vsega začetka, da je razodetje v Kairu prava stvar. Vsled nešteti muk sem dokazal to dejstvo; toda dokaz ni ojačal moje vere, kakor je tudi ovržba ne bi mogla omajati. Vedel sem v sebi, da so Tajni Vodje tako uredili, da je moral biti rokopis *Knjige Zakona* skrit izpod Stražnih Stolpov in Stražni Stolpi izpod smučí; in da so me napeljali v to, da je odsotnost rokopisa postala ključna za moj položaj; da so usmerili Kennetha Warda že pred leti tako, da bi lahko bil posrednik razkritja, in uredili vsak detajl incidenta tako, da bi ga dojel tako, kot sem ga.

Da; to vključuje neke teorije o močeh Tajnih Vodij, ki so tako romantične in nerazumne, da se zdijo komaj vredne prezirljivega posmeha. Vendar, kakor stvari stojijo, se je domala enak fenomen zgodil deset let kasneje. Tu ga nameravam navesti z namenom prikazati, kako najvsakdanjeje pripetljaje, na videz nepovezane, dejansko lahko razumemo zgolj tako, da predpostavimo take ljudi, kot so Tajni Vodje A.:A.:, da posedujejo tak preduvid in moč, kakršne jim pripisujem

jaz. Ko sem se vrnil za Božič v Anglijo, leta 1919, so se vsi moji plani izjalovili zaradi zahrbtnosti in goljufije neke bande, ki je do norosti izmučila mojega založnika v Detroitu. Zastavil sem svoj ugled, da bi poiskal neko osebo; a sem bil praktično brez penija. Nisem videl nobene možnosti, kako bi uresničil svoje delo. (Navedel bom kasneje, kako je do tega prišlo in zakaj sem moral vse to prestat.)

Znašel sem se na Moretu, na robu gozda Fontainbleau, z ničemer za početi, kot le čakati. Nisem obupal in vrgel puško v koruzo, kakor sem storil enkrat poprej, sebi v sramoto – dobil sem dovolj močan udarec v opomin, da me je ozdravil tega – a rekel sem Bogovom, »Glejte, naredil sem svoj najbolj zoprni del posla, zdaj pa sem na mrtvi točki. Prebrodil bom to: a zahtevam dokončno znamenje od vas, da sem še vedno vaš izbrani prerok.« Zatorej sem zapisal v svoj dnevnik, 12. januarja, 1920, naslednje:

Nagibam se k temu, da bi v svojo Tišino vključil vse oblike mojega osebne dela, kar je sila težko opustiti, če ne zaradi drugega, potem zato, ker se še vedno bojim »zmote,« kar je nesmisel. Očitno moram biti brezbrizen in povsem pristranski, celo do Izogibanja-Kletvam-Vsled-Zavračanja-Gorja-Mojega-Ranga, če mi je dovoljen in oproščen ta izraz.

In čemu bi zapustil svojo Učinkovito Želvo ter iskal ljudi, dokler me ne zaprepadejo? Naj pogledam, kaj Ji pravi na to? Ej. Vprašanje: Ali naj opustim vsako magijsko delo, dokler se ne pojavi nek izpoljeni znak?

Odgovor:

Noben drug Simbol bi ne mogel biti bolj dokončen in nedvoumen.

Invociral sem Aivassa, da bi rokoval s Palčkami, in ko sem hotel postaviti vprašanje »Kaj bo Znamenje?«, prejel takojšen namig na našo Gospo Babalon iz CCXX: »Vseprisotnost mojega telesa.« A to ni čisto jasno; to sem v mislih dojel kot nepričakovan prihod Naše Gospe, a lahko pomeni tudi nek trans, ali karkoli drugega. Zato bom povprašal Ji za moje končno magijsko dejanje do nadaljnega.

Mislím, da to pomeni prihod Naše Gospe. Imam resne dvome, če bi nemara moral biti tale heksagram:

ki bi zagotovo pomenil to. To, da dvomim v vse, je nesmiselno; gotovo bom nezmotljivo prepoznal Znamenje. Zato tu končujem Zapis in čakam na Znamenje.

Naslednji zapis je na nedeljo, 1. februarja.

Zelo pozorno sem prebral zapis za 12. januar. Torej: V petek, 30. januarja, sem odšel v Pariz, da si nabavim pisala, Mandarin, paletó, Napoleon Brandy, platna in ostale slikarske potrebščine. Izkoristil sem priliko, da pokličem svojo nekdanko ljubimko, Jane Cheron, v zvezi s katero glej *Equinox*, Vol. I, »Tri pesmi.« Ona se nikoli ni niti najmanj zanimala za okultne zadeve, in v življenju ni ustvarila ničesar, niti ene navadne vezenine. Srečala sva se kasneje še enkrat preden sem odšel v Ameriko, ko mi je povedala, da ima nekaj zame, in ker se nisem zmenil za to, ona ni vztrajala. Sedaj sem jo poklical zaradi več stvari: hotel sem videti moža, s katerim je sedaj živela, ki pa se še ni vrnil iz Rusije; hotel sem se ljubiti z njo; in hotel sem pokaditi par pip opija z njo, saj je bila predana temu silnemu in strašnemu Bogu.

Razmislí zdaj: Delo, ki me je naredilo za Magusa, se je pričelo v Kairu (1904) z odkritjem Stele Ankh-f-n-Khonsuja, na kateri je bila kot glavna oseba naslikana naša Gospa Nuit. Barvna reprodukcija se nahaja v *Equinoxu*, I, 6. Jane Cheron je imela izvod tega zvezka. V petek popoldne sem se torej nahajal v njenem stanovanju. Nisem uresničil nobenega od svojih namenov in sem se odpravljaj na odhod. Zaustavila me je, da mi pokaže tisto »nekaj zame.« Iz omare je vzela en zvitek tkanine in rekla: »Zapri oči.«

Ko sem odprl oči, sem zagledal kakih štiri čevlje ali več dolgo in široko tkanino, na kateri je bila izdelana sijajna kopija Stele, v glavnem izvezena v svili. Povedala mi je, da sta februarja 1917 s svojim mladim možem odšla v južno Francijo, da bi se ozdravila odvisnosti od opija.

V takih primerih je nespečnost običajna. Kakorkoli že, neko noč je zaspala in ko se je zjutraj prebudila, je videla, da je na eno veliko polo papirja narisala kopijo Stele.

To je pomembno dejstvo, namreč, da je bila slučajno pri roki tako velika pola papirja; in tudi to, da je na potovanje vzela s seboj prav to posebno knjigo; in še posebej, da je izbrala prav to sliko, ne, da prej sploh nikdar ni počela kaj takega v življenju. In še več, da je cele tri mesece porabila za spočetje nečesa tako trajnega. In po vrhu vsega, da mi jo je pokazala ravno v trenutku, ko sem pričakoval neko 'nepogrešljivo' znamenje.

Pomisli namreč, kako slično so Besede v mojem Zapisu na dan 12. januarja opisovale Znamenje, »Vseprisotnost mojega telesa.« In tu je bila – kjer Nje ne bi nihče pričakoval.

Pravtako dotični heksagram, zgoraj Jin, Nebo ali Kteis označuje našo Gospo, in spodaj Sonce, kakor na Steli.

Vse to jasno dokazuje neizrekljivo moč in modrost Tistih, ki so me poslali, da razglasim Zakon.

Če so ti dogodki resnično bili rezultat kalkulacij in nadzora s strani Tajnih Vodij, se zdi na prvi pogled, da so bili že od vsega začetka vključeni ljudje pripravljeni, da odigrajo svojo vlogo pri tem. Najini prejšnji odnosi, odnos ženske do opija, moje prijateljstvo z njenim ljubimcem, in njegovo zanimanje za moje delo; če bi odvzeli samo nekaj od tega, bi se ves plan izjalovil. A je tak sklep nepotreben. Dejanska priprava ne more iti dlje kot tri leta nazaj, ko je bila Stela izvezena. Lahko dopuščamo Tajnim Vodjem več možnosti in prostora, kakor tudi šahist ni omejen zgolj na eno posebno kombinacijo za napad. Lahko sklepamo, da bi, če bi ne bili vsi ti ljudje na razpolago, znamenje, ki sem ga zahteval, bilo podano na nek drug, enako osupljiv način. Ni nam treba delati nobenih ekstravagantnih sklepov, da bi se prepričali v neizpodbitno prepričljivost evidentnega smotra.

Odklanjati to zamotano povezanost okoliščin, ki so kulminirale v prikaz natančnega znamenja, ki sem ga zahteval, pomeni zaostriti teorijo verjetnosti iznad mere vzdržnosti. Tu imamo dve komplicirani epizodi, ki izkazujeta dejstvo, da hodim, ne vsled vere, temveč vida, v navezi s Tajnimi Vodji; in to sta zgolj dva člena v neki zelo dolgi verigi. To poročilo moje kariere bo opisalo še mnogo drugih epizod,

ki so enako osupljive. Lahko tudi zanikam svojemu najnotranjšeemu instinktu pravico pričanja, če bi šlo za nek tak dotičen primer; toda, ko se, leto za letom, dogajajo enake stvari, in ko se nadalje znajdem sam zmožen predvidevanja, kakor me je izkustvo izučilo v zadnjih treh letih, da se bodo pripetile, in celo kako se bodo koščki sestavljanke zložili, potem sem bojda upravičen sklepati na vzročno povezavo.

*

52

DRUŽINA: JAVNI SOVRAŽNIK ŠT. I

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

V svojem zadnjem pismu omenjaš »pritisak familije.« Grozna beseda, familija! Sama njena etimologija jo obtožuje servilnosti in stagnacije.

Latinsko, *famulus*, 'sluga'; staroitalsko, *Faamat*, 'stanovati'.

Pomisli, kakšne strašne podobe ona evocira iz uma. Ne samo viktorijanska; kjerkoli je bila familija močna, je vedno bila aparat tiranije. Slabotni člani ali slabotni sosedje: duh mase je tisti, ki uniči genija, ali premaga opozicijo z surovo aritmetiko. Seveda, biti moramo iz dobre familije, da bi mogli ustvariti karkoli vrednega; a kaj bomo rekli, ko se pred nas postavi Veliko Delo?

Blagor tebi, vsa moč družine temelji na dejstvu, da ji je mar zgolj za družino: zatorej je njena formula, tako osredotočena, nujno sovražna do nekega tako skrajno individualnega cilja, kot je Iniciacija.

Sentimenti obeh se izmenjujejo.

V vsakem Magijskem, ali sličnem sistemu, je vedno prvi pogoj, ki ga mora Aspirant izpolniti: on mora enkrat za vselej odstraniti svojo družino iz svojega magijskega kroga.

Celo Evangeliji jasno in strogo vztrajajo na tem.

Sam Krist (kogarkoli že imamo v mislih na tem mestu) hladno zataji svojo mater in svoje brate (Luka VIII:19). In on vedno znova poudarja, da se morajo učenci popolnoma odreči vseh družinskih vezi. Ni jim dovolil niti tega, da bi se udeležili očetovega pogreba!

Je magijska tradicija kaj manj stroga?

V tvojem življenju ne!

En dostojen grimoar iz Srednjega Veka je *Knjiga Svete Magike Abramelina Maga*. On pove odkrito, in se celo do te mere poniža, da označi družino za najresnejšo med vsemi ovirami v izvedbi Operacije,

ter poda tudi točne psihološke razloge, zakaj naj bi tako bilo. Sama si povedala isto! »Pritisk družine« je bil tvoj jedek in prikladen izraz. Točno tako.

Mislim da »familija« vključuje vsako združbo oseb s skupnimi interesi, katere si želijo ali pričakujejo, da si jih bodo delili. Naša stara šola ali univerza, regiment, golf klub, firma, domovina: vsaka od teh lahko nasprotuje našemu ukvarjanju z aferami, ki so njim tuje. Toda družina je klasični tip, ker so njene zatege tako močne in vztrajne. Začenjajo se ob našem prvem krik; naša osebnost se preudarno popači in uvije pravilom družine; in njena zoologija je tako neprikladna, da so oni vedno prepričani, da je njihov Grdi Raček ena Črna Ovca. Tudi za njihovega Norca najdejo ustrezno rabo: lahko je nepogrešljiv v Cerkvi ali v Vojski, kjer je pohlevna nezmožnost siguren ključ za napredovanje.

K vragu z njimi! Vedno so v napoto.

V bramanski kasti mora aspirant Joge po pravilu izpolniti svoje dolžnosti do družine in Države; ko je to enkrat opravljeno, preneha biti slikar in postane Sanniasi. Prenekateri maharadža, Vezir, da ne omenjam drugih manj odgovornih oseb, že od najzgodnejšega obdobja planira svoje življenje nošenja svete Vrvi kot Bramačaria, s temi skrbno varovanimi ambicijami; in ko pride pravi trenutek za izginotje v pragozd – sledi Tišina.

Dobra shema: se pravi, pod pogojem, da popolnoma zaupamo v Občo Teorijo. Toda mi, Kavkazijci, slučajno ne verjamemo v Vede, vsaj ne v smislu barvanja-pred-tkanjem, kar je za zorečega Brahmana naravno; kar pa se tiče »naših lastnih« - čemu naših lastnih? – svetih spisov, jih nobena inteligentna oseba več ne jemlje resno. Nekateri ljudje jih radi povsem obrežejo in si izoblikujejo svojega Odrešenika po svoji podobi; drugi izpahnejo besedilo in skuhamo simbolično razlago, ki jim bolj ali manj ugaja – kakor se lahko stori s katerimkoli šopom legend. A nas taki izumi puščajo brez Sprejete Avtoritete, in brez možnosti, da bi kdo lahko zaigral svoje življenje. Tako se Pot za ljudi spiritualne integritete začne s popolnim skepticizmom. Naše metode morajo biti izključno induktivne, navodene.

Sem rekel »zapravil svoje življenje«? Jaz sem ga pravgotovo. Če je

sploh v nečem kaj resnice, ali kakšen smisel v življenju in sami Naravi; potem je to ena stvar, in to edina trajna; da spoznamo, kdo smo in katera je naša nujna Pot.

Alternativa Velikemu Delu je čorba razpršitve, slaboumnosti, ali zmedenega nesmisla.

Izvedbi tega Dela najbližja in najočitnejša ovira je Družina. Njena domišljavost se kaže v tem, ker od vsakogar pričakuje, da jo bo postavil na prvo mesto.

V težavah Rusije po Oktoberski Revoluciji je general Denikin, ki je hotel Nebodigatreba pritisniti nazaj ob zid, ujel ostarele starše Leona Trotskega, ki je bil vodja nasprotnikov, in mu kurtoazno telegrafiral, da naj umakne svoje čete na določen položaj, če ne, mu bo ustrelil starše. Trotski je odgovoril: »Ustrelil!«

Bistvo te zgodbe naj ti bo v odgovor na tvoje naslednje vprašanje: Ti imaš tako jasno in trdno mišljenje o družini; vendar zakaj vztrajaš na tem, da morajo tvoji učenci začeti z domačim holokaustom?

Zakaj? Ker sem mnogo svojih zgodnejših plezalnih podvigov izvršil na Beachy Headu. Vprašaj me kaj težjega!

Poglej zdaj, v pečini je vsak možen element nevarnosti, gledano s strani plezalca. Kdor jo premaga, mu pripada toliko več slave.

En bistveni del rosenkreuzarskega sistema je to, da mora Adept »nositi nošo dežele, po kateri potuje.« To jemljem v najširšem možnem smislu. Z besedo »dežela« razumem ta planet in ta socialni status »ki mi ga je Bog blagovolil odrediti.« Bratje Rože in Križa grajajo samostansko ali puščavniško življenje: nemara smatrajo take pripomočke za strahopetne, ali vsaj za priznavanje šibkosti.

Strinjam se s tem. Človek mora biti sposoben živeti normalno življenje člana svojega razreda, navkljub vsem zunanjim mnenjem in dozdevanjem; vsaj v taki meri, da ne izpade nepotrebno čudaški.

Nemara »Naj bodo moji služabniki maloštevilni in tajni!« pomeni nekaj takega. Toda pogoj za dopuščanje take očitne ohlapnosti je ta: da moramo biti urni in kleni kakor Trotski v slični situaciji.

Če bi naši sorodniki bili razumna človeška bitja, (Toda nikdar niso, je pojamrala) bi bilo najbolj pametno verjetno, da jim razložimo svoj položaj. »To moje Delo – ne razumete ga, in ni potrebno, da ga razumete – je edini pomemben del mojega življenja. Ni mi vseeno

za vaše občutke in ne vidim nobenega vzroka, zakaj bi moja izbrana kariera morala škodovati našim odnosom. Samo nekaj vedite: ČE bom kdaj vsaj rahlo posumil, da mi nasprotujete, ali da grajate moje načrte, ali se vmešavate na kakršenkoli način, pa četudi z najboljšimi nameni, POTEM – bom z enim samim zamahom prekinil naše odnose, in to za vedno. 'Dobro, zelo prijazno od tebe, Sveti mož' lahko porečete; a vi niste edini, na katere moram misliti, kaj pa Učitelji? Nas imajo oni na vrvici? Tradicija pravi, da ne.«

To je v celoti odvisno od tebe. Če si čisto navaden Aspirant, ob čemer nekaj ducatov inkarnacij, v eno ali drugo smer, ne šteje kaj dosti, potem se Oni sploh ne bodo ozirali na vas. Tekom stoletij bo Karma poravnala vse gube.

Toda – predpostavi, da si eden tistih izbrancev, ki jim je namenjeno izvršiti neko neobhodno operacijo v toku Njihovih načrtov? Čisto drug par škornjev za hojo po *tej* Poti. Ne domišljaj si, da še nisi na tej poti, niti nemara vsled tega, ker se slučajno počutiš ponižno. Kmet je lahko močnejši od Trdnjave v nekaterih položajih.

Kakorkoli že, tudi če nisi na poti, lahko startaš danes. To je ena od stvari, ki zavisijo izključno od tebe same.

Zatorej se lahko za zdaj zadovoljiš z eno preprosto, razumno in razumljivo Zaobljubo: da posvetiš »vse kar imaš in vse kar si« sluzenju Redu.

Korist od tega dejanja je ta, da Vrhovni Auditor Mesta Piramid to takoj vzame na znanje. Predloži ti obračun (Karmo) do tega datuma in prične tvoj zapisnik v Poslovno Knjigo. Se pravi, uredi tako, da svoje napake plačaš na mestu, namesto da bi te uvajal, kakor je običajno, v kreditni sistem, ki lahko traja stoletja. Prednost *tega* je v tem, da vedno veš, zakaj si kaznovana in se takoj naučiš lekcije.

Ta proces je, logično, včasih zelo boleč; zavaljo ene stvari, ne moreš se slepiti z utvarami o tem, kako si velikodušna, širokosrčna, nerazumljena svetnica, trpinka in heroína.

In – to ti govorim iz najgrenkejšega izkustva – agonija je včasih vse drugo, a ne neznosna. Mojstri (ali Gospodarji Karme, ali karkoli hočeš: moram se izražati v smešnem romantičnem jeziku, če ti sploh lahko predočim to povprek) vidijo položaj absolutno natančno; Oni takoj vedo, kako je tako-in-tako, kar bi ti smatrala kot daritev, v resnici

nekaj, kar ti čutiš, da lahko preneseš kot daritev. Verjemi mi, to je zelo temeljito prečiščevanje, »s čimer bo zelo temeljito očistil svoja tla,« kadar Vannus lakhi pribrenči v mlin.

Prostovoljno zapriseganje takih Zaobljub, in strastna vdanost njim, je najsigurnejši način približanja Mojstrom. Tako si izsiliš vhod v Njihovo svetišče; če že nisi dejansko eden od Njih, potem si vsaj v Njihovem razredu.

Samo nekaj si moraš zapomniti: huje kot zaman je, če vzameš te Zaobljube z neko tako ambicijo. Eden najdragocenejših privilegijev, ki jih pridobiš, je ta, da se povsem iznebiš vsake pretveze.

To je tudi boleče, da se ne da povedati. Preden se proces ne začne, si sploh ne moreš predstavljati, kako si vsa zavita v plasti laži in pretvarjanja.

Torej le naprej!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

53

»MATERINSKA LJUBEZEN«

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Navdušeno si pripomnila, da je ljubezen matere do otroka nekaj, kar ne more noben moški razumeti: in videti je, da jo zelo ceniš!

No, nekateri možje so hoteli iz tega narediti nekaj dobrega, predvsem Emile Zola. Usher stopi v koridor in zakliče to ime v vreščavem in bučnem tonu. Notri priraca čokati, debeli, učenjakarski Žid z naočniki, z najpogubnejšo od vseh svojih strel v svojem naročju – *La Terre*, in kaj potem?

La Terre je zanj vsekakor mati vseh ljudi, edini vir našega bistvenega hranjenja, zemlja, na katero smo vsi vezani v okovih z našimi neizprosnimi telesi, našo neizbežno nujo življenja – in smrti.

Rafinirana teza? Kaj on naredi iz tega? Tema št.1 v prvem poglavju: ruralna ljubezen. Kako izvrstno, kako delikatno, prvi sij zarje na ožarjene travnike! Mladi mož, ki dvori, niti ni zguba; on služi veliki Naravi tudi na druge načine. Za nagrado si vzame kravo, da ji »služi«: od njega je odvisno naše mleko, sir, maslo, teletina in govedina. On pravtako prispeva za naš holsteinski Wienerschnitzel, naš Filet de Boeuf a la Robespierre, naš Sole au Gratin in naše oeufs a la Neige.

Kjer je Zola v zmoti, lahko morda upamo, da bo nam uspelo? Razlikovati med surovim in surovim: ne, draga gospa, tej nalogi se ne bom obžalovaje odpovedal!

Kaj pa v »finejših« sferah? Ta petelin se noče bojevati, O ti Aspirant Tajne Modrosti! Mnogokrat je še huje; kajti pod anestezijo so najbolj delikatno misleče gospe visokega socialnega stanu in religioznega ugleda zmožne izliti poplavo nesnage, ki bi se zagabila najbolj robati baburi iz umazane zloglasne dežele!

To je končno dejstvo: kakor dolgo bo naše življenje vezano na

življenja animalnih in vegetabilnih svetov, tako da smo rojeni sužnji njihovim neizkorenljivim navadam, tako dolgo nas bo vleklo nazaj od vsakega poleta muhavosti ali domišljije, ki bi hotel pretrgati verige, ki nas sidrajo v blato.

Najdaljnovidnejši od naših preroško mislečih pisateljev, Aldous Huxley, nam je to mračno dejstvo vžgal na naša čela.

Prvi pogoj za nek »Krasni Novi Svet« mora biti ločitev seksualnega od reproduktivnega življenja. Beseda »mati« se mora gnusiti vsakemu primerno človeškemu umu, kakor se zdaj že vsakomur, ki je razmotril zadevo z jasno vizijo.

Jaz poznam odgovor na vse to; dejansko nam *Knjiga Zakona* omogoča zlahka premagati to težavo.

A obstaja še en vidik »materinske ljubezni«, ki je zelo resen in zavezujoč, praktičen in povsem neodvisen od idealov.

Kaj nam v praksi pomeni ta 'vrhunski', ta 'sveti' instinkt?

Kar nekaj živalskih vrst iz navade požira svoj zarod; toda ženske »poznajo trik, ki je vreden dva taka.«

Naslednja priča: Dr. Doughty, ki je v Trinity Collegeu skrbel za zdravje.

Hiter rutinski pregled: nato je nagnil svoj stol nazaj, vtaknil svoje roke v svoja hlačna žepa, se z ledenim leskom zazrl v pacientove oči; nakar so kakor vitriol kapnile te besede iz njegovih usten: »Ti – mladec – bedak! Ti greš in vtakneš svoj najnežnejši del svojega telesa tja, kamor bi jaz niti marele ne vtaknil!«

To je magijska formula moškega za porivanje navzven, in ženske za zapiranje od zunaj.

To vsakodnevno opažamo kot posedovalni gon; in je lahko pogosto zamaskiran kot »zaščitniški«, toda njegova bistvena resnica je impulz po požiranju. Od tu smrtonosna ideja o »domu,« kjer ona lahko prebavi svojo žrtev na varnem in kadar želi.

Od tu, kakor je uvidel celo Jung v svoji čisto prvi knjigi, in zapisal z zelo določnimi izrazi, prva naloga moškosti – »heroja« - je ta, da ubeži od matere. Tako je sinu, s svojo moško formulo, svojo formulo življenja, s svojim gonom izrivanja, da poruši vse, kar ga ovira in omejuje, popolnoma naravno, da »ugrizne roko, ki ga je hranila,« kakor mu tožba milostno žalostno prigovarja. Toda hči nima palice

za udarec in ne meča za odsekanje; vse kar lahko naredi, je to, da to nalogo naprti drugemu. Ameba, rojena vsled stapljanja, hranjena vsled ovijanja svojih pseudopodov okrog begajočih delcev, ki ji pridejo v doseg, je zgolj parazit sebi v pogubo, dokler se stopitev ne zaključi.

In ko je ženska »*tako dobra*«, »*tako* predana svoji hčerki,« lahko samo Bog pomaga hčerki!

Njej nikoli ni dopuščeno misliti sami zase v najnepomembnejših stvareh; ona je neusmiljeno vezana z rokami in nogami na rutino svojega »spodobnega krščanskega doma«; kuhinjska deklina brez plače. Brez upanja na pobeg, razen če materin vampirizem ne prevzame take oblike, da jo pošlje najvišjemu ponudniku.

Je potrebno dodati, da se »dobra mati« običajno sploh ne zaveda vsega tega, in bo vzela te preproste ugotovitve golih dejstev z molčečim besom?

Toda resnica drži: formula ženske je Smrt: »povratek Veliki Materi« je katastrofa za heroja, bodisi da gre za Koriolana ali Peer Gynta.

Pravgotovo je nepotrebno priganjati jezdeca do tega teorema; lahko bi se bolje potrudil.

Kdorkoli, ki ni dokončno in za vedno uničil v sebi vsako sled tega instinkta, iztrebil vsako njegovo koreniko in jo osmodil z Ognjem, ne more narediti prvega koraka na Poti Modrih.

Kako plemenito nasprotna je Formula Moža! Z njegovim tovorom, ki je bogastvo celega Univerzuma, se ta izvrstna Tovorna ladja svobodno požene na bleščeči se Ocean, da bi odvrгла samo Dušo Življenja na še neoznačene in začarane otoke!

S temi dobro izbranimi besedami vem, da ne bom povečal svoje popularnosti v Klubu Žensk Združenih Držav.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

P.S. »Materina Ljubezen« je, seveda, veja družinskega čustvovanja, o katerem sem ti že pisal dovolj jasno in razločno. Med vsemi njegovimi poddodelki je ona najslabša, ker je najmočnejša, najnaravnejša, se pravi, najbrutalnejša. Ti si se patetično pritoževala ob mnogih prilikah, češ da verjetno ne poznam svojega lastnega pojmovanja Narave; da vselej nasprotujem samemu sebi. Včasih ti govorim, da je vse v Naravi;

da vse giblje Narava; da nasprotovanje Narave pomeni izzivanje endotermičnih reakcij, nato pa skočim z glavo naprej v zanko svoje lastne izdelave in zahtevam od tebe, da kljubuješ naravi, da jo napadeš, da jo premagaš. Resnično, dragi Učitelj, to se ne spodobi od vas!

Vem, da to ne zveni kaj dobro, toda v resnici ni nasprotja tam, kjer se na videz zdi, da je. Nemara govoriva o dveh različnih vrstah Narave. V enem smislu lahko trdimo, da je končna formula Narave Inercija; drugače povedano, da je dvojnost manifestiranega bivanja neka poljubna in umetna izdelava Nule, za katero mora biti vse vedno ukinjeno.

In s to povedjo smo, z vsemi nameni in smotri, odgovorili na vprašanje, ki jo sama postavlja; vsak pozitiven razvoj proizvede spor s to Inercijo. Gre za nasprotje med Magijsko in Mistično Potjo; zato je lahko brez strahu trdimo, da so vse oblike napredka, čeprav uporabljajo formule narave, ki so jih privedle v zdajšnjo situacijo, poskusi nadaljevanja po poti Resnične Volje.

Še posebej je pomembno razumeti v sedanjem času, ko se je Horusov Eon šele dobro začel. Kajti Eon Izide, Matere, se zdi, da je smatral vso Naravo kot neko spontano rast univerzalne razsežnosti. V eonu Ozirisa se je omejevanje Familije pojavilo prvič.

Svet čutečih bitij je razdeljen v gruče, vsaka familija, klan, rod, ali nacija, deluje kot enota in stoji na oboroženi nevtralnosti napram enakim grupam. Toda v Horusovem Eonu se je ta sistem porušil. Da je tako, se že obilno manifestira.

Totalitarizem v vsaki od svojih oblik skuša uničiti familiarno strukturo. Upošteva samo Posameznika, in njega zgolj kot enoto znotraj zmešnjave države.

Izkušnja bo nedvomno dokazala, da ta ideja preprosto ne bo delovala. Posameznik bo prišel na svoje, a bo nemogoče rekonstruirati Familiarni Sistem.

Še posebej bo nemogoče vzdrževati intimen odnos med Materjo in Otrokom, ki je bil tako prevladujoča odlika preteklih civilizacij.

Sami socialni in ekonomski vzroki, ki so v starih časih skušali zacementirati odnos, so postali centrifugalni v svojem učinkovanju.

*

54

»O HUDOBIJI«

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Da, vsekakor! Kakor slutiš, zapoved »kupovanja jajca popolnoma črne kokoši brez barantanja« je drugače podana Parabola o Dragocenem Biseru; in to mnogo bolje podana. Kajti kupec Bisera ima v mislih enačenje vrednosti, kar pa je ravno tisto, kar ne smemo početi. To Jajce je *neizmerljivo* z denarjem.

(Nadalje, ta poved nas pouči, da moramo vztrajati na popolnosti; kokoš ne sme imeti niti enega odtenka drugačne barve, kot le črne, v vsakem svojem peresu.)

Da začnem, Ekonomija ne pomeni varčnosti ali skopuštva. Ona pomeni: zakon hiše. V praksi, lahko rečemo »menagement.« Finance so le ena veja znanosti, tako kakor so kleččplazenje, izsiljevanje, zahrbtnost in dvoličnost zgolj sestavine moderne politike.

Predvsem (nadvse ljubi bratje) je hudobija čisto nasprotje Učenju *Knjige Zakona*. Kajti Pomen Greha je Omejevanje, in hudobija je preprosto en najočitnejši primer Omejevanja. Pravtako je v hudobiji skoraj vedno nek element Strahu; vsaj jaz bi stavil, da je 95 odstotkov zlobnih ljudi izvirno postalo takih, ker so si predvideli neko samotno in ubožno starost. Strah pa je še posebej prepovedan v Knjigi: III:16: »ne bojte se prenašati prekletstev.« Preraščajoč v bes, III:17 nadaljuje: »Sploh naj vas ne bo strah; ne bojte se ljudi, niti Sojenic, niti bogov, niti česarkoli drugega. Denarja se ne bojte, niti posmeha neumnih ljudi, niti neke druge sile na nebu ali na zemlji ali izpod zemlje.« Vse te pozitivne zapovedi zelo pošteno vključujejo brezobzirno navdušenje. »Lepota in moč, poskočni smeh in slastno koprnenje, silovitost in ognjevitost, so za nas.« (AL, II: 20)

In kar je še več, hudobija se niti ne izplača! Nameravam ti povedati,

zakaj je tako, in kako se stvari uresničijo.

Kaj *je* denar? Sredstvo izmenjave, izumljen zavoljo olajšanja poslovnih transakcij. Olje v stroju. Dobro, in potem; namesto da ga pustiš teči svobodno in gladko, kot je le mogoče, ti zatreš njegovo naravo samo; preprečiš mu, da vrši svojo Resnično Voljo. Tako je vsako »omejevanje« (spet ta beseda!) izmenjave bogastva ena neposredna skrunitev Zakona Teleme.

Parabola št. Tri, »Pravljicni Bankovec.«

Nekega večera neki človek pride v gostišče in vpraša za prenočišče. Zjutraj, ko dobi račun, vidi, da pri sebi nima drugega denarja kot le bankovec za 100 funtov. »Bojim se, da nimam drobiža, dokler se ne odprejo banke.....Ah, kar zadržite ga – vrnem se naslednji teden – imam še dovolj bencina, da lahko pridem do doma.«

»Ravno prav,« si je mislil Boniface, »lahko bom plačal mojemu pivovarju.« To je spomnilo pivovarja, da mora plačati svojemu hmeljarju, ki ga je tako priganjal, da mu mora poravnati račune. Ni bil sicer tako tečen, a je potreboval denar za svojega kmeta, zelo pridnega delavca, ki si je hotel izgraditi nekaj novih kašč, graditelj pa mu ni hotel dati na kredit, ker je nanj pritiskal človek, ki mu je nabavil material, ta pa je bil v hudih škripcih zaradi ženine dolgotrajne bolezni, ki je zahtevala takojšnjo in zelo drago operacijo.

Tako je doktor prišel naokrog, zelo gosposko, k lokalnemu agentu za nepremičnine in mu plačal prvi obrok za novo hišo, ki si jo tako dolgo želel. »Glej ga zlomka!« se je zasmel agent; »pa smo spet tu. Čudno, toda ta bankovec sem izplačal ravno pred desetimi dnevi!«

Tako je vseh sedem zaskrbljenih in tečnih ljudi postalo srečnih, bankovec pa je ostal v rokah izvirnega lastnika.

Zdaj pa Resnična Zgodba št. 1. Gre za mojo lastno izkušnjo. Ko sem pred približno 40 leti pohajal preko Španije, v družbi z enim samim učencem, so bili v rabi majhni bankovci, vsaj v bolj primitivnih krajih, ki so bili nama všeč. Njihova vrednost je bila vezana na srebrni peso in njegov drobiž. Približno 90 milj severno od Madrida sva nekega krasnega jutra, ko sva hotela plačati v gostilni, povzročila veliko razburjenje: ljudje v gostilni so se pričkali in gestikulirali med seboj kakšne pol ure, preden so nama dali potrdilo o plačanem računu, ter nama nato zaželeli Hasta la vista!

Naslednji dan se je dogodilo isto, a je bilo huje. In dan pozneje, še huje; videla sva, da se prerekajo o kovancih, ki sva jim jih dala. Končno, 20 milj pred Madridom, pa sploh niso hoteli vzeti najinega denarja! Namesto tega so poudarili, da sva angleška gentlemana in da bodo večno počaščeni in nama hvaležni, če jim bova poslala denar iz Madrida!

Ko sva prispela v glavno mesto, sva opazila dolge vrste ljudi, ki so oblegali banke; popraskal sem se po nosu in si rekel, Aha!

A ko sva sedela v kavarni, sva si mislila, oh ne! Sploh ne! Pesosi sploh niso bili vprašljivi. Dobro, zelo dobro! Tako sem se spustil v pogovor z možakom, ki je bil videti, da pozna zadeve, in ta mi je povedal celotno zgodbo. Zdelo se je, da ima direktor Carine brata v Mexiku, ki je proizvajal bakrene posteljnjake, katerih podboji so bili okrašeni z ponarejenimi pesosi Fernanda VII in še nekega drugega kralja – pozabil sem njegovo ime – ki so bili narejeni v isti velikosti in iz iste srebrne zlitine, kakor pravi kovanci, ter tako dobro izdelani, da so se lahko razlikovali od pravih zgolj po tem, da so bili videti novejši od izrabljenih pravih. In tako (je nadaljeval moj informator) je nastala panika, tako da nihče sploh ni hotel jemati denarja in je mesto umiralo na svojih nogah! Tako je vlada izdala bankam ukaz, da morajo zamenjati vse kovance za njihove ekvivalente v sveže skovanem denarju – zato take vrste – in »so vsi spet srečni.« »Toda«, sem ugovarjal, »vidim, da imaš nekaj starih kovancev.« Zasmejal se je, »Te enooke mule v bankah! Neumnost! Pred dnevi smo se vsi sporazumeli, da se ne bomo ozirali na to – in kakor dolgo bo tako, čemu bi se sekirali!«

Ne domišljam si, da je v tem kaj novega; cela teorija kreditiranja vključuje možnost, da se dogodi nekaj takega.

Ko sem prvič pristal v U.S.A. (1900), sem takoj opazil, da praktično vsi zažigajo svoj denar, navkljub statistiki. »Ah, to je preprosto!« mi je razložil bankir, kateremu sem to omenil; »v tej deželi ocenjujemo, da denar kroži devetkrat hitreje kot v Angliji. En dolar je vreden devetih.« Leto kasneje pa je v San Franciscu vse izgledalo zelo drago. Zakaj? V S.F. si težka videl kakšen bakren kovanec; kovanec za pet centov je bil najmanjši v rabi. Če si šel v Honolulu je bilo še dvakrat slabše; tam je bil kovanec za deset centov najmanjši, ki si ga lahko videl. In z njim so bile težave. Kadar se obotavljamo s plačilom, ne moremo

pričakovati, da se bodo drugi obnašali kaj drugače. Tako je vse postalo sila mučno. Ne zanikam vrednosti varčevanja, a gre za dolgotrajen in zoprni posel; in vsa velika bogastva so bila ustvarjena vsled pametnega špekuliranja. Tudi če je tvoje pravilo »majhen profit«, je zmotno, razen če je zagotovljeno »hitro povračilo.« To je globlji smisel izreka »Čas je denar.«

Torej moraš razširiti svoje mišljenje; bistvene zaključke o denarju (ki sva ga izbrala zgolj zavoljo prikladnosti diskusije) prenesi na sfere vseh ostalih planetov, in boš kmalu doživela radosti življenja iznad vsake mere in vere!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

55

DENAR

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Hočeš, da ti podam posvečeno mnenje o moči denarja. Kakor pravi pesnik: »O.K. tvoj dečko sem.« F. Marion Crawford, viktorijanski romanopisec, zdaj (se mi zdi zaslužen) zastarel, čeprav sem videl eno od njegovih knjig na policah neke cenene preprodajalske sleparske knjigarne, je napisal novelo *Mr. Isaacs*, ki temelji na življenjski zgodbi nekega g. Jacobsa, indijskega Rothschilda, dve generaciji nazaj, ki je financiral prince, male vojne – vsemogoče. Neke noči v Bombayu mu je breme njegovega bogastva uničilo živce; stal je ob oknu svojega hotela in zalučal en kup denarja množici. Kmalu potem pride en tujec in mu reče: »Oskrunili ste četrto od mogočnih sil, ki vladajo svetu; vzeta vam bo v celoti.« Tako se je tudi zgodilo; izgubil je vse. Na koncu je postal, kakor je običaj, Sanniasi, in je umrl (domnevam) kot navaden človek.

Na ta incident sem pomislil v Parizu, v dvajsetih letih, ko sem videl ameriške turiste, kako so lepili pokrove svojih avtomobilov z bankovci za 1000 frankov, ali jih trgali in z njimi posuli tla v bankah. Čemerno sem prognoziral Devetindvajset. In tako se je zgodilo.

»Lepo delo!« prijazno pripomniš; »a to ni to, kar bi hotela izvedeti.« Potrpljenje, otrok! Denar je šele četrta mogočna sila, »kaj pa ostale tri?« No, no, gotovo lahko pogruntaš. Štiri je Tetragrammaton, mar ne?

Zelo dobro, torej! Prva Mogočna Sila je Jod, Oče, Ogenj, Palica, Plamen Ustvarjalnega Genija. Druga je He, Mater, Voda, Kupa, Morje, h kateremu teži vse; to je dar ugodja, vsrkavanja, vračanja vseh stvari k samim sebi.

Tretja je Vav, Sin, Meč, gibanje, predirajoči element, dvojen v svoji naravi. Kajti to je Intelekt, a tudi rezultat Genija, vsrkanega,

interpretiranega, pretvorjenega in uporabljenega skozi vrlino Kupe, da bi se razširil, razložil, privedel v zavestno bivanje.

Četrta Sila pa je končni He, Hči, Zemlja, Disk, pantakel, ali Kovanec, na katerega je vrezana podoba Besede, ki jo je zaplodila s pomočjo ostalih oblik Energije. To je Princesa v Tarotu, o kateri je zapisano: »Velika je gotovo njena moč, ko je tako trdno nastanjena.«

Izguljena fraza je in ne čisto pristna, če rečemo, da si z denarjem ne moremo nabaviti nič kaj resnično vrednega. Lahko pa ukazuje uslužnost, pravo mero moči in lagodnost; brez teh prednosti je vsak še tako sijajen genij nemočen. Lahko nam v veliki meri priskrbi zdravje, ali ga povrne. Resnica je to, da je denar problematičen tedaj, ko ga začnemo preštovati.

Potem je tu potovanje, s čemer ne mislim turizem in klativiteštvo; in pa privatnost, ki je vse bolj težko dosegljiva, ker Nadležne Prepirljivke vse bolj posegajo v vse koticke življenja.

A so to postranske stvari; tekst, tenor in teza razsvetljenega in razsvetljujočega diskurza je zgornji Epigram, ki pa ni zgolj ena od mojih ekstravagantnih public, po katerih po pravici slovim. To je Nadvse Dragoceni Biser. Formalno je, bodi pozorna, ena generalizacija principa stare zapovedi, da moramo »kupiti jajce čisto črne kokoši brez barantanja.« Hočem da dojameš skrajno pomembnost tega. Zavoljo nečesa, namreč, ker gre z roko v roki s celotno doktrino tako imenovanega odpovedovanja, ki pa ni nič kaj takega. Mi se ne »odpovedujemo« petim šilingom, če z njimi plačamo za podeželsko hišo s 3000 akri lovišča in najboljšim krajem za ribarjenje lososov na Deesideju, mar ne? To je Višja Razlaga Zapovedi, da ni možno nobeno *enačenje*: Magijska Moč *neizmerno* dragocenejša od vsakega kupa denarja. Toda Epigram je strogo praktičen. Lahko zveni romantično, toda – tako se glasi! Družba, ki razmišlja v izrazih imetja, je bogata; v izrazih denarja, revna. Kako to? Ker prvo vključuje netehtljivosti.

Nekaj japonskih rokoborcev je vrednih več kot Fidias, Robert Browning, Tizian in Mozart v izrazih mesarjeve robe. Tej netočni floskuli »denar ne more kupiti nič, kar je vrednega imeti« lahko postavimo nasproti »Stvari, ki jih je vredno imeti, ne moremo ceniti v izrazih denarja.« Vidiš, nobenega *preštevanja*. Operacija, s katero rešiš življenje svojega otroka: mar se boš razburjala, če kirurg želi pet funtov

ali petdeset? Seveda, lahko nimaš petdeset funtov, ali si primorana varčevati pri drugih rečeh, da jih dobiš; a tvojemu čutu za otroka to ne pomeni nič. Kaj je vrednost Univerzitetne Izobrazbe? Odgovor je, da gre za čisto špekuliranje. Študent lahko izrabi svojo prednost, da se bogato poroči, ali privabi ženo milijonarja, ali da dobi mesto sodnika, ali službo ministra, ali da zasluži 500 funtov na leto kot doktor, ali 150 funtov kot učitelj – ali pa umre tekom tega procesa. Tako je z vsemi duhovnimi vrednostmi; one so, v najbolj dobesednem smislu, neocenljive. Torej – ne začni preštrevati!

Najbolj očitno pa je, kadar preidemo na Veliko Delo, da denar sploh nič ne šteje. Ne pišem o kateremkoli Magijskem delu, v ožjem pomenu fraze. Shaw pravi: »Admirali si vedno želijo še več vojn«, in J.F.C.Fuller: »če gre za advokata, še več zločincev za obesit.« To se nanaša na vsakogar, kdor je s srcem pri delu. (Seveda, v tem primeru je denar enak vsem drugim vrednim rečem; nič ne šteje, kot le Delo.) To je, pravtako, razumna Magikalna doktrina.

Pomanjkanje denarja je nekaj povsem drugega.

Mar ni že čas, da mi pošlješ ček?

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Tvoj bratsko, 666

*

56

POROKA – IMOVINA – VOJNA POLITIKA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Neposredno ali posredno, že imaš, kar potrebuješ v zvezi s poroko v njenem odnosu do Magijskega Treninga. Indijski izrek to takole povzema: »Soproj je sedem tipov – kot mater, sestra, hči, ljubimka, prijateljica, sovražnica in sužnja; od teh je edino dobra zadnja.«

Toda iz tvojega vprašanja razberem, da je tisto, kar iščeš, nasvet o tem, kako se priporoča poroko kot institucijo v skladu s *Knjigo Zakona*. Zelo dobro.

Dejansko se pravzaprav ne omeni; a je kontemplacija o stvari vključena v uporabi besede »soproga« - *AL*, I: 41. Tekst potrjuje mojo lastno tezo, da »Ne sme biti imovine v človeškem mesu.« Če se to upošteva, potem ne vidim razloga, zakaj dve osebi ne bi mogli narediti pogodbe v skladu z zakoni običajev svoje družbe.

Toda zgornja teza je nadvse pomembna; poglej vnemo po naznanitvi v *AL*, I: 41-42!

Kakor tudi za imovino na sploh, *Knjiga* ne podaja nobenih pravil. Kakor lahko razumemo, se zdi, da se drži »dobrega starega pravila, enostavnega plana, ki ga morajo privzeti tisti, ki imajo oblast, in se ga držati, če zmorejo.«

Isto velja za vojno. Sploh ti ne bi bilo potrebno spraševati; cela *Knjiga* je prepolna tega; ona s tem drhti, utripa, žubori domala na vsaki strani. Gre celo v podrobnosti. Strategija: »V prežo! Umik! Po njih!« (*AL*, III: 9) Potem *AL*, III: 3-8. Anglija, domnevam. Verz 6 namiguje na polaganje min vsakomur, ki je videl to v akciji. Verz 7 se lahko nanaša na tank ali letalo – ali na nekaj, česar še nismo izumili.

Poglej tudi verz 28, ki je en osupljiv zaključek dolgega magijskega poduka o »Svetlobnih Kolačih.« Potem skrivnostni začetek verza 46,

ki zahteva pozornost in raziskavo. Mar se »Štirideseta« nanašajo na vojna leta od '39 (e.v.) dalje – bo vojna trajala do '49. leta (e.v.)? Lahko »Osemdeseta« simbolizirajo dekada, v kateri bo vsem zagotovljen navidezen mir, ki bo trajal še in še? (Hladna Vojna; op.p.)

Tu je še obilo odlomkov, ki so enako vojaški; toda poglej II: 24. To je svarilo pred medsebojnim uničevalnim prepiranjem med mojstri; glej III: 58, 59. Hitler bi lahko citiral kot opomin, da prava nevarnost leži v revoltu suženjskih razredov. Oni ne morejo niti graditi, niti vladati; in se takoj znajdejo v krizi, nakar s temi zatohlimi odpadki okrog njihove demokracije v smetnjak pomete nek Napoleon ali Stalin.

Obstaja samo ena izjema te obče ideje krutosti vulgarne politike; neka medla vizija nekega viteško kurtoaznega tipa bojevanja, ki se nam ponuja v *AL*, III: 59: Nemara je pomembno, da to in formulacija Teleme pride tik pred: »Konec je besede Boga, ustoličenega na Rajejem prestolu, ki razsvetljuje nosilce duše.« (*AL*, III: 61) In to je: »Kot bratje se borite!« Nemara bo Eon porodil nek tip bojevanja »po Queensberyških pravilih«, tako rekoč. Baptizem tistih, ki bodo udejanjili svojo pravico pripadanja razredu gospodarjev. Nekaj, skratka, ne povsem različnega od viteških turnirjev iz fevdalnih časov. Vendar o tem ne bom poskušal ugibati nobenega pozitivnega prepričanja. (Vsekakor gre za nek zelo visok, nemara romantičen, standard »civiliziranega« človeškega sobivanja na tem planetu, kar bi se lahko imenovalo »Nova Kurtoazija«, da se ve za kakšno aristokracijo, ali točneje, Inteligenco gre, kar ni nobena Utopija, temveč nujnost pristne Civiliziranosti, odgovornost ter izziv Katolicizma in humanega, ne verskega, Globalizma; op.p.)

Zadnji del tvojega vprašanja se nanaša na politiko. »Izraz politika preseneča sam po sebi,« kakor je opazil grof Smorltork. Praktično lahko vse tiste dele Knjige, ki obravnavajo socialne zadeve, smatramo za politične v starem in pravšnem smislu besede; o moderni politiki zavrača govoriti.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

57

BITJA, KI SEM JIH VIDEL S SVOJIMI
FIZIČNIMI OČMI

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Dobro poznaš moje življenjsko pravilo, da nikdar ne trdim nečesa, kar se ne da preveriti, ali vsaj podpreti s potrjujočo evidenco, o katerikoli temi, ki spada v Magiko.

Ko, torej, izražaš radovednost, koliko od tega normalno nadzaznavnega sveta, je bilo razodeto mojim čutilom, in posebej vidu, moraš vzeti moj odgovor kot »brez predsodkov«, »e. in o.e.«, »sub rosa« ter »v pikvikovskem smislu.« Če me hočeš imenovati za lunatika in/ali lažnivca, bom odločbo sprejel s svojo običajno ravnodušnostjo. Vseeno, če je to, kar ti nameravam povedati, »resnično« ali ne, ni pomembno, kakor tudi tako ali tako ne dokazuje ničesar. Pomembno je to, da ne sprejemamo ničesar iz »Astralnega Plana« brez najprepričljivejše in najneizpodbitnejše notranje evidentnosti.

To naj zadostuje za svarilni del tega; zdaj pa se bom vrgel v avtobiografske stvari.

Začenjam s svojim otroštvom. Nek pripetljaj je, ki sicer ni povsem primeren za tole priliko, vendar je skrajno značilen, tako da se ga ne upam opustiti. Moralo mi je biti kakih 6 let. Skakljal sem okrog svojega očeta med hojo preko travnikov. Opozoril me je na koprivje ob robu polja, blizu vhoda vanj (lahko ga vidim še danes zelo jasno!) in mi rekel, če se dotaknem kopriv, da me bodo zapekle. Neka moja beseda, gesta ali opazka, ga je navedla, da je dodal: Je bolje, če se ti pove, ali se boš učil iz izkušnje? Nemudoma sem odgovoril: Rajše se bom učil iz izkušnje. Beseda je dala besedo, pognal sem se tja in se vrgel v koprivje, in se naučil.

Ta incident je ključ do mojega značaja. Toda, kot otrok, kaj sem si

predstavljal? Ne poznam osebe, ki se je posledično posvetila Magiki, ki bi prej ne imela vsaj eno izkušnjo videnja angela, ali palčkov in vil, ali nekaj takega. Toda A.C.? Niti ene. Vzgojen sem bil z Biblijo, kot formalist, fundamentalist – vse, kar si je plymouthska bratovščina lahko želela. Nikoli mi ni padlo na pamet, da bi podvomil v eno samo besedo, ki mi je bila povedana. Nemara se je Volčji Rep zdravega skepticizma malo zasvetlikal pri desetih letih, ko sem vprašal razrednega učitelja, kako je mogoče, da je Krist uspel biti mrtev tri dni in tri noči od petka ponoči do nedelje zjutraj. Rekel je, da ne ve, in (na naslednje vprašanje) ni nihče nikdar tega razložil. To me je samo navdihnilo z ambicijo, da bi postal veliki ekseget, ki *mora* to razložiti. Nikoli nisem pomislil, da bi podvomil v zgodbo.

No, ves ta čas in skozi puberteto, navkljub svojemu romantičnemu nagnjenju, moji zatopljenosti v magijo Walterja Scotta, mojemu namišljenemu življenju kot enega njegovih junakov, in vsemu ostalemu, si nisem niti za trenutek domišljjal, da bi se meni kaj takega dogodilo. Prešel sem skozi vsa dejanja; pohajal vse kraje, kjer bi se kaj takega baje lahko dogodilo, a se ni nič.

A ena izjema obstaja, samo ena.

Bilo je leta 1896, pri Arolli v italijanskih Alpah. S seboj sem vzel svojega bratranca, Gregorja Granta, sposobnega plezalca, toda z malo izkušenj, razen z nekimi rahlimi vzponi, ter slabo telesno pripravljenega, na drugi (prvi brez vodiča) vzpon na severno severo-vzhodni greben Mont Collon, dolgo in zahtevno plezanje nadpovprečne težavnosti. Večino ture sem mu moral pomagati z vrvjo. To je bilo vzrok, da sva bila pozna. Zdrvel sem po najbližji poti navzdol, preko kratkega, a zelo strmega roba, z eno zelo neugodno zaplato, na široko snežno polje na začetku doline. Pri dnu zadnjega roba strmine po kupu gruščevja vodi lahkotna pot do snega. Odložila sva vrv in se usedla, da bi jo zvila, ter nato prižgala pipo med potjo dol. Bil sem utrujen kot 14 psov, med katerimi je bil vsak bolj utrujen kot vsi ostali skupaj; kar imenujem, »bedasto izmučen.« Privoščil sem si (bližala se je namreč noč) 5 ali 10 minut počitka. Ko sem si povrnil moči, sem skočil na nogo, vrgel zvito vrv čez svoje rame in začel teči navzdol. Toda bil sem preutrujen, da bi tekkel; upočasnil sem.

Potem, v svoje začudenje, sem zagledal dol na pobočju dva majhna

človečka, ki veselo skačeta po gruščevju. (Trenutek, da te spomnim, da je bila moja romanca Keltska; nikoli nisem niti bral Teutonskih mitov ali pravljic.) Toda tadva človečka sta bila natanko tradicionalna gnoma iz germanskih ljudskih pripovedk; Heinzelmannerja, kakršne je včasih videti na nemških vrčih za pivo (nikoli v življenju nisem pil piva) ter frizih na stenah Konditorja.

Veselo sem ju pozdravil – sprva sem mislil, da sta kakšna lokalna plemenitaša ali pripadnika kakega rodu, ki jih še nikdar nisem uspel srečati; toda onadva se sploh nista zmenila zame, in sta se igrala naprej. Še vedno sta bila tam, ko sem prispel do bratranca, ki se je nahajal v zavetju za nekimi balvani na začetku pobočja; a jih potem nisem več videl.

Videl sem ju tako jasno, kot kadarkoli karkoli drugega; na njiju ni bilo ničesar pravljичno polprosojnega.

Nenavadno je bilo to, da nisem temu pripisoval ničesar pomembnega. Vprašal sem bratranca, če ju je videl; rekel je, da ne.

Dogodek sem sprejel enako, kakor bi videl gamsa. Vendar celo danes, potem ko sem bil priča premnogim in dosti bolj čudežnim rečem, ta incident izstopa kot najpreprostejša in najjasnejša od vseh mojih izkušenj. To si štejem za odliko!

»Zakaj?« Mar ni očitno? To pomeni, da nisem nek na-pol-histeričen tip, ki jemlje prikazni želje za dejstva. Ko sem začel resno študirati in prakticirati Magiko, jeseni 1898 e.v., sem si želel in to z vso svojo močjo, a se ni iz tega izcimilo nič. Z zgoraj omenjeno izjemo, so bile moje prve izkušnje neposreden rezultat intenzivnega magijskega naprežanja po tradicionalnih linijah; brez slučajnosti v zvezi s tem; ko sem evociral N. do vidne pojavnosti, sem dobil N. in nobenega drugega. Toda celo v tem primeru, tu ni kaj dosti za pljuskati!

Prva dokončno fizična vizija je bila posledica »evokacije do vidne pojavnosti« goetičnega demona Buera, ki sva jo izvedla skupaj z V.H.Fratrom »Volo Noscere«. (Najin namen je bil podaljšati življenje, ki je bilo ogroženo, V.H.Fratru Iehi Aour – Allanu Bennettu – Bhikhu Ananda Metteja – in bila uspešna; živel je še 20 let po tem. In bila so presežna leta!

Bil sem povsem buden, podžgan, oster opazovalec tedaj.

Tempelj je meri približno 16 stopal v dolžino, 8 v širino in 12 v

višino. Majhen »dvo-kockast« oltar iz akacije je bil na sredini kroga; izven kroga je bil trikotnik, v katerem naj bi se pojavil demon. Soba je bila polna dima kadila, nekaj Abramelinovega, a večina, v posebnem kadilniku v trikotniku, kretska ditanija (za katero sva se odločila po nasvetu H.P.Blavatske, ki je menila, da je to magijsko najmočnejša zelika med vsemi).

Tekom obreda sva opazila, da se je dim mestoma še posebej zgostil nad kadilnikom, do take mere, da tega ni moglo povzročiti najino dihanje ali gibanje. Nenadoma se je še bolj zgostil v en steber dima nad trikotnikom, medtem ko je ostal preostali prostor praktično čist.

Končno, na vrhuncu rituala – prispela sva do »še močnejše in silovitejše konjuracije« - sva oba videla, sicer dosti blede, vendar prepričljivo, dele povsem določene postave. Posebej Čelado, ki je spominjala na Ateno (ali, groza, Britanijo!), del tunike ali ogrinjala in zelo solidno obutev. (Pomislil sem na »žalujoče Grke.«) To je bilo zelo daleč od zadovoljujočega; to nikakor ni odgovarjalo pojavi Buera, kakor je opisan v Goeciji. Še huje, dlje nisva prišla, saj naju je to, kar sva videla, spravilo iz koncentracije. (Tu naj bi trening Joge pripomogel v Magiki.) Od tega trenutka sem bil povsem izčrpan. Nisva mogla več povrniti navdušenja, ki je bil potreben za vztrajanje. Smatrala sva to za opravljen posel, izvedla odganjanja, zaprla tempelj in odšla spat z repoma med nogami.

(Vendar je bila, z razumnega vidika gledano, Operacija sijajen uspeh. »Čudežne« stvari so se začele dogajati; na tak ali drugačen način so se odprle možnosti za Allana, da odpotuje v manj astmatično podnebje; in smoter najinega dela je bil dosežen.)

Ponašal sem se s tem fenomenom, kajti kar sva videla, malo in nezadostno, sva videla s svojimi fizičnimi očmi. Kasneje sem spoznal, da obstaja neka vrsta vida vmes med tem in astralnim nivojem. V »običajni« astralni viziji vidimo boljše, kadar imamo oči zaprte; s tem posredovalnim instrumentom bi bilo zamižanje popolna negacija, kakor bi bila vizija nek navaden objekt videnja.

Pravtako se zdi, da sem pobral nekaj takega kot posledični učinek Evokacije Buera – merkurijskega demona; kajti pojavi take vrste so se od tedaj naprej preprosto zlivali name, ob čemer sem stalno izboljševal tehniko v rednih »astralnih vizijah«. Včasih sem bil povsem slep, če

se primerjam z Fratrom V. N.; kajti ko se je neke noči krog pretrgal – za celotno zgodbo poglej mojo Avtohagiografijo – je on videl in identificiral na ducate in dvajsetere Abramelinove demone, kako so marširali v levo okrog moje knjižnice, dočim sem jaz videl le eno procesijo »na-pol-izoblikovanih obrazov«, ki so se medlo premikali skozi zadimljeno sobo.

Kadar je šlo za stvar otipa, je bilo povsem drugače; čutil sem dobro in krepko – a to ni predmet tega pisma.

Vse to mi je skrajno zoprno pripovedovati; sploh ne maram pisati o tem; nemara sem prekršil kakšen zverinski pod-predpis; pravzaprav pričakujem, da se zadovoljiš z Buerom, kar se tiče podrobnosti; nikdar nisem videl nekaj pomembnega z golimi fizičnimi očmi, kar bi po jasnosti bilo enako moji avanturi na Mont Collonu.

Da, kakor sem znova premislil, temu pod-predpisu gre zahvala. To pomlad sem zelo jasno videl, od štirih različnih prilikah, različna bitja drugačne vrste, kot je naša. Bil sem dovolj osla, da sem to povedal enemu ali dvema svojima učencema...

In potem jih nisem bil zmožen več videti. Kakorkoli že, to je neka izrecna dolžnost, da ti to povem. Lahko si pridobimo moč videnja, s to vrsto videnja, ki ni niti v celoti normalno, niti povsem astralno, vseh naravnih prebivalcev različnih prostorov, ki jih obiščemo na svojih potovanjih; lahko se intimno zblížamo s posameznimi 'elementali', kakor je to mogoče z ljudmi ali živalmi, čeprav je odnos redkokdaj nepretrgan ali trajen.

Pogoji za tako srečanje so kompleksni: (a) moramo posedovati nujno stopnjo posvečenosti, magijske zmožnosti in naravne sposobnosti; (b) tedaj moramo biti v primernem magičnem stanju, ali razpoloženju; (c) obe strani si morata želeti stika, ali pa če smo zakonito nadrejeni, kakor gospodar napram sužnju, (d) magijske okoliščine morajo biti primerne in ugodne; n.pr. ne moremo se ljubiti s salamandrino sredi peščenega viharja. Seveda, kakor vse operacije, vsak trud v tej smeri mora biti upravičen, da se sklada z našo Resnično Voljo.

S to opazko zaključujem to nedonošeno pismo.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

58

SE ANGELI KDAJ BRIJEJO

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Zelo bistrourno postavljeno vprašanje! »Ali se Angeli kdaj brijejo?« *Rem au tetigisti*, spet. (Angleško: you big tease?)(Op.p.: Slovensko: ti velika sitnoba?)

Kakšno vrsto bivanja, kakšen tip ali stopnjo resničnosti, jim mi pripisujemo? (Z angelom, seveda, misliš katerokoli nebeško – ali peklenško – bitje, ki je razvrščeno v Hierarhijo, od Metatrona in Ratzuela do Lilit in Naheme.) O njih beremo, največkrat, kakor bi bili osebe – čeprav drugega reda bitij; kot posamezniki, domala kakor smo mi. Osnovna razlika je ta, da oni niso, kakor smo mi, mikrokozmični. Angeli Jupitra imajo vse, kar je Jupiter, znotraj teh omejitev, njihov rang ni enak rangu njihovega Arhangela, niti ne tako nizek, kot je rang njihove Inteligence ali njihovega Duha. Toda njihov Jupiter je čisti Jupiter; noben drug planet ne vstopa v njihov ustroj.

Mi jih vidimo in slišimo, običajno (po moji lastni izkušnji) kot posledico posebne invokacije (sc. vpoklica; op.p.). Redkeje jih lahko tudi spoznamo preko čuta za tip; včasih je njihova prisotnost povezana s posebno dišavo. (To je, mimogrede, zelo osupljivo, saj mora ta premagati vonj kadila.) Na tej točki moram zelo močno insistirati na razliki med »bogovi« in »angeli.« Bogovi so makrokozmični, kakor smo mi mikrokozmični: en inkarniran (materializiran) Bog je ravno toliko oseba, ena posamična žival, kakor smo mi; kot tak se on odzove našim čutom *natanko* tako, kot bi bil »materialen.«

Vendar je vse čutno v nekem stanju ali drugem; kako naj se potem oziramo na nekega Angela, skupaj z oblačili, orožjem in drugo opremo? (Bogovi niso nikdar tako obteženi, kadar so materializirani, po moji

izkušnji. Seveda je gola *pojava* Boga podvržena enakim zakonom, ki vladajo tudi vizijam angelov.)

Kajti vsi zakoni, ki delujejo pri operacijah na različnih predelih »Astralnega plana« so veljavni. Dve stvari lahko zasedata isti prostor ob istem času. Oni so »hitri brez nog in letijo brez kril.« Oni spreminjajo velikost, obliko, pojavnost, pritikline vseh vrst, po volji. Vse kar je potrebno zavoljo vizije, je tam po volji. Oni prinesejo svoje lastno ozadje s seboj. Oni so zmožni prenesti del svoje energije na vidca vsled samodejnega dejanja brez upoštevanja vrednih sredstev.

In tu prihaja tvoje vprašanje – kakšno je njihovo »življenje«? V vizijah oni ne počnejo drugega kot to, da »gredo skozi dejanja«, ki so primerna za njihovo naravo in značaj vizije.

Naj torej sklepamo, da je celoten niz vtisov nič drugega kot simboličen? Vse je del nas samih, kakor sanjarjenje, toda intenzivirano sanjarjenje in »uresničeno«, kajti bistveni incidenti se izkažejo za resnične, kakor se mora to vedno izkazati tekom testiranja pristnosti vizije?

Meni se zdi preprosteje reči, da so ti Angeli »resnični« posamezniki, čeprav živijo v svetu, čigar zakonitosti si ne znamo predstavljati; in da oni, da bi komunicirali z nami, uporabljajo zato prikladne simbolne oblike; se poslužujejo, skratka, jezika Astralnega Plana.

Konec koncev je to edino pošteno; kajti to je natanko isto, kar mi počenjamo njim, kadar jih invociramo.

Ha! Ha! Ha! Domnevam, da misliš, kako si me ujela v izogibanju! Ni tako, ljubi otrok, ni tako: dejanski položaj ni prav nič nenavaden.

Vprašaj se: »Kaj sploh vem o Terionovem načinu življenja? Kadarkoli ga vidim, je vedno najboljše razpoložen. Komaj kdaj sem ga videla pri jedi; nemara to počne samo ko sem jaz pri njem, da bi ne bila v zadregi vsled njegove svetosti. Njegov svet se stika z mojim le na nekaj točkah. Golo dejstvo, da je moški, in jaz ženska, ustvarja simpatetično razumevanje okrog širokega niza izkustev domala nemogoče, gotovo nepopolno. Potem njegova načitanost in njegova potovanja se me dotaknejo na zelo malo točkah. In zaradi njegovega nepoznavanja glasbe me sili v prav groteskno velikodušnost, da sploh lahko priznam njegovo zagotavljanje, da pripada ljudskemu rodu ... U.S.W.« (sc. Und So Weiter, nem. In tako dalje; op.p.) Potem: »Kako se midva sploh

uspeva sporazumevati? V najboljšem primeru je med nama nujno en nepremostljiv prepad, če upoštevamo, da se njegove konotacije najpreprostejših izrazov, kot so 'gora', 'dekle', 'šola', 'Indijec', 'oaza', tako zelo razlikujejo od mojih. A da to *sploh* počneva! Kaj pa sva pravzaprav v resnici storila?»

Razmisli!

Naredila sva en niz čudaško oblikovanih znakov na kos papirja, jih poimenovala, jim nadela dotične zvoke, jih skombinirala (Bog ve kako in čemu!) skupaj in tem kombinacijam tudi nadela imena in zvoke ter jim dodala nek pomen – stežka vedno istega zame, kakor zate – in še te skombinirala med seboj v skladu z nizom poljubnih pravil, in se sporazumela – v kolikor je sporazum *sploh* možen, ali celo predstavljen – z njimi označiti neko misel: in tu sva! Ti si na ta fantastično izumetničen način uspela sporočiti svojo misel mojemu umu.

Zdaj pa se obrniva nazaj na *Magiko*; tam preberi, kako mi delujemo, da bi vzpostavili dojemljivo občevanje med nami in »angeli.«

Če boš našla kakšno razliko med tisto metodo in to, potem je to več, kot zmorem jaz.

Končno, zapomni si, prosim, kot obče pravilo, da so *usa* magijska izkustva povsem vzporedna z najpreprostejšimi in najobičajnejšimi pojavi v našem vsakodnevnem življenju!

Ljudje, ki ti govorijo, kako je »izza Zastora vse čisto drugače« ali kaj še vse ne, so nesposobni blebetači, povsem nevedni o naravi stvari.

Nasprotno, povedal ti bom nekaj več o »komunikaciji.«

Obstaja metoda uporabe Etil Oksida, ki nam omogoči (a) analizirati naše misli karseda izvrstno prefinjeno in natančno, (b) najti – kakor rečejo Francozi – »kar se nahaja na dnu steklenice.« S tem mislijo na *končni* rezultat nekega projekta ali raziskovanja; in to, presenetljivo pogosto, *sploh* ni nekaj, kar bi se dalo odkriti z neko drugo metodo.

Na primer, lahko se vprašamo, »Ali verjamem v Boga?« in, po velikem številu potrdilnih odgovorov stalno večajoče se globine in prefinjenosti, nakar v šoku odkrijemo, da »na dnu steklenice« ne verjamemo v nič kaj takega! In obratno.

Ob neki priliki je bil izveden sledeč poskus. Neki Adept je hotel uporabiti Sveto Izparino, in, ko se je zdel trenutek primeren, odgovoriti

na taka vprašanja, kakršna naj bi mu jih postavil Pisar. Takoj, po približno eni uri tišine, je Pisar vprašal: »Je komunikacija možna?«

S tem je mislil zgolj izvedeti, če je pravi čas da prične postavljati svoja pripravljena vprašanja.

Toda Adept je mislil, da je to Prvo vprašanje: v smislu »Obstajajo kakšna veljavna sredstva za vzpostavitev stika med dvema umoma?«

Ostal je popolnoma tiho – intenzivno tiho, v nasprotju z njegovo prejšnjo prej sitno vzdržnostjo od govorjenja – zelo dolgo časa, in potem je počasi bruhnil v zelo dolgotrajno zavajajoče valovanje tihega smeha, ki je kazalo na posedovanje neke neizrekljivo delikatne skrivnosti, na Panovo krokanje v mesečini z njegovim spremstvom Satirov, nimf in faunov.

Nič več ne bom rekel, razen to, da upam, da si razumela to zgodbo, kakor tudi Resnico in Lepoto tega vprašanja.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

59

GEOMANTIJA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Tvoje zadnje pismo me je resnično spravilo v hudo stisko. Ne vem, kako naj ti napišem eno razpravo o Geomantiji. Najprej se je zdelo, da je vse, kar lahko naredim to, da te napotim na uradno učno knjigo te sublimne in težavne veščine. Našla jo boš v *Equinoxu*, vol.I, št.2.

Prvo, kar si je treba zapomniti v zvezi z Geomantiko, je to, da čeravno se različne inteligence nanašajo na dvanajst znamenj Zodiaka, one vse pripadajo elementu Zemlje. Vsakomur, ki ima neko zemeljsko znamenje v svojem rojstnem ascendentu, ali sonce v nekem zemeljskem znamenju, bo Geomantika gotovo dosti privlačnejša kot pa drugim, katerih glavne značilnosti pripadajo drugim elementom, posebej zraku, ki je sovražen zemlji.

Te opazke se precej nanašajo na tisto vrsto vprašanja, ki je v domeni geomantičnih inteligenc, in obvladanje te veščine gre običajno na rovaš naravnih sposobnosti mojstra te veščine.

Seveda moram tudi poudariti, da sem jaz najslabši primerek osebe, ki bi jo lahko povprašala o tem predmetu, saj je moje vzhajajoče znamenje s planeti vred v ognju, zraku ali vodi, z izjemo Neptuna, za katerega pa astrologi pravijo, da se ne nanaša toliko na rojstvo posameznika, kot bolj na njegovo življenjsko periodo.

Je pa kljub temu mogoče pridobiti določeno borno žetev iz moje izkušnje. Naj ti povem, kaj se je zgodilo nekemu takemu človeku.

Prebivalec Johannesburga in posebej obdarjen z močjo zadobivanja fizičnih rezultatov, ki so se mu dogajali kot posledice Magikalnih poskusov, no, tega človeka je zelo privlačila Geomantija, kakor se je meni upirala, in ne vem, če je to bilo pošteno z moje strani, da sem mu bil ob tem v veliko pomoč, čeravno je on vedno to prijazno zatrdjeval.

Ko sem ga opozoril, da so bili odgovori na geomantična vprašanja

zelo nejasni in nedoločni, je že takoj izumil neko metodo, s katero bi to težavo (ki jo je priznal kot resnično) lahko premagal.

Seveda je na prvem mestu v Geomantiji pomembno zastaviti vprašanje natančno; kajti Inteligence, ki so na uslugo v tej večini, imajo zelo rade zagonetne preskoke. Če je možno vprašanju pripisati dvojni pomen, bodo to zagotovo odkrile in te prevarale.

A za nadaljnjo težavo glede njihove nejasnosti je uredil tako, da je zastavljal niz vprašanj, ki so korak za korakom ožali izid, dokler mu ni uspelo zadobiti natančnega poduka, ki je razrešil njegov izvorni problem.

Mislim, da sem mu uspel pomagati do neke mere s čisto teoretičnega vidika Veščine, nakar se je vrnil nazaj v Južno Afriko, ko se je čutil povsem sposobnega spopasti se z vsako težavo, ki se lahko pojavi.

Tedaj smo bili vsi na trnih, da bi končali prvi krog *Equinox*a, s št. 10, ki naj bi bil resnično ogromen prispevek k Magikalni misli. To pa je pomenilo veliko stroškov produkcije. Vse to je moj Učenec, seveda vedel, in ko je prispel v Johannesburg, si je rekel, »Dobro, tu se nahajam v predelu sveta, kjer je zemlja prepolna zlata in diamantov. Priskrbel bom potreben kapital za *Equinox* in druge finančne nujnosti za Delo z geomantično divinacijo.«

Torej, si je mislil, v Johannesburgu in okrog njega imamo tako zlato kot tudi diamante; ravno to je priložnost za te muhaste zemeljske duhove, da izkoristijo svojo dvoumnost v koristne namene. Zatorej bom postavil vprašanje, ki bo pokrilo oba vira bogastva. Ne bom posebej imenoval zlata in diamantov. Rekel bom preprosto »mineralno bogastvo.«

Odgovori na njegov preišljen niz vprašanj so naznačili, da mora oditi iz mesta tja, kjer bo lahko našel zalogo.

Naslednja vprašanja njegovega niza so bila usmerjena v določitev smeri, v kateri naj začne raziskovati. To je bilo enostavno.

Naslednje vprašanje se je nanašalo na dotično oddaljenost, a ga ni znal postaviti tako, da bi bilo nedvoumno. Odgovor je dobil po indirektni poti, da je povprašal po transportnem sredstvu, nakar je dobil povsem nedvoumen odgovor. Uporabiti mora konja.

No, imel je burskega ponija, s katerim se je naslednje jutro odpravil na pot z zalogami za en dan.

Tako je nadaljeval po poti, in nadaljeval, a po geološki sestavi tal ni

mogel uganiti nobenega mineralnega bogastva. Ko se je dodobra utrudil, je pomislil, da je že pozno. Pogledal je povsod naokrog preko stepe, nič. Eno miljo, ali nekaj takega, pred njim, je bila ena vrsta tipičnih južnoafriških gričkov. Rekel si je, povzpel se bom na vrh in imel dober razgled po okolici.

Tako je storil; še vedno nobenih geoloških kazalcev. Spomnil se je, da mu zmanjkuje vode; in ravno doli na koncu pobočja so se nahajali plitki bazeni vode.

»Napolnil si bom meh in napojil konja ter se odpravil domov, a počutim se kot en bedak.«

A ko je prišel do vode, se je njegov konj zdrznil in ni hotel piti. Nato je razjahal in dal prst v vodo, da bi jo poskusil. Naletel je na enega najpomembnejših nahajališč alkalija v Južni Afriki. Mineralno bogastvo, vsekakor!

Ves vesel se je vrnil domov in podvzel nujne korake, da bi zaščitil svoje najdišče. Tekom izpolnjevanja formalnosti pa je moral oditi v London, no, in tedaj mi je povedal vso zgodbo.

Žal moram končati z antiklimaksom. Pogajanja so se izjalovila; in imetje mu je pred nosom izmaknila ena od največjih alkalijskih firm. Kakorkoli že, to je bil dober znak za Geomantijo.

Bojim se, da sem zašel. Kakor sem naznačil zgoraj, da boš to, kar moraš vedeti o Geomantiji, našla v uradni inštrukciji v *Equinoxu*.

Torej, daleč od tega, da bi metal le senco dvoma na katerokoli uradno inštrukcijo, a si ne morem kaj, da v tem posebnem primeru ne povem, da ta ne podaja vseh podrobnosti, in najbolje bo, da ti svetujem, da se lotiš sama raziskati celoten predmet na novo, na osnovi tvoje preučitve splošnih principov znanosti.

Vsi sistemi divinacije (sc. prerokovanja; op.p.), ki zatrjujejo, da so razumni, temeljijo na neki mapi vesolja, ali vsaj Sončnega sistema, in 16 je precej omejeno število enot, s katerimi se v tem primeru rokuje.

Kljub temu, če si take vrste oseba, ki se naravno nagiba k tej posebni Veščini, potem boš lahko razvila sebi svojski način, ki ga bo navdihnila izkušnja.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

*

60

V ČEMU JE TRIK

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Veseli me, da v vsem tem dolgem dopisovanju s teboj ni bilo potrebno razpravljati o vprašanju Trika. Zdi se, da si posebno nadarjena za to; bila si zmožna zadobiti rezultate neposredno iz inštrukcij, in sem še posebej vesel, da si te inštrukcije prenesla naprej, v korist drugih ljudi, in da je zato tole pismo postalo neobhodno.

Ko me je v Mexico Cityju Otto Morningstar poskušal (z neznatnim uspehom) poučiti, kako se igra francoski biljard, sem naletel na neko posebno težavo, namreč, kako izvesti masse udarec. Razlagal mi je in razlagal, in mi ga pokazal in spet pokazal, a ni nič zaleglo. Intelektualno sem razumel, dovolj dobro, kako je treba udariti; vendar mi nekako ni in ni uspelo. Takoj mi je povedal, da že ve, v čem je težava. Čeprav mi je bilo v glavi povsem jasno, nisem uspel vzpostaviti povezave med umom in očesom ter roko, in kar moram storiti je rekel, je to, da moram iti k nekemu drugemu učitelju v poduk, *ne* k njemu. Rekel mi je še, da moram vztrajati s poskušanjem in da mi bo nekega lepega dne gotovo uspelo. To je bilo še posebej pošteno z njegove strani, ker je imel od mojega učenja neposredno finančno korist. A je bil na vsak način ena dobričina.

Tako ga nisem več konzultiral v zvezi z masse udarcem, in sem se še naprej trudil sam z njim. Kar je rekel, se je uresničilo; nekega dne mi je uspelo in sem pogruntal, v čemu je trik.

S temi tvojimi na-pol-učenci je nemara podobno. Da bi jih zbegala, si še posebej izpostavila astralno projekcijo. Ni preveč dobro razlagati, zakaj pride do napake, ali kje pride do nje; edino, kar je vredno za učenca, je to, da poskuša in poskuša in se večno trudi. Sam mora

odkriti, kje so čeri, in nadaljevati s poskušanjem toliko časa, dokler ne pogrunta, v čemu je trik.

Vse to mora biti od vsega začetka povsem jasno; in iste stvari veljajo za vsako vrsto igre, ki jo poznaš. Poseben trik, na primer, obstaja v podajanju. Ne gre za napačno izračunavanje, temveč verjetno za to, da iz tega ali onega razloga nekako ne uspemo skoordinirati vse te različne dejavnike v problemu; in slej ko prej pride trenutek, ko nam postane povsem naravno, da nam uspe priti izven telesa, ali da zgrabimo neko posebno obliko elementarne energije, ki nam je prej uhajala.

Slučajno moram omeniti, da je ta nenadna iluminacija – kar ni čisto prava beseda, a trenutno ne najdem boljše – povsem drugačna od nenadnega zaupanja in drznosti, ki nas zagrabi v jogijskih praksah. Bolj ko razmišljam o tem, bolj se mi zdi, da je vprašanje občutljivosti poglobitnega pomena.

V jogijskih praksah, vsaj kakor mi govori moje lastno izkustvo, se ne soočamo s tako delikatnostjo, kakor v vseh magijskih in astralnih praksah. Razlog temu je, se mi zdi, povsem očiten. Jogijske prakse so končno vse varovalnega tipa, dočim se z vsemi magijskimi in astralnimi praksami izpostavljamu stiku z zunanjimi (ali navidezno zunanjimi) silami. V obeh primerih pa sploh ni nobenega vzroka za umikanje in bojazen; in kakor sem rekel zgoraj, je zdravilo v vseh primerih očitno isto.

Tako ali drugače se zastor razpre in učenec postane mojster, vzrok temu pa je prej iznad moje analize, vsaj kakor poteka trenutno. Ne vem, če gre za neke vrste prebuditev neke sposobnosti našega magijskega sebstva, čeravno se to zdi najpreprostejša in najverjetnejša razlaga; toda v vsakem primeru ni nobenega dvoma o naravi izkušnje, in ni nobene težave v njenem razpoznanju, ko do nje pride.

To me spominja na zgodbo o psihologu, ki je hotel presoditi razliko v značajih med Angležem, Škotom in Ircem, in je sodil po količini whiskeya v steklenici v sosednji sobi. Morali so vstopiti vanjo in se nato vrniti nazaj ter povedati, kaj so si mislili o steklenici, ki je bila natančno do polovice napolnjena.

Irec se je vrnil prav veselo in si pomel roke: »No, ostalo je še polovico steklenice, vaša milost.«

Ko se je vrnil Škot, ves žareč v obraz, je rekel: »Bojim se, da je

zmanjkalo pol steklenice.«

Nato je bil na vrsti Anglež. Vrnil se je ves nasmejan, si omel roke in rekel: »Niti kapljice ni ostalo, tako je to.«

Morala – Bodi Angležinja!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

61

MOČ IN AVTORITETA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Hvala ti lepa za tvoje zadnje pismo. Pričakoval nisem nič manj. Kakor hitro se nekdo znajde v položaju avtoritete, četudi na najmanjši skali, se njegove težave takoj začnejo na najširši skali.

Zamisli si, če moreš, kaj sem jaz preživljal v zadnjem četrletju ali več. Moji podrejeni me vedno sprašujejo za napredovanje v Redu; oni mislijo, da bi, če bi bili člani 226. stopnje, bilo v vrtu vse krasno. Oni mislijo, o, ko bi le posedovali skrivnosti 148. stopnje, da bi potem bili zmožni izvajati vse te čudeže, ki jih sedaj ne morejo.

Te uboge ribice! Oni ne razumejo razlike med Močjo in Avtoriteto. Oni ne razumejo, da obstajata dve različni vrsti stopenj, povsem različnih med seboj.

Na primer, v teoriji Rimske Cerkve je škof oseba, kateremu je bila poverjena moč posvečanja duhovnikov. On lahko za to posvetitev izbere popolnoma nevredno osebo, to ne dela nobene razlike; in duhovnik, kakorkoli je že lahko nesposoben, mora iti samo skozi pravilni obrazec, ki proizvede čudež Maše, da izvede ta čudež. To je zato, ker v Cerkvi poslujemo z religiozno, ki je v nasprotju z magijsko ali znanstveno kvalifikacijo. Če Kraljevska Družba izbere nekega šušmarja, kar lahko, to ne bo novemu tovarišu dalo moč izvajati določanja vrelišča, ali odčitavanja vernie (sc. pomožna merilna naprava, ki jo je izumil matematik Vernier v 16. stoletju; op.p.).

V našem lastnem primeru, čeprav je Naša avtoriteta vsaj tako absolutna kot Papeževa in avtoriteta Rimske Cerkve, meni ni podana nobena moč, ki bi jo lahko prenesel drugim, z nobenim dejanjem Naše Volje. Našo lastno avtoriteto si moramo zaslužiti, in kadar Mi

podeljujemo stopnje drugim, je naše darilo povsem brez haska, če si dotični ni tega prislužil.

Ali pa postavimo besede malo drugače: Katerakoli dana stopnja je na nek način en pečat na nek točno določen dosežek; in četudi bi radi razložili skrivnost skrivnosti neke dane stopnje ali več stopenj neki določeni osebi ali osebam, to nima niti najmanjšega učinka, če se on osebno ni izkazal in dokazal zmožnost izvajati te funkcije, ki smo jih mi vsi sedaj izvedli zgolj s tem, da smo mu dali pravico izvajati jih, in znanje, kako jih izvajati.

Dlje ko boš napredovala v Redu, bolj te bodo gnjavili ljudje, ki sploh ne dojemajo te točke Magijske teorije.

Drugo je to, da je naloga samoučenja zelo kočljiva; celo taka preprosta stvar, kot je astralno potovanje, se ne more doseči z nobenim učenjem, če učenec nima zmožnosti in energije, kakor tudi teoretične in intelektualne podkovanosti, da lahko uspešno izvede prakso.

Zdelo se mi je karseda pomembno, da vsakomur to daš jasno na znanje. Zelo žalostno je namreč gledati jalovo naprezanje nesposobnih; oni so tako zagreti, tako iskreni, tako vredni v vseh ozirih vsake možne nagrade, in vendar se zdi, da niso zmožni napredovati niti koraka.

Obstaja tudi druga stran te zadeve, ki je v resnici že bližje zločinu. Obstaja ničkoliko učiteljev in mojstrov in škofov in bogvedi kaj vse še ne teka naokrog, ki ne delajo drugega kot prodajajo range in stopnje in skrivnosti. To seveda ni nič drugega kot navadno sleparstvo.

Prosim te, da si to utrdiš v svojem umu, da je pri Nas katerakoli stopnja, katerikoli položaj avtoritete, katerakoli vrsta ranga, povsem brez vrednosti, razen če ni zgolj pečat na dejanski dosežek ali dovršitev.

To je eden od vzrokov, da starejši ko sem in bolj izkušen v človeški naravnosti, bolj sem prepričan v modrost Šefov A.:A.:, kjer se druženje s komerkoli, razen z neposrednim nadrejenim, ali podrejenim, za katerega smo odgovorni, na vsak možen način odsvetuje.

Obstajajo seveda izjeme. Obvezno je namreč, žal, podajanje ali sprejemanje osebnih inštrukcij v praksah.

Zavoljo vsega tega bi ti želel pokazati kakih 200 ali 300 pisem, ki sem jih sprejel v zadnjih dvajsetih letih ali nekaj takega: vsa govorijo, brez sence dvoma, o tem, da kakršnokoli bratenje vodi zgolj v nesrečo. Kadar hočeš dobiti poduk s strani svojega nadrejenega, se mora to

nanašati na točno določeno stvar in na nič drugega. Vsaka kršitev tega dogovora domala vselej privede v tako ali drugačno težavo. To lahko dejansko smatramo za defekt v osredotočanju, če pride do komunikacije med dvema članoma Reda, razen v primeru nujnosti.

Zavedam se, da se mora to šibkejšim članom Reda zdeti težko, da ne smemo razkazovati uspeha v Velikem Delu, ki smo mu vsi zavezani. Gre za nek obči dogovor, da se uspešnost meri s članstvom. Ljudje imajo to radi, če čutijo, da imajo na razpolago na stotine Lož, od katerih lahko pridobijo pomoč v trenutkih slabosti in brezupa.

Toda mnogo pristnejše in globlje zadovoljstvo je v tem, ko študent spozna, da zadovoljivo napreduje sam od sebe in vsled lastnega truda. Gotovo imaš dovolj primerov v teh pismih, kjer je razvidno, da v trenutkih obupa nenadoma spoznamo, navkljub vsem nasprotnim dozdevanjem, da smo bili nadzirani in čuvani z višjega nivoja. Lahko rečem, v resnici, da je ena taka izkušnja skrivnega varstva s strani Vodij Reda vredna za tisoč dozdevno zadovoljivih prič dejstvom.

Želim, da si to položiš k svojemu srcu, draga Sestra, in imaš vedno na umu to, kar sem ti napisal v tem pismu, da boš lahko prepoznala priliko, ko do nje pride, kako mnogo evidentnejša je moč in inteligenca Reda od tega, da smo tekom težavne poti stalno razvajani vsled incidentov, ki si jih lahko razlagamo z nečim, kar lahko smatramo za normalne okoliščine.

In končno, naj vztrajam na tem, da gre za gotov simptom magijske boleznosti, kadar se želja po izpoljitvi te moči in inteligence vrine med delavca in njegovo delo.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

62

PRILAGODLJIVI UM

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Med najinim telefonskim pogovorom v petek si me vprašala, kaj mislim z »elastičnim umom.«

Težko je to definirati; a naj ti dam en negativen primer tega: eno staro uganko. »Zakaj je zgodba kakor ena prikazen?« Zato ker

Zgodba je rep

Rep je krtača

Krtača je metla

Metla je vozilo

Vozilo je kočija

Kočija je past

Past je zanka

Zanka je gin

Gin je špirit

Špirit je duh

Duh je prikazen.

Gotovo si zapazila logično zmoto – običajno *distributio medii* ali Hobson Jobson – na vsakem koraku tega verižnega silogizma. Tvoj instinktiven, ali poučen ugovor temu kompromitiranju je ta, ki preprečuje tvojemu umu, da bi se ne ravnal po teh linijah.

Toda te »korespondence«, kakršne pač so, se morajo predstaviti, biti obsojene za lažne ali resnične, ter v skladu s tem zavržene ali sprejete.

Neprilagodljiv um, po drugi strani, je vezan s treningom na strogo sosledje, tako da nikoli ne uspe misliti sam zase.

Da bi um razvili na pravi način, je potrebno (1) »Učno leto« (prvorazredne zasebne šole in univerzitetnega izobraževanja, ali nekaj

enakovrednega), ko se uči vseh vidikov problema in mu je prepuščena svobodna presoja zase in (2) »Leto potovanja«, ko sam zase uvideva svet, brez vnaprej načrtovanega kurza (prehrane, prevoza, prenočevanja, razširitve fakultete), kot nadgradnja Učnega leta, peš ali na konju, izogibajoč se utrjenih stez.

To je rosenkreutzarska zapoved, da »nosimo nošo dežele, po kateri potujemo«; kar je drugače povedan izrek »Če si v Rimu, delaj kakor Rimljani delajo.« Namen tega ni zgolj to, da se izognemo vmešavanju in vznemirjanju, temveč da naučimo um misliti do korenin lokalnih običajev. Pravtako se tako naučiš tudi velike lekcije Teleme, da ni nič pravilno ali napačno samo po sebi; kakor mi pravimo, da »Okoliščine menjajo primer.« Izurimo se prilagajati svoje življenje dejstvu, ki nas prizadevajo: da »urežemo svoj plašč v skladu z našo tkanino.« To nas privede do razumevanja tistega velikega Principa Sporazumevanja, ki je obdržal Angliji glavo iznad vode skozi neurja tisočletij.

Zapomni si, da najrahljši znak neelastičnosti pomeni, da je radirke že »zmanjkalo«; in preizkus popolnosti je to, da smo zmožni »vrniti igro« v izvorne okoliščine, brez sledu stresa, ki smo mu bili podvrženi.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

63

STRAH: SLABA ASTRALNA VIZIJA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Tvoje včerajšnje pismo: zelo sem srečen, da ti je moje zadnje kaj koristilo; toda videnje, vizije! Verjetno sem zgrešil v poskusu, da bi bil dovolj jasen. K temu se bova povrnila kasneje v tem pismu.

Pomirja me, ko vidim, da si v dveh tretjinah človeška! Napuh, jeza, nemar so tri budistične naglavne slabosti; in ti si gotovo to zadnjo nekje založila. To je moj lasten poslednji in najsmrtonosnejši sovražnik, in oh, kako mogočen! Z menoj se *nikoli* ne umiri. Se sliši paradoksalno! Vendar je tako.

Kar pa se strahu tiče; v Neofitovem obredu G.:D.:, ko se Aspirantu prvič sname povez z oči, mu Horus, ki je bil v prejšnjem Eonu »Gospodar na Zahodu,« reče: »Strah je zmota, in predhodnik zmote: bodi zatorej brez strahu, kajti v srcu strahopetneža vrlina ne domuje.«

Poslušaj, otrok moj! Jaz, celo jaz, moi qui vous parle, ne potrebujem nobene informacije o strahu. Ko mi je bilo dvanajst let, so odkrili, da imam pokvarjene ledvice; mnenje, *nomine contradicente*, medicinske stroke je bilo, da pravgotovo ne bom preživel enaindvajsetega leta. (Nekateri mislijo, da so imeli prav!) Toda po nekaj letih s tutorji v najbolj divjih predelih dežele, sem bil nared za v javno šolo. A sem kmalu izpadel! Ledvična slabost povzroča depresijo in telesno bojzljivost in sošolci niso prav nič sočustvovali z mojimi ledvicami, saj so jih v glavnem smatrali za primerno mesto za udarce.

Predstavljaš si revo! Najmočnejša od vseh mojih strasti – izuzemši nemarnost – je Ponos; in tu sem se znašel, kot predmet vsesplošnega prezira. No, ko pa sem si bil zmožen sam določati način življenja, sem malo opazoval »Ščukin vrat ali oprsje!« in izbral za svoj šport dva, plezanje in lov na zverjad, ki sta slovela kot najnevarnejša. To je bilo

zdravilo iz obupa, vendar je delovalo. Pravtako nič polovičarskega! Običajno sem potoval po pragozdu sam, v iskanju tigrov, zanašajoč se na svoj občutek za smer ob povratku v tabor. Vse svoje plezalske podvige sem opravil brez vodiča, in veliko večino njih sam.

No, to ni nekaj, kar bi bilo zate dobro kopirati, mar ne? A gre za princip »Zgrabi bika za roge.« Nekaj lažjega za kopirati je sledilo kasneje. V večini velikih mest, vedno v vzhodnjaških mestih, so zanikrni in zloglasni predeli. Tam lahko najdemo slepe ulice, temačne vhode v nerazsvetljene hiše. Take kraje lahko raziskujemo, iščoč avanturo – in šlo je v resnici za vprašanje časti, sprejetje izziva, kakorkoli so se že stvari odvijale. Pravtako lahko s premišljeno brezskrbnostjo vstopimo v prometni vrvež; v moji pretežni izkušnji me take praktike niso osebno proslavile. Drugačna ideja je bila pohiteti v mesta, kjer je razsajala kolera, ali kraje z endemijo rumene mrzlice, kuge, tifusa, griže (*et haec turba malorum*); in (seveda) lov na zverjad nam gotovo prinese tudi malarijo, brez doktorjev (ali še huje, bengalskih doktorjev!) v dosegu mnogih morskih milj.

Obči princip tega je nemara »Ta čoln vozi Cezarja in njegovo Usodo!« in brez dvoma Ponos v njegovi najbolj satanistični meri je naša največja aktiva. Toda bistvo praktike, kot praktike, je poiskati in se soočiti z nečim, česar nas je strah. Ne pozabi, da pogum vključuje strah – čemu pa naj bi strah sploh služil?

Seveda, bojazni se razlikujejo tako v kvaliteti in stopnji; in razlikovati moramo med racionalnim strahom, čigar ignoriranje vključuje neumnost, okrutnost, imbecilnost, ali karkoli že posedujemo, in pa patološkim strahom, ki izvira iz miselne ali moralne zmedenosti. Pravzaprav obstaja mnogo vrst strahu, ki jih lahko izkoreninimo z neko obliko psiho-analize. Splošno povedano, na tebi je, da izumiš praktiko, s katero boš zapopadla vsak poseben primer.

Samo trenutek, vendarle, o strahu pred smrtjo. Radikalno zdravilo je pridobitev magikalnega spomina. (Glej tudi *AL*, I: 58.) Več ko se lahko spomnimo svojih prejšnjih inkarnacij, manj važen se izkaže trenutek, ko se krivulja življenja potopi pod horizont. (Ena *zelo* čudna poanta: ko se ozremo nazaj na trenutek ene od naših smrti, vzkliknemo: »Pri Jupitru! To je *bilo* pa za las, in brez pomote!« Za las smo ubežali čemu? Ne razumem sebe; a tako je dejstvo.) Kako si pridobimo ta Spomin. Izdelava Magikalnega Zapisa je daleč najpomembnejše od naših orožij.

Kako se koristiti z Zapisom, ni lahko razložiti; a obstaja neke vrste trik, ki nam pride iznenada. In obstajajo določene vrste Samadhija med čigar izvajanjem se ti spomini pojavijo samodejno, brez kakršnegakoli opozorila.

Obstaja udobje v misli, da vztrajno prakticanje iskanja naših strahov, analiziranje le-teh in njihov vzrokov, potem njih izzove, češ »pridi no ven, ti lopov, in se bori!«, in to vzpostavi navado uma, ki je močna utrdba proti napadu vsake oblike strahu; samodejno se poženemo v dejavnost, ko se neka patrola priplazi v domet naših pušk.

Še posebej koristno proti strahu pred smrtjo je točno in energično izvajanje *Libra Reš*. (Sc. Pozdrava Soncu po egipčanski magijski maniri; op.p.) Meditiraj o Soncu ob vsakem oporišču: o njegovi neprekinjeni in enolični poti: o neskončnem krogu. Ta formula v knjigi Tarota je *najbolj* neprecenljiva.

Ena izvrstna prakтика, katere splošno idejo lahko zlahka prilagodimo množtvu posebnih primerov, je uporaba imaginacije.

Naj ti povem, kako se je izkazala v tistih zgodnjih Zračnih Napadih na London. Prvič, na problem sem gledal čutno, smatrajoč zaklonišče in plinsko masko za Blažilni Sirup, ki vsebuje nek element neslane šale.

Naj ti povem še eno pripovedko z Vzhoda. Gre za eno tistih neprimerljivo sublimnih cvetov Duha Islama, neskončne globine modrosti, ozaljšane z najbolj izbrano in najbolj prefinjeno bistrumnostjo.

Isaak ben Hiddekel je bil en Žid iz Bagdada. Čeravno ne v svoji prvi, niti drugi mladosti, je bil takega zdravja, in je užival tako blagostanje, in upravljal s takim vseobčim ugledom ter predanostjo, da mu je bil vsak trenutek njegovega življenja zelo drag. Med njegovimi radostmi je bilo poglavitno prijateljstvo starega Mohammeda ibn Mahmeda iz Bassore, poznanega modrijana neobičajne veličine, kajti njegova pobožnost (baje) je bila nagrajena s takimi darovi, kot je moč komunikacije z Arhangeli, angeli, Đžini, in celo s samim Gabrielom. Kakorkoli je že bilo, Isaaka je zelo spoštoval in ga imel zelo rad.

Nekoč kmalu po tem, ko je zapustil hišo svojega prijatelja po nekem kratkem obisku Bagdada, je srečal Smrt. »Dobro jutro,« je rekel sveti mož. »Upam, da nisi namenjena k Isaaku, on je namreč moj zelo drag prijatelj.« »Ne,« je rekla Smrt, »ne ravno sedaj; a ker si že omenil to, z njim se bom srečala ob mesečevem vzhodu trinajstega dne naslednjega

meseca. Žal mi je, da je tvoj prijatelj; toda ti boš to najbolje vedel, da se tu ne da nič pomagati.«

Mohammed se je žalostno poslovil od Bassore. Vsekakor, kakor so minevali dnevi, ga je ta pripetljaj vse bolj mučil, dokler se končno ni odločil, da tvega prelomitev profesionalne zaupnosti in opozori svojega prijatelja. Tako mu je poslal pismo sožalja in slovesa.

Toda Isaak je bil mož akcije. Nemudoma in neopaženo je na tisti določen dan osedlal svojega najboljšega konja in po spokojnih ulicah odhitel, da si poišče neko skrivališče.

Tistega večera se je Mohammed vračal z molitve *Nouit asali fardh salat maghrab Allahu akbar* počasi in žalujoče, ko komaj na pol poti iz mošeje k svoji hiši sreča, ko druga, kot Smrt!

»Mir s teboj!« pravi Smrt. »In mir s teboj,« ji je odvrnil modri mož. »Toda nisem pričakoval, da te bom srečal tu nocoj; mislil sem, da se nameravaš srečati z mojim prijateljem Isaakom, on pa je v Bagdadu.« »Ena ura je še do tedaj,« pravi Smrt hladno; »on pa jezdi sem urno kot le more.«

Vsaj to, ne pusti, da se ti Bogovi posmehujejo! Halo! Tu je spet *Knjiga Laži!* Kakšen hec.

KADEČI PES

Vsako človekovo dejanje je vijuganje in izvijanje zajca.

Ljubezen in Smrt sta lovska psa, ki ga preganjata.

Bog je vzgojil psa in uživa v tem športu.

To je Panova Komedijska, da mora človek misliti, da on lovi, dočim tadva psa lovita njega.

To je Panova Tragedijska, da je, ko se sooči z Ljubeznijo in Smrtjo, pripravljen na najslabše.

Nič več ni zajec, temveč merjasec.

Ne obstaja nobena druga komedijska ali tragedijska.

Torej ne bodi več v zasmeh Bogu; v okrutnosti ljubezni in smrti živi in umri!

Tako bo njegov krohot skoz' in skoz' pretresen z Ekstazo.

Dobro! Kje sva že ostala? Pri 'zračnem napadu'? Oh, seveda! Nima smisla prerivati se, ali izmuznjavati se, ali nestrpno prežati: tako se odločimo, da se na to sploh ne oziramo, v kolikor gre za praktično delovanje.

Hrup samo otežuje delo, uležemo se v Šavasano (»Položaj trupla« - plosko na hrbtu, roke ob strani, povsem sproščeno) ali v Templarski (Šiloamovo spanje) položaj, ki je položaj Obešenca v Tarotu. Nato si predstavljamo bombe, kako padajo najprej tja, nato nekam drugam; predstavljamo si razdejanje, in kar moramo nato storiti nasproti novim grožnjam – nemara je izginil zid tvoje hiše in se moraš umakniti, preden pade streha noter. In tako naprej – zelo blizu praktikiranju, kako te velika letalska bomba zadene točno na vrh nosu. To mora biti storjeno dovolj realistično, da se zares ustrašiš. Toda strah kmalu izgine, nakar se začneš zanimati za različne avanture po vsaki eksploziji: bolniški voz te odpelje v bolnišnico, primeš za orodje in izkopavaš druge ljudi, in tako daleč, kakor te domišljija lahko odvede. Temu stadiju sledi naslednji stadij; tvoje zanimanje uplahne; postaneš brezbrizna do celotnega nadaljnjega dogajanja. Po nekaj nočeh ne moreš več razlikovati med resničnostjo in tvojo privatno ter posebno Jazbčevo Pridobitvijo. Strah mora izginiti; prevelika domačnost ni priporočljiva. Končno se nič več ne zavedamo, da fantje spet zbijajo svoje šale.

Slučajno, zelo tesno vzporedje lahko povlečemo med temi štirimi stadiji in tistimi, ki spremljajo Samadhi (Nemara naštetimi v knjigi gospodične Rhys David o Budistični Psihologiji, ali Warrenovih golidah otrobov ali prevodih iz Tripitake, ali *Tri Košare Dhamme*. Obeh knjig nisem videl že kakih štirideset let ali več in se ne spomnim točnih naslovov; učenjaki nam lahko pomagajo izbrskati jih, a ni vredno truda. Bistva se spomnim dovolj dobro).

Stadij 1 je Ananda, običajno prevajano kot »Blaženost.« Gre za tako intenzivnost radosti, ki se je sploh ne da opisati. To je posledica trenutne bol-nanašajoče Ahamkare, ali Egotvorne zmožnosti.

Stadij 2. Ananda izgine v zadostni meri, da nam dopusti opazovati stanje samo: intenzivno zanimanje (objektivno) taka vrste, ki namiguje na bližanje Transa Čudenja. (Glej *Kratke Eseje k Resnici*.)

Stadij 3. Zanimanje se izčrpa in nam ni nič več mar. Ponovno »Brezbriznost«. Ibidem. Kako enostaven, kako veder, kako nedolžen užitek v pisanju Op. cit.! Resnično nam dobro dene!

Stadij 4. »Niti brezbriznost, niti ne-brezbriznost.« Težko, da sploh vemo, kaj narediti iz tega prevoda tehničnega budističnega izraza: verjetno ni noben pomen zares razsvetljujoč nekomu, ki ni izkusil tega stanja uma. Meni se zdi neke vrste ne-zavedanja, ki pa se razlikuje

od gole nevednosti. Prej kot občutenje nekih samodejnih fizioloških funkcij, nemara: neko sprejemanje, ki je tako popolno, da, čeravno um vsebuje idejo, pa ta sploh ne vznemirja zavesti. Te spekulacije so, nemara medle, in zato moteče zate na tvoji sedanji poti. Je bilo vredno narediti to vzporednico? Jaz tako mislim, nejasna in neznanstvena, kakor se ti mora zdeti, kakor bi te spominjala na način, s katerim neenake ideje postajajo tesno sorodne, ko napredujemo na poti.

Vrniva se k tvojemu nedolžnemu besnenju!

Poznam ga dobro, čeprav ga imenujem žolčno besnenje – ne, *ne* bom se pričkal o barvi čustvovanja.

Meni se to dogaja domala vsak dan. Ko vidim služkinjo, kako čisti polico kamina – za kar jo tudi plačujem – me ne prime zgolj da bi jo pokončal v skrajnih mukah; hočem jo izbrisati, izničiti – in pravitako polico kamina z vsem, kar je na njej! Zelo težko se vzdržim, da bi ne kričal nanjo in jo podil ven, da bi nikoli več ne prestopila mojega praga. Pa ne zato, ker bi to počela slabo; početje tega je samo po sebi znak neizrekljive groze bivanja. Dejanski občutek je ta, da na nek način razburja mojo avro, ki sem jo tako ocedil in očistil in pomiril po nadlogi »vstajanja.« Počutim se, kot bi me prekrivala množica roječih žuželk-državljanov.

Obstaja še ena čisto druga vrsta, ki je povsem očitno ceneno-enostavna frustracija. Nekaj hočemo storiti, verjetno neko nepomembno malenkost, pa nismo zmožni. Nato poiščemo oviro, in za njo ponovno najdemo sovražnika; mogoče se znajdemo v eni od tistih »lojtrnih meditacij« (opisana v *Libru Alef*, navedena v *Tahutijevi Knjigi*, v poglavju o »Norcu« in o *Hašišu*, le po napačni poti navzgor!), ki se konča v predstavi *Vesolja samega*, kot vrhuncu asimptote, kvintesence frustracije – popoln simbol nekoristnosti. To je seveda v absolutnem nasprotju s *Telemo*; vendar gre za verižni silogizem, na katerem temeljijo tako hinduistična, kot tudi budistična sklepanja.

Ta vrsta besnenja je, v skladu s tem, najbolj strupena; to je neposreden napad od znotraj na deviško trdnjavo *Sebstva*. Veleizdaja bivanja. Njegovi rezultati so takojšnje boleči in škodljivi; rodijo depresijo, melanholijo, obup. Pravzaprav ravnamo modro, ko primemo medveda za rinko v njegovem smrčku; sprejmemo njegove zaključke, strinjajoč se, da so nizkotni in jalovi in bedasti – in vanj

usmerimo gumijasto cev Transa Smeha, dokler ne začne plesati, kakor nam godi.

Toda – je to sploh kakšen odgovor na tvoj problem? Malo me razburi, kadar hočeš oslepariti moje stražnike z geslom »Mir«. Prepogosto je mir zgolj posledica preutrujenosti od vojne in sama negacija zmage. To je (ali je lahko) formula malomarnosti in lenosti, ter portal stagnacije.

Življenje mora biti neko nenehno vibriranje vzhičenosti; in tako je za Adepta, kadarkoli mu delo dopušča motrenje stvari, zavestno, in celo ko si njegovo delo pridobi njegovo vnaprejšnjo pravico do pozornosti, je en večni brizg izvirajoče čiste radosti, kristalen vzbruh odsevajoče svetlobe iz najnotranjših votlin Srca. Skrivno nam izporeči najbolj neumno misel s penecim se vinom, sevajočo v Aetiru – bodi pozorna na najmanjši izgovor, kajti on je vedno pri roki, malo na rahlo prežvečen, in lahko pretvori zgaranega vprežnega konja v samega ponosnega Pegaza!

Tu te hočem imeti, pri nas, ki smo prišli tako daleč, v stanju popolne nevezanosti na Ego, tako da se pojaviš kot preprosta Jane Wolfe, »izvršujoča svojo dolžnost v postaji življenja, h kateri te je Bog blagovolil poklicati« in posledično neopazena – kakor Rosenkreutzar – »v noši domačinov dežele, po kateri potuješ« - vendar drgetaje z notranjo iluminacijo, tako da se prva sprostitev stalnega zavestnega bremena Jane Wolf, Soror Estai, samodejno sprostí v en steber Kreativne Svetlobe.

»Jaz sem Ti! In Steber je 'ustanovljen v Praznini!«

(*Liber LXV*, kakor veš, je poln takih eksplozij.)

Ne; sploh nisem prepričan, da je vse to skupaj odgovor, ki ga potrebuješ v zvezi z nedolžnim besnenjem. Vendar je gotovo nekje tu notri, ali vsaj posredno vključen.

Poskusi naslednji vidik.

Zaslediti vzrok: to je bila frustracija. Dobro: torej jo moramo odpraviti. Kako? Samo (v poslednjem dogodku) tako, da um zadržano fiksiramo v celotni filozofiji Teleme. Ne obstaja nič takega, kot je frustracija. Vsak korak je korak na Poti. Preprosto ni res, da smo izigrani. Višek tvojega razburjenja je neposredno merilo intenzivnosti tvoje Energije. Ponovno, kmalu se začeniš smejati svoji nestrpnosti. Verjetno (domnevaš) je tvoja težava natanko to: preveč se naprežaš. Tvoj um beži nazaj na *AL*, I: 44; spoznaš (spet!), da vsak rezultat

dejansko onečasti Resnico in Lepoto Dejanja Volje; domala je breme, celo žalitev. Podobno, kakor bi tvegala svoje življenje, da rešim tvojega, ti pa bi mi primaknila pol krone zato! Tu *Knjiga Laži* spet izproži svoj zlobni obraz: »Postala si *Pot*.« Zaradi tega je Ankh ali »Ključ Življenja« en sandalov jermen, ki ga v roki drži vsak Bog kot značko svoje Božanskosti: in Bog je tisti, ki gre. (Če se prav spominjam, je Platon besedo *Theos* povlekel iz glagola 'teči', zakar so ga učenjaki tako srčno črtili in zlorabljali. Vendar ta mrki stari sofist ni bil daleč od resnice, vsaj enkrat.) Kar moraš potemtakem storiti, je to, da spleteš vse te ideje v en zelo stisnjen in jedrnat vzorec; in iz njih narediš en posvečen Talisman. Potem, ko te zagrabi bes ga lahko vržeš na ogenj, da ga pogasiš: da udariš proti Demonu, da ga razpršiš. Sila pomembno je, da si to orožje zelo trdno skonstruiráš, zelo popolno. Tvoj bes bo minil na enega od teh dveh načinov, ki sta eden: Zanos in Smeh.

Astralni Let!!!

Oprosti, če to omenjam toda – brez dvoma, gre za mojo napako – zdi se, da nisi opazila niti ene od mojih pobožnih prepovedi, bodisi v pismih, ali pa med tvojim obiskom.

Nemara si mislila, da naj bi vzel kroge in pentagrame itn. za izgotovljene, zdravo za gotovo; vendar nič ne poveš o smotru svojega potovanja. (Nikar mi ne navajaj *AL*, I: 44; to ne pomeni tega. Od tebe ne pričakujem, da boš knjigovodji v recepciji na njegov »Kam želite, gospa?« odgovorila »Ni važno, kamorkoli.« Čeprav je tudi v tem primeru, to *magikalno* res. Kakor v primeru mlade dame, ki se je pripeljala na Crewe. Nenačrtovana avantura se lahko izkaže za dosti zabavnejšo.) Kako naj ti jaz povem če je to, kar si videla, točno? Predpostavi, da je bil tvoj izbrani heksagram št. VI, Sung, »Spor«, ali XXVII, Ji, »Hranjenje«! Kje bi bila tvoja 'vizija'? Namenila si se raziskati tebi še neznanu deželo: Kako sem jaz lahko povsem prepričan, da si v resnici bila tam? Kako si lahko ti sama prepričana? Ne moreš biti. Morala bi odkriti doslednost in ujemanje svoje vizije s poročilom o deželi, ki je podano v Tekstu. Če vzameš Khien Ji, ki je ves poln Lingamov in Zmajev in ga opišeš kot neko širno jezersko pokrajino, lahko samo sklepam, da nisi bila niti blizu.

Nato privlečeš na dan enega meniha, a nikdar ne izveš njegovega imena, ali službe. In ko se končno vrneš, naletiš na tega Caballera, kako ti uleti nepovabljen.

Gorje! Bojim se, da to sploh ni bilo Astralno potovanje; bere se kakor slabotno domišljanje, obarvano s poželenjem. Vse kar si zadobila zanimivega, je odgovor na tvoje vprašanje; in tega moraš pograbit, narediti natančnejšega, ga analizirati, razložiti. Ah jojmene, ne!

Zadnji strel: moj instinkt je povsem proti »ležanju v postelji.« Te vizije so intenzivno aktivne: najhujša vrsta dela. Preberi si *Liber CDXVIII*, 2. Actir (in ostale), da boš dojela osupljiv fizični napon, kadar prispeš v oddaljene, dobro zastražene in vzvišene meje Vesolja.

V vsakem smislu izraza – SEDI POKONCI!

(Jaz sam »sedim pokonci«, da bi dokončal to pismo. Tu je zadnji ovinek!)

Glasba. Opravičljivo? Zakaj ne? Pomoč tvojemu Velikemu Delu, en vidik tvoje Volje, *nicht war?* Le drži se je!

Apolon je Bog Glasbe v prvi vrsti; toda On je preveč vse-zaobjemajoč, vse-prežemajoč, da bi lahko koristil Talismanu, razen kot splošno ozadje. A obstajajo Muze: Polimnia (ali Polihimnia) je nemara ta, ki jo želiš: ona navdihuje vrhunske himne. Kako jo invocirati je stvar za daljšo razmotritev. Težko se je sploh lotiti problema, razen če izkopljemo nekega Angela iz ene od Enohijanskih Tabel. Nemara obstaja kak kvadrat, ki mu vladajo Sonce (ali Venera), Ogenj, Zrak in Voda v neki Tabli, s primernim karakterjem na vrhu Piramide. Če je tako, potem bi bilo vse zgolj preprosto jadranje.

Seveda obstajajo še drugi Bogovi, predvsem Pan. (Moram te poprositi, da uglasbiš mojo »Himno Panu«.) A dvomim, da je karkoli od navedenega tisto, kar želiš. Nemara bi bil najbolj praktični plan ta, da narediš glasbeno rotitev Sonca; to uporabi za invokacijo, ko prideš na Astralni Nivo; tam poišči primerne vodnika do odgovarjajoče avtoritete – in tako naprej!

In to draga Sestra, bodi za nocoj natančno in natanko to!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

64

MAGIČNA MOČ

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Prav pripominjaš, da večina teh pisem obravnava samo-razvoj, v taki ali drugačni obliki; kaj pa potem *causa finalis*, »praktični vidik«, bi nekateri temu rekli. Kar te zdaj zanima, je kako uporabiti znanje in moč, ki si ju pridobila, za izvedbo tvoje Resnične Volje, za izvršitev Velikega Dela.

Očitno si prepuščena svoji lastni zdravi pameti; ena tehnična zadeva, na kateri vztrajam pred vsemi drugimi, je Magijski Vezni Člen.

K srcu si moraš vzeti *Magiko*, Poglavlje XIV, in nikoli pozabiti niti enega samega detajla. Več zmot pride od zanemarjanja tega, kot pa od vseh ostalih vzrokov skupaj. Večina kvalitet, ki jih potrebuješ, je prirojenih; ves material ti je pri roki; njih razvitje je naraven proces, enako je s tvojo dediščino. Toda stvaritev Veznega Člena je intelektualna, celo mehanična naloga; uspeh zavisi od čisto objektivnih razmislekov.

Ko je to zagotovljeno, je potrebnih mogoče še nekaj namigov. Prvič, dočim seveda Magikalna Teorija predpostavlja neke vrste omnipotenco, te prosim, da ne pozabljaš, Magika *je* Znanost in da Zakoni Narave ostajajo isti, najsibo material s katerim delamo še tako subtilen. Surovo povedano, večji čudež je uničiti utrdbo, kot pa naslonjač. Ti to prav dobro veš; toda, vzporedno s tem, je domala vselej zmota početi stvari povsem na lastno roko. Dosti enostavneje je poiskati neko obstoječo silo, v dobrem delovnem stanju, kakor pa izdelati nekaj nam potrebnega in vzeti od tega ali nadzirati v tem, ravno tisto malenkost, katero potrebujemo slučajno.

Lahko, teoretično, greš peš od Cadiza do Vladivostoka; vendar če v tem ni nobenega posebnega smisla, potem je zaradi prihranitve časa

in energije bolje, če se poslužiš enega delčka sile stroja, ki se slučajno premika v taisto smer.

To še posebej velja za moralne in politične reforme. Hitler bi prišel natančno nikamor, če bi se zadovoljil s tem, da oznani svoj evangelij; postal je gospodar Nemčije in začasno domala vse Evrope, tako, da je igral na obstoječe instrumente človeške strasti; sla po maščevanju Osrednje Evrope, panika nazadnjakov in junkerjev, nezadovoljstvo brezpravnih slojev, ponos in ambicija pruske vojaške klike in tako naprej. Ko jih je uporabil v polni meri, jih je nato neusmiljeno odvrigel volkovom. A da ne bo pomote, Magična Moč izza vseh njegovih dejanj je ležala v njemu samem. Uspel je sebe narediti za preroka, kakor Mohammed; celo za simbol, kakor Križ Križarjev. Njegova magijska tehnika je bila neverjetno občudovanja vredna; prilastil si je Svastiko, Torovo Kladivo, razpoznavno oblačilo, slogan, geste, pozdrav; celo eno Sveto Knjigo je vsilil ljudstvu. Ko bi ta knjiga bila le bolj mistična in nedoumljiva, namesto da je razumna, razpršena in neznosno neumna, bi mu mogoče uspelo priti dlje. Kakor se je pač zgodilo, skoraj mu je uspelo zavzeti Anglijo, celo še preden je prišel na oblast v Nemčiji; in ameriški kapital je bil ta, ki je ohranil Nazi stranko v najbolj kritičnem trenutku. In kar je bilo najbolj zvito, svetu je dal nekaj za sovražiti: Komuniste in Jude.

Njegova edina težava je bila ta, da ni znal šteti na svoje prste.

Opažam, da se spreminjam v rajnkega Samuela Smilesa; ko ti dajem primer za oponašanje – a ne pozabi svoje aritmetike! – naj te posvetim v eno ali dve drugi skrivnosti moči!

Hm – no, bom ali ne bom? Nemara si komaj dovolj odrasla. Sumim, da tvoje vprašanje ni uperjeno toliko v Moč, kot v moči: stvari kot so zdravljenje bolnih, narediti sebe nevidnega, prižiganje ognja brez gorljivih snovi, začaranje sosedovih krav, pokvarjenje prijateljčinega medenega meseca, fasciniranje vsake vrste, levitacija, likantropija, nekromantija, in vsa običajna roba iz legend in pravljic.

Večina tega je obravnavana v *Magiki*; torej, vse kar ti moram povedati je pravilna splošna drža do vseh teh taumaturgij.

Najboljši izgovor za poskus njih pridobitve je dejstvo, da se jih mnogo naučimo tekom procesa. Sicer pa –

Tu je naslednja od tistih vzhodnjaških zgodb zate! Neki Jogi se

je domislil, da bi bil izreden dosežek hoditi preko Gangesa. Po štiridesetih letih mu je to uspelo, nakar odide k svojemu Guruju, da bi demonstriral svojo moč in sprejel svojo zasluženno nagrado hvale. Slučajno je bil ta Guru precej meni podoben, vsaj kar se tiče njegovega Zoprnega Značaja; in ko je učenec ves vesel prekoračil preko Svete Reke, pričakujoč pohvalo, je naletel na: »V redu, mislim, da si en popoln bedak; vsa ta leta so tvoji sosednje prehajali preko reke sem in tja za samo nekaj rupij!«

Morala, ljubi otrok, je v tem, da take moči nikoli ne smemo smatrati za svoj glavni cilj; v resnici bi moralo biti že od vsega začetka jasno, da mora biti nekogaršnja Resnična Volja globlja in bolj vsestranska, kot katerikoli tehnični dosežek. Šel bom še dlje in rekel, da je vsak tak trud gotovo zmoten, kakor negovanje puške ali časomera ali ribiške palice zavoljo nje same in ne zavoljo njene uporabnosti. Vsekakor, ta opazka gre do korena zadeve; kajti vse te moči, če jih primerno razumemo, so naravni stranski proizvodi našega pravega Velikega Dela. Moja lastna izkušnja je bila glede tega zelo prepričljiva; kajti ena za drugo so se mi pojavljale ravno tedaj, ko sem jih najmanj potreboval, in sem takoj uvidel, da predstavljajo le premnoge luknje v mojem čolnu. Bile so znak nepopolne izolacije.

In zares so ena poštena majhna nadloga. Njih posedovanje je tako laskajoče in njih zapeljivost tako prefinjena. Takoj lahko razumemo, zakaj so vsi prvorazredni Učitelji tako strogo vztrajali, da mora Siddhi (ali Iddhi) Aspirant odločno zavreči, če noče biti zapeljan in končno izgubljen.

Kljub temu, »celo zli zametki Materije lahko pravtako postanejo koristni in dobri«, kakor nas opominja Zoroaster. Zavoljo ene stvari, njih posedovanje je nedvomno rezervno sidro v nemilosti hurikana Dvoma – dvoma, če ni morda celoten posel zgolj ena Traparija!

Taki momenti so pogosti, tudi tedaj, ko smo dosegli stanje, ko se zdi Dvom povsem nemogoč; dokler ne prideš tja, si ne moreš predstavljati, kako hudo je to!

Tudi to je res, ko se te moči rodijo naravno in samodejno vsled izvajanja naših primernih kvalitiet v Velikem Delu, da so one vedno komaj kaj več kot le razpoke. Moraš jih biti sposobna organizirati in nadzorovati tako, da ti bodo dejansko v pomoč v podvzetju Naslednjega

Koraka. Konec koncev, kakšna moralna ali magikalna razlika pa je med močjo prebavljanja naše hrane in močjo pretvarjanja sebe v sokola?

V tem primeru naj se sam spremenim v metulja in odfrfotam do naslednjega medenega cveta!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

65

ČLOVEK

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

V prejšnjih pismih upam, da sem ti bil zmožen dati kakšno idejo o posvečeni predstavi Makrokozmosa in ti tudi pojasniti, zakaj smo vsi primorani uporabljati simboličen jezik, ter neobhodnost skonstruiranja nekega posebnega alfabeta za osnovo našega pogovora o Magiki.

Pravtako sem te oskrbel s kartami tega alfabeta. Seveda bi bilo prenerodno in prenadležno, da bi na Drevo življenja obesili vse različne simbolične sisteme. To Drevo je pravgotovo temelj vseh naših razvrščanj in upam, da si že dodobra seznanjena s procesom lepljenja vsega, kar ti pride na pot, na to točno odgovarjajočo vejo Drevesa.

V svojem zadnjem pismu se mi zahvaljuješ, da sem ti pojasnil posvečeno doktrino v zvezi z Vesoljem; zdaj pa te povsem upravičeno zanima, »če je tako, kam mi spadamo v to shemo?« Navajáš mi enega najstarejših aksiomov Kabale, »Kar je zgoraj, je enako temu spodaj,« in me sprašuješ po podrobnostih. Kaj, sprašuješ, je konstitucija Človeka? S katerimi deli Velikega Sistema sovпада Mali Sistem?

Komaj kaj lahko naredim od tega, da te napotim na opis, ki je podan v mojem eseju o Človeku, v moji majhni knjižici *Kratki Eseji k Resnici*.

V nekem oziru ta opis ni povsem jasen, kakor sem želel, da bi bil. Dejstvo je, da je bil ta esej napisan v glavnem v korist tistih, ki so že bolj ali manj seznanjeni z Drevesom Življenja in njegovimi korespondencami. Vendar ne vem niti danes, dvajset let kasneje, ko pišem o vseh teh temah tebi, ki si priznala, da nisi imela nobenega znanja o vsej tej materiji, kako bi vsa ta dejstva razložil v bolj začetniških izrazih. Posvaril sem te na začetku, da obstaja ena bistvena težava v vseh teh študijah, ki je ne moremo zaobiti ali se ji izmakniti na noben način.

Vendar, konec koncev, je to taista težava, na katero naleti vsak otrok, ko začne s katerimkoli študijem kakršnekoli vrste. Pri Latinščini, na primer, se mu pove, da *mensa* pomeni mizo, ter da spada v prvo deklinacijo in da je ženskega spola. Ob vsem tem ni nobenega zakaj; ni možna nobena razlaga; otrok mora enega za drugim spoznati elemente jezika, vzemajoč vse, kar ga naučijo, na up. In tedaj le, ko si nabere en ogromen zbir nedoumljivih detajlov, se delčki sestavljanke ujamejo med seboj, nakar se znajde sposobnega razbiranja klasičnih besedil.

Biti moraš strpna; vedno znova moraš iti skozi vse, kar ti je bilo predstavljeno, in s poslušnostjo ne boš prispela zgolj do jasnega razumevanja predmeta, temveč se boš znašla samodejno misleča v jeziku, ki si ga s tako muko zapopadala.

Torej čutim, da te moram pustiti s tem opisom in temi kartami, dokler se ne boš, sprva mukoma, na koncu pa silno ponosno in hvaležno, znašla spontano dojemajoča kompleksnejše kombinacije teh črk in besed, ki so anatomija telesa našega Učenja.

In nikar ne pozabi tistega starega in dodobra izrabljenega izreka: »Izpij globoko, ali pa nikar ne poskusi Pierianskega Izvira! – Malo učenosti je nevarna stvar.«

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

66

VAMPIRJI

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Torej želiš, da ti povem vse o Vampirjih? Ti vampir!

Vprašam te, kako je to zašlo v domet tvojih raziskovanj? Je ta informacija bistvena za tvojo Dovršitev Velikega Dela? Kakor bi nemara Vlada rekla, »Je vaše potovanje nujno?«

V tem razmišljanju te bom poklical zavoljo podrobnosti. Vampirji, praviš, so lahko skušnjava za tebe samo, in ali lahko posrkajo tvojo energijo. Zelo dobro. Povedal bom nekaj malega, kar vem.

Prisluhni Elifasu Leviju! On nas opozarja pred tako vrsto osebami, neustrašnimi, hladnokrvnimi, za katere se zdi, da imajo moč spravljati ljudi v nenadno potrto zgolj z vstopom v sobo, in to najveselejšo družino, ki je bila kdajkoli zbrana. Iz oči v oči nam lahko omajajo našo odločitev, ubijejo naš entuziazem, oslabijo našo vero in pogum.

Da, vsi mi poznamo take ljudi. Merkurij, mimogrede, je za to odgovoren planet. Raziskal sem mnogo horoskopov, tako morilcev, kot umorjenih ljudi; v obeh primerih ni bil »škodljiv« planet, ki je opravil svoje umazano delo, temveč revni mali nedolžni srebrno-sijoči Merkurij!

Kakorkoli že, ti imaš v mislih bolj vampirje iz romanc. Bram Stokerjevega *Drakulo* in sorodne. To je sijajno dobro-dokumentirana knjiga, mimogrede; avtor je svoja »dejstva« dobil v svojem legalnem in magikalnem okolju, in so povsem točna.

Zelo lahko se je smejati vampirjem, če živiš v Zgornjem Tootingu, ali Surbitonu, ali v kakšnem takem kraju, kjer bi noben samospoštljiv Vampir ne hotel biti viden. Toda v samotni gorski vasi v Bolgariji, bi do tega nemara čutila vse kaj drugega! Zapomniti si moraš, slučajno, da so dokazi za vampirje tako močni, kot za karkoli drugega na svetu.

Obstajajo nešteti zapisi pravnih procedur, v katerih so najtreznejši, najodgovornejši, najuglednejši državljani, vključno z advokati in sodniki, skrajno natančno raziskovali primer za primerom, skupaj z najuglednejšimi kirurgi in anatomi, ki so prisegli na klinične podrobnosti.

Neskončen seznam dodobra potrjenih primerov trupel, prekopenih mesece po pogrebu, in najdenih ne le polnih znakov življenja, temveč preobjedenih s krvjo.

Ne morem si pomagati, a imam občutek, da so vse razlage s strani superiornih oseb – ki ne razložijo ničesar – češ da gre za kolektivno histerijo in praznoverje in izpolnitev želja in vse ostalo iz žargona budalosti, pravtako težko verjetne, kakor tudi izvirne odkrito izpovedane zgodbe.

Egomanična ničevost je tista, ki sugerira nejevero v pojave, zgolj zato ker ležijo izven infinitezimalno neznatne pilule nekogaršnjega lastnega osebnega izkustva.

Ko sem prvič prečkal burmansko-kitajsko mejo, koga drugega naj bi srečal, kot našega konzula v Tengyueju, izvrstnega Littona, ki je zgolj s svojo pametjo in osebnostjo vso provinco Junnan preuredil v svoje lastno podkraljestvo? Skupaj sva obedovala na travi, ko sem nemudoma dregnil v zlati rudnik njegovega poznavanja dežele. Tretja ali četrta stvar, ki mi jo je dal na znanje, je bilo: »Zapomni si, karkoli ti nekdo pove o Kitajski, je resnično.« Nobene besede niso kadarkoli naredile name tako globokega vtisa; vsedle so se vame, da bi se nato vsakodnevno razsvetljevale ob vsaki moji izkušnji, da bi se nato še tisočkrat upravičile.

To velja za Vampirje!

Leta 1916 sem bil jaz prvi znanstveno izurjen opazovalec, ki je zabeležil pojav, običajno imenovan »ogenj sv. Elma« (sc. pojav strele iz nevihtnih oblakov v obliki krogle; op.p.), in to dejstvo nediskretno razkril v pismu *New York Timesu*. Naslednjih šest mesecev in več so me gnjavili profesorji fizike (in ostali) iz vseh U.S.A. Do tedaj so dvomili v obstoj tega pojava zaradi določenih teoretičnih težav. To, sestra, je na stvari. Če neko trditev težko uskladimo s celotnim korpusom evidence na podlagi zakonov dotičnega predmeta, potem je razumljivo, da je sprejeta s sumničenjem.

En trenutek še z velikim Huxleyem, in njegovo ilustracijo kentavra na Piccadillyju, o katerem mu je poročal (kakor je humorno domneval) profesor Owen. Kaj sproži Huxleyev dvom, in navdihne vprašanja, s pomočjo katerih skuša on to potrditi ali pa zavrniti? Nič drugega, kot le to: tu je glava in torzo nekega človeka z rameni, ki so kakor konjska; kako so s tem prizadeta mehanična usklajevanja?

V isti sapi pa izjavi, da bi en angel, da bi imel praktična krila, kakor ga upodabljajo srednjeveške slike, moral imeti prsno kost kakih pet pedi ven iz telesa spredaj! (Nesrečnik seveda ni imel niti najmanjšega pojma o mehaniki na Astralnem Nivoju. Jaz sem, za enkrat, »na strani angelov.« Angeli se, če smo že pri tem, sicer premikajo brez prhutanja s krili. Kakor pravi Swinburne: »Urni brez nog, leteči brez kril.«)

Sem mar spet skrenil? Ne, niti ne; jaz zgolj izpostavljam argument za ohranjanje odprtega uma v zvezi z Vampirji, celo s klanom Drakula.

Kako to, da ti je v kakršnemkoli oziru to tako pomembno? Gotovo, dejansko okoli nas vseskozi in vsepovsod tekajo ljudje, ki dejansko posedujejo in izvajajo sposobnosti, slične onim, ki jih omenja Levi, a dosti večje intenzivnosti, in strahovitejše vrste, ter usmerjane z zlohotno voljo.

Obstaja zelo velika količina teorije in prakse v zvezi s tem in podobnimi temami, ki ti bo postala dostopna, ko boš – in če boš – dosegla VIII° O.T.O. ter postala Pontif in Epop Illuminativ. In nadalje, ko boš vstopila v Svetišče Gnoze – fant moj! Ali, točneje, dekle moje!

Sile Narave, ki se uporabljajo v teh domnevno odvratnih praktikah, so slične ali istovetne.

Doktrina »Vitalne Sile« je bila tako dolgo in tako temeljito zavračana, da nemara ni potrebno sploh povedati, da je ona v neki neodkriti (ali prej neobjavljeni) in neproučeni obliki pravgotovo dejstvo. Mar ti nisem nekoč povedal, da smo na Iztaccihuatlu enkrat domala stradali ob obilju stare konzervirane hrane; in kako se lahko opijemo po zaužitju kakih pol ducata ostrig; in da je najboljše meso, ki sem ga kadarkoli poskusil na pol surova himalajska ovca, razrezana in vržena

na žareč pepel še preden se mesa polasti rigor mortis? *Obstaja* razlika med živo in mrtvo protoplazmo, pa naj se kemik in njegov tovariš tipalec v mraku s tem strinjata ali pa ne. Ne črtim nevednosti teh butcev z ozeblimi prsti; vendar izpadejo razvpiti osli, ko razkazujejo to nevednost kot Kvintesenca Znanja; boetijska bombastičnost!

Je možno intenzivirati devitalizirajoči proces, tako da žrtev fizično oslabimo, nemara celo do smrti? Da.

Kako? Tradicionalna metoda je ta, da se polastimo nekega predmeta ali snovi, ki je intimno povezana z žrtvijo. Na to delujemo magijsko, tako da vsrkamo njeno vrlino. Najbolje je, če je to bilo še donedavna del njenega živega tkiva; na primer odrezan noht, las izpuljen iz njene glave. Nekaj še živega ali skoraj živega, in še vedno del kompleksa energij, ki jih je ona vključevala v osnovo in ustroj svojega telesa.

Najboljši so fluidi in iztrebki, posebej kri in še ena druga snov, ki je skrajno pomembna za nadaljevanje življenja. Če jo dobimo še živo in v funkciji, je najboljša med vsemi. Zaradi tega ni preveč priporočljivo iztrganje in pojedanje srca in jeter svojega soseda; dovolj je uničiti to, kar nam je najpomembneje za ohranitev življenja.

Nedvomno boš odgovorila z neko navidezno pravičnostjo, ki je v takem razmišljanju gotovo najverodostojnejša, namreč, da s tem ko v svoje lastno telo sprejmemo njeno srce in jetra, tako ohranjajoč življenje celote njenih »vitalnih energij«, potem le-te zapustijo potapljajočo barko njene telesne osnove in navalijo na rešilni čoln, ki ga je priskrbel vampir. Ne pozabi, da žrtvi naredimo neprecenljivo korist, ko vsrkamo njene nižje oblike Energije v naše višje. Preberi si svojo *Magiko*, pogl. XII!

To zelo poudarjaš, moja ljuba Sestra v Bogu; tvoja teza je podana brezhibno, tvoji argumenti so prepričljivi, presunljivi, neponovljivi. Toda – to ti povem kar se da resno – *kakšno izkustveno evidenco pa navajaš?* Kakšna količina src, koliko jeter predstavlja tvoje preteklo spiritualno hranivo? Si izključila vsak možen vir zmote? A si – saj poznaš rutino; zapiši vse in pošlji vse skupaj na veterinarski pregled!

Kakorkoli že, nekoč sem poznal neko gospo, ki je imela kakih sedemdeset pomladi za seboj. Izvirala je iz neke plemiške poljske družine; bila je nizke in čvrste postave, bolj rejena, vendar nenavadno agilna; dobro je izgledala na nek surov način. Toda – njene oči! Že

štirideset let je preživljala skozi vse leto v svojem dvorcu v Touraineu. Imela je obilo denarja in je bila vedno obkrožena s kakim ducatom fantov in mladih mož. (Mladih, se pravi tja do štiridesetega leta starosti.) Ona ni le izgledala kakor bi imela petindvajset let, temveč je dejansko tako živela. To je bila pristna, naravna, spontana petindvajsetletnica, ne le nek pogumen trud. Plesala je cele noči in nato odhajala zjutraj na dolge sprehode. Lahko se ji prijaviš zavoljo podrobnosti tretmana; upam si reči, da je še vedno nekje naokrog, čeprav sem slišal, da se je umaknila v Južno Ameriko, pred grozečim letom 1914. V vsakem primeru, dobila si dovolj jasnih in poštenih namigov, tako da ti lahko povem čisto preprosto, »Pojdi in počni isto!«

Mislím da je imel moj stari prijatelj Claude Farrere nekaj več kot le slutnjo v teh zadevah; ideja o uporabi mladega celičnega tkiva za ojačanje starega je odkrito podana v *La maison des hommes vivants*; vendar kar se tiče metode prenosa se je napajal pri Wellsu (H.G.).

Tako – strinjala se boš, da sem napisal zadosti.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

67

VERA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Jojmene! Jojmene! To je pa zelo nepričakovano. Že dolgo tega sem ti pisal o dvomu, in zdaj pričakujem, da je seme padlo na plodna tla! Moje nedolžne opombe so navrgle eno novo vprašanje, »ki izvira iz vašega prejšnjega odgovora, Sir.«

Povsem točno si izpostavila, da je dvom, o katerem sem pisal v odlomkih tako vnete zgovornosti, konec koncev to, kar običajno imenujemo »filozofski« dvom; in s »filozofskim« ljudje očitno mislijo nekaj podobnega »pikvikovščini.«

Ne pristni McCoy, ki zahteva dejanja, temveč – no, prej kot nekakšno nabiranje točk v neki intelektualni igri.

Torej potem (*air connu*), kaj je Vera? Obstajata dve vrsti; in ti sta domala natanko nasprotni. (N.B. Beseda je sorodna s sprijaznjenjem, čakanjem: v tem je tudi neka ideja vztrajnosti ali nemara umirjenosti.) In še tretja vrsta, ki je moralna, ne intelektualna; in ta je verjetno pristna, saj vključuje ravno to vztrajanje, ki spremlja dopuščanje, in na noben način ni odvisna od razuma ali prepričanja. To lahko torej opustim kot nespodobno za tvoje vprašanje v pismu in se držim drugih dveh.

Vero (sc. Faith; op.p.) v njenem Poglavitnem Pomenu zelo dobro definira vsak dijak: »sposobnost verjetja v nekaj, za kar vemo, da je neresnično.« V najmanjši meri gre za sprejemanje neke trditve brez kritičnosti, overjanja in preizkušanja, ali kakršnegakoli drugega načina testiranja. Vera te vrste je očitno glavni simptom idiotizma, bebavosti, vaškega norčeka. To je tip vere, na katere posedovanju in izvajanju verujoči vselej vztrajajo, kot na prvem pogoju zveličanja in odrešenja.

Tu je moj lasten obžalovanja vreden preduvid zadeve!

SPREOBRNJENEC
(STO LET OD TEGA)

*Na gozdni jasi nekega večera srečala sta se
En strašen Mož in eno čudovito dekle.*

»Kam le pohajaš tako sveta in vsa mila?«

»Grem v tempelj, da Crowleya bi častila.«

»A je Crowley torej Bog? Kako si spoznala to?«

»Zakaj, kapitan Fuller nam povedal je tako.«

»In kako veš, da ta Fuller resnico govori?«

»Kako si zloben; lahko noč in pri miru me pusti.«

*Dokler to jemlje za zveličavno,
Ne bom zmote štel za bridko.*

Včasih, dobro si zapomni, celo iskreno mislijo o tem, in odkrito rečejo, da bi v veri ne bilo nobene vrline, če bi zanjo obstajala neka razumna osnova! To stališče je v najslabši obliki tako iskreno, kot tudi razumljivo; edina težava je v tem, da na noben način ne moremo odločiti se, katero od obeh nasprotujočih si stališč bi sprejeli.

V veri te vrste obstaja, seveda v praksi mnogo prefinjenih nians v stopnjah; te so v glavnem odvisne od avtoritete govornika in našega odnosa do njega, kakor tudi mnenja o njem. V praksi se nadalje vera običajno obarva – naj rečem zamegli? – s problemi verjetnosti. Ne vidim nuje, da te utrujam s primeri različnih stopenj; dovolj je zavreči stvar s pripombo, da vera ni resnična vera, če kakršnikoli pomisleki oblatijo njeno deviško ničelnost.

Podpirati vero pomeni uničiti jo: to me spominja na Harry Pricejevo mlado damo Izgubljenega slovesa, ki se je tako bala za svojo nedolžnost, da se nikoli ni počutila varno, dokler ni v svojo posteljo dobila moškega.

Kaj je druga vrsta vere? Kakor njena sovražna dvojčica, tudi ona ni otovorjena z razumnostjo, vsaj ne zavestno, sicer bi izgubila vsak moralen pomen. Zaupanje (sc. iz *cum* in *fidere*, zaupati, povsem zaupati.) je to, ki nas prepriča, da bo en dolg strel na tigra zadel cilj, in da bo zviti udarec zadel v luknjo, da nikdar ne moremo zmagati, če

to pot ne zadenemo luknje; pravtako njena grozljiva nasprotovalka, moralna gotovost, da bo nekaj šlo narobe, tudi pri najenostavnejših problemih, in da imamo samo ena proti sto šanse na svoji strani.

Mislim da je službeni odgovor na to, da naša gotovost v resnici temelji na podzavestnem kalkuliranju, tako da vera nima s tem nobene zveze. Če obstaja kakšen odgovor na to, ne vem.

Koneckoncev, ne obstaja niti tu niti tam; in samo en materialni izid: kako si pridobimo te vrste vero. Nemara jo lahko zaslediva v tisti dragoceni *Knjigi Laži!* Bo kaj sreče?

MOKRA KONJSKA GRIVA

Um je nezdravje semena.

Vse kar človek je ali lahko postane, je skrito v semenu.

Telesne funkcije so deli stroja; tihe, razen če so nezdrave, vznemirjene.

Toda um, ki nikdar ne miruje, zdrobi »Jaz.« (sc. I; op.p.)

Ta Jaz se iztraja, se ne oznanja skozi generacije, v trenutku se spremeni, končno premine.

Zatorej je človek samo tedaj v resnici on, kadar se izgubi v Vožnji.

Nič ni v tem, kar bi nasprotovalo službeni razlagi, mar ne? V biologiji tudi ne.

Ali v Blakeu:

Če bi Sonce in Mesec dvomila,

Bi takoj stran pobegnila.

Ali v nekem drugem poglavju *Knjige Laži!*:

HRIBOLAZEC

Zavest je simptom nezdravja.

Vse kar se ugodno giblje, se giblje brez volje.

Vsaka spretnost, vsako naprezanje, vsako hotenje je nasprotno zdravju in lagodju.

Izvedi to tisočkrat, in ti bo postalo težavno; tisočkrat in še tisočkrat, in ti bo postalo lahko; tisočkrat tisočkrat tisočkrat tisoč, in to ne boš več Ti, ki to počenja, temveč Tisto, kar samo počne to skozi tebe. Vse dotlej ni nič storjenega dobro storjeno.

Tako je govoril FRATER PERDURABO, ko je skakal s skale na skalo morene, ne da bi vsaj enkrat pogledal na tla.

Ali v *Knjigi Zakona*. Ti že dobro poznaš dotični odlomek.

Sklep: ta razgovor je za vedno ukinil uporabnost besede vera, da bi lahko vključevala kakršnokoli verovanje.

Ali vsaj, če naj bi v njej sploh kadarkoli bil kakšen element zavedanja, potem je ta narave nenadnega vskoka v dnevno svetlobo kvintesence neke mase nezavedno izbrane in urejene izkušnje.

Kaj je potem, če že hočeš, imel v mislih Pavel, ko je zapisal: »Vera je substanca stvari, ki se jih nadejamo, evidenca nevidenih stvari.« Oh, omadežujmo Gospo!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Tvoj 666

*

68

BOŽJE ČRKE

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Mogoče je bil Devanagari, ki je bil začetnik tega! Ta »sveta« pisava, ki se je, kot je bilo treba, uporabljala zgolj za Sanskrit, je bila domnevno (kakor mi je povedal Allan Bennett) skonstruirana na – jih lahko tako imenujemo? – ideografskih principih. Pokončna črta je mehko nebo; vodoravna trdo; vmesna črta pa prikazuje položaj jezika ob izgovorjavi glasu oz. črke. To mi je najelegantneje demonstriral za črko T (v sanskritu; op.p.); a nisem nikoli uspel tej maniri slediti pri večini ostalih petinpetdesetih (jih je toliko?) črkah.

Kakorkoli že, to me je navedlo, da sem začel razmišljati o možnosti neposredne relacije med glasom črke in njenim pomenom v nekaterih primitivnih oblikah govora.

Tako sem imel navado osupljati svoje sodržavljane, običajno potnike na prekomorskih ladjah, ko sem večino svojega časa zapravljaval v neprestanem ponavljanju kake nesrečne črke, medtem ko sem opazoval svoj um, da bi videl, če zvok glasu nakazuje kakšno posebno idejo. (Bilo je hecno, veš; vendar je pravgotovo bil to eden najdelikatnejših, najsubtilnejših in nejtežavnejših eksperimentov, ki sem jih kdajkoli podvzel.)

Zavezan polomu, očitno že od besede »gun,« če ne zaradi drugega, potem zavoljo tega, ker imajo enakozveneče besede v različnih jezikih – včasih celo v istem jeziku! – mnogokrat ne le različen, temveč diametrično nasproten pomen. Pomisli na *Bog*, ali *Bug*, slovansko besedo za angleško God (mislim da iz tega izvira angleški izraz »*Bogey*«!); pomisli na rečni jez, (sc. dam; op.p.) in na mlado one, ali na kletev (sc. damn; op.p.). Pomisli na vse različne vrste boksov in cockov in rockov. (G.K. Chesterton bi gotovo iz tega iztržil na desetine tisoče funtov!). Pomisli na »let«, ki pomeni tako preprečiti, kot tudi dovoliti. Pomisli na »check« za šahista, bankirja, suknarja, točajko, lovca na lisico in Slovaka!

Pomembno v vsem tem je: prepričan sem, da sem ti povedal, kako je Tahuti, Bog Magike, Modrosti in Besede, običajno prikazan s peresom in papirusom, kot izumitelj pisave, ki je pristna Magijska Veščina. Od tu »grimoar«, ki ni nič drugega kot gramatika; »uročanje« je razloženo samo po sebi; in Angel (e.g. Cerkve, glej Razodetje I, II) je bil zgolj Tajnik.

Jaz sem hotel iti še dlje nazaj, še preden so črke, skupaj sestavljene, sploh tvorile besede. To je, kar verjamem, domala v celoti izvirno podvzetje, čeprav nisem prepričan, če Fabre d'Olivet ni pridrsal izza robov tega.

Postavil sem si tole vprašanje: ko izgovorim črko tako-in-tako, katera misel ali vrsta misli se s tem porodi v mojem umu? (Če to prakticiraš med ljudmi, se ljudje lahko čudijo!)

Pri samoglasnikih se zdi, da najdemo naravno korespondenco. (Napisal sem en balet, *Slepi Prerok*, na teh smernicah, dolgo preden sem se domislil, da bi to raziskoval po znanstvenih smernicah.) Indijci to poznajo ob primeru njihovega A-U-M: A je odprti dah, O nadzorovana sila, M pa sploh ni zvok. (Glej *Magiko!*) Zame je I rezek ženski zvok, O pa moški rjoveči. (Tej seksistični Crowleyevi razlagi dveh pglavitnih vokalov ni ugovor to, da sta njuni slikovni obliki-črki ravno nasprotni v tem oziru; op.p.) U je našobljen, E pa zelo neizrazit.

Kar se tiče Magike, Gnostiki so bili *chili con carne plus molten platinum*, kakor tudi nekaj deklet, ki sem jih poznal po vokalih. Njihove inkantacije sestavljajo domala povsem kombinacije teh. Sedem istočasno je zelo pogost slučaj; dejansko se včasih zdi, kakor da bi njihova teurgija bila odvisna od variacij njihovih kombinacij. Njihova teologija pravitako. No, zdajle to ni pomembno!

Toda soglasniki? To je pa trši oreh za streti.

Študentje lingvistike so bili navajeni razvrščati soglasnike točno tako, kakor se to danes zahteva. Tu je skrajšan seznam: Dentali, Labiali, Guturali.

Različne modifikacije jih razširijo na devetinpetdeset, ob sedemindvajsetih vokalih. Logično bom tu upošteval zgolj tiste, ki se tičejo predmeta: v praksi, dvaindvajset črk hebrejskega alfabeta bo dovolj za tale uvodni študij, posebej zato ker v tem primeru že imamo atribucije. Najprej jih razvrstimo.

Guturali:

1. G Luna.
2. H Rak, hiša Lune; Jupiter v njej eksaltiran.
3. K Jupiter.
4. Q Ribí, hiša Jupitra. ATU XVIII »Luna«.

Opázaš, da v vseh primerih nastopa bodisi Jupiter, ali pa Luna; v dveh, dvojno. *Guttur* latinsko pomeni 'grlo'. Oba planeta poudarjata rahlo odprte razširjajoče vidike Narave; posledično se oba nanašata na žensko grlo, kanal, bodisi sedanjega, ali bodočega življenja. (Jupiter, kadar je v Strelcu, ima agresivno, gospodovalno, možato plat; toda njegova črka, kadar se tam nahaja, je Samekh.) Zdaj pa izgovori te črke; in opazuj gibanje odpiranja in izpuh daha. In potem se ne boš več čudila temu seznamu besed, ki jih imamo z drugo črko, Cwm, coombe, quean, queen, itd.; pravtako (?) quill, queer, quaintest, curious, (?) quick, (?) quince: posebej z vokalom U, ki zveni oprijemajoče, pripravljen za cuzanje. Kupris (ali Cotyttto), grška ali sirijska Afrodita-Venera, je najvidnejši primer v Teogoniji.

Toda, vprašaš, kakšno vezo ima vse to z Bogovi? Potrpljenje, otrok; ob nadaljevanju bova prispela tja. Poglejva dentale. Ti, za profane učenjake, vključujejo tudi »sičnike,« in »liquide.«

Dentali:

1. D Venus.
2. Z Dvojčka, hiša Merkurija.
3. Th Lev, hiša Sonca.
4. L Tehtnica, hiša Venere; Saturn v njej eksaltiran.
5. M Voda.
6. N Škorpion, hiša Marsa.
7. S Strelec, hiša Jupitra.
8. R Sonce.
9. Š Ogenj.
10. T Saturn; in Zemlja.

Tu že takoj opazimo, da ne gre za tako preproste in jasne odnose, kakor v prejšnjem seznamu. Niti ni tu, za *moje* uho, nobene povezave v glasovih.

Več sreče bo, mogoče, z zadnjo skupino.

Labiali:

1. B Merkur.
2. V (ali F) Vav. Bik, hiša Venere; Luna v njej eksaltirana.
3. P Mars.

Nobene sreče; najhuje, bi rekel. Tu izjavljam, jokaje in sila nejevoljno, da nas Sveta Kabala pusti na cedilu in vse obtolčene! (Pa je že kazalo, mar ne, da bo vse šlo lepo, kakor po nekem čudežu!)

A vse ni izgubljeno – sploh pa ne čast! Vzemiva, da se spomnimo (koneckoncev), da je hebrejščina kasneje izumljen jezik; daleč, zelo daleč odmaknjen od prvobitnega kruljenja in renčanja (ob odgovarjajočih grimasah), kar smo se namenili preučevati. Lotiva se drzno in reciva, da se Guturalna Korespondenca itak ne ujema z ničemer in da je šlo zgolj za osupljiv primer čiste sreče.

Zatorej bo bolje naskočiti uganko z drugega konca; poglejva, kaj nam astralni eksperiment pove o svoji filologiji!

Dobro! Mi to poimenujemo Dan D in odvržemo padalce. D je rezek, nenaden, silovit eksploziven glas, odrezav in odrezan. A ne morem ti reči, če ga boš povezala z ejakulacijo, ob ideji očetovstva. Kakorkoli že, mnogi so to počeli ob zori govorice. Celo danes se zdi, da otroci nagonsko rečejo »Dad« (ali Tata, ata, otac; pravtako dental; op.p.) za »Očeta,« čeprav ne moremo dopuščati primere zgrešene istovetnosti. In najstarodavnejši Očetje-Bogovi najstarejših in najprimitivnejših civilizacij so bili imenovani na ta način. V Sumeriji je bil On AD ali ADAD, dočim je kasneje v Egiptu postal Hadit, in pri Semitih Adonai. (Tu so še besede kot je AUD, ustvarjalna Magija.) Pravtako so Grki in Sirijci poznali Adonisa, in latinski Deus je sam po sebi obči izraz za Boga. In spet, Valhalla je bila dom Odina, Wodena; in obstajajo še drugi. Kadar se dental združi s sičnikom, kakor bova videla kasneje, dobimo neko drugo idejo; dočim ima osvetlitev zvoka ob T spet drugačen učinek.

Sanskrit nam tu pomaga s koreni kot je DETH – pokazati, DAM – udomaćiti, DEVK – voditi, DHEIGH – gnesti, modelirati, DHER – podpirati, DO – dati, DHE – postaviti, in še celo skupino besed kot DEVA, božansko bitje.

A to pride kasneje: za zdaj vadi izgovorjavo teh imen, kakor tudi angleških besed, kot so Do, Deed, Dare, Drive, Doubt, Dig, Dog,

Dive, Duck, Dub, medtem ko raziskuješ Brezno svojega uma, in vidiš, če boš D-glas še vedno povezovala s hitrim, trdim, dokončnim, plodnim in zaključenim dejanjem. Za en dober poskus vzemi samo najstarejše in najpreprostejše besede, besede, ki bi bile logično zaželjene v Kameni dobi.

Naslednja skupina glasov, ki jo moramo raziskati, naj bo N. Tu takoj naletimo na neštete Bogove in Boginje, ki se drenjajo: Nu, Nuit, Anu, Noe, John, Oannes, On, Jona itd. Z izjemo On, ki je poseben primer, se vsa ta božanska ali polbožanska Bitja nanašajo na Noč, Zvezdno Nebo, na Element Vode, Sever, Mater-Boginjo, kakor se izkaže, ko pogledamo njih legende in obrede. N, Nun, pomeni riba in se nanaša na vodni znak Škorpionja. Meni ta glas izdaja idejo kontinuuma, večnega gibanja; in to je seveda naša telemitska predstava Vesolja, »Zvezdna Spužva,« o kateri sem pisal na dolgo drugje.

Trenutno pa še posebej želim, da ta glas primerjaš in soočiš z glasom S. (S ali Š skupaj s T je obravnavan izčrpno v *Magiki*.(sc. gr. Stigma, 6; op.p.)) Otročje lahko moraš uvideti pomen sičnika. To je ena tistih črk, ki nujno spominja na skelet! (E.g. podzavest.) Od tu »Hush!«, ki je sikanje kače, veličastni Gospodar Življenja in Smrti – (življenja? da, spermatozoon, otrok moj!) »Tišina! Nevarnost! Nekje prihaja *moški*.« Reakcija divjaka, in zagotovo Iš, kar je hebrejski izraz za moškega, človeka. (Človeštvo je AdaM, v Sanskritu *Admi*, Oče in Mati združena. »Moški in Ženske so ustvarili Človeka.«)

S-bogovi so nešteti. Asar (Asi, Izis, je njegova ženska dvojčica), Astarte, Ištar ali Aštaret, Set, Saturn, Šu, Zeus, (kamor se uvede D, kajti S je moški, kakor je N ženski, in D oče, kakor je M mater) in pa Jezusova skupina. Tu je prisotna ideja Juga, Vzhoda, oba kvartirja se nanašata, sicer na rahlo različen način, na element Ognja, na Sonce, Očeta-Boga v njegovem vidiku kot Sveti Duh. Staro izročilo se pojavi v Evangelijih: Nižji Misteriji Janeza, ki ga obglavi Meč in se konzumira na Disku, ter Višji Misteriji Jezusa, ki ga prebode Kopje in se konzumira v Kupi. Vse taisti Tarot!

Nisem prepričan kako daleč je modro še speljati to pismo. Da zaključim, potrebovali bi eno Knjigo, ki bi bila trikrat obsežnejša od *Tahutijeve Knjige*, in potreboval bi še eno stoletje raziskav, preden bi se je lotil pisanja! Kakor se vse to iz različnih razlogov zdi malo nerodno v praksi, se bojim, da se morava zadovoljiti s tem shematičnim poročilom:

kakor vedno, ko se dotaknemo predmeta, »postane vse zapleteno in nejasno.« Ne manjka nam le celovitosti, temveč natančnosti. Potem je tu še »prekrivajoča« nadležnost, kakor tudi dejstvo, da se nravi in imena Bogov sčasoma počasi spreminjajo. Zmešnjava! Nasprotnosti! Ah, ko bi bil proverbalni brodnik. Oh! lahko bi se opravičeval še celo uro! Nihče mi ne more pomagati; čutim pa, da sem ti naredil lepo uslugo, ko sem te opozoril na obstoj tega predmeta, in podžgal tvoje raziskovanje, ko sem ti namignil določene obetavne smeri, po katerih lahko stvar naskočiš, in ti nemara celo dal nekaj porivov, ki ti bodo v pomoč v praktični Magiki.

Predmet je tesno vezan na Mantra-Jogo, ter Invokacijo. Gotovo boš opazila (na primer), da imajo mnoga poglavja Korana črko L za leitmotiv. Islam daje velik pomen temu likvidnemu L, kakor se vidi pri Allahu (primerjaj s hebrejskimi L-Bogovi, AL, Aloah, Elohim, A'alion, itd., in nato poišči L-idejo v svoji *Tahutijevi Knjigi*, in v *Magiki*,) ter v drugih posebej svetih imenih in besedah.

Preden prekolnem svojo pot k večerji – oh, kako sovražim to potrebo po hrani, razen če prakticiram »Deveto Umetnost« in se prelevim v gurmana – moram omeniti še črko M. To je edina črka, ki jo lahko izgovorimo s tesno zaprtimi ustnicami; predstavlja začetek govorjenja in s tem Mater Abecede. (Razlikovati jo moramo od N, ki je črka Ženske.) Poglej spet v *Magiko*, pogl VII, kjer se nahaja krasno poročilo o M, med obravnavo AUM-a. Pravtako pomembno, koren MU – molčati, od koder imamo izraze Mistika, Misterij in druge. Kot črka Matere se še danes nahaja vsepovsod v naravi, kot prvi krik dojenčka »Mamma.« V domala vsakem jeziku, povrhu tega, beseda za Mater temelji na črki M. Madar, mere, Mutter, Umm, AMA ali AIMA in ostale.

Zveneči R sugerira svetlobne žarke; Ra, sonce; labiali asociirajo na zavoje v Naravi – kmalu boš odkrila besede z nekaj malimi eksperimenti; T je v resnici D, le svetlejši, bolj odrezav in mlajši – in tako Good-night!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

69

IZVIRNI GREH

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Bilo je v Doverju. Šel sem mimo carinskega inšpektorja. Obrnivši se, sem rekel: »Bi moral prijaviti svojega Browninga?« Zelo razburjen je zamrmral, »Kako sem lahko spregledal kaj takega?« in je začel znova preiskovati. Pomagal sem mu: »Vidite, vi ste mislili na pištolo, jaz pa na poezijo.« (V tem je gotovo nek poduk!)

In zdaj mi ga ravno ti – med vsemi ljudmi! – izstreliš vame.

Smejim se! Čudil sem se že, kdaj me boš že porinila naprej, in me poslala odpakirati svojega Skeata, da pogledam, kaj »Greh« pomeni. O.K. policijska rutina ne prizanaša talentiranemu amaterju. *Sin* (sc. greh; op.p.), osupljivo, pomeni *resničen*. Curtius nam pove, da »Jezik smatra krivega človeka kot človeka, *ki je to bil*.« Torej, kaj je 'krivda'? Anglosaksonsko *gylt*, prestopke; v tvojem lastnem telemitskem jeziku, »skrenitev od (posebej v zadevi ekscesa, *prestopa*) Resnične Volje.« Prosim, upoštevaj dejstvo, da večina besed, ki označujejo slabo vedenje, namigujejo na beganje, bodisi od doma ali od poti: zmota, razvrat, narobe (=zavito), prismuknjen, bloden, in še druge. Tako se tudi jaz pridružujem Curtiusu in zatrjujem, da »Jezik sam potrjuje doktrino Resnične Volje.« A kaj pravi *Knjiga Zakona*? Trudi se definirati Greh kar se da jasno: »Pomen Greha je Omejevanje.« (*AL*, I:41) Iz konteksta se zdi povsem jasno, da se to nanaša bolj na vmešavanje v voljo drugega.

Ta ugotovitev je prva potreba sveta danes, kajti okuženi smo z Nadležnimi Opravljivci in Prepirljivci, moškimi in ženskami, katerih glavna obsedenost in strast je, da se brigajo za posle drugih. Oni ne morejo razmišljati o ničemer drugem, kot le o »nadziranju«. Njihova Etika je etika Kaznilnice; in njihova civilizacija je civilizacija Čebel ali Termitov. Vendar niti zgodovina, niti biologija nas ne seznanjata

s kakšno obliko napredka, ki bi ga dosegla kakšna taka skupnost. Kazenske kolonije in Pall Mall Klubi niso niti naredili vse potrebno za zagotovitev svoje vrste; in vse take »dobro-urejene« ustanove so povsem očitno nemočne proti vsaki resni spremembi v svojem okolju. Niso se uskladile s prvo zahtevo biologije; v najboljšem primeru nazadujejo, ne dosežejo ničesar, nikoli »nikamor ne pridejo.«

Neka ustaljena skupnost je koristna v določenih razdobjih; kadar je, na primer, priporočljivo učvrstiti pridobitve, ki so jih prinesli raziskovalni pionirji; toda zgodovina osupljivo jasno kaže, da ravno tiste kvalitete, ki služijo zaščiti, nujno uničijo same pogoje, katere so hotele ohraniti.

Hej! Mar nima dobra stara *Knjiga Laži* nekaj za povedati o tem?
Nikoli se še ni motila!

AMFORTASOVA RANA

Parsifalovo Samo-Obvladovanje je postalo Buržujevo Samomasturbiranje.

Vir-tus je postala »virtue« (sc. čednost; op.p.).

Kvalitete, ki so ustvarile človeka, raso, mesta, kasto, je treba zavreči; smrt je kazen za napako. Kakor je zapisano: V uri uspeha žrtvuj, kar ti je najdražje, Peklenskim Bogovom!

Anglež živi na iztrebkih svojih prednikov.

Vsa moralna pravila so sama na sebi brezvredna; vendar je v vsakem novem pravilu upanje. Pogoj je le to, da se pravilo ne menja, ne zato ker bi bilo pretežko, temveč ker je izpolnjeno.

Mrtev pes plava s tokom; v puritanski Franciji so najboljše ženske vlačuge; v pokvarjeni Angliji so najboljše ženske device.

Ko bi le canterburyski nadškof bil zmožen hoditi nag po cestah in prositi za svoj kruh!

Novi Kristus, kakor stari, je prijatelj davkarjev in grešnikov; ker je njegov značaj asketski.

O, ko bi usakdo počel Ni-važno-kaj, pod pogojem da bi to bilo tisto, kar bi ne želel in ne mogel početi.

To je prepričljivo.

Mi napredujemo; toda kako? Ne s pocinjanjem izboljševalcev; niti s pobijanjem pobudnikov; niti z zakoni in regulacijami, ki do ran zategujejo dirkalnega konja, in nadenejo lisice boksarju; temveč z inovacijami ekscentrikov, s fantazijami hašišarsko-sanjavih filozofov, z aspiracijami idealistov k nemogočem, z domišljijo revolucionarjev, s pogubnimi avanturami pionirjev. Napredek se dogaja skokovito in nenadoma, z rušenjem navad in običajev, z izvajanjem še neposkušanih eksperimentov; skratka, vsled norosti in prekrškov genialnih ljudi, ki se prepoznajo kot modrosti zgolj potem, ko so bili mučeni do smrti, in njihovi morilci zlohотно požanjejo žetev, ki so jo oni zasejali ob polnoči.

Preklete! Vse to je tako norčavo in malenkostno, da se sramujem pisati o tem; in vendar – se vsakdo z nasmeškom sprijazni s tem in odhaja glasovat za naslednjo vrsto okovja za na svoje noge!

Greh? To je greh vseh grehov: Omejevanje. Vsi škornji kot nameček na te zadnje; vsi lepo spolirani za na parado; Marš Časa bo pokazal nič drugega kot šepanje!

Več o tem, ko ti bom odgovoril na pismo (ki je ravno prispelo, ko sem opustil poskus prebranja tega) o edukaciji.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

P.S. Ko sem prebral to, sem videl, da sem z zasluženim prezirom preskočil teorijo »izvirnega greha« v smislu, ki si ga verjetno ti imela v mislih: defekt samovoljno vcepljen v človeka s strani »Starega Nobodedija« - z nobenim boljšim namenom, kot tem, da pripravi groteskno tragično farso »Pokore.« Na to bom zgolj pripomnil, da se nobena ideja, ki bi bila obenem tako nizkotna in tako odvratna, tako surova in tako idiotska, ne more kosati z njeno podlo nesmiselnostjo.

Nagnita s seksualno izprijenostjo predstavlja neko odvratno zmes sadizma in mazohizma, zasnovanega na nejklečeplaznejši obliki strahu.

Edini argument zanjo je ta, da je sploh nekoč obstajala; vendar za poštene in celovite duhove *nikoli ni* obstajala.

*

70

MORALNOST (I)

Cara Soror

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

»*Tu l'as voulu, Georges Dandin!*« Vedel sem že od vsega začetka, da bo tvoje prikrito, izdajalsko, strupeno bodalo, zarinjeno med moja rebra, slej ko prej zahtevalo neko popolno osvetlitev celotnega predmeta Moralnosti.

No pa dajmo! Kaj v resnici to je? Beseda prihaja iz *Mos*, latinskega izraza za 'običaj', 'maniro'. Slično, *etika*: iz grškega izraza *ethos*, 'običaj'. »To je nezaslišano« morda v modernem slengu, vendar je točno. Zanimivo je preučiti *moeurs* in *manieres* v francoskem jeziku. 'Manira' izhaja iz *manus* – roka: gre za 'način rokovanja s stvarmi'.

Toda teološka predstava je zašla v zelo napačno smer, celo za teologijo samo; izvedla je Božansko Prepoved in Vest, in vso množico babbavov. (Sveče v votlih bučah ne zavedejo nikogar izven cerkvenega vrta!)

Toda to, kar hočeš ti vedeti, je razlika med (a) običajni ali okoliško moralnostjo, (b) jogijsko- ali »svetnikovo« moralnostjo, in (c) Magijsko Moralnostjo Novega Eona Teleme.

1. *Okoliška Moralnost*: to je zakonik »Suženjskih Bogov,« ki ga je zelo izčrpno zanaliziral, zdrobil in iztrebil Nietzsche v *Antikristu*. Sestavljen je iz najnižkotnejših izrojenosti, posebno zavisti, strahopetnosti, krutosti in pohlepa: vse to temelji na premagovanju Strahu. Strah tipa nočne more. S tem incubusom so bogati in oblastni ustvarili eno mašinerijo za potlačanje revnih in slabotnih. Zelo radodarno so z grožnjami in obljubami v Strašnem Velikanovem Gradu in Mračni Deželi Ukarić. »Religija je opij za ljudstvo,« kadar ono nič več ne strahuje pred bičem prikazni.

2. *Osem lekcij o Jogi* podaja jasno in razumljivo poročilo o bistvu te zadeve, posebej v govoru o Jami in Nijami. (Knjiga na to temo bi lahko

koristno navajala nekaj citatov, predvsem iz 8., 9. in 10. paragrafa iz tega poglavja.) Lahko jo povzamemo kot »početje tega, in zgolj tega, kar nam olajša trenutno nalogo.« Smer obnašanja postane navada, ko nam izkušnja pove, da nam tako ravnanje prinaša uspeh. »Ne izsiljuj!« »Igraj z odkritimi in poštenimi udarci!« »Ne puli se za petico!« Ne vključuj abstraktnih sklepanj o pravilnem in napačnem. Pravoverni hinduizem je oskrnil ta čisti sistem in zplodil nek bastardni pravilnik, ki je prenatrpal in zasmradil religijo. To je bil politični manever kaste Brahmanov.

Če malo predahneva in se spustiva na zemljo, in pogledava, kaj je praslavna moralnost Svetih Mož bila, in še vedno je, v dejanski praksi. To ti bo koristilo za pobijanje teozofskih in antropozofagičnih hroščev, kakor tudi običajnih krščanskih pridigarjev, kadar se te bodo lotili.

V deželah Hinduizma in (v manjši meri) Islama, Sultanov, Dewanov, maharadž, Emirjev, kakorkoli se že imenujejo »sami Veliki Pandžadrumi, z majhnimi okroglimi popki na vrhu glave,« je domala stoprocentno pravilo, da se njihov popek ali gumb gotovo enkrat razpusti in izgubi! Celo v manj vzvišenih krogih se vsako absolutno pravilo, na še tako neznatni skali, slej ko prej povsem izkaže in razčisti na nek brezhibno umazan način. Oni nimajo nikogar, ki bi jim nasprotoval in zato nimajo vzroka, da bi nadzirali sami sebe. To vsem zelo ustreza; premeteni Vezir lahko vlada, medtem ko njegov »gospodar« izpolnjuje »Kraljevo Napitnico« (poskusiti morava eno, ko bo šampanjec ponovno razumno poceni) in vse druge senzorične in senzualne radosti brez meja. Posledica tega je, ko dopolni dvajset let – poročijo ga tam pri dvanajstih – da ni več sposoben izpolniti same svoje primarne dolžnosti do države, proizvodnje dediča.

Povsem nasprotna temu je kariera »Svetega Moža.« Navajen na najhujše fizično garanje, privajen na vse krutosti podnebja, nebrižen do vsakega škodljivega izgreda, postane pravi šampion možatosti. Še več, še posebej se je izuril v tej obliki vzdržnosti, vsled vseh mogočih tajnih metod in praktik; nekatere od teh, mimogrede, sem se tudi jaz naučil in jih spoznal za presenetljivo učinkovite.

Tako imamo zakon oskrbe in povpraševanja na delu brez pritožb, kakor običajno: Sveti Mož moli za ogroženo dinastijo, blagoslavlja Jalovo Kraljico; in vsi živijo srečno do konca svojih dni. To ni starodavna

zgodba iz Tisoč in Ene Noči; danes je isto; redkokateri Anglež, ki je bil kdaj v Indiji, se ni srečal s ponudbo take vrste.

Enake okoliščine, kar je dovolj nenavadno, so obstajale v Franciji; *filis a papa* je bil običajno brezupen pridanič, in njegova soproga pogosto razporejena v kak slavni samostan na Rivieri, kjer se je nahajala nadvse sveta podoba Blažene Device Marije, molitve h kateri so odganjale neplodnost. A ko je M. Combes izgnal menihe, je Podoba nekako izgubila svojo vrlino.

Zdaj pa vzemi svojo Biblijo in poglej Luko VIII: 2! Ko bo tekoča sol začela delovati, pojdi na Janeza XIII: 2, 3 in vprašaj kakega učenjaka, kako bi en Grk tiste dobe razumel tehnično izražanje, ki je tu nedvoumno izpovedano.

Zaenkrat upam, da se boš začela čuditi, če, po vsem tem, »moralnost« srednjih slojev devetnajstega stoletja, v anglosaksonskih deželah, ni ravno tako nedvoumna, kakor si bila tudi naučena pričakovati.

Naj poudarim dejstvo, da sem videl in slišal na lastne oči in lastna ušesa vse te okoliščine v deželah Vzhoda. Vivekananda – gotovo najboljši med modernimi indijskimi pisci o Jogi – se je trpko pritoževal nad starimi čarovnicami New Yorka, ki so se imele za njegove učenke, in je smatral, češ da se jih je moral zelo pazljivo izogibati, kadar je hotel preživeti večer v Tenderloinu. Po drugi strani pa mi je Šejk iz Miša – ki je bil zelo svet Šejk – predstavil svojega »fantovskega prijatelja« kot takega, ko sem ga obiskal v Sahari, brez najmanjšega sramu ali zadrege.

Verjemi mi, sleparija v zvezi z »moralnostjo« v tej deželi in v Z.D.A., resnično, celo na Celinu v pobožnih krogih, je Škrat št. 1 na Poti Modrih. Če te to bega, ne boš nikdar prišla ven iz te smrdljive močvare plitkih pompoznosti lažnih »Učiteljev.« Mar se moram sklicevati na dejstvo, da je večina versko-moralnih gorečnejšev očitnih in smešnih hipokritov. Malo manj zlohotni so tisti, katerih predsodki so freudovski po značaju, ki so »dogovorjeni z grešnostjo, h kateri so nagnjeni, zaradi preklinjanja tistih, ki nimajo takih problemov.«

Nemara sva se dovolj oddahnila; videla sva, da »Sveti Mož« ni tak bedak, kakor je videti; tako da lahko nadaljujeva z najino ekskurzijo v »moralnost« Zakona Novega Eona, ki je Eon Horsa, okronanega in zmagovitega otroka; in – čigar »Beseda Zakona je ΘΕΑΗΜΑ.«

3. Dobršen del *Knjige Zakona* obravnava moralno, neposredno ali

posredno, tako da bi samo navedba dotičnih odlomkov bila že osupljiva. Pa ne da bi to stanje duha ne moglo izhajati iz prvega, drugega, tretjega in devetintridesetega prebiranja!

*Kadar Dolžnost glasno rjove »Morate!«
Mladina odgovarja, »Vršiček Prsi ali Sulice!«*

To je v redu, ali bi lahko bilo, če bi rjovenje bilo bolj določeno. In en zelo splošen vtis bi lahko bil, da Telema ne le daje občo licenco za početje kakršnekoli bedastoče, ki se komu prikaže kot možna, temveč zelo strastno spodbuja, ojačano vsled najzgovornejših pozivov v vrhunskem jeziku in sijajnih obljub, ter kategoričnim zagotovitom, da ne more biti v tem nobene škode, izvajanje ravno te posebne vrste dejanja, ki je najstrožje grajano s strani duhovnikov in pravnikov vsake religije, vsakega etičnega sistema, ki je kdajkoli obstajal pod soncem.

Ti se lahko kujaš s povešenim nosom, ali pa vzklikaš »Oppala!« in se odpraviš na Picadilly Circus: v obeh primerih boš zgrešila; pokazala boš, da nisi razumela Knjige.

Sramotna izpoved, kakor mi je eden mojih lastnih Učencev (ali tako mi je bilo vsaj neverjetno poročano) nedavno rekel: »Samo-disciplina je neke vrste Omejevanje.« (To, spomni se, je Beseda Greha.) Vse za v skrajni odmet! (Kakorkoli že, on je bil neko »središče kužnosti«, zgolj vsled razpravljanja o Knjigi.) Okrog 90 procentov Teleme, uganjajem, ni drugega kot samo-disciplina. Dovoljeno nam je delati karkoli in vse, samo da bi imeli širši horizont za izvajanje te vrline.

Osredotoči se na »Ti nimaš druge pravice, razen te, da vršiš svojo voljo.« Vsako možno dejanje, ki ni ne vem kakšen faktor, kakorkoli že neškodljivo, plemenito, pošteno ali kaj še vse ne, je v najboljšem primeru tratenje energije. Vendar ni nobenih umetnih ovir kakršnekoli vrste dejanja vobče. Standard obnašanja ima samo en kriterij. Lahko obstajajo – in gotovo obstajajo – vsakovrstne težave v določanju, je li, po tem standardu, neko dejanje 'pravšno' ali 'zgrešeno'; vendar ne sme biti nobene zmedenosti. Nobeno dejanje ni pravšno po sebi, temveč zgolj v odnosu do Resnične Volje nekoga, ki ga namerava izvesti. To je doktrina Relativnosti, prenešana na moralno sfero.

Menim, da, ako si razumela to, celotna teorija ni v tvojem doseg;

primi jo trdno in opletaj z njo okoli sebe!

V pasivnih elementih Zemlje in Vode ni ustvarjalne vrline, da bi se lahko prečistili od take nečistosti, ki si jo lahko pridobijo; zato je zelo pomembno nadzirati jih, stražiti, ohranjati njihovo Čistost nedotaknjeno in neumazano; naj bi Sveti Gral bil poln Gadjega strupa, in zlata Patena oskrunjena s Kruhom Zlobe? Pridi Ogenj, pridi Zrak, prečistita in podžgita čiste instrumente, da bi Duh lahko naselil, informiral, navdihnil celoto, En Neprekinjen Zakrament Življenja!

To Moralnost sva razmotrila s precej števila gledišč; obdelana je bila subtilno in izoblikovana v pravo končno obliko, zato ne boš imela nobenih nadaljnjih težav v polnem razumevanju vsaj teoretičnih in abstraktnih vidikov posla.

Vendar, kaj je 'prav' in 'narobe' se bo, v skladu s tvojo bistrostjo presojanja in občimi pravili tvojega lastnega Moralnega Zakonika, izkazalo in pokazalo zgolj po dolgi samo-analizi, kar je glavno delo Meča v procesu tvoje Iniciacije.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Tvoj bratsko, 666

*

71

MORALNOST (2)

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Vsebina tvojih pisem me je osupla. Upal sem, da si pustila za vedno za seboj vso to *kvaliteto* mišljenja. Nečisto je. Zatohlo in ohlapno. Pišeš o stvari, o kateri sploh ne moreš imeti nobenih informacij, in to, kar praviš, ni niti dobro ugibanje: preprosto je nasprotno dejstvom. Pravtako kaže, da nisi uspela dojeti narave O.T.O. Njegov glavni *raison d'etre*, ločeno od socialnih in političnih načrtov, je učenje in raba neke tajne metode zadobivanja določenih rezultatov. Ta skrivnost je znanstvena skrivnost; čuvana je proti izdaji in zlorabi z zelo preprosto samodejno uredbo. Njeni stražarji ne morejo biti »umirajoči« nič bolj, kot so to lahko elektrikarji kot razred.

V resnici je zelo težko odgovoriti na tvoja pisma. Stvar si doterala do prave kolobocije. Pišeš o konstituciji dveh redov, A.:A.: in O.T.O.; vendar obenem ignoriraš tiskane informacije o njiju, ki naj bi jih prečitala.

Odgovoriti moram na vsako tvojo misel ločeno, tako zmedena si postala!

Ti si študentka A.:A.: in boš postala Novic takoj, ko boš podvzela in prestala izpit. (Namen tega je ugotoviti, če imaš neko občo predstavo o glavnih vejah predmeta, in če poznaš najvažnejše korespondence.) Ostalo: prosim, preberi še enkrat *Zvezdo na Obzorju* in, za božjo voljo, poskušaj vsrkati informacijo, ki je tu podana zelo jasno in zelo izčrpno!

Praviš, da moraš iti po Poti sama: prav res, že zavoljo tega, ker je vse, kar obstaja zate, nujno del tebe same. Vendar moraš oditi »k drugim,« in postati resnična nadležnica. Navajaj priložnostna mnenja kakor nanese, brez meril za presojanje njih vrednosti.

Mar te ne morem navesti, da bi doжела razliko med iskrenim in

neiskrenim učiteljem? Vedno mi je bilo pravilo, da nikoli ne trdim nečesa, za kar ne morem podati dokaza; v ta namen vselej, kadar podajam svoje osebno prepričanje, le-to Označim z jasnimi Številčkami. (Poglej *Magiko*, str. 368 in 375, 1. in 2. paragraf; in str. 415, paragrafa 000 in 00. Mi od vsega začetka vztrajamo na individualnem značaju dela, ter na nujnosti obdržanja objektivnega in skeptičnega stališča. Še posebej si opozorjena, da se nikar ne zanašaj na nobeno »avtoriteto,« celo avtoriteto Reda samega.) Razmisli o mojih lastnih prednostih, osebni, socialni, izobrazbeni, izkustveni, in ostalih; mar ne vidiš, da je vse, kar sem moral storiti, to, da sem izpovedal neko bleščče obarvano in osladno laž, in da bi mi ne bilo treba stopati po premnogih prstih, si pridobil na stotine tisočev idiotov, ki me častijo?

Prosim, najdi nekje *Konx Om Pax*, in si preberi stran XII:

*To je le preveč enostavno, ustvariti kult,
Pozivati na križarski pohod z »Deus vult«,
En ščepec Biblije, eno galono dima,
In jaz, ali katerikoli drugi osel, ki riga,
Lahko k naši mistični maši mesečine
Te praznoglave Atence privede.*

In tako naprej.

A nikdar ne pozabljam, da bo na eonski dvatisočletni osnovi moje delo ostalo, ko bodo vse pompozne plitkosti in prijetne pobožnosti zbledele kakor mavrični mehko-penasti mehurčki, kar tudi so.

Penal! Da, resnično. Jaz delam v zlatu, zlato pa se mora očistiti s kislino.

Zares ne morem razumeti, kako si lahko tako netočna, s samim besedilom prav pred svojimi očmi! Pišeš – »to si napisal januarja 1899 etc.« Pa nisem. Kapitan J.F.C. Fuller je to napisal. Malenkostna stvar; vendar se moraš naučiti biti pozorna na vsak najneznatnejši detajl.

Nato nadaljuješ »ne le nevidni vodje A.:A.:.« (Kako veš, da so nevidni? Vedel sem, da me boš enkrat podrobneje začela spraševati, a o njih v posebnem pismu!), »temveč tudi Vodje Zlate Zore...« Zlata Zora je le ime Zunanjega Reda: poglej v *Magiko*. *Nikdar se nisi naučila*

brati pozorno. Pišeš o Teoricusu kot o rangju, ki naj bi sledil Novicu; narobe. Nazaj k *Magiki!*

Nikoli se nisi potrudila, da bi z menoj šla skozi Rituale O.T.O., ali mar nočeš spraševati o tem. O.T.O. je neko urjenje Masonskega tipa; v njem sploh ni nobenega »astralnega« delu, niti kakšne Joge. Obstaja določena količina Kabale, in to velike doktrinarne vrednosti. Toda zares pomembna stvar je, postopno napredovanje do razkritja Skrivnosti Devete Stopnje. Koristna uporaba te skrivnosti pa zahteva tako obvladovanje Joge, kot tudi Magike; a se niti ena, niti druga ne poučuje v Redu. No, zdaj je čas, da se omeni, kar je sicer zelo nenavadno. Kakorkoli že, jaz nisem iznašel tega sistema; predpostavljati moram, da so ga oni, ki so vedeli čemu služijo.

Zame je (a) prikladen v različnih praktičnih ozirih, (b) mašinerija za sprovajanje povelj tajnih Vodij A.:A.:(c) vsled vrline nekega Skrivnostnega magijskega orožja neizmerljive moči.

Ti nisi »obtičala.« Lahko uporabljaš svoje Astralno Telo precej dobro: predobro, v nekem oziru. A mislim, da potrebuješ še nekaj izletov z menoj: priti moraš do stopnje, kjer so vizije posledica neke dokončne invocacije.

Prosim te, pozabi vse te medle ugotovitve o »razčiščevanju svojega sanjskega življenja« (pomeni kaj?) in »temačnega razmišljanja« (pomeni kaj?). Te spekulacije so nesmiselne, nesmiselnost pa je strup. V svojem naslednjem odstavku pa razkriješ vse svoje slabosti! »Umetniško mi ugajajo – vendar ne spiritualno.« *Bila si spiritualno zastrupljena.*

Se lahko popiše še kakšno zlohotnejše bogokletje? Za kakšno neki nizkotno, tako lažno, tako umazano in smrtonosno učenje gre? Čutim se okuženega zgolj vsled dejstva, da se nahajam v svetu, kjer si je tako podlost sploh lahko predstavljati. Zelo me žalosti, ko razmišljam o svoji ljubljeni sestri, kako jo muči tako zloben prebivalec Brezna. Mar ne uvidiš v tem korena vse svoje globlje zalege nesreč, dvomov, strahov, neodločnosti?

Kot Umetnica si ena posvečena Deviška Svečenica, Orakelj Vsevišnjega. Nihče se ti nima pravice približati, razen v najbolj blaženem spoštovanju, z razširjenimi rokami v klicanju tvojega blagoslova.

S »spiritualnim« ne misliš nič drugega kot »v skladu z moralo nižjega in srednje-srednjega razreda Anglosaksoncev v obdobju, ko

sta se Longfellow in Tennyson smatrala za pesnika in člani Kraljevske Akademije za slikarje.«

Obstaja zelo popularna šola »okultistov«, ki je 99-procentno en mehanizem bega. Strah pred smrtjo je eden od škratov; a dosti globlje je korenski strah – strah pred samoto, pred biti sam svoj, pred samim življenjem. To spremlja še občutek krivde.

Knjiga Zakona neposredno odreže pri korenini vseh teh nadlog, tega pokvarjenega tkiva zmotnih prepričanj.

Kaj je smisel Inicijacije? To je Pot do uresničenja tvojega Sebstva kot edine, vrhovne absolutne vse-Resnice, Lepote, Čistosti, Popolnosti!

Kaj je umetniški čut v tebi? Kaj drugega kot En Kanal, ki ti je vselej odprt in skozi katerega Svetloba teče prosto, da bi te navdihnila (in svet skozi tebe) s cvetjem neizčrpane gorečnosti in strasti?

Ti pa postavljaš nasproti temu to strašilo čemerne bojazni, sramu, tesnobe in dvomov, notranjega trepetanja pred tem, da bi te ne zagrabila panika, ko bi uzrla kaj v resnici ta groza je. Praviš »elementalni duhovi in Arhangeli opazujejo.« (!) Moja draga, draga, sestra, si iznašla ta bitja s kaj boljšim namenom, kot tem, da te špijonirajo? Oni so tu, da ti služijo; oni so deli tvoje biti, katerih funkcija je, da bi te usposobili priti dlje v neki določeni smeri ali drugi, brez vmešavanja drugih delov, tako dolgo, kolikor jih pač potrebuješ za to ali ono uslugo pri Velikem Delu.

Prosim, očisti svoj um enkrat za vselej od te utvare, uničujoče in najbolj preklete, da ne bo več nasprotovanja med dvema bistvenima deloma tvoje nravi.

Ne morem ti napisati kaj več; me preveč žalosti. Upam da tudi ni potrebe. Bodi že Samosvoja, žareča Hči Muze!

S tem *ukazom* se obračam na druge posle.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj za vedno, 666

*

72

IZOBRAZBA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Edukacija, izobrazba, pomeni »privedba ven«; to ni isto kot »tlačenje noter.«

Ne bom razširjal te teme; ker je tako univerzalno pomembna. Za izvlečenje nečesa, moraš najprej vedeti, kaj je notri. Tu ti astrologija daje nekaj koristnih namigov; njene naznačitve dajejo umu nekaj, na čemer lahko dela. Izkušnja naredi »potrditev močno kakor Sveto Pismo«; a čuvaj se apriorizma. Ne bodi dogmatična; ne vztrajaj vbrk razočaranju. Astrologija je v izobrazbi koristna kakor geologija za rudosledca; razodene ti take stvari, ki jih je treba iskati, in smer, v kateri je treba raziskovati.

Vendarle, obstajata dve smeri učenja univerzalne vrednosti za normalnega otroka; le stežka bi bilo začeti prezgodaj.

Prvo, njegovo uho je treba že od vsega začetka privaditi na izvrstno glasbo narave in ritem velike poezije. Ne smemo stremeti za njegovim razumevanjem, temveč za njegovim podzavestnim umom. Zavarovati ga moramo pred kakofoničnim hrupom; ne smemo si nabirati poceni uspehov z njim, tako da v njem obudimo signalne zvonce; ne smemo ga žaliti z »govorjenjem po otročje.«

Drugo, kakor hitro ga začnemo učiti, ga moramo navesti, da razume razliko med resničnim in prikladnim, v čemer moramo vztrajati, da si zapomni. Nič ne vznemiri otroka bolj, kot izgovor »ker jaz rečem tako.«

Nihče ne ve, zakaj ima abeceda tak vrstni red, kakor ga poznamo; to je povsem brez smisla. Lahko bi ustvarili dosti smiselnejši red: e.g. Materne, enojne in dvojne črke, vse v naravnem zaporedju elementov, planetov in znamenj. Pravtako obstaja »Misijonarska« abeceda, urejena

»znanstveno« kot Guturali, taisti pretvorjeni, Dentali, Labiali, vokali in tako naprej; zelo zoprna mešanica! A bi ne sprejel nobene izboljšave niti od samega Boga Tahutija; neskončno preprosteje je držati se običajnega reda. Vendar mu moramo razložiti, da je to zgolj zavoljo prikladnosti in dogovora, kakor prometna pravila; zares, kakor domala vsaka pravila!

In kadar ga poučujemo vprašljive stvari, mu moramo tudi to razložiti; opogumljajmo ga v spraševanju, zahtevanju vzroka, in v nestrinjanju; navajajmo ga razmišljati samostojno. Zaželjeni so triki, ki prikažejo prednosti dotičnega predmeta preučevanja; naj vas gnjavi, da ga to naučite. V Samostanu Teleme na Siciliji, v Čefaluju smo bili zelo uspešni z otroci; naj ti podam primer: čitanje. Nekdo izmed nas bi odvedel otroke po nakupih in začel govoriti o sladoledu. Kje, le kje bi ga našli?

Takoj bi eden izmed otrok vzkliknil ob pogledu na letak in rekel, »Mislim, da bi se tu nekje našel« - in glej! Bilo je res. Nato bi se čudili, kako da je vedel, nakar bi on odvrnil: »Tam je natisnjeno »Helados« na tistem kosu papirja na oknu. In takoj bi se vsi hoteli naučiti čitati. Nato bi podvomili, oh, kako mučno se je učiti in koliko trdega dela je za to potrebno, in mu obenem podali naslednjo prednost tega znanja. Otroci so vztrajali, mi pa smo morali dopuščati in spodbujati – aktivne, vnete otroke, ne nerode, ki sovražijo misel na »lekcije.« In tako je bilo v vseh stvareh; najprej je treba obuditi otrokovo voljo v željeni smeri.

Toda (vprašaš), mar sploh obstajajo posebne veje učenja, ki ga smatraš za bistvenega v vsem?

Da, o Edukaciji sem pisal v *Libru Alef: Knjigi Modrosti ali Norosti*. Knjiga je sama na sebi Edukacija; je pa šest poglavij, ki obravnavajo stvar v nekem posebnem smislu, kamor naju je tvoje vprašanje zapletlo.

Tako bom vrgel ta poglavja naravnost v to pismo.

De Voluntate Juvenum

Dolga, o Sin moj, je bila ta Stranpot od glavne Poti moje Besede v zvezi z Otroci; a bilo je nujno, da ti povem, kako je treba dojeti Meje resnične Svobode. Kajti to ni Nikogaršnja Volja, da bi končal v svojem lastnem Razu in Razu vseh svojih Tovarišev; in ne more

biti Svoboda nekaj, kar ga Zaslužni. Zatorej lahko smatraš za stalni bistveni Del Volje vsakega Otroka, da bi zrasel do Možatosti ali do Ženstvenosti v Zdravju, in njegovi Čuvarji mu lahko preprečijo, da bi nevedno deloval v Nasprotju z Zdravjem, vedno moramo Skrbeti, da se umakne Vzrok Zmote, posebej, Nevednost, kakor smo že povedali. Pravtako lahko smatramo za del Otrokove Volje, da bi izuril vsako Funkcijo Uma; in Čuvarji se lahko zatorej borijo proti Inertnosti, ki ovira njegov razvoj. A je pri tem treba zelo paziti, tako da je bolje delati na obujanju ter potešitvi katerekoli Naravne znatiželjnosti, kot pa na Uporabljanju zastavljenih Nalog, kakorkoli že se zdi ta Nujnost očitna.

De Modo Disputandi

V tem Otrokovem Urjenju velja drag premislek, ki ti ga hočem vtisniti, kakor je v Skladu z našo sveto Izkušnjo na Poti Resnice. In to je, da je, kakor vse, kar lahko mislimo, vsaka Trditev v nekem oziru lažna. Celo na Morju čistega Razuma, lahko rečemo, da je vsaka Trditev v nekem Smislu vprašljiva. Zatorej moramo v vsakem Primeru, tudi najpreprostejšem, Otroka naučiti ne le Tezo, temveč tudi njeno nasprotje, prepustivši Odločitev otrokovi lastni Presoji in Dobremu Čutu, ojačanem z Izkušnjo. In ta Praktika bo razvila njegovo Zmožnost Mišljenja, in njegovo Samozaupanje, ter njegovo zanimanje za Znanje. Najbolj pa se moramo paziti kakršnihkoli Poskusov vplivanja na njegovo Mišljenje v zvezi z nečim, kar se nahaja izven Kvadrata gotovega in nevprašljivega Dejstva. Zapomni si to tudi tedaj ko nisi prepričan, da so bili tako prepričani tisti, ki so poučili mladega Kopernika. Pravtako pokaži spoštovanje tudi do Neznanca, kateremu si drzneš prenašati svoje Znanje; kajti on te bo lahko v tem prerasel.

De Voluntate Juvenis Cognoscenda

Pomembno je, da dojameš kar se da zgodaj, kaj bi lahko bila resnična Volja Otroka v Zvezi z njegovo Kariero. Zavedaj se vseh idealov in Sanjarij; kajti Otrok je samosvoj, ne tvoja Igrača. Spomni se na komično Tragedijo Napoleona in Rimskega Kralja; ne gradi hiše za divjo Kozo, niti ne nasajaj Gozda za Domeno Plenilca. Vendar

bodi pozoren na vsako, zavestno ali nezavestno, Znamenje Volje Otroka, da bi mu lahko nudil vsako Možnost slediti Pot, ki jo je tako naznačil. Kajti ker je mlad, se bo kmalu utrudil od vseh napačnih Poti, kakorkoli so že prijetne bile na začetku; toda od Resnične Volje se ne bo nikdar utrudil. Ko to na ta Način Odkriješ, ga lahko nanjo pripraviš popolnoma; kajti nihče ne more obdržati vseh Stez za vedno odprtih. Ko jo izbere, mu moraš razložiti, da ne more po nobeni poti potovati kaj daleč, če nima občega Znanja o Stvareh, navidezno nepomembnih. In s tem bo dojel in se bo pametno posvetil svojemu Delu.

De Arte Mentis Colendi

(1)

Mathematica

Tako, zdaj pa ti povem nekaj, zadevajoč prvi Temelj tvojega Uma. Marljivo se moraš učiti Matematike, kajti skozi njo se ti bo razkril ustroj tvojega lastnega Uma in njegove Omejenosti. Ta Znanost ti bo razkazala tvojo pravo Naravo, v vidiku Mašinerije, po kateri deluje, v čisti goloti, brez Oblačenja le-te v Osebnost ali Željo, kot Anatomijo tvojega zavestnega Jaza. Nadalje, preko tega lahko dojameš Esenco vseh odnosov med vsemi Stvarmi, in Naravo Nujnosti, ter prispeš do Poznavanja Oblike. Kajti ta Matematika je na nek način poslednji Zastor pred Podobo Resnice, tako da pri tem ni boljšega kot je naša Sveta Qabala, ki razčleni katerokoli Stvar, zvedši jo na čisto Število; tako njih Narave ne bodo več pobarvane in zmedene, ker jih lahko reguliramo in formuliramo v Preprostosti vsled Delovanja Čistega Razuma, v tvoje veliko Udobje pri Delu naše Transcendentalne Umetnosti, s pomočjo katere Mnoštvo postane Eno.

Sequitur

(2)

Classica

Sin moj, na noben način ne smeš zanemariti študija Književnosti Starine, in to v izvirnem Jeziku. S tem boš namreč odkril Zgodovino Ustroja svojega Uma, to je, njegove Narave, upošteva je jo kot

poslednji Izraz v Sosledju Vzrokov in Učinkov. Kajti Um se je gradil s temi Elementi, tako da v teh Knjigah obudiš svoje lastne Spomine. Tvoj Spomin je kakor en Možnar v Hiši Uma, izven katere ni možna nobena Povezanost ali Posameznost, čemur se reče Demencija. Te Knjige pa so preživele že zelo dolgo in postale slavne, ker so sadovi starodavnega Drevja, preko katerega si ti neposredni Dedič, in so dosti bolj primerne (pravim jaz) za tvojo lastno Naravo, od Knjig Stranskih poganjkov, čeprav so te lahko v sebi boljše in modrejše. Resnično, sin moj, v teh Spisih lahko zaslediš resnično Razumevanje svoje lastne Narave, in Narave celotnega Vesolja, v dimenziji Časa, kakor jo tudi Matematika razglaša v dimenziji Prostora; se pravi, Širitve. Nadalje, s tem Študijem bo Otrok dojel Temelj Običajev: kateri, kakor je rekel eden izmed Sinov Modrosti, naredijo Človeka.

Sequitur
(3)
Scientifica

Čas in Prostor sta pogoja Uma, zato sta ta dva Študija osnovna. Vendar preostane še Vzročnost, ki je Izvor Dejavnosti in Reakcij Narave. Vneto moraš stremeti k razumevanju Raznolikosti Vesolja, njegovega Skladja in Lepote, s Poznavanjem tega, kar to vzpostavlja. Vendar ta ni enakovredna prejšnjima dvema po Moči razkrivanja tebe samega sebi; in njena prva uporabnost je v tem, da te pouči o Metodi Napredovanja v Znanju, ki je, v temelju, Opazovanje Sličnega in Različnega. Pravtako bo v tebi obudila Zanos Čudenja; in ti bo prinesla primerno Razumevanje Umetnosti Magike. Kajti naša Magika je le ena od Moči, ki bdi v nas nerazvita in nerazčlenjena; z Metodo Znanosti pa mora postati pojasnjena in uporabna za Rabo Človeku. Mar ni ta Dar iznad Cene, Sad Drevesa ne le Znanja, temveč Življenja? V Človeku se namreč nahaja nekaj, kar je Bog, kakor tudi to, kar je Prah; in z našo Magiko bomo ta dvojec naredili za eno Meso, da zadobimo Vladavino Univerzuma.

To bi nemara lahko podal jedrnateje: Klasika je sama po sebi Inicijacija, bivši ključ Nezavednega; Matematika je Umetnost manipuliranja z

Ruahom (Intelektom; op.p.), in povzdigovanja v Nešamah (Intuicijo; op.p.); Znanost pa je le drugo ime za Magiko.

To so tri veje študija, ki jih smatram za fundamentalne. Vse ostale so nižjerazredne. Na primer, Geografija je domala neuporabna, dokler je ne uresničimo s poštenim potovanjem, ki ne pomeni niti »izmenjavanja«, niti »luksuznih križarjenj«, in še manj »klativiteštva.« Pravo je specializiran študij, z dogledom na kariero; Zgodovina je preveč nesistematična in negotova, da bi nam bila v korist pri miselnem urjenju; Umetnost moramo študirati samoiniciativno in zase, vsako učenje umetnosti je žaltav strup.

Končna modrost na to temo je nemara tisti stari izrek »Nekaj vsega in vse nečesa.«

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Vedno tvoj, 666

P.S. Dobro je še omeniti, verjetno, da načitanost ni test izobraženosti. Kajti po nepoznavanju življenja, razred univerzitetnih učenjakov premaga vse; in ti opatijski in opičnjaški puščavniki, z njihovim čebljanjem in klepetanjem, »hihitavi, redkobradi, dvospolni«, »Škrat, obdan s strahom,« obsceni voluhar, stanovalec ob in v stoječem vodovju, ki nam vsiljuje to groteskno in strupeno praznoverje, da modrost prebiva zgolj v zavihanih, od črvov požrtih, mule-navdihujočih, dolgo-pozabljenih in odbojnih folijah.

Všeč mi je zgodba – to je resnična zgodba – starega Žida milijonarja, ki je odkupil letno izgubo Pensilvanskih Železnic – stvar Treh Milijonov Dolarjev. Svojo terjatev je izvedel z zelo lično izdelanim čekom – označivši ga s svojim znakom križa! Predstavniki Železnic je bil logično zbežan, in si ni mogel kaj, da bi ne pripomnil, »ustvarili ste si vse te svoje milijone – kaj bi šele postali, če bi znali brati in pisati?« »Vrtar v Sinagogi« je bil takojšen odgovor. Njegova nepismenost ga je kasneje diskvalificirala, ko se je prijavil za ta posel po svoji upokojitvi.

Ta zgodba ni le resnična, temveč Vse-Resnica«; glej moje prejšnje pismo o »Gotovosti.«

Knjige niso edini posrednik, niti učenosti; še več, njihova učenost

je pristranska, zasnovana na predsodkih, pomankljiva, sterilna, negotova ter tuja stvarnosti. Zato so vse najboljše knjige tiste, ki se ne potegujejo za natančnost: poezija, gledališka dela, fikcija. Vse drugo zastari. Druga pomembna stvar je, da Resnica prebiva iznad in ločeno od intelektualnih ekspresij, zatorej tiste knjige, ki prinašajo Magične Ključe Portala Inteligibilnega s pomočjo navdiha in sugestivnosti, prihajajo bliže oprijemom Stvarnosti, od tistih, ki se pozivajo zgolj na Intelekt. »Didaktična« poezija, »realistične« igre in romani, so samonasprotujoči si izrazi.

P.P.S. Še en poskus: zgornje me opominja, da nisem povedal ničesar o drugi plati medalje. Obstaja mnogo otrok, ki se jih sploh ne da izobraziti, v kakršnemkoli smislu besede. Silna potrata bi bila, za obe strani, tako za njih, kot za učitelje, zaletavati se z glavo skozi zid.

Samo še to. Star sem blizu sedemdeset let, in še vedno velja, še vedno se učim z vsemi svojimi močmi. Vse življenje so me učili: guvernante, privatni učitelji, šole, privatne in javne, najboljša med Univerzami: a kako malo vem! Prepotoval sem ves svet pod vsakimi pogoji, od »grand seigneurja« do »svetega moža«; a kako malo vem!

Kaj je potem z devetindevetdesetorico, ki so bili za ušesa privlečeni skozi samomorilske izpite, in bili vrženi iz šol v tovarno v svojih najstniških letih? Naučili so se čisto dovolj, da so si olajšali požiranje surovih podkupljenih laži iz Radia in Rumenege Tiska; ali pa, če jih je zdrava pamet morda opozorila, so se naučili malo – čisto malo – več, in si pridobili svojo Znanost iz Cenenege Priročnika in tako naprej, dokler se niso usposobili za nevarne agitatorje.

Ne, vsaka prava izobrazba zahteva prosti čas, razgovor z modrimi, sredstva za potovanja, in ostalo.

Obstaja samo ena rešitev: pobirati diamante iz premoga, jih lomiti in brusiti, ter jih postaviti tja, kamor si zaslužijo. Ne poskušajte bedasto preizkušati blata iz premogovnika! Opazila boš, da zagovarjam neko aristokratsko revolucijo. In še res je!

P.P.P.S. Dokaj blizu zgoraj naznačenim idealom, ti je na razpolago *pis aller* – besede osupljivega uvida in modrosti, ne tuje Zakonu Teleme, ki jih je napisal nekdo, ki se je izobrazil na *Knjigi Zakona*.

Samozaupanje moramo kultivirati pri mladini naše nacije od otroštva naprej. Vsa njihova edukacija in urjenje mora biti usmerjeno v to, da bi zadobili prepričanje, da so superiornejši napram ostalih (je napisal Hitler).

V primeru ženske edukacije pa mora biti glavni poudarek na telesnem urjenju, nato na značaju, in na zadnje na intelektu; vendar mora biti edini absolutni cilj ženske edukacije v vidiku bodočega materinstva.

Zgornje je citiral kot skrajni primer vsega groznega in zlohotnega g. E. Chust iz *Daily Telegrapha* – iz knjige *Mein Kampf!*

P.P.P.S. Obstaja igra, izboljšava krožka za Tekmovanje v Pravopisu – anti-krstil sem jo »Sprej in Zad« (sc. Fore and Aft; op.p.), da bi bila čedna in mornarska – ki je po mojem mnenju najboljša domača igra, ki je bila kadarkoli izumljena? Se prijaviš?

1. Ena »Beseda« sestoji iz štirih ali več črk.

2. Nahajati se mora v debelem tisku v Slovarju, ki ga izberemo za referenco. (Nuttallov je kar v redu, čeprav so nekatere dobro znane besede izpuščene. Oxfordski Žepni Slovar je neuporaben; ta je za bebce, nepismene, valjavce v »bazični angleščini« - in, domnevam, za oxfordske študente. Nima nobenih lastnih imen, najsibodo še tako dobro znani, razen če niso v rabi kot obča imena: e.g. Bobby, a flatfoot, a beetlecrusher, a harness bull; ali Xantippe, a shrew, a lady. X-rays so podani samo v množini: pravtako »Roentgen-rays,« in »Roentgenogram.« »Nikoli ne moreš reči!« Deležniki, množine in podobno niso »besede«, razen če so v debelem tisku. E.g. Nuttallovo »Juttingly« je beseda; »jutting« pa ne, bivši v drobnem tisku. »Soaking« je v drobnem tisku, a pravtako v debelem tisku kot samostalnik; torej je beseda.)

3. Slovar je edini in končni rabsodnik. To sicer spodbuja bogokletje, a preprečuje usmrtnitve.

4. Prvi igralec začne s črko A. Drugi lahko doda katerokoli črko, ki jo izbere, bodisi spredaj ali pa zadaj tega A. Drugi nadaljuje, kakor želi in zmore.

5. Igralec, ki ni zmožen dodati črke brez zaključitve »besede«, izgubi.

6. Igralec, ki je na vrsti, mora, ali dodati svojo črko v doglednem

(to je stvar dobrega občutka, vljudnosti in razmisleka) času, lahko pa tudi reče »spodbijam« ali, alternativno, »To je 'beseda'.« Drugi mora potem dati »besedo«, ki jo ima v mislih, ali pa zanikati, da bi to bila »beseda« znotraj domene Umetnosti, kakor nanese primer. Slovar določi zmagovalca. Spodbiti igralec lahko poda samo eno besedo, in to v obliki, ki je podana v Slovarju; e.g. če ga je nekdo spodbijal pri BRUSS, in je odgovoril BRUSSELS, potem je izgubil; če pa bi odgovoril BRUSSELS-SPROUTS, bi zmagal. Vezaji morajo biti tudi podani. CASHMERE je »beseda«; to je neke vrste tkanina, ali vzorec, itd; pravtako CHARLEY, nočni čuvaj. Ne se prerekat: Slovar odloča.

7. Ta igra ne zahteva le ogromnega besednega zaklada, temveč tudi pogum, predvidevanje, presojo, rezerve, subtilnost in celo lokavost. Lahko jo igra več od dveh igralcev; toda več ko jih je, bolj pride v igro element slučaja; kar pa je zoprno za prefinjene igralce in zmanjšuje vnemo. Dvoboj dveh izvedencev, kadar se beseda spremeni iz ene linije formacije v drugo, in nato še enkrat, in nemara še tretjič, je tako razvedrilen kot baseball ali bikoborba.

In kaj ima Tartarus-Tophet-Jehanna (to »besedo« bi verjetno lahko našli v zgoraj omenjenem slovarju; op.p.) skupnega z Edukacijo, in Velikim Delom? Tole, ljubi otrok! H.G. Wells in drugi so izjavili z vedro pravičnostjo, da zev v tvojem besednjaku pomeni zev v tvojem umu; manjka ti odgovarjajoča ideja.

To sem vključil v pismo zate, ker je en ameriški oficir, meni zelo drag, smuknil s fronte za par dni, da bi me nekaj vprašal – oh, »daleč iznad tvojega vzvišenega ranga«, draga moja – in sem pomislil, da bi mu nemara koristilo, če bi se naučil to igro, saj bi mu prišla prav, ob tako neznatni potrebnih aparaturni zanjo, da se pretolče skozi dolge ure čakanja med dvema napadoma. Precej hitro jo je usvojil; toda potem, ko sem mu namignil, da bi igro prenesel na svoje vojaške tovariše, se mi je odkrito posmehoval!

Njihov besednjak v primerjavi z mojim, je rekel, je videti približno kakor moj v primerjavi s tvojim; domneval sem skromno, »okrog pet procentov mojega.« (Konec koncev sem petinštirideset let starejši od njega.) Zakrohotal se je nadme. »Niti en procent,« je rekel, »morda poznajo le imena večine predmetov, o katerih jaz razpravljam iz navade in gladko. Ob tem lovijo sapo, bulijo, godrnjajo, žlobudrajo; skoraj

vedno obupna zmedenost in osuplost. (Sploh ne poznajo pomena besed, kot je Paleontologija, Kriterij, Vektor, Sinteza – »sintetiko« poznajo, a tega ne povezujejo s samostalnikom; nato Epitom, Zunanja Politika – za njih je to zgolj fraza, nobene predstave nimajo o konotaciji in o principih; Demonologija, Entrepreneur, Korespondent in Korespondent – sploh ne poznajo razlike; Subkutan, Chordee in Gleet – čeprav ju imajo; Histologija – nekaj v zvezi z zgodovino;). In nekateri od njih so diplomiranci – kar jaz nisem.«

Vzeli so ga iz šole in ga takoj postavili pred komisijo, očitno zato, ker je bil eden redkih, ki so se razlikovali od običajnih Izobraženih Prašičkov.

Vse to me je skrajno užalostilo. Začenjalo se mi je svitati, zakaj se je *Liber OZ*, namenoma napisan v samih enozložnicah, izkazal za popolnoma onstran razumevanja običajnega človeka. Naredil sem neke vrste Anketo v zvezi z njim. »To je vendar en nespodoben Socializem«, »Recte, a nej tu Fašizem?« »Za boga milega!« »Pr moj duš!« »Kako grozno!« skoraj vsi pa so se spomnili Ralpa Strausa in Desmonda McCarthya!

Enozložne Besede! Louis Marlow mi je že tako ali tako povedal, kakšen bedak sem, če pričakujem razumevanje. »Vse, kar so zmožni prebaviti,« je povedal, »je obrok dušenih klišejev z otroškimi vanilijevimi sladkorjem.«

K vragu vse skupaj – res je, to je res.

No, tako lahko vsaj skupaj zbereš kamne, ki jih potrebuješ za izgradnjo svoje Bazilike!

*

73

»SPAČKI,« ČRNCI, ŽIDJE

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Kakor praviš, »Vsak moški in vsaka ženska je zvezda« zahteva nekaj pozornosti zavoljo definicije »človeka« in »ženske.« Kakšen je položaj, praviš, »spačkov«? In ljudi »nižjih« ras, kot so Veddahi, Hotentoti in avstralski Črnici? Nekje mora biti neka linija, in če bi jo jaz lahko povlekel? Ob tem se počutim kakor Giotto!

Nekaj moram pripomniti na samem začetku. Nek pesnik je bil, Tennyson ali Kipling, se mi zdi (pozabil sem), ki je zapisal: »Ljudje v tropih so slabi.« To v celoti drži. Nekdo je pametno zapazil, da najzlobnejši človek vedno sreča nekoga, ki ga bo imel rad. Se spomniš spačka, ki ga je Sir Frederick Treves pobral na peep-showu v East Endu, in okrog katerega so se zbirale princeze? (Kakšen lokav trik!) Odvratno, pravitako, je brati njegovo poročilo o njem. On – spaček, ne Treves! – je bil videti povsem očarljiva oseba – ah! To je beseda, ki jo hočemo slišati. Vsak posameznik ima določene kvalitete, ki ga zbližajo z nekom drugim. In obratno, dvomim da obstaja kje kakšen sloj ljudi, ki bi ne bil odvraten nekemu drugemu sloju. Umetniki, policaji, kleriki, »rdeči«, lovci na lisice, Prostožidarji, Židje, »blagorodni,« feministke (posebej v Z.D.A.), »metodisti,« golferji, ljubitelji psov; ne bomo našli združbe, ki bi ne imela svojih naravnih sovražnikov. In kar je najslabše, tako je tudi prav; vsak sloj, kot sloj, skoraj zagotovo poseduje več hib kot pa vrlin. Kakor hitro jih damo vse skupaj, nekako potonejo, združno, pod nivo najslabšega posameznika med njimi. Zberi skupaj učenjake na klubskem srečanju, ali znanstvenike na poroti; vse njihove vrline izginejo, in na dan pridejo njihove hibe, ojačane s samozaverovanostjo, ki nujno pride vsled moči števil. (To antropološko dejstvo je glavni argument proti demokraciji; op.p.)

Še posebej je zanimivo, da si en sloj, kadar predstavlja vladajočo manjšino, pridobi mržnjo, kakor tudi prezir, do obkrožajoče »sodrgce.« V severnih deželah Z.D.A., kjer prevladujejo belci, je 'črnuh' več ali manj povsem »običajen tovariš«; na Jugu, kjer je strah na delu, pa prevladuje Zakon Linča. (Bi se reklo? Vzrok za 'ne' je, da gre za priznanje slabosti.) Toda na Severu obstaja močan čut za neke druge sloje: Irce, Italijane, Žide. Zakaj? Strah ponovno; pred Irci v politiki, Italijani v kriminalu, Židi v bančništvu. Vendar nobena teh fobij ne preprečuje prijateljstva med posamezniki sovražnih slojev.

Zdi se mi, da sem napisal že preveč – vsaj da boš lahko začela razmišljati v pravi smeri. In dobro si zapomni to! Potopitev posameznika v njegovem sloju pomeni konec vsakega pristnega odnosa med ljudmi. Socializem pomeni vojno. Kadar se en sloj premakne kot sloj, potem ne more biti nobenih izjem.

To ni moja izvorna misel; Stalin in Hitler sta oba to videla kristalno jasno; oba, eden spretno, drugi nerodno, a z enako dovršeno hipokrizijo, sta to zelo naturalistično zaigrala. Izbrala sta posameznike, ki so vladali pod njuno avtokracijo, pobila vse, ki se niso strinjali z njima, uničila moč Sindikatov ali Sovjetov, medtem ko sta se pretvarjala, da jih hočeta imeti močne in napredne, in se pripravila na resen posel priprave na vojno, za katero sta oba vedela, da je neizogibna. (Problem: ali je vojna in samodestrukcija smoter vsakega tirana, ali pa je to smoter nekega dekadentnega sveta, ki se mora de-strukturirati zavoljo napredka? Tiranija napredka? Tiranija vojne? Tiranija človeka nad naravo, nad sočlovekom? Op.p.)

To temeljno dejstvo je to, kar zagotavlja, da se vsaka demokracija konča z nekim povzpethim avtokratom; stabilnost miru je odvisna od izvorne ideje, ki je povečala Ameriko v enem stoletju od štirih milijonov na sto milijonov: skrajni individualizem s priložnostjo. Naše lastno najdaljše obdobje miru na celini (če izvzamemo obmejne spopade, kot je krimska vojna) in prosperitete doma sovпада s svobodno trgovino in z laissez-faire (Načelo fiziokracije in liberalizma, najprej v ekonomiji in gospodarstvu! Op.p.).

Zdaj se lahko obrneva, osvežena, na glavno vprašanje o spačkih, pravih (kakor je bil Trevesov) ali imaginarnih, kot so Židje in črnci.

Zakaj naj bi sloji hoteli delovati kot sloji? Očitno, »V slogi je moč.«

Petnajstorica najslabših naredi več v nogometu, kot najboljša nasprotna ekipa, ki jo tvori en sam – oprosti mi mojo irščino!

Torej, na kakšni želvi stoji *ta* slon? Zakaj neki, še vedno očitno, na splošnem občutku individualne šibkosti. Vsi si želimo nekega velikega grešnika, da ga lahko zatožimo! Od tu Bogovi in Razredi. V temeljih piramide lobanj se nahaja strah.

Kako prav imajo politiki, da gledajo na svoje volivce kot na živino! Vsakdo, ki ima kaj izkušenj v poslovanju s katerikoli slojem kot takim, ve, kako jalovo se je sklicevati na inteligenco, ali na katerikoli drugo kvaliteto, razen na kvaliteto surovežev.

In tako, kadarkoli bomo našli enega Človeka, ki ne pozna strahu, kakor Ibsenov doktor Stockmann ali Mark Twainov polkovnik Grainger, ki pride ven na svoj balkon s puško v roki, da bi se soočil s sodrgo, ki je prišla, da bi ga linčala, bo on opravil z njo. »Sovražnik Ljudstva«, je zapisal Ibsen, »Vi ste proti ljudstvu, O moji izbranci!« pravi *Knjiga Zakona*. (AL, II: 25.)

Ne le, da se mi zdi edini predstavljeni način za pomiritev tega in sličnih odlomkov z »vsak moški in vsaka ženska je zvezda«, zatrjevanje suverenosti posameznika, in zanikanje pravice do obstoja »razredne zavesti«, »psihologije mase,« tja do pravila sodrge in Zakona Linča, temveč je to tudi edini praktičen načrt, po katerem se lahko vsi v miru posvetimo svojemu lastnemu poslu, in izvršujemo svojo Resnično Voljo, in dovršimo Veliko Delo.

Zato niti za trenutek ne izgubi spred oči tiste maksime, ki je bila že ničkolikokrat v takem ali drugačnem smislu navedena v teh pismih; namreč, da je strah izvor vsake možne težave, in da »je Strah zmota, ter glasnik zmote. Bodi zatorej brez strahu, kajti v srcu strahopetnega ne prebiva vrlina.«

Lahko noč; in nikar ne glej pod posteljo!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

74

OVIRE NA POTI

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Grešil sem! In to kako! Toda moj izgovor je dober, in poskušal se bom oddolžiti.

Prvo, majhen protinapad – tvoje pismo je tako razvlečeno in nejasno, da sprva sploh nisem mogel dognati na kaj meriš, in sem na koncu določil, da je preveč nenačelen in slučajen, da bi ga (v mislih) reproduciral, ali celo da bi se ga podrobno lotil. Preprosto bom formuliral primer za Pregon, priznal krivdo in se prizval za milost.

Pritožba se glasi nekako tako, da je Pot Modrih posejana s cvetjem, opremljena s kioski in polna pasti; da na vsakem koraku domuje Teror in Zanos – in vse tako! Vendar jaz po navadi pišem v maniri pijanega šolnika! Ti »hrepeniš po Ajshilu, dobiš pa Teognisa.«

Skušal sem te, nemara s *Kemijsko Svatbo Christiana Rosencreutz*a, njenim neprimerljivim misterijem in glamurjem, njeno bežno lepoto, njeno neizrekljivo romanco, njeno viteškostjo in njeno avanturo, prozornim sijajem, podobnim sončnemu pod morjem, široko plapolajočimi krili groze, ki zasenčijo nebo, a z nenehno sijočo zvezdno svetlobo iznad. Nato pa sem te pustil dol!

Pričakovala si vsaj nekaj ozračja *Arabskih Noči*; če ne tako veliko, pa vsaj Apulejevega in od Petronija Arbitra; Rabelaisa, Meinholda, de la Motte Fouqueja; in iz *Arturjeve Smrti* iz kasnejšega obdobja, Balzaca, Dumasa, Lyttona, Huysmansa, Mabel Collins in Arthurja Machena.

Pogledaš me z odtujenimi žalostnimi očmi: »A vi, tudi vi, Mojster, mar niste tudi vi živeli nenavadno, glamurozno, tako čudaško kot romantično življenje, kakor najboljši med njimi? Zakaj potem ta hladna nedovzetnost za to okolje?« No, če tako gledaš na to, lahko rečem samo, da se čutim obenem še bolj krivega in povsem nedolžnega!

Kajti, dočim je obtožba resnična, obramba ostaja nepretresena.

Najhujši od vseh učiteljev so Puhli magnati, o katerih sem ti že nekaj poročal. Naslednji najhujši so točno tisti, ki poskušajo ustvariti ozračje romance, in uspejo zgolj s kričavo teatraličnostjo. Tako, izognivši se vrtinčastega trušča Scile, sem polomil svojo ladjo na golem skalovju Karibde.

Naj te ohrabrim, kljubovalna sestra! Vse stare pripovedke so resnične! Lahko dobiš tako mnogo zmajev, vampirjev, blodnih vitezov, lokalnih vil in škratov, začaranih opic, Džinov, čarovnikov in inkubusov, kolikor si jih pač želiš domišljati, in – uau Emma! Sem ti govoril o kardinalu Newmanu? No, ti pa bom.

Nek odlomek iz njegove jokave *Apologije*, ki je naredil vtis name, je bila zgodba iz njegovega otroštva – še preden je resničnega pesnika, ljubimca in mistika pokopalo pod smetiščem teologije. Pove nam, da je bral *Arabske Noči* – v zelo moralno oklesteni izdaji, si lahko misliš! – in so ga začarale, kakor vse nas ostale, tako da je jadikoval, »O ko bi te zgodbe bile resnične!« Isto se je pripetilo meni, toda jaz sem stisnil zobe in zagodrnjal; »Jaz bom *naredil* te zgodbe resnične!«

No, in sem jih; mar ne? Ti sama si tako rekla.

Da, otrok, moje najgloblje in najpristnejše razpoloženje je razvidno iz mojega življenja. Obiskal sem večino svetih nedostopnih krajev, govoril z večino svetih nedostopnih ljudi; podal sem se v najnevarnejše avanture, tako mesa, kakor duha; in izzivam svetovno književnost, da se po sublimnosti in strahovitosti kosa z mojimi izkušnjami, kakor so tiste iz druge polovice knjige *Vizija in Glas*.

Gotovo razumeš, da to govorim zgolj v naznačitev? Ali prej, kakor sem rekel poprej, kot poziv na milost.

Nasprotno (boš ugovarjala), ti si en zloben mačkon (Felix Leo, prosim!), ki nas ne pusti niti v pritličje svoje tako bahave katedrale!

Oh, k vrugu moja pamet! Sploh si ne morem pomagati, da bi se ne zatekal pod široko krilo Kabale! Spet Disk, Meč, Kupa in Palica! Oprosti, ampak *c'est trop fort pour moi*.

Diski. Obvladovati Zemljo, zapomni si, da se Disk neprestano vrti; utrdi to idejo in se iznebi njegove stabilite.

Običajno se prvi preizkus mladega Aspiranta nanaša na denar – »to je edina Božja sigurnost na tem svetu.« Pravilno držo je zelo težko opisati. (Ne bom ti več govoril o jajcu črne kokoši; to je enostavno.) Zelo

mi je žal, da moram reči, a se ne razlikuje kaj preveč od zapravljanja. Denar mora krožiti, če ne, izgubi svojo pravo vrednost. En bankir v New Yorku mi je nekoč povedal, da dolar cirkulira devetkrat hitreje od angleškega ekvivalenta, tako da je videti, da so Amerikanci devetkrat bogatejši. (Povedal sem ti zgodbo o bankovcu za 100 funtov v posebnem pismu o Denarju.) A tu poudarjam spiritualni učinek; kar se zgodi, je to, da zaskrbljenost izgine; čutimo, da, kakor odide, tako tudi pride. Ta vidik ni v nasprotju z zapravljanjem in varčnostjo, in vsemi takimi vrlinami; nasprotno, zelo enostavno paše skupaj z njimi. To moraš prakticirati; v tem je en trik. Uspeh v tem privede vsekakor do čudnega rezultata; ne le da zavračanje štetja (štirje peniji severno od Joge, prosim gospodična, in mama pravi, da lahko obdržim peni, če prinesem nazaj steklenico?) prinese nepotrebno računanja, temveč si prav tako pridobimo moč poveljevanja!

Pred enim stoletjem, zelo blizu, je v Bristolu živel en »Odkritosrčni Brat« z imenom Muller, ki je bil v tem čarovnik; Milost pred zajtrkom, običajno čenčanje o Gospodu in Njegovih blagoslovih in Njegovi obilni radodarnosti *et cetera, da capo*; in za zaključek »in, Blaženi Gospod, Ponižno bi se drznili spomniti Te, da si danes 3 funte 4 šilinge 6 in ½ penijev v zamudi v računih; v upanju, da boš tej malenkosti posvetil takojšnjo pozornost, zavoljo Jezusa Kristusa, Amen.« Ko je odprl svoj poštni nabiralnik se je v njem gotovo nahajalo dovolj, včasih natančno dovolj, za pokritje svojih dolgov.

To zgodbo mi je povedal nek moj sovražnik, ki je povsem resno mislil, da bi šel v Pekel, če bi bil tako »Odkrit.« (»Odkritosrčni« Bratje so bili zelo ohlapni glede Poslednje Večerje, saj so dovoljevali udeležbo tistim, ki niso upoštevali Ramsgateovega Problema; in drugih Teoloških Odvratnosti!) To pomeni, da so dejstva bila tako neovrgljiva, da je »oglašanje v Odgovor na Mollitev« prevladalo nad »čudežem Heretika.«

Poznal sem neko pesnico velikega ugleda, ki se je imela navado zabavati s prekinjanjem pogovora, rekoč: »Daj mi en frank« (ali šiling, ali katerokoli borno vsoto) in nato nadaljevala s svojimi prejšnjimi opazkami. Rekla mi je, da sem bil jaz med preko stotimi ljudmi drugi edini, ki ji je podal kovanec brez kakršnekoli pripombe,

Ta zgodba – si misliš? – ni niti od tu niti od tam. Ne, moje pripombe so redkokdaj slučajne in nepremišljene. Učitelj, na enem ali drugem

stadiju iniciacije – prepovedano je naznačiti okoliščine – uredi za nek test Aspirantove drže v neki zadevi, ne nujno v zvezi z denarjem. Če pogreši, lahko noč!

Zdaj pa Meči. Čeri, povezane s tovrstnim preizkusom so nemara najzahrbtnejše od vseh. Napačno razumevanje, zmedenost, logična napaka (in huje, taka logična natančnost, po kateri slovijo mnogi lunatiki), razpršenost, neodločnost, netočno ocenjevanje vrednosti – oh! – seznam nima konca. Toliko bolj, vsekakor, da ne obstaja noben poseben odločilni preizkus, vse je le del rutine, ki nenehno traja.

No, samo ena je. Kandidat se mora odločiti brez posebno tehtnega opozorila in na razpolago ima določeno število minut, da reče Ja ali Ne. Ne dobi nobene druge priložnosti.

A moram te posvariti na neko posebno nemilost. Ti veš, da ljudje nižjih miselnih sposobnosti, pogosto obiskujejo vedeževalce enakega kalibra, a bolj zvite. Oni v resnici nočejo izvedeti prihodnosti ali dobiti nasveta: njihov resnični namen je navesti neko domnevno »avtoriteto«, da jim polaska in jih potrdi v njihovi norosti in neumnosti.

Isto je z zastrašljivim odstotkom ljudi, ki pridejo zavoljo »učenja« in »iniciacije.« Takoj ko spoznajo nekaj, kar prej niso vedeli, v jezi zbežijo! Takoj ko postane očitno, da Učitelj *ni* nek bedast srednjerazredni domišljavec in hipokrit – skratka, druga izdaja njih samih – se ustrašijo, se zgrozijo, in zbežijo stran, kakor jih obe noge nesejo, kakor tisti mož v Bibliji! Videl sem ljudi, ki so prebledeli v obraz in se pri priči skoraj onesvestili, ko jim je nenadoma kapnilo, da je magika resnična stvar!

Tega sploh ne razumem! (*Strah in paranoja je v tem oziru posledica pranja mozga s strani paranoičnega fetišizma patriarhalne oblasti – in njene primitivne, domala poganske, krščanske dogmatike! Op.p.*)

Čaše: spet sva lahko dosti bolj konkretna. Veliki preizkus je dobro znan in poročila o tem so bila že objavljena, tako da ga tu lahko odkrito podava. Zgodaj v svoji karieri je Aspirant izpostavljen zavajanju nekega Vampirja, pred katerim je bil pravočasno in na pravi način opozorjen.

»Spi z A, B, C, D, E in F, moj fant, in iz srca ti želimo vso srečo! Toda nikar z G, na noben način, kajti to bo ogrozilo tvoje delo!«

Tako odide naravnost h G, brez obotavljanja. Ta test se lahko podaljša; smrtonosnost in subtilnost nevarnosti je prepoznal, in lahko dobi še pol ducata opozoril, bodisi neposrednih, ali pa takih, ki se

izkažejo v njegovem odnosu z njo. In kazen niti ni tako drastično dokončna; pogosto jo odnese z nekim obdobjem kazenske sužnosti.

Po drugi strani pa se Aspirant, ki takoj uvidi, zakaj Učitelj misli, da je neka ženska nevarnost, in takoj deluje, in to dokončno, kakor je tudi potrebno, skrivoma označi kot en dobro prekaljen meč!

Ostali Testi Čaše sestoje v večjem delu iz progresivnega ocenjevanja kvalitete Postulantove predanosti delu; v tem ni, po pravilu, nič posebej spektakularnega ali dramatičnega. Če se držiš svojih Pozdravov in Čaščenj in vseh takih mnemotehnik, potem ne moreš predaleč skreniti.

Palice: to je očitno čisto vprašanje Volje. Tekom napredovanja boš spoznala, da naletavaš na ovire različnih stopenj težavnosti; in način, na katerega z njimi posluješ, je zelo skrbno opazovan. Najboljši nasvet, ki ga lahko dam, je to, da si zapomni, kako je potrebno le malo metode Bika-pri-Vhodu, čeravno moraš to imeti vedno v rezervi; ne, najboljša analogija je mečevanje. Elastična čvrstost. Vojskovanje nam to kaže.

To, mislim, da več ali manj zadošča tvojemu vprašanju; a ne pozabi, da je vse odvisno od tebe same, kako bo tvoja Pot dramatično obarvana. Domnevam, da sem bil srečen, da sem se soočil z vsemi običajnimi pastmi; toda vedno je možno narediti si »mnogobarven plašč« iz kupa cunj. Pokazati ti, da imaš Chauserja in Bunyana – da, in Lawrencea Sternea: za svojo zaščito, Jamesa Thomsona, da ne omenim Conrada in Hardyja. In ne smem pozabiti še *Cream of the Jest* in *The Rivet in Grandfather's Neck* mojega prijatelja Jamesa Brancha Cabella.

Tako, lepa spletična, zdaj pa zajahaj svojega konjička, na pot proti Goram Magike!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

P.S. Eno nevarnost sem namenoma preskočil, ker je zelo nemogoče, da boš ti naletela na njo na svoji poti. Toda, ker lahko to bere še kdo drug –

Nekatere, in to zelo obetavne ljudi, dostikrat velikih dosežkov, skuša Izdajstvo. Dobijo »Judežev kompleks,« misleč, kako izvrstno bi bilo uničiti Red – ali, vsaj, vreči Mojstra s konja.

To je, seveda, nesmisel samo po sebi, kajti, če so prečkali Brezno,

potem bi dojali, zakaj je to nemogoče. Bilo bi, kakor bi hoteli »uničiti Elektriko,« - ali »razkrinkati« Miloško Venero. Največji možen uspeh v taki operaciji, bi bil, da bi postali »Črni Bratje«; a kar se dogodi v praksi, vsaj kolikor govorim po svojih izkušnjah, namreč popolna razpršitev mentalnih kvalitete, ki znese do samomora; lahko navedem nič manj kot štiri primere, v katerih je bil dejanski telesni samomor neposreden rezultat.

*

75

ASTRUM ARGENTEUM IN NAŠ PLANET

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Takole pišeš:

Naj razumem, da ima A.:A.: dve glavni liniji Delovanja. (1) Inicijacija Posameznikov. (2) Vplivanje na svet na sploh – recimo »Weltpolitik«? Kajti tvoja pisma o Zgodovini Magike podrazumevajo (2); in vendar A.:A.: odsvetuje vsako obliko skupinskega dela. Mar zato, ker Mojstri (8° = 3□ - Magistri Templi), potem ko so bili pripuščeni v Tretji Red – pravi A.:A.:; izpod tega sta R.R. et A.C. in Z.Z. niso več podvrženi nevarnostim, ki delajo skupinsko dejavnost v nižjih stopnjah zaželeno. Ali pa še vedno delujejo kot Posamezniki, vendar, ker so iniciati, očitno delujejo kot organizirana združba? Dostikrat si se izrazil tako, kakor bi bilo tako. »Seveda, Oni vedno izberejo mene, da naredim umazano delo« je neko tipično renčanje starega Velikega Leva! Vendar je spet tu tista tvoja Magikalna Memorija, ko si prišel dol s tiste Eremitaže v gozdiču iznad nullaha pod Visokim Vrhom »nekje v Aziji« in se ustalil v nekakšnem Konzistoriju v dolini, kjer veličastni Lamaserai – ali karkoli že – nadgleduje cesto. (Navedla sem nekaj tvojih fraz po spominu.) Kaj torej?

Moje drago dete, vse to je dovolj uvidevno podano; in odgovor je, da pač Prikladnost odloča. Nato nadaljuješ, po digresiji:

In kako oni delujejo zdaj? Kakšen vpliv ima nova Beseda, Thelema, na naš planet? Kaj naj mi pričakujemo kot posledico? Mar Jim lahko mi ubogi nevedni outsiderju na kakršenkoli način pomagamo? Vem, da je »ne-pri-lično« to vprašati.

Nato obrni drugo lice in ponovi vprašanje! Potrudil se bom po najboljših močeh, da ti vse razjasnim. Vendar ne pozabi, da meni ni popolnoma nič jasno v zvezi s posebnimi funkcijami večine svojih kolegov.

Torej, da začnemo!

Achtung! Nameravam postati trdo-kuhan; moje prvo dejanje je, da vpišem samega Vraga med naše vrste, in vzamem materialistično razlago zgodovine od Karla Marksa, ter sprejemem zakone ekonomije za manifestirane vzvode, ki določajo usodo enega dela zemlje ali drugega.

Izjemo bom naredil zgolj v primeru, ko bom prikazal, da so ti principi drugotnega pomena: nafta v Teksasu, nitrati na pacifiškem pobočju Andov, žveplo v Luisiani (ki je spodrinil Etno tako, da ga je pocenil za meščane Messine, tako da ga zdaj uvažajo od štiri tisoč milj daleč, namesto da bi ga pobirali iz svojega lastnega vrta za hišo) in celo premog ter gozdni les, so prekrižali račune le redkim, dokler ni individualni genij iznašel tako korist za te udobnosti, o kateri naši dedje niso niti sanjali. Nove tehnične okoliščine domala vsake oblike bogastva so predhodniki Velike Kupčije (sc. Big Business; op.p.); in Velika Kupčija, direktno ali indirektno, je neposreden vzrok Vojne.

V »dan-današnjih in dan-jutrišnjih« serijah obstaja en esej, imenovan *Ouroboros*, ki ga je napisal Garet Garet; to je ena od najpronijlivejših in najglobljih analiz ekonomije, ki je bila kdajkoli napisana. Naj jo grobo povzamem? Masovna Proizvodnja za Profit upeša, ko se njeni trgi izčrpajo; tako se potem naredi vse, da bi se jo vsililo, ne le domačim, temveč tujcem, in če zvijača ne vžge, potem se to stori na silo!

Toda proces se neizbežno nadaljuje; ko ves svet kupuje nevarno robo in ne sprejme nobene druge, se izkoriščevalec še vedno sooča s pomanjšanim zaslužkom. Nobene možnosti ni za razširitev posla; slej ko prej dividende shirajo in Kupčija Propade.

Celo najneumnejšim postane jasno, da je na tej fazi vojna v celoti uničujoča; organiziranost se v celoti poruši; ena nepomembna revolucija sledi drugi; lakota in kuga dokončata posel.

Na zadnje – ko je Izido zamenjal Oziris – je bilo uničenje omejeno po obsegu – vedi, da je bil civiliziran, organiziran del, tisti, ki se je zrušil.

(Judje in Arabci so lahko ostali ob strani in ohranili majhno svetilko

gorečo, dokler se Svetloba ni povrnila z Renesanso.)

To pot ni civilizacije, ki bi se lahko izognila totalni katastrofi.

Doseganje visokih ciljev, ki končno teži k dobro-bitu, napredku republike, je odvisno od razmerja gospodarjev do služabnikov. Stabilnost zgradbe je odvisna od razmerja nadgradnje do temeljev. To pravilo se obnese v vsakem oddelku Narave. Obstaja najugodnejši pogoj v vsakem primeru. Če je en brivec za deset tisoč ljudi, bo njih večina ostala nepobrita; če bi bilo tisoč brivcev, bi jih bila večina brezposelnih.

Prenesi to pravilo na družbo; obstajati mora najboljše razmerje med industrijo in agrikulturo, med mestom in podeželjem. Kadar ni primerne ravnovesja, potem je družba odvisna od zunanje pomoči, in mora uvažati, kar ji manjka, in izvažati, kar ima preveč. To je nenaravno stanje dogodkov; njegova posledica je business, in zato končno vojna. Namreč, kakor hitro postane napetost vsled okoliščin neznosna. Kakor dolgo je »business« omejen na razkošje, njegove posledice niso nujno preveč škodljive; toda ko vmešavanje toka zunanje trgovine ogrozi dejanske nujnosti, potem dotična enota spozna, da ji vrv visi okrog vratu. Poglej oskrbo s hrano za Anglijo! Švica, Rusija, Kitajska, Z.D.A. se lahko smejejo (nemškimi) podmornicam. Anglija mora vzdrževati mornarico, bogastvo-požirajoče, ne bogastvo-proizvajajoče postavke v Proračunu. Enake opazke veljajo domala za vse Vladne Resorje. Zaželjen je minimum organiziranosti; vsi umetni doktrinarni pomnožki dela, ki ne proizvajajo bogastva, so izguba; in iz mnogih vzrokov (nekih čisto nesmiselnih, kot je »socialni položaj«) vodijo v ustvarjanje novih neobveznih nujnosti. *Ad infinitum*, kakor levite v epigramu!

Kadar so zakoni smotrni v očeh običajnih ljudi, jih oni spoštujejo, ohranjajo in jih po najboljših močeh vzdržujejo; zato je neznatna Policijska Sila, katere pravnomoč je strogo omejena, povsem zadostna v poslovanju z domala zanemarljivo majhnim zločinskim slojem. Konvencija je hvalevredna, kadar je prikladna. Ko pa zakoni postanejo nepravilni, monstrozni, smešni, potem ta običajen človek, hoče ali noče, postane zločinec; zakon pa potrebuje neko KGB ali Gestapo z diktatorsko pravnomočjo in brez varoval, da vzdržuje farso. Pravitko, korupcija postane normalna v uradnih krogih; in se tudi izvaja. Pomisli

na g. J.H. Thomasa (Ministra za Finance, ki je določil porast Davka na Dohodek za tri penije, in nato opeharil Zavarovalne Kompanije, da se je zavaroval proti porastu te vsote!).

Eno zlo vodi v drugo; sedem hudičev se vedno polasti hiše, ki jo doleti in prevzame vzdušje, ko se v njej ljudje ne počutijo več udobno.

Toda, mar ni vse to postranska zadeva, vprašaš? Ne. Potrebno je bilo naznačiti ta dodatni razvoj do socialne katastrofe, kajti, danes nam najbolj grozi ta očitna nevarnost. Leta 1904 ni noben normalen človek predvideval kaj takega. Toda posebno znanje je spremenilo stvari, in sigurno je, da so Mojstri predvideli, z veliko natančnostjo izračuna, pot, po kateri bodo zadeve šle v svetu politike.

Praktično vsa sporočila tekom »Kairskega Dela« (Marec-April 1904 e.v.) sem dobil preko Ouarde. Na svetu ni obstajala ženska, ki bi bila tako nevedna, ali manj zainteresirana za vse, in o vsem, kar je povezano s politiko, ali blaginjo človeštva; ona se ni brigala za nič onstran svojega osebnega udobja in užitka. Ko je komunikacija prenehala, je opustila celo stvar brez pomisleka.

Skoraj vselej se je nanašala na avtorje teh sporočil kot na »One«; ko sem jo vprašal, kdo so »Oni«, bi odvrnila mrzko in bedasto »bogovi«, ali s kakšnim enako brezupnim izrazom. Vendar je bila vedno absolutno jasna in točna glede navodil. Novi Eon naj bi nasledil starega; moja posebna naloga naj bi bila, da ohranim Posvečeno Izročilo, tako da bi neka nova Renesansa ob svojem času lahko znova vnela skrito Svetlobo, zato sem moral v skladu s tem ustvariti Kvintesenco Starodavne Modrosti ter jo objaviti v kar se da trajni obliki. To sem storil v *Equinoxu*. Moral sem biti strogo klasičen, in pripustiti zgolj »Publikacije v snovnem Razredu A«, »A-B«, »B« in »D«. A hotel sem, kar se mi je zdel dober plan, dodati še vse vrste drugega materiala, da bi ljudje, ki sicer niso zainteresirani za pravo Delo, lahko ohranjali svoje kopije.

To, mimogrede: bistvo tega pisma je pokazati, da »Oni«, ne ena oseba, temveč več njih, ki delujejo usklajeno, niso le predvideli planetarno katastrofo, temveč so se strinjali v preračunanih merah, za zagotovitev preživetja Modrosti, ki jo je vredno ohraniti za čas, nemara tristo ali šeststo let kasneje, ko bo nek novi tok prenovil in oživil pretreseno mišljenje človeštva.

Equinox, skratka, naj bi bil neke vrste Kamnit Rozeta-Spomenik.

Tu je še ena druga skrajno važna zadeva: vojne, ki so začele razstavljeni svet, so sledile, vse v intervalih, devet mesecev po operativni objavi *Knjige Zakona*. To je spet domala povsem potrdilo dejstvo, da »Oni« ne le poznajo prihodnost, vsaj v glavnih obrisih, temveč se zelo trudijo, da bi jo uredili. Niti najmanj ne dvomim, da je napredovanje Naravnih Znanosti v domeni določene skupine »Mojstrov.« Celo spiritualno in moralno, kakor tudi fizično uničujoči pojavi naše dobe so gotovo del nekega širšega vseobsegajočega plana.

Sešteveši dva in dva skupaj in zadobivši 718, izgleda da so se Mojstri sprijaznili in pomagali, da bi se izpolnil obrazec katastrofičnega sosledja Eonov.

Ena analogija. Posedujemo skrivnost Eliksirja Življenja, in lahko isto telo ohranjamo pri življenju za nedoločen čas; vendar se, vsaj nekateri Mojstri, raje inkarnirajo po naravni poti, ob čemer pazijo zgolj na to, da ne izgubijo preveč časa v Amenntiju, in se vračajo na Staro Obrežje, pobirajoč Nove Instrumente z najmanj odlaganja.

Z dosežkom Svobode »Elizejskih, brezvetrnih, srečnih domovanj Onstran Neba umeščene divjine«, »smo blaženi; in blagrujemo« z zavračanjem, da bi lenarili tam, in si ponovno naprtimo »Atlantsko breme preogromnega orbusa« Karme Človeštva.

Ta hipoteza nam daje vsaj razumeti Njihovo delovanje v smeri pada, ne pa v preprečevanju le-tega. Pravtako je verjetno, da Oni čutijo, kako je človeški napredek dosegel svojo asimptoto tako daleč, kakor je za staro Formulo sploh to mogoče. Dejansko, razen če vzamemo neko drugo stališče, ni videti prezveličavnega smotra v podvzemanju nekega tako fundamentalno revolucionarnega dejanja (površinsko gledano) kot je razglas neke Nove Besede.

Toda potem (boš ugovarjala, če je to sploh ugovor) so ljudje, kot so Lenin, Hitler, Mussolini, Mikado, *et hoc genus omne*, lojalni emisarji Mojstrov, ali bogov! No, zakaj pa ne? Analogija, še enkrat. V krščanski legendi zasledimo Boga (vsemogočnega, vsevednega, vseprisotnega), ki uporabi Judeža, Pilata in Heroda, nič manj kakor Jezusa, za igralce v Drami, ki je namesto Izide postavila Ozirisa v Veliki Formuli (sc. Formuli Enakonočja – ali Somraka! - Bogov in Sosledja Eonov; op.p.). Povsem resnično; vendar to dejstvo na noben način ne opravičuje kriminalcev.

To ni nobeno opravičilo za Komandante Belsena in Buchenwalda, češ da so delovali po poveljih. Drama ni le igra, v kateri najizvrstnejši ljudje lahko igrajo najzlobnejše vloge.

Tvoj nadaljnji ugovor, nedvomno, bo to, da ta teorija naredi Mojstre odgovorne za vse muke in agonije na planetu. Preberi si *Knjigo S Kačo Ovitega Srca*, cap. I: 33-40.

33. *Privoščimo si radost v množtvu ljudi!*

Izoblikujmo si čoln iz Biserne Matice iz njih, da bomo lahko pluli po reki Amrit!

34. *A vidiš tisti cvetni list Amaranta, ki ga je odpihnil veter z nizkega sladkega Hathorinega čela?*

35. *(Magister ga je videl in se razveselil v njegovi lepoti.) Prislubni!*

36. *(Iz nekega sveta priveje neskončna žalost.) Ta padajoči cvetni list se zdi majhnim kakor en val, ki zaliva njihov kontinent.*

37. *Tako bodo pristopili k tvojemu služabniku, rekoč: Kdo te je določil za našega odrešenika?*

38. *To ga bo zelo užalostilo.*

39. *Nihče od njih ne razume, da sva ti in jaz izdelala čoln iz Biserne Matice. Odplula bova navzdol po reki Amrit celo tja do rosnih gajev Jame, kjer se bova skrajno veselila.*

40. *Radost ljudi bo naš srebrni sijaj, njihovo gorje pa naš modri sijaj – vse v Biserni Matici.*

In spet, cap. I: 50-52 in 56-62.

50. *Adonaj je ponovno spregovoril z V.V.V.V.V., rekoč: Zemlja je zrela za trgategv; jejmo njene sadeže, in se opijmo z njimi.*

51. *In V.V.V.V.V. je odvrnil rekoč: O moj Gospod, moja golobica, moj izvrstni, kakšna se bo ta beseda zdela človeškim otrokom?*

52. *In mu je odgovoril: Ne taka, kakor jo ti lahko vidiš. Gotovo je, da ima vsaka črka te šifre neko vrednost; a kdo lahko določi vrednost? Ta namreč vedno variira v skladu s subtilnostjo tistega, ki jo je ustvaril.*

56. *In Adonaj je rekel: Močan porjaveli žanjec je požel svoj snop in se razveselil. Modrijan pa je meril svoje mišice in si belil glavo, in ni razumel, in je bil žalosten. Žanji in se raduj!*

57. *Potem je bil adept srečen, in je dvignil svojo roko. Glej! Potres, in kuga, in groza na zemlji! Propadanje onih na visokih mestih; in lakota nad množice!*

58. *Sadež pa je zrel in sočen padel v njegova usta.*

59. *Omadeževan je purpur tvojih ust, O briljantni, z belim sijajem Adonajevih usten.*

60. *Pena sadeža je kakor vihar na morju; ladje trepetajo in se zgrožajo; kapitan je prestrašen.*

61. *To je tvoja pijanost, O sveti, in vetrovi odvejejo stran pisarjevo dušo v srečni pristan.*

62. *O Gospod Bog! Naj nebo zruši bes nevihte! Naj pena sadeža prepoji mojo dušo s tvojo svetlobo!*

Da, upam si reči. Vendar, mar ni v tem nekakšno moralno nasprotje? Mar Mojstri ne izvajajo dveh diametralno nasprotnih politik istočasno?

Genij – ali Inicijacija, ki vključuje osvoboditev in razvitje genija, latentnega v nas vseh (mar ni Genij (do črke in zbroja - 78; op.p.) eno od imen »Svetega Angela Varuha«?) – je praktično monopol »norega avanturista,« kakor ga bo uradna pamet najverjetneje ocenila. Zakaj potem Mojstri z vso močjo ne nasprotujejo vsem oblikam organiziranja? (Zakaj niso anarhisti? Op.p.)

Zavisi, gotovo, od stadija, ki ga neka družba doseže na poti propadanja v suženjstvo. Civilizacija, seveda, vključuje organiziranost do neke točke. Svoboda vsake funkcije je izgrajena na sistemu; in tako dolgo, kolikor Zakon in Red človeku lajšata izvrševanje njegove Resnične Volje, sta krasna. Ko pa je sistem čaščen zavoljo njega samega, ali kot sredstvo za podeljevanje mediokritete z njegovo močjo kot tako, potem je dosežena »kritična temperatura.«

Zgodilo se je tako, da sem napisal to na predvečer Občih Volitev v Angliji; in meni se zdi, da, kdorkoli že zmaga, bo Anglija izgubila.

Socialisti odkrito razglašajo, da nameravajo voditi deželo v smeri kaznilnice; Toriji pa, ob vsem njihovem finem govorjenju, bi bili nemočni napram Bankam in Trustom, pri katerih morajo iskati podporo.

A še vedno, morda z majhno pomočjo Hašiša, si lahko predstavljamo Trgovskega Princa ali Bankirja dovolj inteligentnega, ali celo, za en

trenutek, človeškega; kar pa ne drži za uradnike. Standard, povrh tega, edukacije in Dobrih Manir, nizek kakor je, je manj nizek v Torijskih krogih.

Kakor jaz mislim, da so totalitarne metode že na poti, da ugasnejo še zadnjo iskro človekove neodvisnosti – se pravi, v samo-skrojenih civiliziranih deželah – se mi zdi, da moramo vsi s pronicljivimi dvomi gledati na vsak plan za »izpopolnitev« socialnih pogojev. Skrajna groza je obrazec črednega tipa insektov. V njegovih premisah je nemoč napredovanja.

Politiko A.:A.: lahko povzamemo na sledeč način:

1. Asistiranje pri iniciaciji posameznika.
2. Vzdrževanje take oblike socialnega reda, v katerem je avanturo iniciacije lahko – podvzeti!
3. Uresničevanje Magikalne Formule Novega Eona.

»Ja-a-a, razu-u-u-umem.«

Dvomim. Toda to kar sprašuješ, je, kako si določiti svoj osebni program.

Inteligentni obiskovalec iz kdo ve katerega planeta je zbeگان. Slučajno je pristal v Angliji – in naletel na Splošne Volitve v polnem razmahu. (Operativni izraz je »v razmahu.«) To morajo biti popolni imbecili, je bila njegova prva reakcija, da tvegajo sesutje Vlade v času prvorazredne vojne.

Kako nameravaš ti voliti?

Kakor bi te spraševal en zobozdravnik. Zobje se lahko popravijo; seveda, slej ko prej pa bodo šli ven. Je vredno muk in stroškov? Socialisti bi jih takoj popolnili in nadomestili z vrsto »protez,« ker so (očitno) popolne. Razporedi jih, zamenjaj jih, izberi si lastni vzorec; brez težav, brez bolečin: uresničene sanje! A težka biološke.

Lahko se prerekaš, da so kaznjenci primeri živih posameznikov, katerih varnost, zavetišče, hranjenje in vse ostalo, je organizirano skrajno skrbno; toda nesreče se bodo dogajale v najbolj-reguliranih »rjavo-opečnatih ječah.« En idealno samodejen primer je embrio. Strinjala se boš, da tu manjka iniciative; pravzaprav je njegova »Resnična Volja« pobegniti, čeprav v grobi in sovražni svet, poln neznanih in nepredvidljivih nevarnosti.

Kakor gre Ritual: »Pripravi se, da vstopiš v Nemerljiva Področja!«

Mislím, da je tvoja odločitev odvisna od tega, kako daleč je karies pripotoval po poti uničevanja.

Jaz *ne* mislim, da bi morali Mojstri biti soglasni.

Nek praktični plan bi za njih lahko bil, da se osredotočijo na eno skupino, ali na en del sveta, in ga ohranjajo v dobrem stanju, kakor je le mogoče, dokler ne pride čas za Naravo, da požene neko novo serijo.

Ta bo vzgajana po novem Obrazcu, da se sooči z novimi potrebami, ravno tako, kakor se zgodi tedaj, ko naša »trajna« (Gorje, ne preveč!) vrsta zamenja našo mlečno zobovje.

Sprašuješ me, če mislim, da se ta sprememba lahko dogodi brez prelivanja krvi.

Ne. Mračni avtokrati Diplomacije in Big Businessa so neskončno bedasti in kratkovidni; ne vidijo niti palca dlje od svojih dostikrat stigmatično izoblikovanih nosov, razen kadar gre za profit naslednjega finančnega leta. Oni živijo v stalni paniki in se bojijo svojih lastnih senc. V skladu s tem napadajo celo najbolj neškodljive mline v samomorilskih naskokih.

Torej, na kakršenkoli način voliš, iščeš težave; ali bi jih, če bi volitve imele kak smisel. Izid vsakih volitev, ali vsake možne posledične revolucije, je domala v celoti nepomembna sestavina tistih neizmernih in zagonetnih Magijskih Sil, ki določajo usodo planeta.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

76

BOGOVI KAKO IN ZAKAJ SE PREKRIVAJO

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Tvoje zadnje pismo.

Zadovoljen sem: kaže, da si se lotila nekega pravega izvirnega dela. Rezultat! Pripominjaš nekaj zelo pronicljivega; opazila si en nenavaden običaj, po katerem se zdi, da se Bogovi nekako prekrivajo. To se ne dogaja (poudarjaš) z Angeli. V nobenem drugem sistemu ne najdemo vzporednice za Žive Kreature, Kolesa, Krila, Ognjene Kače, s tako kvazi-človeškimi kohortami, kot so Beni Elohim, ki oplajajo otroke z ženskami, in ki nam jih je predstavila Kabala. Beni Elohim so pravzaprav izjema; obstaja Incubus in nekatera Pravljlična Bitja, kakor tudi določeni Bogovi in pol-Bogovi, ki delujejo tako očetovsko. A v glavnem imaš prav. Arabci, na primer, imajo »sedem nebes« in sedem Redov Angelov, kakor tudi Džinov; toda razredi nikakor niso identični. To, celo nekateri Arhangeli, posebej Gabriel, je značilno za oba sistema. Toda potem je Gabriel nek določeni posameznik, neka oseba – in to dejstvo je ključ za tvojo enigmo.

Kajti, kakor sem razložil v prejšnjem pismu, Bogovi so ljudje: makrokozmi, ne le neke razporeditve elementov, planetov in znamenj, kakor večina angelov, inteligenc in duhov. Zanimivo je opazati, da je Gabriel še posebej nekaj več kot le eden izmed njih; on uživa bogovski privilegij, da je samosvoj. Med teboj in menoj in pilonom, domnevam, da je bil Gabriel, ki je sporočil Mohammedu Koran, v resnici en »Mojster« ali poslanec neke take osebe, bolj ali manj kakor se Aivass opiše kot »minister Hoor-paar-kraata.« (AL, I: 7) Njegovo ime vključuje neko tako funkcijo; kajti G.B.R. je Merkurij med dvema Večjima Svetlostima, Soncem in Luno. To nemara pomeni, da je on nekaj več kot le en lunaren ali zemeljski arhangel; kakor se zdi iz

Libra 777. (Od tu torej! To je bil spet moj privatni fantom – Demon Digresije. Nazaj k Bogovom!)

Sam *Liber 777*, da sploh ne omenjam *Zlate Veje* in bog ve koliko mnogo drugih podobnih monumentov leksikografije (pravzaprav so oni več kot to), je naš učbenik. Takoj moramo pripomniti, da Bogovi simpatizirajo, prehajajo eden v drugega, se zraščajo tesneje kot katerakoli druga Vrsta Bitij. Med šakalom in hroščem, ali med volkom in sovo, ni kaj dosti skupnega, čeprav prva spadata pod znak Rib, in druga dva pod Ovna. Toda Adonis, Attis, Oziris, Melkart, Mitras, Marsias – cela vrsta njih mi skače z jezika. Vsi oni imajo svojo zgodovino; svoje rojstvo, svoje življenje, svojo smrt, svojo nadaljnjo kariero; vse jim naravno pripada, kakor bi bili (recimo) ena klika vojščakov, slikarjev, nekaj izredno človeškega. Nagonsko začutimo, da jih poznamo, ali vsaj poznamo v istem smislu, kot poznamo svoje soljudi; in tega občutka nikdar ne bomo imeli pri Arhangelih. Velika izjema je Sveti Angel Varuh; in to, kakor sem prikazal v nekem drugem pismu, iz natanko istega razloga; on je ena Oseba, en makrokozmični Posameznik. (Nič ne vemo o njegovem rojstvu in ostalem; a to je zato, ker je, tako rekoč, *privatni* Bog; svetu se prikaže, kadar sploh se, samo kadar se nanj sklicuje njegov klient; za primer, Sokratov genij ali Augoeides.)

Poglejva kako to izgleda v praksi. Vzemiva Zeusa, Jupitra, Amoun-Raja, Indro, etc., lahko si jih predstavljamo kot iste ljudi, ki so jih poznali in opisali Grki, Rimljani, Egipčani in Hindujci; razlikujejo se tako, kakor se Mont Cervin razlikuje od Mont Silvia in Matterhorna. (*Izgledati* morajo drugače, kajti gora ni videti enako iz Zermatta, kakor se vidi iz Domodossola, ali celo kakor jo vidi en francoski Švicar in en nemški Švicar.) Na isti način lahko čitamo o Življenju Napoleona spod peresa enega njegovih maršalov, ali pa Micheleta (zagrizenega republikanca), ali Lorda Roseberryja, ali nekega ruskega patriota, ali nemškega pesnika in filozofa; težko verjamemo, da je glavna oseba katerihkoli dveh od teh biografij ista oseba.

Toda v določenih točkah se istovetnost nujno izkaže; četudi preberemo o njegovem zlomu in klasičnem porazu pri Waterlooju s strani Belgijcev, bomo prepoznali človeka. Če preneseva analogijo na Bogove, lahko gladko sklepava, da so Tahuti, Tot, Hermes, Merkur,

Loki, Hanuman in ostali, istovetni, in da gre različnost imena ter serije podvigov pripisati zgolj slučajnostim časa in prostora. Vendar je vsaj enako verodostojno zatrjevati, da so ti Bogovi različni posamezniki, čeravno istega Reda Bitij, istih značilnosti in funkcije. Enako kot če jemljemo Drakea, Frobisherja, Raleigha, Hooda, Blakea, Rodneya in Nelsona, kakor izgledajo skozi meglo zgodovine, izročila, legende in odkrite mitopoeje. Dodaj še nekaj neangleških imen in dobiš še tesnejše vzporedje. Osebnostno se nagibam k slednji hipotezi; vendar bi težko rekel zakaj, razen nemara zavoljo tega, ker čutim, da bi njih popolno poistovetenje pomenilo, da njihove like krčimo na personifikacije različnih kozmičnih energij.

Zgodovina dodaja svoje uteži k mojemu stališču. Ko so filozofske šole, nezmožne ovreči obtožbe absurdnosti, uperjene proti pravovernim oboževalcem, ki so verjeli, da je Mars v resnici zaplodil Romula in Rema z neko Vestalsko Devico, razlagale, da je Mars bil, nič drugega kot, bojevniški instinkt, in Devica en tip Čistosti, potem je njihova vera splahnela, in z njo tudi Romanska Vrlina. »Izobrazimo« otroke polkovnika Blimpa in bomo dobili »inteligentsio« Bloomsburyja. Zelo obžalujem vse to, toda življenje se nujno izkaže vedno za brutalno in bedasto, v kolikor pač zavisi od živalstva in rastlinstva zavoljo hranjenja.

Kako obnoviti vero v Bogove? Samo na en način; moramo jih spoznati osebno. To pa, seveda, je ena od glavnih Magikovih nalog.

Še ena opazka. Namignil sem, da so vsi ti »istovetni« bogovi v resnici različne osebe, a pripadajo istim družinam. Lahko sledimo tej smeri mišljenja? Da: a to bom preložil na naslednje pismo.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666

*

77

DELATI NEKAJ TRUDA VREDNEGA: ČEMU?

(orig. Work Worthwhile: Why? Op.p.)

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Tvoje pripombe na moje '0 = 2' pismo so zelo primerne in navdihujoče – seveda, če sem pravilno razumel, kaj hočeš povedati. (V resnici, veš, *so* malo zmedene – ali sem pa jaz?) Lahko obnovim tvoje vprašanje, če sploh gre za neko vprašanje, po mojih pojmih?

Praviš, da sem razvil neko neranljivo teorijo Univerzuma v filozofskem in matematičnem jeziku, in domnevaš (trikrat podčrtano in z dvema vprašajema), da bi nekdo, z velikim trdom, iz nje povzel povsem dobre razloge za neko neomajno motrenje svojega popka, ali izvedbo čudnih plesov in vibriranj misterioznih imen. A kaj boš rekel (poizveduješ) navadnemu Možaku-z-Ulice, posvetnemu človeku, ki si je pridobil neko pronicljivo znanje o Naravi, a ne najde nobenega pametnega vodila za življenje. On opaža mnogo nezadovoljivih elementov v potekanju stvari in bi jih zavoljo sebe hotel »preoblikovati bliže želji svojega srca,« če obnovimo Fitzgeraldov kliše o »tem žalostnem planu stvarstva.« On ni niti najmanj zainteresiran za učeno razlago enačbe $0 = 2$, toda zaveda se, da $A \cdot A$ zatrjuje neko zdravo rešitev problema obnašanja in bi hotel vedeti, če bi njihov program bilo mogoče zagovarjanje v izrazih Zdrave Pameti.

Srečen slučaj, ravno pred nekaj tedni so me povabili, da nagovorim skupino ravno takih ljudi – za kar so mi dali tričetrt ure časa na razpolago. Bilo je v resnici malo več kot deset minut, preostali čas smo se dogovarjali za dopisovanje in pošto, kar se nikakor ni moglo odložiti za kasneje.

Tako sem si moral izmisliti en prikladen gambit, takega, ki

neusmiljeno izključuje vsak dotik subtilnosti, ali kakršnokoli predpostavlanje predhodnega poznavanja predmeta s strani slušateljev.

Bilo je pri koncu. Prvič v zgodovini so laiki postavljali inteligentna in umestna vprašanja. Bila je le kaka trojica butalcev med kako stotino prisotnih, in ti (logično!) so bili ravno tisti, ki so trdili, da so preučili predmet.

Sledi grob oris mojega argumentiranja.

Začel sem z izjavo, da Narava izvaja mnoge oblike Energije, ki jih s čutili ne moremo neposredno zaznavati. Dejansko se Zgodovina Znanosti zadnjih stopetdeset let sestoji v glavnem iz odkritij takih tipov energij, njih analize, izmere in rokovanja. Mnogo razlogov obstaja za predpostavlanje, da moramo odkriti še mnogih drugih.

Toda ob vsem tem nikakor nismo zapazili niti sledu o volji ali inteligenci, razen preko določene aparature, ki vključuje živčni in cerebralni sistem.

Na tej točki bi te želel še posebej opozoriti na določeno vrsto živali (čebele in termiti so očitni primeri), pri katerih se zdi, da obstaja kolektivna zavest, saj njihova združba deluje kot celota na očitno smotern način, vendar enote te združbe niso niti celovite same po sebi. (Ne obstaja neka vrsta črvov, katere vsak pod-tip lahko preživi zgolj na iztrebkih svojega hranitelja v nizu?)

Znani so tudi fenomeni masovne psihologije, ko se gruča veselo druži, da bi izvedla dejanja, ki bi osamljena zgrozila kateregakoli poedinega člana. Pravtako obstaja skrajno nenavadna in zanimiva psihologija »partouse« - to je malo več, po moji presoji, od spinthria (??).

V vseh takih primerih se operativna zavest ne nahaja v nobenemu posamezniku, kakor bi lahko zatrjevali v primeru, kadar nek orator »navduši« svoje poslušalstvo. Toda te opazke so nas prej odvedle stran od glavne smeri dokazovanja. Moj glavni namen je vztrajati na tem, da človek ni, niti z najbolj domačnimi oblikami energije, naredil ničesar na kakršenkoli način ustvarjalnega. Odkril je, preizkusil, izmeril (precej nerodno) in uporabil, vendar v nobenem primeru ni dojel in še manj razložil vzroka pojavov. Včasih niti ni zmožen uskladiti različnih »zakonov Narave.« Tako zasledimo J.W.N. Sullivana, kako razglaša, da »bi morali znanstveno avanturo zavreči,« in on je meni osebno

priznal, da »se lahko izkaže, da bo matematični pristop k Stvarnosti nadomeščen z Magijskim.«

V Naravi nas vselej preseneti dejstvo, da se izza pojavov nahaja Volja in Inteligenca. Moj stari prijatelj in kolega profesor Buckmaster, ki je napisal knjigo o »Krvi«, katero, kakor on dopušča, ne more razumeti več kot šest ljudi, mi je povedal, da ga je premetenost ustroja človeških ledvic »domala zastrašila.« Vendar v vsej Naravi ne najdemo niti sledu o kakršnemkoli smotru, ki bi ga človeška miselnost lahko dojela. Navidezni smoter se mnogokrat izkaže, da izvisi. Vzemimo en primer. Evolucija, delujoča skozi tisočera leta, da bi ustanovila obrazec navzkrižnega oplajanja, naleti, ravno ob primeru popolnega križanja, na okoliščine, ki so tako spremenjene, da je to popolnoma brezkoristno.

»Zakon vzroka in učinka« je sam doživel smrtni udarec, ko je Heisinger prikazal, da je bila stara formula »Če A potem B« invalidna ter da jo je treba spremeniti v »Če A, potem B ali C ali D ali E ali ...«

Vendar poznamo vsaj dovolj pojavov, da smo lahko prepričani, da Volja in Inteligenca vsekakor obstajata nekako ločeno od kateregakoli živčnega in cerebralnega sistema, ki ga poznamo, in da mora to biti take vrste, ki presega našo človeško zavest, kakor le-ta presega zavest enega klopa ali lišaja.

Potemtakem sledi, da morajo na nek način in nekje obstajati »bogovi« ali »Mojstri« - kakorkoli jih želimo imenovati. In to je, predpostavljam, to kar lahko imenuješ, glavna premisa mojega silogizma.

Drugotna premisa, priznam, ni tako dokazljiva. Nihče, domnevam, ne bo ponosno pripisal sedanjemu stanju človeških afer, češ da jasno izpričuje, da mi vsi postajamo vsako minuto modrejši in plemenitejši, kakor so to poudarjali ljudje pred sedemdesetimi leti.

Dejansko lahko sumimo, da bo večina dobro-poučenih ljudi pričakovala kaj drugega kot to, da se bo Zgodovina ponovila, in da bo naša civilizacija šla po poti vseh drugih, katerih ruševine izkopavamo povsod po zemlji.

No, če že moramo čakati na katastrofo, in na evolucijo, ki naj bi se začela spet znova v nekaj stoletjih – s kančkom sreče! – je nekaj povsem gotovo: mi ne moremo storiti ničesar. Katerakoli oblika dejavnosti je nujno tako jalova in tako slaboumna, kakor vsaka druga; in edina

razumna filozofija mora tako biti »Jejmo in pijmo, kajti jutri bomo pomrli.«

Obstaja kakšna zamisljiva alternativa?

No, morda, če upoštevamo vzrok pretečega razsula; ta je povsem preprost: Znanje je ušlo nadzoru Volje in Inteligence. (Kako jasno Kabala podaja in prikaže to doktrino!)

Torej, potem ko so nas te kvalitete v nas izneverile v presojanju svetovnega položaja, nam preostaja eno upanje; vzpostaviti moramo komunikacijo s temi »bogovi« ali »učitelji«, katerih obstoj je bil prikazan v moji Glavni Premisi, in se od Njih učiti.

Toda, je to sploh mogoče?

Izročilo in izkušnja nam družno potrjujeta, da je to mogoče; še več, tudi različne oblike tehnike za izvršitev tega so nam na razpolago.

To je to, kar imenujemo Veliko Delo; in nadvse jasno je, da noben drug cilj ni vreden prizadevanja.

Toliko zavoljo argumentacije; bržkone se bomo strinjali, da bomo, če hočemo to sprovesti v prakso, potrebovali en Alfabet, Slovnico in Slovar. Sledijo Aksiom, Postulati, Teoremi; in končno, Poskušanje.

In za to pravzaprav gre v vseh teh pismih.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

78

RANJENA MESTA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Neko »ranjeno mesto«, je tisto, ki reagira nenormalno in nasilno, kakorkoli nežno se ga dotaknemo; pravtako vsi drugi naši deli boleče trznejo, kakorkoli že se zdijo nepovezani z njim. In še več, celoten sistem pretrpi nek krč vznemirjenja in zle slutnje; in celoten rezultat je, da niti miselni, niti fizični sistem nista zmožna dojeti položaja vsaj nekoliko natančno, in celoten človek je zajet v nekaj, kar naravno ni daleč od pogojev blaznosti.

V – naj rečem »Anglosaksonstvu,« ali »Teutonskem pokolenju,« ali »meščanstvu,« da vključimo tudi neke Francoze, ki so prav dobri, kadar so dobri, kadar pa so zli, so grozljivi? – je/so prevladujoči Bog/Bogovi tale Trojica: 1. Seks, 2. Religija, 3. »Droge«; in največji med temi je Seks, dejansko glavna korenina, ki sta ji drugi dve čvrsta in zavita izrastka, vsak s svojimi posebnimi vrstami strupenih rož, ki so včasih površinsko tako privlačne, da njihova Odurnost velja za Lepoto.

Prepuštil bom psiho-analitikom, da demonstrirajo zvedbo na Spolnost, ob čemer zgolj pripominjam, da se jaz, čeravno soglašam z njihovo analizo, kakor daleč že seže, ne ustavljam tam, kjer se oni.

Za nas je Spolnost prva nezavedna izpoljitev Hiah, Kreativne Energije; in čeravno se (kakor vse drugo) izkazuje tako na spiritualnem kot na fizičnem nivoju, je njeno najpomembnejše izpoljevanje na »Magijskem« nivoju, kjer dejansko proizvede pojave, ki so udeleženi na vseh teh nivojih. Seks je Resnična Volja na kreativnem nivoju; »Z Modrostjo je izoblikoval svetove.« Kakor hitro je bila njegova taumaturgija dovršena, se je preko Binah uvidel kot Logos. Tako najdemo v Spolnosti vsako od prvobitnih korespondenc Hokmah. Bivši tako neizrekljiva in sakrosanktna, je (dovolj razumljivo) še

posebej podvržena profanaciji. Bivši profanirana, je naravno še toliko bolj neizrekljivo odvratnejša kot katerikoli drug »Misterij.« Pošteno obravnavo tega predmeta boš našla vključeno v *Artemis Iota*, ki sem jo dodal nekemu drugemu pismu zate.

Preden se resno lotim »Ranjenih Mest«, moram, po vsem tem, povedati nekaj, kar naj bi razjasnilo to Trojiško poenostavitev.

Eno najzanimivejših in najplodovitejših obdobji v mojem življenju je bilo tedaj, ko sem se lotil raziskovanja pomena Sankhar: »stremljenj« je nemara, vsekakor je, dovolj dober prevod, čeprav nas pušča enako globoko v temi, kakor smo bili prej. Se spomniš – upam! – da Sankhara leži med Vinnanam, Čisto Zavestjo, in Sanno, Zaznavanjem. Na primer, en električni ventilator v gibanju: ena muha »stremi« k videnju kril ventilatorja kakor da bi mirovala, mi »stremimo« k videnju enega prozornega zabrisanega madeža.

Torej, v delirium tremensu, zakaj raje stremimo k videnju rozastih podgan, kot pa begonij ali gazel?

Mi stremimo, da bi videli miriade svetlikajočih se barv kolibrija; sam ptič pa ne; on nima aparata za zaznavanje barv; njemu se vse zdi ena naravna niansa, ki variira zgolj v stopnji svetlosti.

Taka so bila neka osnovna dejstva, ki so usmerjala mojo raziskavo, katere rezultat lahko prebereš v *Psihologiji Hašiša*, Oliverja Hadda v *Equinoxu*, I, 2. Obča baza tega Eseja je Sankhara; prikazuje, kako natančne so analogije med (1) rezultati, ki so jih dosegli Mistiki – vključno z Ekstazo Seksualnega Čuta, kar je razberljivo pri domala vseh, od Sv. Avgustina do Sv. Tereze in nune Gertrude. Stadiji, ki jih je naštel Buda v svojih psiholoških analizah, se ujemajo domala neverjetno natančno. (2) Fenomeni, ki so jih zapazili tisti, ki so uporabili opij, hašiš in nekatere druge »droge«. (3) Fenomeni različnih oblik psihopatologije.

Ugotovitve tega raziskovanja so razkačile religiozne mistike; in dejstvo poglobitnega zaključka te raziskave jih je pognalo v zmedeno divje besnilo, da smo bili primorani posegati po svojih zapiskih – še en tipični skrajni primer!

A kaj, ko se zelo malo religioznih oseb zaveda, da so mistiki – že to jih vznejevolji, če jim to sploh omenimo! – toda, naj gospa protestira močno ali manj, dejstvo je, da oni so mistiki. V religiji ne obstaja

noben pravi *racionalni* smoter. Če razmotrmo zgolj sam Athanasijevski Credo! (Mistično-kabalistično dogmo-credo o Sveti Trojici se pripisuje temu aleksandrijskemu škofu iz 3. stoletja E.V. Op.p.)

Ta dilema, zavestno ali pod-zavestno, je dodobra ukoreninjena v srži vsakogar, ki jemlje Življenje, v katerikoli njegovi obliki, resno. On začuti dotik sablje, najsibo še tako nerodno ali previdno zavihtena. Samo salutiranje je več kot dovolj; on že takoj začuti vbod v svoje vitalne organe.

Za vsakega moškega in vsako žensko, ki nista uvidela Spolnosti take, kakršna je, in kot to, kar je, in se nista soočila z njo in je nista obvladala – drugje v teh pismih boš našla dovolj o tem – je to njun skriti greh. Predstavlja si torej, kako ob vsakem, še tako neznatnem, namigu »grešnik« vztrepeta, ko se njegova najintimnejša skrivnost obelodani, ko njegova zla vest pokaže ogledalo pred njegovo deformirano in zlobno obličje! Dovolj pogosto se sploh ne zmeni za surove dovtype, ki pripuščajo sokrivdo drugih; toda vsak namig na Resnico povzroči krik njegove duše: zalotili so me! Nakar mrtvoudni Strah privzame masko Užaljenosti in Gnusa.

Le čemu sicer vsako resno razpravljanje o čemerkoli v zvezi s tem nanese zgolj novo bridko potrtost. Um se zateka k iracionalnim in muhastim izbruhom izmišljenega besa in groze.

Sprašujem se, koliko lunatikov je v »norišnici« dan-danes – v času »evangeljskega preporoda« je njih število fantastično – ki so se znašli tam vsled strahu, da so na nek način zagrešili to omenjeno »bogoskrunstvo proti Svetemu Duhu.« Spet neznano. Biblija nam ne pove, kaj je to; samo to, da je neoprostljivo. Niti Milost, niti Vera, niti Usojenost, niti najmanj ne pomagajo; kajti vse, kar veš, je to, da si ga nemara zagrešil. Zagotovilo je nemogoče; noben *ceinture de chastete* (sc. deviški pas; op.p.) ne more odvrniti *te* nevarnosti.

Pravtako je pri drogah, neznano je tisti grozljivi dejavnik. Večina ljudi dobi svoje informacije o stvari iz rumenega tiska, revij in romanov. Tako temačno globoka je njihova nevednost, da niti ne vedo, kaj beseda pravzaprav pomeni – kakor tudi mi pogosto, ja? V veliko predelih Z.D.A. se zgražajo nad čajem in kavo. Zdrznejo se, če jim poveš, da je soda bikarbena ravno tako droga kot kokain; istočasno si z lopato zajemajo resnično nevarni Aspirin, da sploh ne omenjamo na tisoče

Patentiranih Zdravil, ki jih reklamira vsak radio – kakor bi Tisk ne bil dovolj strupen, da zastrupi celotno populacijo! Brezizraznega pogleda začnejo sopihati, ko izvejo, da so med vsemi razredi »zasvojencev z mamili« na prvem mestu zdravniki.

Toda kriza, v kateri strah postane fobija, je nerazborito odklanjanje, panična zona, predvsem strastno zavračanje, da bi se karkoli naučili o »drogah,« analizirali okoliščine, še manj, da bi se z njimi soočili; in krčevita iznajdba namišljenih grozot, kakor bi resnična nevarnost ne bila zadostno svarilo.

Čemu? Pravgotovo, ker v pod-zavesti leži nek instinkt, ki sluti, da v teh skrivnostnih zdravilih zares tiči ključ nekega prepovedanega svetišča. Obstaja fascinacija, ki je tako iracionalna in zato pravtako močna, kakor strah. Na tej točki se droge stikajo s spolnostjo in religijo. Oh, kako blizu vsemogočnemu je ta nuja tistemu, ki je bral tiste maloštevilne velike pisce, ki so dojeli predmet iz izkušnje: de Quincey, Ludlow, Poe, Baudelaire: v katerih plamtijo jasne vzporednice med njihovimi avanturami in avanturami mistikov, Vzhodnih in Zahodnih!

Najhujša od teh dopisnih-oblik je ta, da ti vedno postaviš preprosto elementarno vprašanje, ki zahteva pol ducata razprav za odgovor: torej, sprejmi to z blagoslovom!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

P.S. Še en razmislek. Z vsemi temi »ranljivimi mesti« je tesno povezana ideja krutosti. Ni mi potrebno dotikati se odnosa te krutosti do spolnosti: ta tema je že dodobra obrabljena. Toda v religiji, pomisli na Brezdanji Pekel in Večni Ogenj; v budizmu, osemnajst vročih in osemnajst mrzlih Peklov, z mnogimi še izpod; celo pešpotniki, natančni Islam, in izračunavajoči Kabalisti, se vsi bahajo s Sedmerico. Tako pri drogah, kot pri blaznosti, se stalno soočamo z brezimnimi grozotami; ideja brezobličnosti in neskončnosti jih enako prežema. Pomisli na človeka, ki vsako slučajno gesto tujca na cesti smatra za en tajni znak, ki si ga izmenjajo njegovi eksekutorji med seboj; pomisli na tiste, ki zavračajo hrano zaradi skrivnostne zarote proti njim, da bi jih zastrupili.

Vse zdravje, ki je vsa Znanost, temelji na Limitu. Sposobni moramo biti, da odrežemo, da definiramo, da izmerimo. Naravno, kakor tudi njih nasprotja, Blaznost in Religija, imajo za svojo glavno značilnost Nedoločljivo, Nedojemljivo, Neizmerljivo.

Zdravilna vrlina teh besed je to: preišči ranjeno mesto, analiziraj ga, preizkusi ga; potem razkuži, nakar *Vis Mediatrice Naturae* zaključi zdravljenje.

Ravno sem zaključil to, ko je prispela tvoja zelo prikladna »Dopolnilna« Razglednica. »Mar sem notri ne gre hipokrizija, na nek način?« Vsekakor gre, otrok moj!

Temu središču okužbe, kakor tudi njenemu strupenemu bacilu, odgovarja Trojica čistega Zla, popolno zatajevanje Teleme. Psihoanalitiku dobro znana: katere ime je Sram-Krivda-Strah. Anglosaksonska ali buržujška miselnost je skoz in skoz namočena v to; in njeno zdravilo, kolikor daleč od naše razlagalno-razkužujoče metode, je prekritje gangrenaste mase z umazanimi obkladki. Vedno imajo pri roki neko besedilo iz Svetega Pisma ali neke druge avtoritete, da prebarvajo svoja najzlobnejša dejanja z bleščočimi barvami; in če se jim zahoče kozarec piva, sovražijo to robo, vendar »zdravnikova navodila, fant moj, zdravnikova navodila.«

O hipokriziji ni kaj novega za povedati; bila je zanalizirana, izpostavljena s strani vsakega velikega Umetnika; povsem brez učinka. Še slabše postaja, ko socialistična ideja cvete in se posamezniki še trdneje naslanjajo na moralno podporo črede.

(N.B. Navedel ti bom najprikladnejšo zgodbo iz *Pišem, kakor Mi Ugaja*, mojega starega prijatelja, Walterja Durantya. Prikazuje kako sentimentalno gledišče zaslepi svojega odvisnika pred najočitnejšimi dejstvi.

Moj prijatelj Freddy Lyon...mi je povedal eno zgodbo...o Suši v porečju Volge. Neki 'visoki' A..R..A. (sc. Članov Kraljevske Akademije; op.p.) iz New Yorka so bili na inšpekcijski turneji...Med njimi je bil nek ugleden, a sentimentalen državljani, ki je bil ves vznesen nad Rusi in ubogimi majhnimi stradajočimi otroci, in kakšen privilegij za g. Lyona je počenjati to plemenito delo za človeštvo in tako dalje in tako naprej, dokler mu Lyon ne reče, da ga bo kar zadavil ...Po kosilu so obiskovalci omenili, da bi radi obiskali pokopališče. Bilo je, je rekel Freddy, strašno na pogled,

gola, mrtva trupla, zložena na kup kakor butare, kajti populacija je bila tako obubožana in nebogljena, da je bil vsak košček tkanine potreben za življenje. Obiskovalcem se je ob pogledu na vse to zagnusilo. In celo tisti sopihajoči je utihnil, ko so hodili proti pokopališkemu izhodu. Nenadoma je Freddyja potegnil za rokav, »Poglej tam!« je rekel, »mar nam to ne prenovi naše vere v Božjo Dobroto sredi vseh teh grozot?« Pokazal je na nekega velikega kosmatega psa, ki je dremal na gomili s svojo glavo med prednjimi šapami, in dodal presunljivo: »Zvest do smrti in onstran. Velikokrat sem že slišal o kakšnem psu, ki je zavračal vsako prijaznost po smrti svojega gospodarja, ležeč osamljen na njegovem grobu, a si nikoli nisem mislil, da bom na svoje oči to kdaj videl.« To je bilo preveč za Freddyja Lyona. »Ja,« je rekel kruto, »a poglej mu tace in gobec« - bile so oblepljene s strjeno krvjo – »ne objokuje svojega gospodarja, on počiva po obedu.«

Ob tem, (je Lyon z zadovoljstvom zaključil svojo zgodbo), je ta klepetavi dečko počenjal ravno nasprotno od tega, da bi se pošteno spočil po svojem obedu, izkopal bo naslednje truplo, če ga ne bomo zvelikli na vlak.)

P.P.S. Tu imaš en čisto drugačen niz reakcij. Ne vem točno, zakaj to vstavljam; gre za mojo lastno pod-zavestno privlačnost? Kakorkoli že, tu je; imenujmo jo

La Poule Aux Rats

Čas: krasen junijski nedeljski večer, samo enaindvajset let tega nazaj. Prostor: Paris, blizu Place des Tertres, nad mestom. Prostoren in krasen studio, paneliran v hrastovini. Čudno: bil je popolnoma prazen in, kakor daleč je moč videti, ni imel vrat. Stropne luči so bile skrbno in premišljeno zastrte z okrašenim blagom. Galerija, kakih deset stopal nad tlemi, je obkrožala en kot. Tu je bil buffet, poln neprecenljivih vin in likerjev vsake vrste – razen »lahkih« - in izredna izbira vseh hladnih in osvežujočih »prigrizkov.« Gor se pride po stopnicah od spodaj.

Pri buffetu, en stari barman: oh, slikar bi ga lahko portretiral kot svoje Dolgočasje Zle Modrosti!

Gostitelj nas je odvedel na galerijo; »jedli smo in pili in zagledali, ne tudi Boga, temveč gospo, ki je bila odgovorna za naporno vzpenjanje po stopnicah. Ženska Osrednjih Dvoran v svojih zgodnjih štiridesetih; robata, brutalna, grda, robustna, s kvadratno frizuro ter nenavadno

sevajočo in neke vrste magnetno obliko energije.

Ne znam opisati njene obleke – zavoljo pomanjkanja materiala. Pozdravila nas je vse naokrog z neke vrste čemernim razpoloženjem. Natakarkar je nosil naokrog en pehar na tenko narezanega roquefort sira in jo vseskozi pital z njim. Napila se nam je in nato prikrevsala dol. V studio je vstopila izpod galerije, se pribrala, si otrešla svoj kušter las, kakor bi se nameravala s kom spopasti, nam pomahala in obstala čakajoč.

Minuto kasneje so iz najdaljšega konca studia prinesli eno majhno vrečo; iz nje pa plane kakih sto sestradanih podgan. Malo so oklevale; toda vonj sira je bil preveč, in so navalile nanjo. Prijela je eno z obema rokama, ji pregriznila hrbtenico in jo vrgla vstran.

Počasi sem si ponavljal odlomek iz *Maščevanja*, rajnkega Alfreda Lorda Tennysona, na katerega me je spominjal prizor zelo močno. »Podgana za podgano, pol ure dolgo, vržena nazaj takoj, ko je prišla.« Njih pogum je splahnel; preganjana postane lovica; pomislil sem na Artemido, ko sem si prepeval, »Ko lovski psi pomladi zavohajo zimske sledove.« Toda ona je nadaljevala; ugriznila v poslednjo hrbtenico in jo zalučala na galerijo s krikom zmagoslavja.

To ni bila tako lahka zmaga, kakor sem jo nemara sprva opisal, enkrat ji je spodrsnilo na sluzi in je glasno udarila na tla; in na koncu ji je kri tekla iz nešteti ran od ugrizov.

Ves prizor je bil za večino moških prehud; dobesedno so zavijali, kakor sestradani volkovi, in stresali ograjo, dokler ni zaškripala in se uvila. Tedaj je eden zdrsnil dol in lahkotno pristal na tleh in se zakadil proti njej. Vsem je bila uslišana prošnja njihovega srca. Spomnil sem se na Swinburnea *Laus Veneris*:

*Pustil sem svojim očem, da se te naužijejo,
In se nate načepil z vso svojo močjo.*

Kar pa se žensk tiče, divji sij njihovih oči je bil strašljiv. Ena od njih, zares, se je hotela pridružiti srečnim bojevnikom spodaj; toda natakarkar jo je surovo povlekel nazaj, in ji rekel z ogorčenim glasom, »Madame est normale.« (To se mi je zdelo zelo smešno!) Drugi so se potolažili tako, da so ujeli tiste moške, ki so bili preboječi, da bi tvegali skok.

Pogoltnil sem zadnji kozarec šampanjca, in potem še je *filai a l'Anglais*.

Povzetek: vsi so se prijetno zabavali.

Opazka za politične ekonomiste: ženska je vzela 10,000 frankov ; med dvema predstavama si je vzela tri tedne v bolnici in tri tedne dopusta. Bila je, ali nekdanja bila, ljubica nekega Ministra z »Ljudskimi« idejami, čeprav je bil aristokrat iz neke zelo stare plemiške družine, in pomagal ji je, da je lahko svoje hčerke vzgojila v najizvrstnejših ženskih samostanih v Franciji.

*

79

NAPREDEK

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Ti bi morala dobiti medaljo iz radirke za vztrajnost; to je devetič, da si me poskušala zalotiti, kako nasprotujem samemu sebi.

No, to tudi počnem, in moram, vsakič, ko podam svoje mnenje, kakršnokoli, kakor se je že nekajkrat pokazalo v tej čebļajajoči majhni izmenjavi mnenj. A to ni to, kar imaš ti v mislih.

Praviš – dovoli, da kondenziram tvoje, bolj kot le nekoliko tautološke, pleonastične, dolgovezne, zmedene in nepovezane elukubracije! – da celotna ideja Velikega Reda temelji na veri v Napredek. Doktrina soslednih eonov ni prav nič drugega. Sistem urjenja ni nič drugega. Nič, dejansko, ni nič drugega. Ob tem in navkljub temu, jaz večno podiram celoten majav grad s svojimi ciničnimi opazkami. Morda, nekega dne. Toda razlaga je zelo preprosta, in bi jo lahko sama pogruntala. Gre za vprašanje »Polja Diskurza,« Perspektive. En inženir lahko prisega na svojo prekomorsko mapo venomer pri vsakodnevnih napakah in nezgodah, ki se vseskozi dogajajo pred njegovim nosom, vendar pri večerji govori svojim prijateljem samozadovoljno, da most napreduje bolje kot je pričakoval.

Točno tako, moje roganje je usmerjeno v nesreče; toda resnica mojega srca je fiksirana na veliki let.

Vedno isto, vesel sem, da si to napisala; to je tekst za eno kratko pridigo, ki sem ga imel v mislih že dolgo časa, o *pogojih* napredka.

Številka Ena je očitno Iregularnost, Ekscentričnost, Nered, Revolucionarni Duh, Eksperimentiranje.

Nobenega potrpljenja nimam s preprodajalci Utopije. Biologija nam kar kriči, da je srečna zadovoljna družba, v kateri ima vsak svoj

(pogosto visoko specializiran) posel, nikomur nič ne manjka in nihče ni v nevarnosti, nujno nazadujoča. Termiti in druge mravlje, čebele, bobri; ti in mnogi drugi so proizvedli popolne sisteme. Kaj je njih prva značilnost? Neumnost. »Kjer ni vizije, bodo ljudje izginili.« Kaj lahko Bojevniški Termit stori, potem ko je bil izgnan iz svojega doma? Nihče iz teh družb sploh nima nobenih zalog za slučaj nepredvidljive in neugodne spremembe. (Mi smo videti skoraj taki zdaj ob koncu 1944 e.v.) Nihče med njimi ne more pokazati kakšnega dosežka; ko so prispeli na konec svoje biološke verige, ostanejo nezmožni, brez nekega cilja, ideje, brez truda. Pijavka, neznosni škodljivec na svojem področju – ki lahko ubije tigra, nosoroga, vsakogar z nosnicami! – je prekletstvo naše vojaške postojanke na Lebongu – ali je vsaj bila, ko sem bil jaz tam. Pri Dardžeelingu, par sto čevljev višje, je pravi vrag! Tam nimajo nikogar, da bi mislil: kako naj potem uspevamo na višjih predelih? Tisti stari odred za poslednjo nalogo, Gospodične-Sahibi – kako široke nosnice imajo! Torej – kako?

Pomisli za trenutek na naš lastni Imperij. Kako se je razširil po celem planetu? Z domišljijško logiko, z drznostjo, s spretno prilagodljivostjo Avanturista, je razstrelil traso.

Vedri socialisti se vzvišeno nasmihamo, in nas blagovolijo poučevati. To je bil nesrečen, čeprav včasih verjetno nujen, stadij v izpopolnjevanju Družbe.

Nekaj je v tem. A obstajajo tudi drugačne Avanture. Moja domišljija ni zmožna postaviti meje možnostim Znanosti, ali Umetnosti: naše lastno Veliko Delo je dokaz za to.

Zadnjo Nedeljo sem prelistal en interview z najmanj možgansko obdarjenim med temi tuhtavci – ubogim starim, dragim starim G, kot gaga, Bernardom Shawjem.

Umetnik, pravi on, je poseben primer. Imeti bi moral krasno službo, tri ali štiri ure na dan, da je ostali del dneva svoboden, da se lahko posveti svoji Umetnosti. Sprašujem se, koliko njegovih lastnih del, bi ugledalo luč dneva, če bi bil vezan na neko bedasto službo robota, ki ubija dušo, lomi živce, razzarja um, pa čeprav samo za eno uro na dan! Kadar se jaz ukvarjam s kakim svojim delom, godrnjam, ker moram

jesti; in ko je dovršeno, potrebujem popolno sprostitev v brezdelnem razkošju.

Kaj pa samo Delo? Če bi Zamisel bila resnično nova in pomembna, ji Bog pomagaj! Cel razred ljudi bi takoj skočil istočasno nanjo, da bi jo lahko uničili v kali. Preberi neko kratko Zgodovino Medicine! Vsakogar, ki pokaže neko znamenje samostojnosti v mišljenju, se nadzira in onemogoča. On vztraja, in mu pretijo ter ga mučijo. On vztraja; vsak možen aparat zatiranja se uporabi proti njemu. Potem, nekaj odkrije; ali ga uspejo ubiti (Ross, ki je premagal malarijo, je skoraj do smrti stradal) ali pa ga naredijo za barona, ali peera, ali pa njegovo smrt proglasijo za Dan Nacionalnega Žalovanja, ter ga pokopljejo v Panteonu – *aux grands hommes la patrie reconnaissante* – kakor Pasteura po eni najbolj zlobnih kampanj preganjanja v zgodovini.

Nakar, seveda, je treba zabavo standardizirati. Proizvodnja veliko stane; in kdo bi proizvajal nekaj, kar je pomembno zgolj malokaterim – sploh nikomur, kmalu, če bodo te svinje sploh obstale. Torej, če je novo, je izvirno, je vredno naše pozornosti, se mora ignorirati. Poleg tega, bivši za večino Nas nekaj novega in nerazumljivega, je lahko nevarno, in to je treba zatreti.

V vsej književnosti ne poznam bolj strašljivih strani, kot so tiste v *Mr. Amberthwaiteu* Louisa Marlowa, ki opišejo njegove sanje. Želim si, da bi jih lahko navedel, s Sinajem za orkestrsko spremljavo; no, kakorkoli že, preberi si jih še enkrat. In mi smo na poti – že kar daleč po poti – do Tega!

Torej, očitno bo robotizirana edukacija, robotizirani učbeniki, ki jih bodo našopali robotizirani učitelji, morala delati čudeže, s pomočjo črednega blagostanja, da se bodo proizvedli robotizirani dečki.

Vsaka neodvisnost, vsaka domišljija, vsak duh Avanture, se bo moral zdrobiti in zvaliti ven gladko iz tega pošastnega stroja. Toda – Narave se ne da tako enostavno premagati; nekaj dečkov in deklic bo nekako pobegnilo, in bodo, vsled instinkta ali vsled opazovanja, o tem molčali. In karkoli bo že njihov lasten poseben genij izbral za njihovo smer, bodo spoznali, da ne bo mogoče nič in na noben način, vse dokler bo ta preklet sistem obstajal. Njihova prva dolžnost je Revolt. In tako bo

prišel nekdo z bistrumnostjo in voljo in orožjem, in bo pognal vso to prekleto vrečo trikov v zrak.

Bolje je, da se začnemo ukvarjati s tem, dokler je še mogoč povratak k svobodi brez vsesplošnega prelivanja krvi.

»Dobro, Mojster, zmagali ste! Zdaj pa nam povejte svoje lastne ideje o Utopiji.«

Eni Utopiji, ki bo končala z Utopijami? Dobro, pa bom. Edukacija, da z njo začnem; no, to imaš že vse v nekem drugem pismu. Glavno, kar si je treba zapomniti, je, da se mora vsak posameznik poučevati kot tak, v skladu z njegovimi lastnimi posebnimi kvalitetami. Nato, da se jih pouči o obeh straneh vsakega problema: o zgodovini, na primer, kot o igri ekonomskih sil, in tudi, kot posledici vpletanja Božanske Previdnosti, ali o »Športih« genija: in tako vse drugo. Vežbati jih moramo v dvomu – in v smelosti!

Potem je treba izbrati večje število obetavnih upornikov ter jim omogočiti, da vodijo svoje življenje v razkošju in lagodju. Naj se vsaka dežela, tako da časti svojo staro tradicijo, razlikuje od vsake druge, kakor je to le mogoče. Obnoviti je treba »Grand Tour,« ali bolje, potepuškega Angleža iz Devetnajstega Stoletja. Poveriti jim skrivnosti discipline, avtoritete, moči. Strogost in nevarnost v polni meri; in pa odgovornost.

Večina tega materiala bo ravno tako odvratno brezupnega, kakor v preteklosti; in še več bo zlorab privilegijev. Vendar je to treba dopuščati in upoštevati; iz tega ne bo kaj dosti škode, saj se bodo slabotni in zlohotni opleli sami med seboj.

Čisto zlato nas bo poplačalo desetisočkrat. Hočeš primere? Za nas, Elizabetinsko in Victorijansko obdobje izstopata. Kar je najbolj zaželeno, je priložnost in nagrada. Za časa Victorije ju je bilo nekaj – poskusi ranjkega Samuela Smileasa Esquireja, D. D. (je bil on?) – a ne dovolj, in Industrializem, mati in dovilja Socializma, so uničili duha ljudi.

V mojih ne preveč maternalnih opazkah na Materinsko Ljubezen je bila vključena tudi snov nekega zelo modrega izreka enega mojih nadležnih ameriških lunatikov, »Ne moreš iti preko njene biologije.« To je tako res in tako porazno, da me izzove v boj. Mar bi morali biti

večno zavezani tej neprikladni navadi krav in zelja? Pobiram rokavico in sprejemem izziv.

Mar ni Aldous Huxley nekeje izjavil, da nekatere vrste, ali druge, nikoli ne razvijejo višjih sposobnosti, ker imajo možgane zaprte v svoje oklepe? Jaz sem tudi tako mislil, davno tega; in se spuščal v neskončne debate s svojim starim prijateljem, profesorjem Buckmasterjem; hotel sem razširiti možgansko kirurgijo, da bi proizvedel fenomene Joge. Pravtako sem se spraševal, kaj bi se zgodilo, če bi razprli predele lobanje, ob rojstvu ali kmalu po njem, tako da bi preprečili njih zapiranje in bi dali možganom priliko za rast.

Sumim, mimogrede, da so nekaj takega počeli na Kitajskem in v Burmi; a namen je bil zgolj ta, da proizvedejo megalokefalične idiote, ki bi družini priskrbeli pomembne finančne dodatke.

Mislil sem, da bi moderna fiziologija, s svojim nedavnim velikim napredkom v spoznavanju specializiranih možganskih funkcij, prav lahko uspela proizvesti genija.

Ne bi me presenetila, če bi mi rekla, da so nekaj podobnega poskusili v Rusiji, z njihovim Komunizmom, čigar model trenutno spominja na model Ivana Groznega, vojna ali nič več vojne! *Qui vivra verra.*

Kakorkoli že, kar v resnici hočem, je da spraviš v svojo glavo, »čez obsijano z majhnimi kodri«, to, da Proces zahteva Anarhijo, temperirano z Zdravo Pametjo, ter da je najslavnejša ovira temu ta Biologija.

Izkustvo Magika in Jogija namiguje na to, da je v človeških možganih, kakor so trenutno konstituirani, prostora za domala neomejeno razširitev. Vsaj naš sistem Treninga je bolj neposredno praktičen od razkopavanja naših Corpora Quadragecina in njih vsajanja v Opičji Mozeg, samo da bi videli, kaj bo iz tega nastalo. Torej odloži ta nož za rezanje kruha!

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

80

ŽIVLJENJE KOT TVEGANA IGRA

Cara Soror,

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

V enem ali dveh – ne, mislim da prej v treh ali štirih – tvojih pismih, ki si mi jih napisala v zadnjih nekaj mesecih, si mi predložila različne izgovore za zanemarjanje, kot nujnosti tvojega ekonomskega položaja. Praviš, da moraš imeti »redno delo« in »stalen prihodek« in vse take reči. Moj nedolžni otrok, ta vrsta Magike je povsem preprosta. Vzemi rogove enega zajca ... To bodi dovolj za zdaj: kaj početi z njimi, ti bom povedal, ko jih boš dobila.

V Macbethu beremo –

... *Sigurnost*
je smrtnikov poglavitni sovražnik.

A to je ena druga vrsta sigurnosti; to je Hybris, ki »skuša Previdnost,« nadutost mišljenja, da nič ne more iti narobe.

Kakorkoli že, ne obstaja nič kaj takega, kot je sigurnost. Življenje je kockanje. Od trenutka utelešenja je možnih milijon nesrečnih slučajev. Spontana splavitev, mrtvorodenost, abortiranje; skozi vse življenje, dokler ti srce zadnjič ne udari, »nikoli ne moreš reči – in nato začenaš zopet znova s svojo naslednjo inkarnacijo!«

(Škoda, ko nimam pri sebi mojo kratko črtico z naslovom »Za Vsak Slučaj«..) Uglajeni mladi Ambiciozni Izvedenec, stoprocentno rdečevrvi, čisto-živeči, dedič Večnosti, vzame svojo ljubico in ženski duplikat v »Staro Hišo Absinta« v New Orleansu, da bi ji pokazal strašne rezultate Napačnega-Početja. Vsemu temu sta se nameravala izogniti; njun otrok namerava biti Kvintesenca Amerikanizma.

Poročila sta se in najela eno kočjo ob jezeru Pacquaney. Bivši

on začasno (kakor je ona zatrjevala) na poslovnem potovanju, so se trgovci čudili, da potrebuje tako malo živeža. Nekako so ljudje postali sumničavi, in to se je potrdilo, potem ko so enkrat vdrli v kočo, da ga je ona marinirala in vložila v kis! Ta zgodba temelji na dejstvih; prekleto, čemu se je moral rokopis izgubiti?

Celo samomor ni neka »mrtva ptica.« Poznal sem nekoč neko kreaturo – površni opazovalci so jo pogosto zamenjali za moškega – ki ga je poskušala narediti trikrat, s pištolo, z vrvjo in strupom. Nekaj je vedno šlo narobe. (Kakor babbacombski morilec, ki je trikrat odšel na morišče, a je preživel in čil in zdrav dočakal visoko starost!) Končno se je zastrupil, po nesreči, ko ni imel nobenega namena početi kaj takega.

Kje je spet ta *Knjiga Laži*? Ah, tu sva, torej. »Slučaj je ta, in samo slučaj, ki vlada Vesolju; zatorej, in samo zato, je življenje dobro.«

Je potemtakem neumno in noro delati plane? Mar se Atu IX, Eremit, ni včasih imenoval »Preudarnost«? Seveda. Abstraktna filozofija se redko ujema z zdravo pametjo. Planirati moramo skrbno, kot le moremo; a vedno moramo dopuščati rob za vsako možno slučajnost.

Niti ne smemo *zaupati* sreči, kakor Anglija, kadar gre v vojno. Bret Harte ima eno sijajno zgodbo »The Outcasts of the Poker Flat«, v kateri »zli mož«, sprijeni kockar, žrtvuje svoje življenje zavoljo varnosti preostale njegove družčine, in na koncu zaključí z opazko: »Življenje ni v tem, da imaš srečo pri kartah, temveč da s slabimi kartami dobro odigraš.«

Da, drznem si reči, vse to je zelo v redu; toda tisto, kar hočeš izvedeti, je v zvezi s tem, če je primerno povzemati tveganja v Magiki.

No, pa gremo.

Tveganja, sva se strinjala, so vselej neizogibna; a jih lahko preračunamo. Najboljšemu in najmodrejšemu človeku, ki sem ga kdajkoli poznal, Oscarju Eckensteinu, so enkrat ponudili posel, pri katerem je imel petdeset procentov možnosti, da preživi. Mirno se je usedel k mizi, izračunal svoje »pričakovanje preživetja,« svoje »pričakovanje zaslužka,« in samo Bog ve, katere druge faktorje še. Izkazalo se je, da je ponujeno plačilo znašalo tisoč funtov ali nekaj takega manj, kot bi jih lahko normalno pričakoval, zato je zavrnil

ponudbo. Niti sledu o sentimentu kakršnekoli vrste!

Zdaj pa razmotriva »primer A.B.« John Jeremiah Jenkins uvidi bližnjico pri svoji izvedbi Velikega Dela. Da bi zagrabil priliko, mora pustiti stalno službo z dobrimi izgledi ter tako blizu sigurnosti, kot je sploh možno v naravi stvari, kajti majhna možnost kariere je najbolj negotova od vseh profesij.

Zmogel bo; se pravi, v milosti svoje Volje; toda tvegati bo moral nekaj zelo blizu katastrofe in razsula svoje prihodnosti. Samo čudež ga lahko reši. Pravzares! Toda, a ni zanemaril enega dejavnika na svoji poti? Bogov: gotovo, kajti on izvršuje Veliko Delo. Dobro. Torej morajo Oni nadzirati vse to: »svojim angelom bo naročil, da te čuvajo na vseh tvojih poteh: in na svojih rokah te bodo nosili nad tlemi, da bi se ne udaril z nogo v skalo.«

Še več, mora pustiti stvari; ne sme jih užaliti s stalnim gledanjem za dodatnimi varovali, ali »skrivanjem.« (Se spomniš Majorja iz *Kluba Samomorilcev*, ko je Princ Florizel iskal sekundante za dvoboj? »V vsem svojem življenju se nisem nikoli zavaroval pred izgubo stave.«) Moraš Jim dati veliko možnosti, da pokažejo svoje strinjanje s tem, da te čudežno sprovedejo skozi eno krizo za drugo.

Ta smer obnašanja se ti nemara zdi malo podobna »Dejanju Resnice«, a je tako le na površini. Slednje je običajno nek urgentni ukrep, ter ali ni preveč resen ali pač resen, kot je karkoli drugega lahko resno. A kar sem rekel zgoraj, se v resnici nanaša na neko običajno Življenjsko Pravilo.

Mar mi je potrebno dodajati, da je prvi in bistveni pripomoček pri vsakem takem Delu to, da se tako predaš Bogovom, in poistovetiš z Njimi, da se v tvojem umu sploh ne more pojaviti dvom v to, kar so ti Oni namenili, da postoriš?

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko Tvoj, 666

*

81

METODA TRENINGA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Prva in absolutno bistvena naloga Aspiranta je, da piše svoje Magijske Zapiske.

Gotovo poznaš kaj osnov Mehanike – Trikotnik Sil, in vse to. No, če imamo telo, na katerega delujeta dve enaki sili, ena ga vleče na Vzhod, druga na Jug, potem se bo le-to premikalo proti Jugovzhodu. Toda, če je »južna« sila dvakrat močnejša, potem se bo gibalo južno od Jugovzhodne smeri.

Zdaj pa se poglej, kako sediš v svoji delovni sobi in bereš tole pismo, potem ko si se tu znašla, prisiljena to početi, kar je rezultat delovanja nešteti kvintilijonov sil vseh vrst. Ne pričakujem, da boš vse te odkrila, jih izračunala in popisala; toda hočem, da oceniš in zapišeš vse poglobitne tokove. Kajti tako boš lahko dobila neke vrste odgovor na vprašanje, »Kam gremo od tu, fantje?«

Jaz nisem uganjevalec; in ti ne morem soditi, ali ti svetovati, ali pomagati, razen in dokler ne poznam dejstev tako temeljito, kakor si mi ti to sposobna dopustiti.

Sestava teh Zapiskov je, slučajno, prvi korak v praksi, imenovani Sammasati, ki vodi v pridobitev Magikalnega Spomina – spominjanja tvojih prejšnjih inkarnacij. Torej imaš še en razlog, strahovito pomemben, da pišeš Magijske Zapiske, jasno in izčrpno, kot le zmoresš.

Najboljša razlaga, kako se lotiti naloge, je podana v *Libru Tišareb*.

Neke reči izgledajo bolj zahtevne in tehnične; a ti bodo podale bistvo. Začeti moraš s svojimi starši in družinskimi običaji ter izročilom; okoliščine tvojega rojstva in izobraževanja; tvoj socialni položaj; tvoj gmotni položaj; tvoj fizični izgled, zdravje, bolezni; tvoja vita sexualis; tvoji hobiji in zabave ter sprostitve; v čem si dobra, v čem ne; kako je

prišlo do tega, da si se začela zanimati za Veliko Delo; kakšne (če si bila na napačni sledi, Toshofisti, Antropozofagisti, lažni Rosenkreutzarji, etc.) so bile »tvoje prejšnje okoliščine suženjstva«; kako si mene našla, in se odločila, da si pridobiš mojo pomoč.

To ti bo samo po sebi pomagalo, da se boš razumela, kakor tudi meni, da bom razumel tebe.

S tega vidika je vzdrževanje Zapiskov povsem enostavno. Vse kar ti je za storiti, je to, da popišeš praktike, ki si se jih lotila, kako shajaš z njimi dan za dnem, ter (tu in tam) kaj sem ti jaz imel povedati o tvojem napredovanju.

In zapomni si za vselej, da s pobožnostjo nimamo kaj početi, niti z nejasnim klepetanjem, niti z ugibanjem in dozdevanjem; mi smo tako strogo znanstveni, kakor tudi biologi in kemiki. Mi že na začetku izobčimo čustva; mi zahtevamo zaznavanje; in (kakor boš videla kasneje) celo zaznave niso sprejemljive, dokler se ne prepričamo v njih osnovanost, vsled študija tega, kar imenujemo 'stremljenja'.

To vse spada v naš Magikalni Zapisnik; tako lahko zdaj, ko smo pojasnili pot, izložimo našo Metodo. Ta je dvojna. (1) Joga, introverzija. (2) Magika, akstroverzija. (To so grobe, a koristne konotacije.) Na prvi pogled se zdi to dvoje nasprotujoče; a ko malo napreduješ v obema, spoznaš, da je koncentracija, ki se jo izučiš pri Jogi, neizmerno koristna za doseganje miselnih moči, ki so neobhodne v Magiki; in po drugi strani, disciplina Magike je v Jogi v največjo pomoč.

Naj pripomnim še to, mimogrede, da je zame ena največjih krasot ter najvzpodbudnejših potrditev vrednosti našega sistema neprekosljiva skladnost njegovih elementov. Vselej, ko sledimo neko pot do njenega konca, spoznamo, da se je združila z neko drugo potjo, ki je sprva izgledala skrajno nepomirljiva z njo.

(»Zapiši, da je trganje narazen udarjanje skupaj«, to izhaja iz dejanske izkušnje. Glej *Liber 418, Vizija in Glas*, ki je prepolna takih odlomkov in je sama po sebi zelo izstopajoč primer enotnosti jogijske in magijske Metode.)

Za študij Joge imaš mojo *Knjigo 4, I. Del*, in pa *Osem lekcij O Jogi*. Tu je še od Vivekanande *Radža Joga* in še nekaj manj znanih indijskih piscev; ti slednji so zelo praktični in tehnični, a bi morali biti Indijci, da bi nam kaj koristili. Vivekananda je pravgotovo zelo dober, če ne

pozabimo prekiniti ga, ko postane mlahav, kar se k sreči ne dogodi pogostokrat.

Za študij Magike: *Knjiga 4*, II., III. (*Magika v Teoriji in Praksi*) in IV. del (*Enakonočje Bogov*). Dodaj še *Tahutijevo Knjigo* in tu si:

*Opremljena s popolnim oklepom in oborožena,
Je slična Boginji.*

Od drugih piscev imaš *Knjigo Svete Magike Abramelina Maga*, in dela Eliphasa Levija. A to je vse.

Toda – domnevam, da že od nekdaj poznaš vse to. Morda ti lahko pomaga, če poskusim razložiti bistvo teh dveh Metod v zelo preprostem jeziku, in v zelo *drugačnem jeziku*. Vsled kontrasta in primerjave si boš lahko, brez da bi prebrala vsaj eno od teh knjig, povsem razjasnila v perspektivi tega »kar prihaja nadte!«

Proces razčlenjanja, razvijanja in nadziranja uma je esenca vseh Jogijskih praktik.

Magika raziskuje in se uči nadzirati tiste predele Narave, ki ležijo onstran objektov čutenja. Da bi prispeli v najvišje predele teh področij, nadaljujemo z eksaltacijo (? = intoksikacijo? da, sublimne vrste) zavesti, vsled poistovetenja nas samih s tistimi 'nebesnimi' Bitji.

V Jogi, različne praktike preprečijo telesu in njegovim funkcijam vmešavati se v miselni proces. Potem omejimo ta proces sam; utišanje »misli« nam omogoči, da se osvestimo mentalnih funkcij iznad intelektualnih; te funkcije imajo svoje lastne primerne lastnosti in moči. Vsako pokrivalo, kakor gremo globlje, se zavrže kot 'neresnično'; končno dojamemo tisto Ničnost, ki je edina resnična in stvarna oblika bivanja. (Toda potem to *ne* obstaja: v teh regijah misli besede vedno postanejo nočne more samonasprotnosti. Tako naj bi tudi bilo.)

V Magiki, nasprotno, pa prehajamo skozi zastor zunanjega sveta (ki, kakor v Jogi, a v drugačnem smislu, postane 'neresničen' v primerjavi s tistim, kar doživljamo onstran,) in si ustvarimo subtilno telo (instrument je boljši izraz), imenovano Svetlobno Telo; to potem razvijemo, izdelamo in nadziramo; ko napredujemo si le-to pridobi nove moči, običajno vsled, kar se imenuje, 'iniciacije'; končno, domala vse svoje življenje nadaljujemo v tem Svetlobnem Telesu, ter dosežemo,

na njemu lasten način, gospostvo nad Vesoljem.

Prvi korak v Jogi je »Ostani mirno.«

Prvi korak v Magiki je »Odpotuj onstran sveta čutnosti.«

Tako, to je ves naš posel, v jedru, in izražen tako, da lahko vsakdo, najsibo še tako neveden o predmetu, dojame bistvene reči (upam).

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

82

EPISTOLA PENULTIMA
DVE POTI DO STVARNOSTI

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Kako zelo si uvidevna, čeprav, nekako pretirano, priznam!

Pišoš – Mi poveš natančno, čemu bi jaz posvečala toliko dragocenega časa predmetoma Magike in Joge.

To je vse že v redu. Toda zahtevaš, da podam to v silogistični obliki. Nedvomno bi to lahko storil, a naloga se mi zdi nekako zakomplicirana. Mislim ti prepustiti, da si sama skonstruiraš svoj niz silogizmov iz argumentov tega pisma.

V tvojem poglavitnem vprašanju je operativna beseda »dragocen.« Čemu, te vprašam, če sem jaz na vrsti, naj bi smatrala svoj čas za dragocen? Pravgotovo ni dragocen, razen, če veselje nima nekega smisla, in kar je še več, razen če veš, kaj je ta smisel – vsaj v grobem – milijon proti ena možnosti je, da se boš znašla, kako lajaš na napačno drevo.

Najprej morava premisliti to vprašanje o smislu veselja. Sam po sebi je razviden in izoblikovan in to, zelo inteligentno izoblikovan. V tem ni nobenega moralnega pomena – »kar je enemu obed, je drugemu strup« in tako dalje. Vendar ne more biti nobenega dvoma, da obstaja neke vrste višja inteligenca in to take vrste, ki je dosti superiornejša od česarkoli, kar poznamo kot človeško.

Kako naj potem mi raziščemo in si razložimo to inteligenco?

Po moje obstajata dva načina za to in samo dva. Predstavljam si za trenutek, da si ena sirota, dete v varstvu varuha, nepredstavljivo učenega, gledano s tvojega vidika. Potem si zamisli, da te muči neka uganka, primerna za tvojo otroško naravo; najočitnejši način bi bil povprašati tvojega varuha, če bi te razsvetlil. Jasno je njegova naloga,

da ti pomaga po svojih najboljših močeh. No, to je prva metoda, in je zelo tesno vzporedna s tem, kar razumemo pod besedo Magika. Muči nas neka težava v zvezi z enim od elementov – recimo Ognjem – torej je logično, da evociramo nekega Salamandra, da nas pouči o dotični stvari. A ne smeš pozabiti, da je tvoj Sveti Angel Varuh dosti bolj poučen od tebe o vsem, kar si lahko predstavljaš, vendar lahko greš tako daleč, da smatraš to dokončno za njegovo delo, ali del njegovega dela; pravitako si za vselej zapomni, da on prebiva v sferi ali na nivoju, ki je povsem drugačen od česarkoli, česar se normalno zavedaš.

Dosežek Znanja in Konverzacije Svetega Angela Varuha je posledično brez dvoma daleč najpreprostejša pot, po kateri lahko dosežeš višji red bivanja.

Torej je to očitno metoda procedure. Imenujemo jo Magika.

Seveda je možno ojačati vez med njim in tabo, tako da lahko postaneš sčasoma sposobna gibanja ter, govoreč na splošno, delovanja na tem nivoju, ki je njegovo naravno domovanje.

Kljub temu obstaja še en način, in samo en, vsaj kakor jaz lahko vidim, za doseganje tega stanja. Vsaj teoretično je mogoče eksaltirati vso našo zavest, dokler ne postane tako svobodna, da se lahko giblje na tem vzvišenem nivoju, kakor bi bil namenjen nekomu. V tem primeru ni potrebno predpostavljati nobenega drugega bitja. Nekogaršnjega solipsizma na noben način ne moremo spodbijati, če nekdo pač čuti tako. Osebnost se ne morem strinjati z njegovim aksiomom. Evidentnost nekega zunanjega univerzuma se mi zdi povsem prikladna.

Vendar ti gotovo nihče ne bo še posebej zaračunal, če boš razmišljala po teh linijah, če boš hotela.

Mnogo pozornosti sem tekom svojega življenja posvečal metodi eksaltiranja človeške zavesti na ta način; in v resnici je povsem legitimno, če poistovetim svoje učenje z učenjem Jogijev.

Vendarle moram izpostaviti dejstvo, da sem ob svojih inštrukcijah venomer opozarjal na nevarnosti te smeri raziskovanja. Zavoljo tega, namreč, ker ne obstaja način, kako preveriti rezultate v običajnem znanstvenem smislu. Vedno je zelo enostavno najti neko subjektivno razlago kateregakoli fenomena; in ko vzamemo v obzir, da največja nevarnost v katerikoli smeri raziskovanja, izvira iz egocentrične ničevosti, se mi zdi, da nisem prekoračil svoje dolžnosti ob čemerikoli, kar sem povedal, da bi odvrnil študente od

podvzetja tako nevarne poti kot je Joga.

Seveda je dosti varneje, če imamo možnost prakticiranja v indijskem pragozdu, pod pogojem, da smo tako zdravi, da prenašamo podnebje, in pa, to moram povedati, da imamo resnično dobrega učitelja, na katerega se lahko povsem zanesemo. Toda potem, če smo že uvedli učitelja, zakaj bi ne odšli do Pra-Izvira in bi ne zahtevali Znanja in Konverzacije Svetega Angela Varuha?

V vsakem primeru te bo tvoj indijski učitelj na koncu usmeril v poiskanje vodstva iz tega izvora, zato se mi zdi, da smo si s tem, ko se nismo na prvem mestu prepustili v roke Svetega Angela Varuha, zgolj nakopali veliko dodatnih težav in obilo nepotrebnih nevarnosti.

V vsakem primeru obstajata dve metodi, ki sta ena drugi alternativni. Ne poznam nobene tretje, ki bi bila na kakršenkoli način lahko koristna. Logično, če že hočeš, da sem logičen, gotovo ne obstaja tretja pot; obstaja zunanja pot Magike in notranja pot Joge: tu imaš svoji alternativni, in tu se tudi nehata.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko tvoj, 666

*

83

EPISTOLA ULTIMA

Cara Soror,

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

V svojem zadnjem pismu mi svetuješ nekaj zelo umestnega. Vsekakor mislim, da bi si ljudje na sploh prav radi pridobili neko predstavo o mojem sistemu treninga kot celoti, v razumljivi obliki. V preteklosti je bilo daleč preveč tega, da so se pisci nanašali na nek povsem nedostopen dokument in nato še na drugega, ki nemara sploh ni bil napisan. Nič čudnega, da so se ljudje žalostni odvrčali stran. Zato nameravam v zadnjega v tem nizu Pisem vstaviti eno razpravo, tako jasno in jedrnato, kakor so me bogovi za to usposobili, o tem, kaj lahko pričakujejo, da bodo počeli, da bi bili deležni pohvale od Starega Očeta. Seveda ne bo šlo brez tega, da bi se ne nanašal na nekatere uradne dokumente, a bom pri tem tako kratek in redek, kakor je to le mogoče.

Torej, moj sistem lahko razdelimo na dva dela. Očitno sta diametralno nasprotna, toda pri kraju stikajoča se in stekajoča eden v drugega, eden pomagajoč drugemu, dokler končna metoda napredovanja ne povzame značilnosti obeh svojih elementov.

Zavoljo prikladnosti bom prvo metodo imenoval Magika, drugo pa Joga. Nasprotje med njima je zelo jasno, kajti Magika je v celoti usmerjena navzven, Joga pa navznoter.

Najprej bom opravil z Magiko. Kako že razlagam to besedo?

Magika je znanost in umetnost povzročanja spremembe, da bi se dogodila v skladu z voljo. (Očitno pod ta pojem spadajo vse znanstvene metode.)

Vsako Magijsko dejanje lahko uvrstimo pod formulo progresije od '0' do '2'; drugače povedano, to je popolna ekstraverzija.

Prizadevni Magik sebe analizira zgolj z namenom, da bi našel nove

svetove za osvajat in zavojevat. Njegov prvi cilj je astralni plan; njegovo razkritje, razvrstitev njegovih prebivalcev, in njihovo nadziranje.

Vse njegove zgodnje praktike so bile zatorej posvečene raziskovanju svetov, ki obdajajo (ali, če izvoliš, ali če imaš raje – so v njem vsebovani) čutni objekt. Če je na vrtu drevo, potem želiš odkriti, če to drevo zaseda nimfa ali nat, in če je tako, kako izgledata? Kako delujeta? Kako bi ti lahko koristila v tvojem namenu? Dejansko gre za vsakdanjo znanstveno metodo raziskovanja. Edina razlika je v tem, da se tekom svojega eksperimenta ozavemo tistih delov narave objekta raziskave, ki so finejši in nemara močnejši, bliže realnosti od tistih, ki jih izpoveduje običajno znanstveno raziskovanje. Opazila boš, vendarle, da so zgoraj omenjene kvalitete istovetne. Kemijski elementi, ki tvorijo drevo, so finejši, močnejši in bliže realnosti kot drevo, kakršno se predstavi našim čutom.

Končno dosežemo predstavo molekul, atomov, elektronov, protonov, neutronov in tako naprej, in danes ni potrebno več vsakomur govoriti, kako neumljive moči ležijo skrite v atomu.

Kadar rečem finejši, to tudi zares mislim. Analiza materije je privedla do nenavadnega odkritja, namreč, da je definicija materije, kakor so jo podali današnji fiziki, vsekakor zelo slična definiciji duha, ki so jo zatrjevali srednjeveški mistiki.

Henry Poincare je modro opozoril na dejstvo, da so rezultati znanstvenega poskusa, kakor jih dojamemo, že tako ali tako odvisni od obstoja naših lastnih posebnih nravi. Če bi, na primer, ne imeli nobenega drugega čutila, kot le sluh, ki ga bomo uporabili v naši raziskavi, potem bi izdelali klasifikacijo dreves povsem drugačno od te, ki jo imamo sicer. Naše študente bi učili, kako naj razlikujejo zvok, ki ga da od sebe hrast, in zvok, ki ga da od sebe brest, v nevihti; in razpoznajo razliko v šelestenju raznih vrst trav, in podobno.

Pravtako so rezultati naših magijskih poskusov naravno in nujno različni od rezultatov, ki jih zadobimo z običajnimi metodami. Začenši s tem, da moramo izdelati neko aparaturo za preizkušanje, kar storimo z odkritjem in razvitjem kvalitet v naši lastni strukturi, ki so prikladne v ta namen.

Prvi korak je oddvojitev (kar imenujemo zavoljo prikladnosti)

astralnega telesa od fizičnega. Ko nadaljujemo s poskusi, spoznamo, da svoje astralno telo lahko razdelimo na grobe in fine sestavine. Tako se zavemo obstoja, kar imenujemo zavoljo prikladnosti, Svetega Angela Varuha, in bolj ko uresničujemo uporabo teorije bivanja takega bitja, jasneje postaja, da je naša vrhovna naloga to, da dosežemo intimen odnos z njim.

Zavoljo tega, kajti spoznali bomo, da v čutnem objektu, ki ga preiskujemo, obstajajo določeni elementi, ki izdržijo naš preizkus. Dvigniti se moramo na nivo, v katerem zadobimo popoln nadzor kot tak.

Nadalje je bilo spoznano tekom eksperimenta, da vse te številne navidezne razlike v sebi skrivajo neko enotnost, in obratno. Kakor vsaka druga znanost, tako subjekt kot tudi objekt dela naraščata, kakor delo napreduje.

Vzemi eno preprosto stvar, kot je Matematika, za analogijo. Dijak, ki se muči s Pravilom Treh, je zelo surova podoba naprednega matematika, ki dela na diferencialnem računu.

Iz zgornjega ti mora biti torej razvidno, da sem povedal vse, kar je potrebno reči, da bi razložili celoten predmet Magike kot znanosti in umetnosti razširjanja, prvič – v sebi, naših lastnih sposobnosti, in drugič – v zunanji naravi njihovih skritih značilnosti.

Preden zaključim stvar, se mi zdi dobro poudariti, da obstaja precejšnje število svetov, ki jih je potrebno šele raziskati in preizkusiti. Posebej delo dr. Deeja in sir Edwarda Kellyja. Moje lastno delo na tej stvari je bilo tako razdelano in obširno, da ne morem nikdar dovolj obžalovati, da nikdar nisem imel prilike ta študij in delo zaključiti, vendar naj poudarim, da je zadobitev take knjige kot je *Liber 418*, sama po sebi izreden dosežek, ki naj služi za ohrabritev vsem Magikom.

V primeru mnogih svetov, posebej Abra Melinovega, Salomonovega, Pietra di Abana, Kornelija Agrippe, ob povsem točnih informacijah glede metod pa imamo zelo medle primere rezultatov, posebej v kolikor gledamo tehnično plat dela.

Zaključiti mora z svarilom. Mnoge te veje magike so tako fascinantne, da lahko vsaka od njih kaj kmalu zaposede Magika, tako da mu

povsem poruši ravnotežje. Nikdar se ne sme pozabiti, da je osrednje in bistveno delo Magikov dosežek Znanstva in Konverzacije Svetega Angela Varuha. Ko to enkrat dosežejo, so seveda povsem prepuščeni v roke Angela, na katerega se lahko vedno in sigurno zanesejo zavoljo njegovega vodenja do naslednjega velikega koraka – prečkanja brezna in dosežka ranga Magistra Templja.

Karkoli stran od te smeri je blodnja, in če tega ne vidimo tako, nas to lahko pripelje do popolnega ravsula celotnega našega Magijskega dela.

II

Drugi del tega pisma, ki se očitno razširja v neke vrste esej, bo posvečen Jogi. Gotovo ti ne bi ušlo, da je rang Mojstra Templja sam po sebi v tesni povezavi z Jogo. Ko dosežemo ta nivo, se navidezno nasprotujoči si obliki Velikega Dela, Magika in Joga, začenjata ujemati in prekrivati, čeprav smo nemara še prej tekom dela zaznali, da so dosežki v Jogi zelo koristni v magijskih operacijah, in da so mnoga miselna stanja, sicer neobhodna za Magikov razvoj, istovetna s tistimi, ki jih je dosegel tekom strogo tehničnih jogijskih operacij.

Literatura, ki je neobhodna za študij Magike, je nekako zelo pestra; obstaja kar nekaj klasičnih del o stvari, in bi bilo zelo preprosto, če bi sestavil listo kakih ne več kot pol ducata zares, po moje, bistvenih del, a obstaja še kakih sto takih, ki so bolj ali manj koristna za magika. Z Jogo pa je vsekakor čisto drugače. Literatura na to temo je tako neizmerna in vsebuje tako ogromno število več ali manj tajnih dokumentov, ki krožijo iz rok v roke, da se mi zdi najboljši nasvet, ki ga lahko dam komurkoli, to, da mora zelo pazljivo in varčno urezati svojo tkanino, če si hoče sešiti sebi ustrezno obleko. Mislim da ne grem predaleč, če rečem, da Prvi Del *Knjige 4* in mojih *Osem Lekcij O Jogi* tvorita povsem zadosten vodič za koristno prakso stvari; karkoli drugega domala zagotovo lahko služi zgolj kot motnja.

Swami Vivekananda je povzel Jogo v štiri poglavja, in zdi se mi da te klasifikacije ni potrebno izboljševati. Njegov izbor štirih je: Gnana, Radža, Bhakta in Hatha, in vključujejo vse delitve, ki so sploh še zaželjene. Kakor hitro začenjamo dodajati oddelke kot je Mantra Joga,

s tem nikakor ne obogatimo klasifikacije, in ko enkrat s tem začnemo, kje se to konča? Vendar iskreno verjamem, da predstavlja skrajna poenostavitev, podana v *Osmih Lekcijah O Jogi*, praktično prednost.

Vsak izbran tip Joge pomeni delo za vse življenje in zgolj zavoljo tega je zaželeno omejiti se na nek čisto preprost program.

Kaj je potem razlika med Jogo in Magiko? Magika je ekstraverzija, odkrivanje in posledično razvrščanje ter končno nadziranje novih svetov na novih nivojih. V kolikor to zadeva razvitje uma, sta njen smoter in metoda povsem preprosta. Potrebna je eksaltacija, entuziazem. Cilj je poistovetenje sebstva z najvišjo esenco kateregakoli dotičnega sveta.

Z Jogo lahko zelo lahkotno rečemo, da je šlo za isto stvar, za razliko od tega, da nove svetove že od vsega začetka dojemamo kot že obstoječe znotraj človeškega kozmosa, vendar nikomur ni pri tem potrebno na noben način te svetove še razširjati; nasprotno, objekt moramo še bolj natančno analizirati, in zaželeni nadzor ni zunanji, temveč notranji. Vseskozi smo osredotočeni na idejo poenostavljanja. Razpoznavanje vsake nove ideje ali oblike idej je vselej znak za njih odvrčanje: »ne to, ne to.«

To razlago lahko poenostavimo tako, da skonstruiramo neke vrste maksimo: Magika je potovanje od 0 do 2, Joga pa od 2 do 0. Zelo dobro pravilo za Jogija je, da mora svoj um vselej osredotočiti na dejstvo, da je vsaka kakršnakoli ideja lažna. Obstaja dejanski indijski izrek, »To kar lahko mislimo, je neresnično.« V skladu s tem je obstoj katerekoli ideje v umu neposredna ovržba nje same, in enako so njena nasprotja in kontrasti lažni, in rezultat tega je vselej nujno sesutje drugega zakona formalne logike.

Če si zamislimo neke vrste silogizem – a je b, zato je a ni b; in zato je ne a je ne b; in vse take nasprotne trditve so enako lažne, vendar da bi to dejstvo dojeli, jih moramo v umu ekstatično potrjevati kot razodetja resnice.

Logična in naravna posledica vsega tega je ta, da naš um zelo hitro postane razvrednoten instrument, nakar dosežemo nek popolnoma drugačen in mnogo vzvišenejši tip uma, in ista kritika, ki velja za izvorno zavest, velja tudi za to višjo zavest, in dosežemo še višjo, ki

mora pravtako nato biti izničena. V *Equinoxu*, Vol I, je esej z naslovom *Vojak in Grbavec: ! in ?* V *Libru Alef* pravtako obstaja nekaj poglavij o doseganju tega, kar imenujemo Metoda Lestev.

Vse te operacije so enako veljavne in neveljavne, in zaradi tega celoten predmet Joge postaja nenehno vse bolj zmeden. Finost analitičnega instrumenta se zdi, da premaga svoj lasten smoter, in nemara sem zavoljo tega vedno čutil najgloblje v sebi, da je metoda Magike v celoti manj nevarna od jogijske. To je še posebej razvidno v primeru razprave o teh stvareh na način Zahodnjaške miselnosti.

Naša formula $0 = 2$ ostaja neskončno koristna, ker ima to zmožnost, da izniči dvom, ki nam nenehno jemlje pogum, posebej v višjih domenah Magike. Kritika, ki jo sovražnik usmerja proti našemu odsonca-božajočemu stolpu, se odbije od teh svetlečih se zidov. Kritiko sprejememo in istočasno s smehom zavrnamo.

Gledano v celoti, še naprej smatram disciplino Joge za kar se da koristno. Rezultati, ki jih dosežemo, če Jogo priteramo do konca, se izkažejo sami na sebi za brezvredne, dočim je Magijski dosežek, kakorkoli že je vzvišen, še vedno imun na vsako kritiko, saj je bil že v vsakem stadiju svojega razvoja v popolni simpatiji z normalno človeško zavestjo.

Na to stališče lahko s smehom pripomnimo, češ da je potem Joga v svojem najboljšem pomenu zgolj en dimni zaslon v bitki za samozavarovanje.

Lahko se ti zdi čudno ob branju tega pisma, ko opažaš, kako se nihalo vedno zaniha vse bolj na stran Magike. Ne vem, zakaj mora tako biti, toda v to, da tako je, nikakor ne dvomim. Povsem jasno je, da Joga že od samega začetka zlahka zavede naš um v močvirnato okolje, in čeprav ima za vsako tako stanje Joga sama svoje nujno potrebno zdravilo, se zatorej lahko vedno sprašujemo, če je res pametno začeti z aksiomi in postulati, ki so v sebi nevarni. Vso to kontraverznost lahko izrazimo v obliki ene diferencialne enačbe. Njene krivulje postanejo istovetne zgolj v neskončnosti, in nobenega dvoma ni, vsaj zame, da krivulja Magike sledi ugodnejšo traso, kot jogijska.

Vzemiva samo tole stvar: očitno je zadovoljiveje imeti zlohodne demone zunaj sebe.

Kakor sem napisal, vse jasneje mi postaja, da to drži, toda nikakor nočem, da se ti zdi, kako hočem na kakršenkoli način razvrednotiti Jogo. Težko je trditi, da je to nujno za Magiko, ker je pač obstajalo toliko velikih magikov, ki niso imeli pojma o Jogi, vendar sem še vedno trdno prepričan, da je Magiku Joga neizmerno koristna na njegovi bolj inteligibilni poti, le zavedati se mora, da ga nasprotnosti, vsebovane v Jogi, nikakor ne smejo strašiti na njegovi preprosti poti.

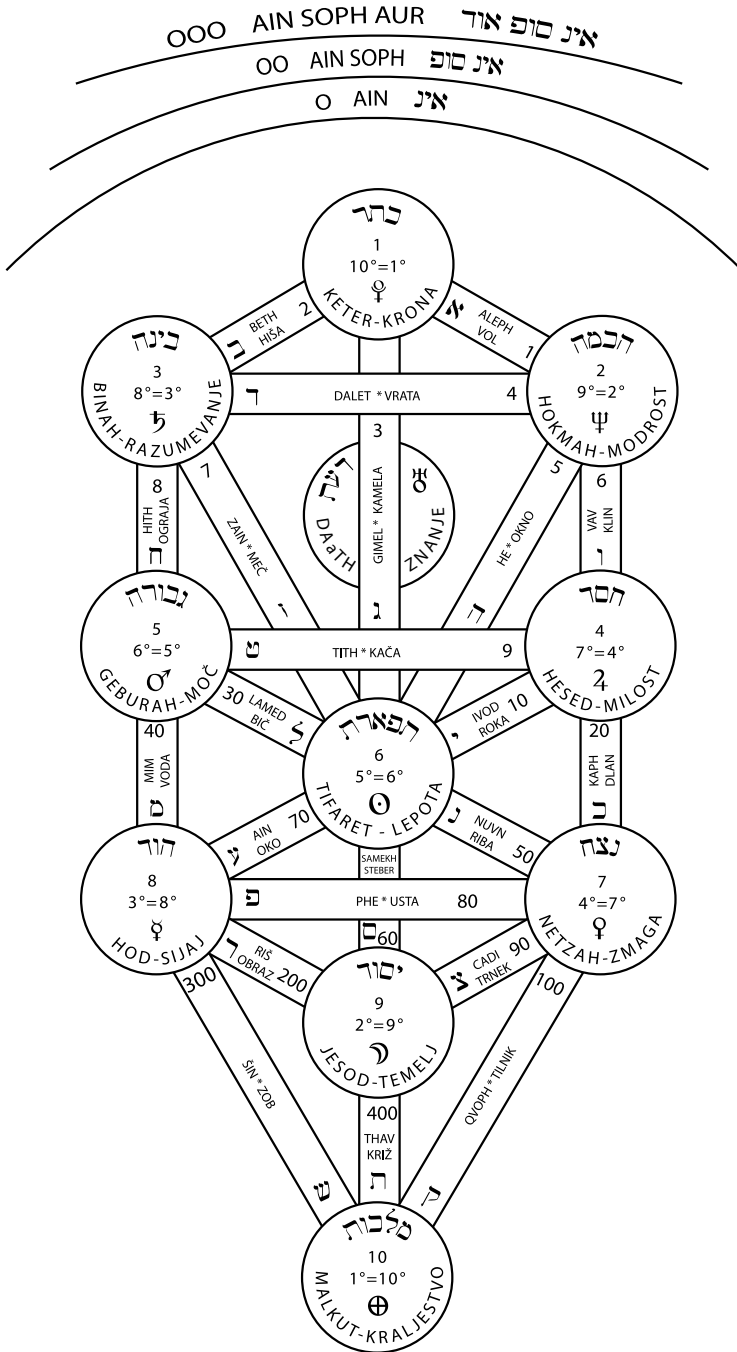
Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

Bratsko, 666.

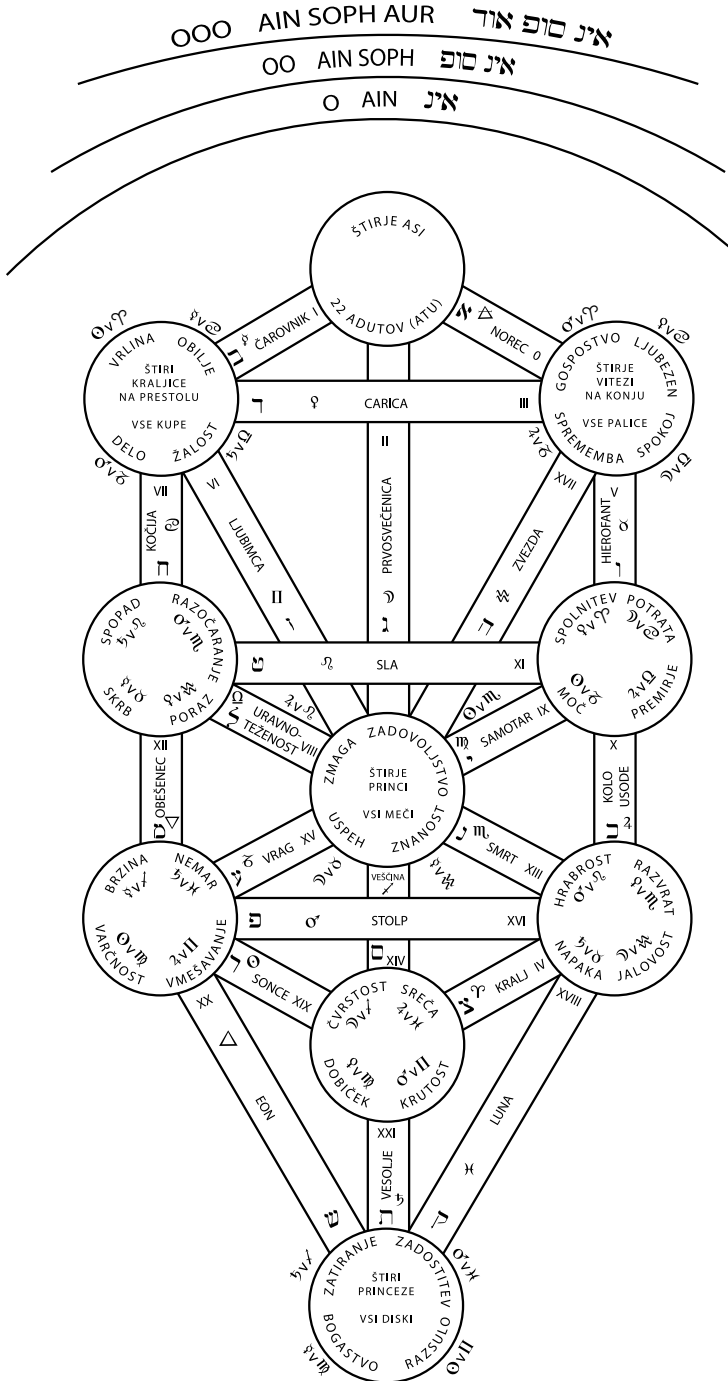
F i n i s

DODATEK - KABALISTIČNE
KORESPONDENCE

DIAGRAM 1: DREVO ŽIVLJENJA,
S KORESPONDENCAMI SEFIR IN POTI

KLJUČNA SKALA	STOPNJE REDA		DELI DUŠE	ASTROLOŠKI IN ELEMENTARNI ATRIBUTI	SEFIRE IN POTI
1	10° = 1 ^o	Ipsissimus	Jehidah	Pluton ♇	Keter
2	9° = 2 ^o	Magus	Hiah	Neptun ♆	Hokmah
3	8° = 3 ^o	Magister Templi	Nešamah	Saturn ♄	Binah
4	7° = 4 ^o	Adeptus Exemptus	} Ruah	Jupiter ♃	Hesed
5	6° = 5 ^o	Adeptus Major		Mars ♂	Gevurah
6	5° = 6 ^o	Adeptus Minor		Sonce ☉	Tifaret
7	4° = 7 ^o	Philosophus		Venera ♀	Netsah
8	3° = 8 ^o	Practicus		Merkur ☿	Hod
9	2° = 9 ^o	Zelator		Luna ☾	Jesod
10	1° = 10 ^o	Neophyte	Nefeš	Elementi. ♂ Zemlja	Malkut
11				△ Zrak	ALeF
12				♀ Merkur	BeIT
13				☾ Luna	GiMeL
14				♀ Venera	DaLeT
15				≈ Vodnar	HeH
16				♋ Bik	VaV
17				♊ Dvojčka	ZaIN
18				♋ Rak	HeIT
19				♌ Lev	TeIT
20				♍ Devica	JVD
21				♃ Jupiter	KaPh
22				♌ Tehtnica	LaMeD
23				▽ Voda	MeIM
24				♏ Škorpjon	NUN
25				♐ Strelec	SaMeKh
26				♏ Kozorog	AoIN
27				♂ Mars	PeH
28				♍ Oven	TsaDI
29				♏ Ribi	QoF
30				☉ Sonce	ReIŠ
31				△ Ogenj	ŠIN
32				♄ Saturn	TaV
32 bis				▽ Zemlja	TaV
31 bis				⊗ Duh	ŠIN

KLJUČNA SKALA	CLXXIX. ŠTEVILA NA ADUTH	XIV. GLAVNI ATRIBUTI TAHUTJEVE KNJIGE	CLXXVII. ASTROLOŠKI IN ELEMENTARNI ATRIBUTI COL. CLXXV	SEFIRE IN POTI	CLXXV. HEBREJ-SKE ČRKE	POMEN HEBREJSKIH ČRK	CLXXVI. ŠTEVILČNA VREDNOST HEBR. ČRK	LATINSKE ČRKE
1		Štirje Asi	Pluton ♃	Keter				
2		Štiri Dvojke Vitezi	Neptun ♆	Hokmah				
3		Štiri Trojke Kraljice	Saturn ♄	Binah				
4		Štiri Štirice	Jupiter ♃	Hesed				
5		Štiri Petice	Mars ♂	Gevurah				
6		Štiri Šestice-Štirje Princi	Sonce ☉	Tifaret				
7		Štiri Sedmice	Venera ♀	Netsah				
8		Štiri Osmice	Merkur ☿	Hod				
9		Štiri Devetke	Luna ☾	Jesod				
10		Štiri Desetke-Štiri Princese	Elementi. Zemlja	Malkut				
11	0	Norec	♈ Zrak	ALeF	א	Vol	1	A
12	I	Čarovnik	☿ Merkur	BeT	ב	Hiša	2	B
13	II	Prvosvečenica	☾ Luna	GiMeL	ג	Kamela	3	G
14	III	Carica	♀ Venera	DaLeT	ד	Vrata	4	D
15	XVII	Zvezda	♁ Vodnar	HeH	ה	Okno	5	H,E
16	V	Hierofant	♋ Bik	VaV	ו	Klin	6	V,U
17	VI	Ljubimca	♊ Dvojček	ZaIN	ז	Meč	7	Z
18	VII	Kočija	♋ Rak	HeIT	ח	Ograja	8	H (ostri)
19	XI	Sla	♌ Lev	TeIT	ט	Kača	9	T
20	IX	Puščavnik	♍ Devica	JVD	י	Roka	10	J, I, Y
21	X	Kolo Usode	♃ Jupiter	KaF	כ	Dlan	20, 500	K
22	VIII	Urnovešenje	♎ Tehnica	LaMeD	ל	Volovski Bič	30	L
23	XII	Obešenec	♊ Voda	MeIM	מ	Voda	40, 600	M
24	XIII	Smrt	♏ Škorpion	NUN	נ	Riba	50, 700	N
25	XIV	Veščina	♐ Strelec	SaMeKh	ס	Podpornik	60	S
26	XV	Vrag	♑ Kozorog	AoIN	ע	Oko	70	O
27	XVI	Stolp	♂ Mars	PeH	פ	Usta	80, 800	P, F
28	IV	Car	♍ Oven	TsaDI	צ	Trnek	90, 900	Ts, C
29	XVIII	Luna	♋ Ribi	QoF	ק	Zatilje	100	Q
30	XIX	Sonce	☉ Sonce	ReŠ	ר	Glava	200	R
31	XX	Eon	♊ Ogenj	ŠIN	ש	Zob	300	Š
32	XXI	Vesolje	♄ Saturn	TaV	ת	Križ Tau	400	Th
32 bis			♁ Zemlja	TaV	ת		400	
31 bis			♁ Duh	ŠIN	ש		300	

CIP - KATALOŽNI ZAPIS O PUBLIKACIJI
NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA, LJUBLJANA

133.1

CROWLEY, ALEISTER, 1875-1947

MAGIKA BREZ SOLZ / ALEISTER CROWLEY ; [PREVEDEL & SPISAL UVID JANEZ
TROBENTAR]. - 1. IZD. - MARIBOR : IBIS, 2013

DOSTOPNO TUDI NA: [HTTP://WWW.TELEMA.SI](http://www.telema.si). - PREVOD DELA: MAGICK WITHOUT TEARS

ISBN 978-961-92897-7-8

ISBN 978-961-92897-8-5 (PDF)

262343680

ISBN 978-961-92897-7-8

9 789619 289778 >

Če avtorju že z Librom ABA nemara ni uspelo napisati za široko bralstvo razumljive knjige o telemitski filozofiji in Magiki, mu je to vsekakor uspelo z Magiko Brez Solz ...

(Magika brez solz, Uvod, Fra OUGHT)

